

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

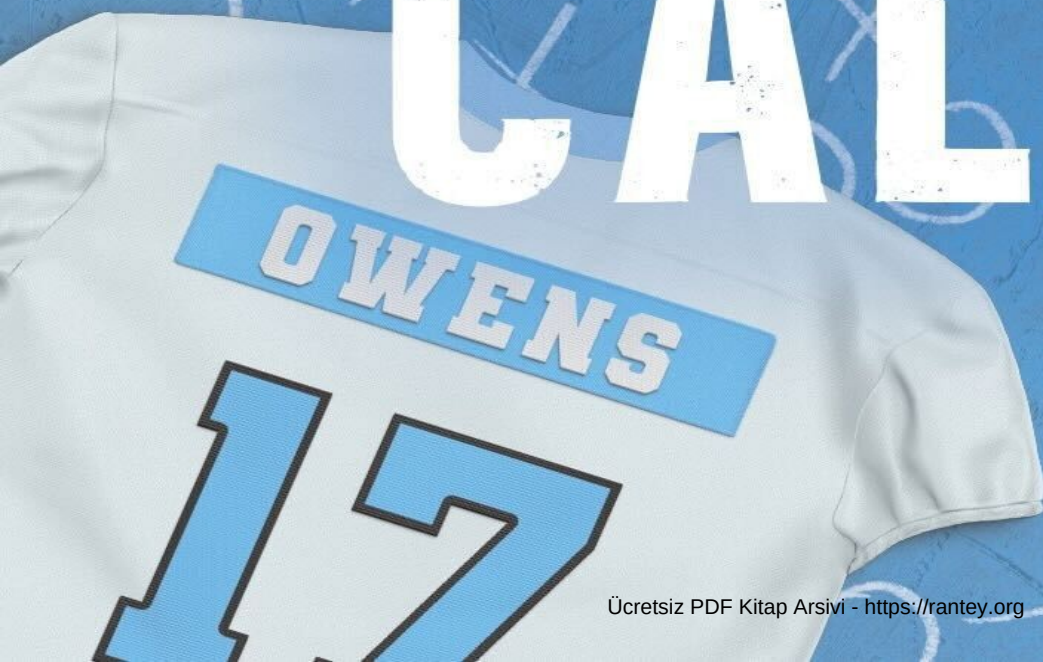
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RACHEL LABERGE

YOUR PLAY TO CALL

THE PLAY
CALLER
SERIES
BOOK 1

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

**YOUR
PLAY
TO
CALL**

YOUR PLAY TO CALL

RACHEL LABERGE

Telif hakkı © 2024 Rachel LaBerge Tüm

hakları saklıdır.

Ciltli kitap ISBN: 979-8-9891308-2-5

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez, ancak kitap incelemesinde kısa alıntılar yapan eleştirmenler bu kuralın dışındadır.

Düzenleme (geliştirme, satır, kopya) ve düzeltme Sophie Fitzpatrick tarafından Wonder and Wander Editing Co.

Kapak tasarımı Love Lee Creative tarafından yapılmıştır.

*Bu kitap, kemiklerinin bir parçası gibi hissettiğin ve kimyasal yapını
değiştiren bir şarkı veya albümün olan herkes için.*

*Ve babama, çocukken onunla birlikte spor izlememe izin verdiği ve
televizyona bağırmanın ne kadar terapötik olduğunu öğrettiği için...*

*Son olarak, odasında radyodan şarkıları kasete kaydeden genç
halime: şarkı yazmayı hayal ettin ve bunu başardın. Ayrıca, yazdığın
kitapta yer alan şarkılarla kendini bir adım daha ileriye taşıdın.*

İçindekiler

- [1. Bölüm 1](#)
- [2. Bölüm 2](#)
- [3. Bölüm 3](#)
- [4. Bölüm 4](#)
- [5. Bölüm 5](#)
- [6. Bölüm 6](#)
- [7. Bölüm 7](#)
- [8. Bölüm 8](#)
- [9. Bölüm 9](#)
- [10. Bölüm 10](#)
- [11. Bölüm 11](#)
- [12. Bölüm 12](#)
- [13. Bölüm 13](#)
- [14. Bölüm 14](#)
- [15. Bölüm 15](#)
- [16. Bölüm 16](#)
- [17. Bölüm 17](#)
- [18. Bölüm 18](#)
- [19. Bölüm 19](#)
- [20. Bölüm 20](#)
- [21. Bölüm 21](#)
- [22. Bölüm 22](#)

- [23. Bölüm 23](#)
- [24. Bölüm 24](#)
- [25. Bölüm 25](#)
- [26. Bölüm 26](#)
- [27. Bölüm 27](#)
- [28. Bölüm 28](#)
- [29. Bölüm 29](#)
- [30. Bölüm 30](#)
- [31. Bölüm 31](#)
- [32. Bölüm 32](#)
- [33. Bölüm 33](#)
- [34. Bölüm 34](#)
- [35. Bölüm 35](#)
- [36. Bölüm 36](#)
- [37. Bölüm 37](#)
- [38. Bölüm 38](#)
- [39. Bölüm 39](#)
- [40. Bölüm 40](#)
- [41. Bölüm 41](#)
- [42. Bölüm 42](#)
- [43. Bölüm 43](#)
- [44. Bölüm 44](#)
- [45. Bölüm 45](#)
- [46. Bölüm 46](#)
- [47. Bölüm 47](#)
- [48. Bölüm 48](#)
- [49. Bölüm 49](#)
- [50. Bölüm 50](#)

[51. Bölüm 51](#)
[52. Bölüm 52](#)
[53. Bölüm 53](#)
[54. Bölüm 54](#)
[55. Bölüm 55](#)
[56. Bölüm 56](#)
[57. Bölüm 57](#)
[58. Bölüm 58](#)
[59. Bölüm 59](#)
[60. Bölüm 60](#)
[61. Bölüm 61](#)
[62. Bölüm 62](#)
[63. Bölüm 63](#)
[64. Bölüm 64](#)
[65. Bölüm 65](#)
[66. Epilog](#)
[Teşekkürler Gizli](#)
[Koyumuz](#)

Champagne Supernova | Oasis Call
ItWhat You Want | Taylor Swift
Running From Lions | AllTime Low
An Encounter | The 1975
Parayı Almayın | Bleachers
Kiss Me | Ed Sheeran
Feels Like | Gracie Abrams | Think
I'm In Love | Taylor Acorn
Remember When | Wallows
Benim Ligimin Dışında | Fitz and The
Tantrums Hava Durumu Sunucusu | The
Gaslight Anthem The Alchemy | Taylor
Swift
Amerikan Bebek | Tyler Ward
Kenarda | Phoebe Bridgers
A Movie Script Ends | Death Cab for Cutie
Hands Down | Dashboard Confessional
Our Secret Cove | Beò (Özel Şarkı)

Bölüm 1

Willow

ŞU AN BOŞ bir bira soğutucusunun içindeyim, beni sahnenin arkasına götürüyorlar. Elektriğe bağlı değildi, ama metal iç kısmı hala tenimi soğutuyor. Cam kapı, *bozuk olduğunu* belirten bir işaretle kaplı; içeride birinin olduğunu kimse bilmiyor. Tabii, onu iten insanlar dışında kimse bilmiyor. Super Bowl'un devre arası gösterisinde çalacağım ve kimsenin haberi yok, inanamıyorum. Lig, en büyük şok faktörünü yaratmaya çalışıyor ve bunun başarılı olacağını biliyorum.

Bu yüzden kabul ettim. Bugüne kadarki en büyük turumun sonuna yaklaştığım için kimse benim evet diyeceğimi beklemiyordu. Herkesi tetikte tutmak en iyisidir; bu benim mottomdur.

Bang! Bang! Bang! Soğutucuya vurulan sesler beni ürkütüyor ve yerim olsaydı zıplardım. Öteki tarafta boğuk kahkahalar ve bira içmek gerektiğine dair şakalar duyuluyor.

Tamamen sürpriz bir devre arası gösterisi fikri kamuoyuna duyurulduğunda, herkes bunun başarısız olacağını düşündü. Provaların lojistiği, programlar ve insanların sır tutamama durumu nedeniyle, bunun işe yaramayacağını düşündüler.

İşte burada devreye giriyorum.

Dürüst olmak gerekirse, en yakınlarımdan bile haberi olmadığı düşünülürse, bunu gerçekçi bir şekilde başarabilecek tek kişiler, menajerim Claire ve beniz. Ailem ve erkek arkadaşım Dexter, son turne tarihlerim için kostümlerimi Los Angeles'ta düzelttiğimi sanıyor. Kimse Arizona'da olduğumu ve kariyerimin en büyük sürprizlerinden birini gerçekleştirmek üzere olduğumu tahmin etmiyor.

Yüzlerini görmek için *sabırsızlanıyorum*.

Ama en çok da hayranlarımın tepkisini duymak için sabırsızlanıyorum. Onları hissetmek için.

Teoriler benim favorim. Şu anda, en güçlü aday bence "sanatçı insan bile olmayacak, bir hologram ya da yılın en iyi sanatçıların yapay zeka tarafından oluşturulmuş bir karışımı olacak" teorisi. Ve sonra her zaman "kız kardeşimin erkek arkadaşının teyzesi stadyumda çalışıyor ve boşluğu doldurun" teorisi vardır.

Sürpriz devre arası teorisi listesinde kim yok biliyor musunuz? Tek bir turneyle *tüm* NFL stadyumlarını dolduran tek kadın sanatçı.

Diğer bir deyişle, ben. Willow.

Oynayan takımlar da devre arası gösterisinin sanatçısı konusunda karanlıkta. Benim bu sabah teknik ekiple son dakika hazırlıklarını yaparken şampiyonluk maçında kimin oynadığını öğrenmem gibi.

Birkaç ay önce, NFL bana, antrenman sahası olan terk edilmiş bir depodan başka bir şey olmayan bir adres gönderdi. Kompakt ve hayal gücüne pek yer bırakmayan bir yerdi, ama işimi görürdü. Hiçbir şey açıklamak istemiyorlardı ve bu saygı duyabileceğim bir şeydi.

Claire, insan versiyonu bir kasa gibi, kısa şarkı listesini hazırlamama yardım etti. Sırrı saklamak için üzerime düşeni yapmak istedim, bu yüzden Claire ve güvenlik şefim bu konuyu bildiğim tek kişilerdi. Ayrıca, Claire'i de dahil edersem, güvenlik ekibim tamamen çıldırmazdı.

Birisi, önceden belirlenmiş bir düzende soğutucunun üstüne vurarak, zamanın neredeyse geldiğini bildirir. Tek kıyafetimle birlikte siyah bir pelerin giyiyorum. Siyah bodysuit, dantel ve kristallerle süslenmiş, vücuduma tam oturuyor. Turne sırasında da benzer bir şey giyiyorum, ama bu, özel bir gün için sakladığım yeni bir parça. Super Bowl da özel bir gün sayılır, değil mi?

Sahne, 15 fit yüksekliğinde ve tünele yakın bir uç bölgede. Böylece beni tam altına getirebilirler.

Soğutucu duruyor. İşte başlıyoruz.

Kapı açılıyor, kendimi dışarı çekiyorum, başlığımı takılı tutuyorum ve yüzümü aşağıya doğru çeviriyorum. Etrafta kimse varsa, kim olduğumu bir an bile olsa görmelerini istemiyorum. Bir dakika bile erken değil.

Başlangıç noktam olan, ortasından yükselen 1,5 metrekairelik alana gidiyorum. Elim birkaç saniye titriyor, bu yüzden mikrofonu daha sıkı tutuyorum. Sanki içi boş bir kabukmuşum gibi midem ve göğsüm titriyor. Biraz başım dönüyor ama bu iyi bir his, sanki büyük bir şey olacakmış gibi. Hayatımda pek çok başarıya imza attım, ama bu benim hayallerimin gerçekleşmek üzere olduğu bir an. Dünyanın en büyük sahnelerinden biri ve hepsi benim.

Işıklar söner — kasıtlı olarak. Kalabalığın çığlıkları ve tezahüratları kulaklarımı doldurur. Platform hareket etmeye başlar. Kalp atışlarım kalabalığın tepkisine uyum sağlamak için hızlanır.

Çenemi göğsüme dayıyorum, kapüşonum hala başımda ve sahnenin yerine oturduğunu hissediyorum. Tek bir yavaş nefes alıyorum. Tutuyorum. Bir. İki. Üç. Dört. Nefes veriyorum.

Ses ekibi benim işaretimi bekliyor. Sabırlı olmaya çalışıyorum ve birkaç saniye boyunca keskin bir şekilde bekliyorum. Geçen her saniye acı verici bir şekilde uzun geliyor, ama bu saniyeler çığlıklar ve heyecan verici bir beklentiyle dolu.

Sağ elimle işaret vermeden önce kalabalığın enerjisinin içime işlemesine izin veriyorum. Bir elimle mikrofonu tutarken, diğer elimle yavaşça kapüşonumun kenarını tutuyorum. Sıkıca.

Kapüşon aşağı iner.

En popüler şarkılarımdan birinin ilk notası çaldığında, bir saniye sonra güçlü sesimle şarkıya giriyorum. Bu şarkıyı seçtim çünkü en hızlı başlangıcı olan şarkı bu ve seyirciler ne olduğunu anlamaya bile fırsat bulamıyor.

Ta ki şarkı başlamış olana kadar.

Bölüm 2

Tripp

SÜPER KUPADA oynarken, devre arasında 7 sayı geride olmak istediğiniz bir durum değildir. Sadece iki yakalama ve 18 yarda da, başlangıçta geniş alıcı olarak umduğunuz bir şey değildir. Rakip takımın savunması, benim oyun kurucumun savunmayı okumaya fırsat bulamadan her şeyi durdurdu. Oyun geliştirmek için zaman yok.

Ofansif koordinatörümün boynundaki şişkin damarlar beni korkutmaya başlıyor; bakmamak zor. Seattle Serpents'teki herkesin, sahibinden aşağıya doğru, maça hazırlanırken baskı hissettiğini biliyorum.

Super Bowl'da oynamamız gerekmiyordu. Sezona 0-4 başladık ve başlangıcımız yeterince zorlu olmamış gibi, dördüncü haftada en iyi üç geniş alıcımızı kaybettik. Şampiyonluk maçında oynamanın gerçekliği hiçbirimizin aklında yoktu, ama normal sezonun sonunda dokuz maç üst üste kazandığınızda her şey mümkün hale geliyor.

Evimizde oturup bu maçı televizyondan izliyor olmamız gerekiyordu, tüm koç kadrosu tarafından ezilip geçilmememiz gerekiyordu.

Sanki otuz sayı gerideymişiz gibi. Koç, "bu şeyi kazanmak istiyorsak" yapmamız gereken ayarlamaları yapıyor.

Dostum, bu maçı kazanmak istiyorum.

Bu, ligde oynadığım yedi sezonun ilk WR1'i. Derinlik tablomuzda en iyi alıcı benim, yani en çok hedef alınan oyuncuyum. Dürüst olmak gerekirse, takım arkadaşlarımla sakatlıkları nedeniyle ana hedef benim. Başka kimse yok.

Herkes baskı altında çökeceğimden endişeliydi. Üniversitede ve NFL'de tutarlı bir sporcuydum; güvenebileceğiniz birisiydim. Her zaman birkaç oyun paketine dahil olacak kadar iyi oynadım, ama asla hemen dahil etmek isteyeceğiniz birisi değildim.

Baskıyı hissettim ama eğlenmek için elimden geleni yaptım. Ve biliyor musunuz? İşe yaradı.

İlk touchdown'unuzu yapıp, ardından end zone'daki çimlerden kalkmak gibisi yoktur. Kalabalığın sesi kemiklerinize kadar işler. Takım arkadaşlarınız sizi kaldırır, gözleri şaşkın ve rahatlamış. Taraftarlarla göz teması kurar, onlara high-five yapar ve ilk sıra koltuklara atlarsınız. Sideline'a geri dönüp koçunuzun sırtınızı okşamasını beklersiniz.

Takım arkadaşlarımla kutlanmaya değer bir şey yaptıklarında onları hep ben coştururdum. Bunun tersi ise bambaşka bir duyguydu ve hayal ettiğimden çok daha güzeldi. Bu duyguyu tekrar yaşamak için neredeyse her şeyi yapmaya hazırım.

O sarhoş edici heyecanı yaşamak istiyorsam, bir şeylerden vazgeçmem gerekiyor. Bu maçın sadece bir sayı farkla sonuçlanması biraz saçma. *Teknik olarak*, savunmamız sayesinde hala oyundayız, ama kesinlikle hücumumuz sayesinde değil. Quarterback'im ilk yarıda üç kez topu rakibe kaptırdı. Bu, son üç maçın toplamından daha fazla. Adrenalin onu mahvediyor ve ona her baktığımda kusacakmış gibi görünüyor. Eğer sakinleşip rahatlayamazsa, hiç şansımız kalmaz ve ben de touchdown yapmanın verdiği dopamin hazzını yaşayamam.

O benim yanımda duruyor, omuzları kulaklarına yapışmış gibi görünüyor. Dirsekimle ona vuruyorum, ona hızlıca bir bakış atıyorum ve zıplıyorum. Onun da aynısını yapmasını umuyorum.

Koç, "kafamızı kışımızdan çıkarmamız" ve "daha önce futbol sahası görmüş gibi oynamamız" gerektiğinin ayrıntılarına girerken, kalabalık çılgına dönüşüyor. Devre arası gösterisi yapan kişi kendini göstermiş olmalı, görülmeye değer biri gibi görünüyor.

Kalabalık giderek daha gürültülü, neredeyse vahşi hale geliyor ve bunu fark eden tek kişi ben değilim. Takım arkadaşlarım koçtan dikkatlerini ayırıp soyunma odasının kapısına bakıyorlar. Hepimiz aynı şeyi merak ediyoruz: Bu tepkiyi hak eden sahnede kim olabilir?

"Bu maçı kazanmakla ilgileniyormuş gibi davranabilir misiniz?" Koç, açıkça sinirlenmiş bir şekilde bağırıyor.

Adrenalin ve merakımı bastırmaya çalışıyorum.

Sahaya geri dönme zamanı geldiğinde, kalabalığın gürültüsü hiç azalmamış. Tünelden birkaç adım uzaklaştığımda sahneyi görüyorum ve gözlerim Jumbotron'a kayıyor.

Her şey anlaşılır hale geldi.

Willow, devre arası gösterisinde sahne alıyor. Willow. Bu kadın bir dahi. NFL bunu nasıl başardı? Rekor kıran bir turneyi tamamlıyor ve tartışmasız bu işi yapan en iyi sanatçı.

Aynı zamanda çok da güzel.

Onun tüm albümlerini vinil olarak sahibim ve muhtemelen her kelimesini biliyorum. Bazıları bunu suçlu bir zevk olarak adlandırabilir, ama bu kadın olağanüstü. Ben bu görüşümün arkasındayım. Burada suçluluk yok.

Gülümsemeden edemiyorum ve ısınma alanına giderken neredeyse dans ediyorum. Quarterback'ime yaklaştığımda zıplıyorum ve onu coşturmaya çalışıyorum. Beni şarkı söylerken görünce bana bakıp gülüyor.

"Tripp!" diye bağırıyor oyun kurucum. "İkinci yarı dans partini engelleyecek mi?"

Onun gülüşü yeterli, diğer çocuklar da benimle birlikte şarkı söylemeye başlıyorlar. Willow ile birlikte. Onun turne koreografisinden bazı hareketleri yapıyorum, çünkü biliyorum. Bu noktada, arkadaşlarımın rahatlamasına ve buraya ait olduklarını hissetmelerine yardımcı olmak için her şeyi yaparım.

"Beyler, şöyle yapın." Onların anlayabileceği şekilde, yavaşça hareketleri yapmaya başlıyorum. Tüm takım yavaşladı ya da durdu. Willow nakaratı bitirirken, hareketleri sırayla bir kez daha yapıyorum. "Hazır mısınız?" Arkadaşlarıma bağırıyorum. Takımına.

Willow nakarat kısmına geçiyor ve az önce bir grup profesyonel sporcuya gösterdiğim koreografiyi yapıyor. Bazıları bağırıyor ve

bağırarak benimle birlikte dans etmeye başlarlar, pop yıldızını taklit ederler. Yakınımızdaki hayranlar güler, akıllı telefonlarını doğrultur ve ihtiyaçları olduğunu bilmedikleri videoyu çekerler.

"Tripp Owens, kıcını kaldır ve ısın," diyor koç, şakacı bir şekilde sırtıma vurup omuzlarımı iterek. Gülümsüyor ve başını sallıyor.

Stres ve endişe ağır basıyor, ama odaklanabilmemiz için yeterince hafiflediğini hissediyorum.

Bu gece ilk kez, bu maçı kazanabileceğimizi hissediyorum.

Bölüm 3

Willow

Uçmak böyle bir şey olmalı. Artık kimliğimi gizli tutmak için sıkı güvenlik önlemleri alınmadığı için, neredeyse uçarak soyunma odama geri dönüyorum. Sır çok önemli olduğu için, kendi güvenlik önlemlerimi değil, mekanın sağladığı güvenlik önlemlerini kullanmam şiddetle tavsiye edildi.

Ailemin bundan hoşlanmayacağını biliyordum. Ya da Dexter'ın. *Ah, Dexter'ı aramam lazım.* Onu düşündüğümde midem bulanıyor. Son zamanlarda, büyük resme bakarak düşünmeye başladım. Mesela evlilik gibi şeyler. Dexter evlenme teklifinde bulunmadı ama birçok kez teklif edecekmiş gibi hissettim ve evet diyeceğim gibi hissettim.

Ona sırrı açıklamayı düşündüm, ama sonunda vazgeçtim. Sürpriz olmasını istedim. Aklım en eski randevularımızdan birine gidiyor...

"Ne pahasına olursa olsun çalmak istediğin bir mekan var mı?" diye sordu Dexter, kahvesinden bir yudum alarak. Bugün kayıt yapacağım stüdyoda takılıyoruz. "Mesela bir uzvunu feda edecek kadar. Bir uzvunu feda ederdin."

"Bu kolay. Super Bowl."

"İlginç. Ama aslında bir mekan sayılmaz." Göz kırparak fincanını masaya koyar.

"Tamam, Super Bowl'un oynanacağı yıl, beni oynamaya davet ettikleri her yerde." Böyle söylemek biraz aptalca geliyor ama Claire ve ben bunun üzerinde çalışıyoruz. O, tezahür etme konusunda çok hevesli. Olumlu düşüncelerimiz, ruh hali panolarımız var ve sözlerimizi gerçeğe dönüştürmeye çalışıyoruz.

"Sana sorduklarında, ha?" Beni dizlerimin üzerine çöktüren bir şekilde sırtıyor. "Kendine güvenen. Hoşuma gitti."

Ona bu özgüvenin sadece bir şans eseri olduğunu söylemeye gönlüm el vermedi. Ne kadar albüm satarsam satayım, ne kadar turneye çıkarsam çıkayım, hala kendimi sahtekar gibi hissediyorum.

"O hayali gerçekleştireceğin günü sabırsızlıkla bekliyorum." Tatlı bir şekilde uzanıp masanın üstünde duran elimi tuttu.

O günü ona hatırlatmak için sabırsızlanıyorum. Telefonumu göğsüme sıkıca bastırarak, giyinme odamda dönüp duruyorum. Her arkadaşım ve ailemden performansıyla ilgili mesajlar gelmiş gibi, telefonum bildirim sesleriyle titriyor. Yüzümde bir gülümseme daha da genişliyor. Keşke bu duyguyu yakalayıp, sonsuza kadar saklayabilsem.

Dexter'in numarasını arıyorum, bana ulaşip ulaşmadığını kontrol etme zahmetine girmeden.

"Will..." Beni azarlıyor gibi takma adımı söylüyor. "Aklını mı kaçırdın?" Dexter'in sesi sert ve telaşlı. Bu beni hemen biraz sakinleştiriyor.

"Yakaladım! Harika değil miydi?" Heyecanımı gizlemeden devam ediyorum.

"Yani, evet, ama bu çok pervasızca. Nasıl bana söylemezsin? En azından güvenlik ekibin yanında mı?" Sözlerinden endişe sızıyor, ama bu benim kızgınlığımı azaltmaya yetmiyor. Beklediğim bu değildi.

"Dex. Hadi ama. Bana gerçekten tek bir 'evet' mi diyeceksin? Şimdiye kadarki en verimli devre arası gösterilerinden birini gerçekleştirdim ve bunu neredeyse hiç kimse fark etmeden başardım. Kalabalık çılgındı. Çok sevdim."

"Willow, bu işte iyi olduğunu biliyorsun. Az önce 70.000 kişinin sana bunu söylediğini duydun. Benim söylememe gerek yok." Şefkatli olmaya çalışıyor gibi geliyor, ama bu çabası boşa çıkıyor. İnanılmaz derecede boşa çıkıyor. "Güvenlik ekibin. Kimler seninle birlikte?"

Bana güvenimi öven adam nerede? Bunun benim başarabileceğim bir şey gibi davranan adam nerede? Beni desteklemek isteyen adam nerede?

"Aslında, NFL tarafından sağlanan bir ekip. Merak etme. Her şey yolunda."

"Orası paparazziler ve çılgın hayranlarla doludur eminim. Oradan nasıl çıkacaksın?!"

Dürüst olmak gerekirse, bunun lojistik açıdan zor bir iş olacağını biliyordum. Ama açıkçası, bu olağandışı bir durum değil.

ve bunun gizli kalmasını istedim. Bu konuyu daha sonra hallederim diye düşündüm.

"Ben seninle aynı eyalette bile değilim. Yardım edemem," diyor Dexter.

Beynim hala sonraki adımları düşünmeye çalışıyor.

"Dex. Nefes al. Eminim buradan güvenli bir şekilde çıkabileceğim. Her şey yoluna girecek. Uçağım yarın sabah kalkıyor. Öğle yemeğinde evde olacağım," diyorum, gelecekte ve şu anki sorunu çözdükten sonra olacaklara odaklanırsam onun da rahatlayacağını umarak.

Dexter telefona doğru nefes verir.

"Haklısın. Çok şaşırtıcıydı," diyor. Sesinde hafif bir gülümseme duyabiliyorum. Onu ikna ettiğimi biliyorum, en azından biraz olsun gevşemesini sağladım. Her zaman bu kadar aşırı koruyucu değildir ama benim güvenliğim için endişelenir. Genelde bu özelliğini severim.

Dexter paparazzileri veya benzeri şeyleri asla eğlendirmez. İnsanların bizi birlikte görmesi nadir bir durumdur. Hayranlarımız, çoğunlukla benim basın danışmanım sayesinde, üç yıldır birlikte olduğumuzu biliyorlar.

Dexter, grupla ilgili durumlar hariç, kamuoyunun gözünden uzak kalmak için neredeyse her şeyi yapar. Dexter, hiçbir zaman bir plak şirketiyle anlaşma yapmayı düşünmemiş bir indie grubunda çalışıyor. Her yıl turneye çıkıyorlar ama bu turne on ila on beş konserlik bir turne. Konser salonları küçük ve genellikle sadık hayranlarla ya da 20 dolarlık giriş ücretinin buna değer olduğunu düşünenlerle doludur.

Ona hiç söylemedim ama bazen kıskanıyorum. Daha küçük mekanlarda çalmak ve hayranları sahneye davet edip benimle şarkı söylemelerini sağlamak gibi şeyler yapabilmeyi çok isterdim. Plak şirketim ve güvenlik ekibim bunu asla kabul etmez.

"Oteline döndüğünde bana haber ver. *Nerede* kalıyorsan," diyor Dexter, dışlandığım için bana laf atarak.

"Tamam. Kazanan takımı hızlıca ziyaret edip tebrik edeceğim, sonra da yoluma devam edeceğim. Sana mesaj atarım."

"Sevgiler," diyor Dexter vedalaşırken. Nasıl başladığını bilmiyorum ama bu bizim geleneğimiz.

"Sevgiler." Telefonu kapatıp, telefonumu makyaj masasının üzerine yüzüstü koyuyorum.

O, benim hayallerimden birini gerçekleştirdiğimi fark etmemiş olması canımı yakıyor. İnsanların sadece yapabilmeyi diledikleri bir şey.

"Nasıl gitti?" diye soruyor Claire, aynamda saçını düzeltirken. Onyx Valentino pantolonlu takım elbisesiyle, sanki bir şirket toplantısından çıkmış gibi görünüyor.

"Endişeleniyor, hepsi bu." Onun tepkisini küçümsediğimi biliyorum. Ne kadar acı verdiğini. Gözyaşlarımı nasıl tuttuğumu.

"Ah, kırılgan erkekliğin acısı," diyor Claire, yapmacık bir gülümsemeyle.

Dex'in tepkisi hakkında endişelenmek ya da Claire'in öfke dolu bir konuşma yapmasına izin vermek yerine, makyaj masasındaki boş teşekkür kartlarını ve zarfları kapatmak için uygun 'W' çıkartmalarını alıyorum. Solak yazarken leke bırakmayan en sevdiğim kalemi alıp derin bir nefes alıyorum. Bu, performans rutinimdeki en sevdiğim kısımlardan biri.

Her mekan veya etkinlikte birkaç teşekkür notu yazmayı ve ayrılmadan önce bunları dağıtmayı bir alışkanlık haline getirdim. Bu alışkanlık, bir arkadaşımın birlikte yerel bir kahve dükkanında gitar çalarken başladı. Genç bir hayranım, ben ayrılırken bana bir not verdi ve bu not benim aklımda kaldı. On yıldır.

El yazısı teşekkür notlarının özel bir yanı var.

Şu anda Dex hakkında yapabileceğim bir şey olmasa da, minnettarlığımı ifade edebilir ve umarım birini gülümsetebilirim.

Bölüm 4

Tripp

BU LANET OLASI İNANILMAZ. Ben bir Super Bowl şampiyonu oldum. Büyük maçları kazanma konusunda hiç "o adam" olmadım. Bu sezon, özellikle bu maçta, kilit rol oynadım. Ben. Tripp Owens. Sadece kenarda takım arkadaşlarımı coşturmakla kalmadım, aynı zamanda oyunlar da yaptım.

Siyah ve yeşil Seattle Serpent konfeti sahaya düşüyor. İkinci yarıda iki touchdown yakaladığım aynı saha. Dördüncü çeyreğin son üç dakikası hariç, maçın tamamında gerideydik. Bizi öne geçiren touchdown'ı ben attım ve bu harika bir duygu.

İnanılmaz.

Saha şimdi ailelerle dolu: eşler, kız arkadaşlar, çocuklar, ebeveynler. Herkes kendi oyuncusunu arıyor. Ben de bilet aldığım tek kişiyi arıyorum.

"Tripp!" Biri elini omzuma koydu ve beni hafifçe döndürdü. Sesten annem olduğunu anladım. Tam da aradığım kişi.

Ona dönüp onu sıkıca kucakladım. Beni sürekli antrenmanlara, derslere götüren ve üniversitenin hiçbir iç saha maçını kaçırmayan kadın. Hiçbir takımda altın çocuk olmadım, ama onun için her zaman öyleydim.

"*Sana* inanamıyorum." İki yanağımı da öper. "İki touchdown! İKİ." Bağırarak zıplıyor, ellerimi tutuyor. "129 yard!" Beni kucaklayarak sarılır.

Tek yapabileceğim ağlamak. Bu noktada bu artık futboldan daha fazlası. Babam ben çocukken bizi terk ettiğinden beri hep ikimiz kaldık. O hiç geriye bakmadı, ama annem de bakmadı. Şu anda, annemin bakmadığı için çok minnettarım.

Onu yere indirdim ve o da iki elini yüzümün iki yanına koydu. "Tripp. Başardın. Takımın başardı." Gözyaşları yüzünden süzülüyordu. "Seninle gurur duyuyorum!" diye bağırdı.

Etrafımda kameraların tıklama seslerini duyuyorum ve birinin bu anı yakaladığını umuyorum. Bu, tekrar tekrar yaşamak isteyeceğim bir an – beni ve hayallerimi her zaman ön planda tutan kişiyle kutlamak.

"Başardık. Seni seviyorum anne." Onu tekrar kucaklıyorum, eğilip başımı boynuna ve omzuna yaslayabilmek için eğiliyorum. O da beni olabildiğince sıkı sarıyor. Heyecan, minnettarlık ve adrenalinle birkaç damla gözyaşı yüzümden süzülüyor.

Biri beni, koçumun, oyun kurucumun ve genel müdürün toplandığı geçici sahneye çekiyor. Takımın geri kalanı da hemen arkamızda. Arkadaşlar ve aileler sahneyi çevreliyor; annemi hemen buluyorum. Biri bana Seattle Serpent Super Bowl Şampiyonu şapkasını uzatıyor ve ağzım açık kalıyor.

Hatırlayabildiğim kadarıyla her yıl Super Bowl'u izledim. Mantıken, sonra ne olacağını biliyorum, ama bilmek ve yaşamak iki farklı şeydir.

"MVP olmadan Super Bowl olmaz," diyor NFL komiseri. Onunla aynı sahnede olmak gerçeküstü bir his. Beynim bunu zar zor kavrayabiliyor.

Kalabalık alkışlarken o bir ara veriyor. Arkadaşlarımla omuz omuza duruyorum ve bu noktada yüzümde kocaman bir gülümseme var.

"Ve Super Bowl'un en değerli oyuncusu..." Komisyon üyesi, baş antrenörüm benimle göz teması kurup göz kırptığı anda tekrar duraksıyor. "Tripp Owens!"

Annemin yüzü tek gördüğüm şey. Elini ağzına kapatarak zıplıyor. Arkamdan alkışlar geliyor. Koç bana doğru geliyor, elini uzatıp benimkini sıkıyor ve sonra beni kucaklıyor. Söylediklerini duyamıyorum. Kalabalık. Takım arkadaşlarım. Fotoğraf makinelerinin tıklamaları. Herkes yaklaştırmaya çalışıyor.

Nasıl oldu bilmiyorum ama MVP oldum. Siktir.

Adrenalin ve mutluluk beni sarıyor. Sanki on iki yaşındayım, en sevdiğim oyuncunun Super Bowl'u kazanmasını izliyorum, burnum neredeyse televizyon ekranına değiyor. Ama bu sefer, o benim.

SOYUNMA ODASI tam bir kaos içinde. Saha neredeyse şok etkisi yaratmıştı ve şimdi, bu şokun etkisini sindirirken, soyunma odası daha da çılgın bir hal aldı. Şampanya şişeleri ve gözlükler var - kimse gözlerine köpüklü sıvı sıçramasını sevmez. Takım arkadaşları ve koçlar bağırıyor, birbirlerinin sırtını sıvazlıyor, hatta göğüslerini çarpıştırıyorlar. Bir yerlerden müzik çalıyor ve biz de daire şeklinde dans ediyoruz. Koç ortada durduğunda göğsümden bir kahkaha patlıyor.

Bir güvenlik görevlisi, kesintiye uğramamızı sorun edip etmediğimizi soruyor. Hiçbirimiz itiraz etmiyoruz çünkü umurumuzda değil. Bu kadar coşkulu olduğumuzda, o kapıdan kimin girdiği önemli değil.

Şampanya partisi olduğunu bilerek, dikkatli bir şekilde soyunma odasına girer. Elinde bir çift gözlük sallanmaktadır.

Willow, Seattle Serpents forması, tüm vücut hatlarını ortaya çıkaran siyah tayt ve beyaz spor ayakkabılar giyiyor. Basit ama inanılmaz derecede çekici. Çoğunluğu profesyonel sporculardan oluşan bir odada kısa boylu görünüyor, ama sanırım boyu 1,63 cm civarında. Biriyle konuşmak için döndüğünde, formasının arkasında adını görüyorum.

Vay canına. Çok güzel görünüyor.

"Hey!" diyor, beklediğimden daha yüksek sesle. "Super Bowl şampiyonları!" diye bağırıyor ve alkışlamaya başlıyor. Soyunma odasındaki diğerleri de ona katılıyor ve alkışlayarak, bağırarak ve çığlık atarak eşlik ediyorlar.

"Harika bir iş çıkardınız demek istedim. İlk yarıyı izleyemedim ama ikinci yarıda her şey yolunda gitmiş gibi görünüyor." Çocuklar, o cümleyi bitirmesine bile izin vermeden bağırmaya, takım arkadaşlarıyla el çırpmaya

ve odayı bir heyecan dalgası daha kapladı.

Başka bir yere bakmak benim için zor. Yüzünden geriye doğru toplanmış, çikolata rengi, omuzlarına değmeyecek kadar kısa saçları var. Yanakları pembe ve makyaj yapmamış gibi görünüyor. Taze yüzlü, özellikleri parlıyor. Lanet olasıca güzel.

Sıraya girip onunla fotoğraf çektiyoruz. Takımımızın ortasında duruyor, sanki hepimizi tanıyormuş gibi yanındaki erkeklerin kollarına giriyor. Keşke onun yanında olsaydım.

"Daha fazla zamanınızı almak istemem ama tebrikler ve bu gece eğlenin!" Herkes bağılıyor, o da el sallayarak soyunma odasından çıkıyor.

Orada durup gülümsüyorum. Hayranlıkla. Bir aptal gibi. Ben Super Bowl MVP'siyim ve hayranlık duyuyorum.

Soyunma odasında yaklaşık bir saat daha geçirdikten sonra, çocuklar havaalanına gitmek için hazırlanıyorlar. Görünüşe göre Vegas'a gidiyoruz, çünkü koçuma göre, "lanet olası şampiyonluğu kazandıktan" sonra gidilecek yer orasıymış.

Hayatımın böyle olduğuna inanamıyorum.

Dolabımda bir şey unuttuğum için stadyumdan ayrılan son kişilerden biriyim. Çıkmak üzereyken koridorun sonunda Willow'u görüyorum. Telefonda konuşuyor ve ileri geri yürüyor.

Gürültülü soyunma odasındaki soğukkanlı ve sakin kadın artık yok. Çenesi göğsüne gömülmüş, sinirli bir şekilde koyu renk saçlarını kıvırıyor.

Üç güvenlik görevlisi kapının yanında durmuş, pencereden dışarı bakıyor. Bir sonraki adımda ne yapacaklarından emin değiller gibi görünüyorlar. Buradan paparazzilerin çılgın ayak seslerini duyabiliyorum.

Willow, yerde dolaşırken kısa ve alçak sesle konuşuyor. Konuşmasının çoğunu duyamıyorum ama "Dex,

benim standart ekibim olmadan burada olmam hakkında ne hissettiğini biliyorum, ama şu anda bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Telefonu kapatmama izin verersen, bu sorunu çözmeye çalışabilirim."

Telefonu kulağından çekiyor. Görünüşe göre Dex, her kimse, telefonu yüzüne kapatmış. Kısa siyah saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp, ellerini göğsünün önünde birleştiriyor ve hala volta atmaya devam ediyor. "Bayan... ah... Willow. Ne yapmak istiyorsunuz?" diye soruyor muhafızlardan biri, hiç güven vermeden.

"Bu konuda bu kadar kötü olabileceğine inanamıyorum," diye bağıır siyah pantolonlu bir kadın.

Ne yaptığımı fark etmeden, benimle hiçbir ilgisi olmayan bir duruma karışırım. Tam bana göre, çok dürtüselim.

"Sorun nedir?" diye sorarım. Willow'un gözleri benimkilere çevrilir ve benim de oyunculardan biri olduğumu fark ettiğinde bir an için netlik kazanır.

"Arabama ulaşmaya çalışıyorum ama paparazziler tüm kapıları kapatmış. Bekledikçe durum daha da kötüleşiyor."

Hemen sorun çözme moduna geçiyorum.

"Araba hala güvenli mi? Yani, oraya gidersen sorun olmaz mı?" Pencerenin görüş alanına girmiyorum. Willow kadar popüler değilim, ama durumu daha da kötüleştirmek istemiyorum.

"Evet. Şoförüm orada kimse olmadığını söyledi. Köşeyi dönünce var."

"Dikkatini başka yere yöneltmen gerekmiş gibi görünüyor." Dudaklarıma küçük bir gülümseme konuyor.

Willow gülüyor. "Evet, öyle de denebilir." Elleri belinde, ağırlığını bir bacağına veriyor.

Aklıma bir fikir gelir. Annem, basın danışmanım ve hatta koçum bile bu fikri pek sevmeyeceklerdir ama Super Bowl'u kazandıktan sonra bir nevi izin almış gibi hissediyorum. Bazen önce harekete geçer, sonra af dileriz. Benim gibiyseniz, çoğu zaman böyle yaparsınız.

"Onları kapıdan uzaklaştırabilirim. Sen arabaya ulaşana kadar yeterince uzun süre."

Soyunma odasına koşarım ve tam da ihtiyacım olan şeyi görürüm: açılmamış bir şişe şampanya. Sıradan bir şişe değil, magnum şişe. Mükemmel.

Koridorun sonuna doğru koşarken gülümsüyorum ve ona yardım edebileceğim için çok mutluyum.

"Ne yapacaksın?" Tereddütlü ama meraklı.

"Endişelenme." Üç güvenlik görevlisine dönerek, "Onu buradan güvenli bir şekilde çıkarabilir misiniz? Şimdiye kadar çok kötü bir iş çıkardınız." Willow onların arkasında sırtlıyor.

"Evet. Onu araca götürmek için biraz yer açmanız gerekiyor."

Başımı salladım. "Öyle yapın."

"İşte ben de bunu kastetmiştim!" Siyah giysili kadın ellerini çırparak beni işaret eder.

"Koşmaya hazır olun, tamam mı?" Willow ile göz göze geliyorum. O da sinirli bakışını kararlı bir bakışla değiştiriyor ve anlayışla başını sallıyor.

Derin bir nefes alıp boynumu iki yana doğru esnetiyorum. Ellerimi saçlarımın arasından geçirip saçlarımı dağınık ve daha da karışık hale getiriyorum.

Kapıyı açmadan önce Willow'a son bir kez bakıp ona göz kırpiyorum. Umarım bu beni hissettiğimden çok daha kendinden emin gösterir. Eğer bu işe yaramazsa, büyük bir aptal gibi görüneceğim.

Kapı açılır açılmaz, flaşlar patlar ve kameralar tıklamaya başlar. İnsanlar adımı haykırarak bana bakmamı isterler. Koridordan çıkarken sendeliyormuş gibi yaparım, kalabalığın içine girerim ve ilerlemeye devam ederim. Kapıdan uzaklaşırlar, ne yaptığımı görmek isterler.

"Super Bowl şampiyonu, bebeğim!" diye bağırarak şampanyanın mantarını patlatıyorum. Çıglık atan hayranlar ve coşkulu paparazziler karışık bir kalabalık oluşturuyor. Umdukları kareyi çekiyorlar: sarhoş MVP, aşırıya kaçarak kendini rezil ediyor.

Kalabalığı kapıdan uzaklaştırır uzaklaştırmaz, tüm dikkatlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ve herkese şampanya püskürtüyorum.

Tıpkı planladığım gibi. Gözümün ucuyla kapının açıldığını görüyorum ve magnum şişenin kalanını püskürtürken dört kişi arabaya doğru koşuyor. Biri ekipmanları hakkında bağırıyor ama ben kendimi kontrol edemeyen sarhoş futbolcu gibi davranıyorum.

Ve ben tamamen ayık olduğum için, onların buna inandığını biliyorum.

Tek istediğim şey neydi? Ona adımı söylemek.

Bölüm 5

Willow

5 AY SONRA

Aylardır kimse beni görmedi, ama garip bir şekilde, tam da ihtiyacım olan şey buydu.

Super Bowl performansı ve turumun son ayağından sonra, Dexter ve ben bir türlü toparlanamadık. İlişkimizde her zaman sorun olan paparazziler, sonrasında da acımasızca peşimizdeydi. Onlar, onun karanlıkta kaldığını, ondan sakladığım sırrı hatırlatıyordu.

Bunu aşamamamız çok acı vericiydi. Hayallerimden biri gerçek oluyordu ama sevdiğim adamla bir arada olamıyorduk. Ne kadar saçma bir durumdu bu?

Ona sonsuza kadar mutlu yaşayabileceğimizi düşündüğümü söyledim mi? Evlenmeyi düşündüğüm tek kişinin o olduğunu söyledim mi? Bunun bir engel olduğunu, ama üstesinden gelebileceğimizi söyledim mi? Hayır. Böyle bir şey söylemedim.

Sonunda, Dexter otuzuncu doğum gününden bir gün önce beni terk etti ve ben de ona izin verdim. SoHo'daki dairemizde eşyalarını topladı ve kapıyı son kez kapattığında, oturma odasında sessizce ağlayarak, ruh halime göre fazla parlak olan günü pencereden izledim. Boş yatak odamızda kalbim parçalandı.

Bir yanım ona kalmasını isteseydim diye düşünüyor, ama sözleri söylemeye çok korkan yanım galip geldi.

Basın, Dexter'ın dairemizden ayrılışını büyük bir heyecanla karşıladı.

paparazzilere karşı duyduğu nefretine rağmen, onlar fotoğraf çekerken bizim ayrılığımızı haykırarak kendini tutamadı. **Bir Başka Bitiş: Dexter Yeter Dedi! Bağımsız Müzisyen Willow'dan Ayrıldı!** gördüğüm ilk manşetti, yanında Dexter'ın kızarmış ve sinirli bir fotoğrafı vardı.

Eleştirmenler böyle zamanlarda her zaman tüm güçleriyle ortaya çıkarlar, ama bu sefer gürültü kulakları sağır edecek kadar fazlaydı. Nereye baksam, **Willow için ne zaman yeter diye** soran bir tabloid ya da **Willow'un çıkacak erkek kalmadı mı diye soran** bir tabloid vardı.

Dergiler, bloglar ya da dışarı çıktığımda aynı soruları haykıran insanlar... Bundan kaçamıyordum. Zihinsel olarak bir molaya ihtiyacım vardı. Kendimle vakit geçirip, kalmaya değer biri olup olmadığımı anlamam gerekiyordu.

Bu yüzden Dexter'ın gurur duyacağı bir şey yaptım. Saklandım. Ruhumu aramaya çaresizce ihtiyacım vardı.

İlk satın aldığım eve çekildim. Şehirden yaklaşık bir saat uzaklıkta, ormanın içinde yer alıyor. Ağaçlar, gerçek güvenlik çemberinin önünde çok ihtiyaç duyulan geçici bir çit görevi görüyor. Bu evi satın aldığımda sadece 18 yaşındaydım ve kimliğimi gizlemek için her türlü önlemi aldık. En başından beri, sadece bana ait bir yere ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Kimsenin bilmediği bir yerde olmak istiyordum. Şehirdeki stüdyolara girip çıktığım her hareketimin takip edilmeden, huzur içinde yeni müzikler yazmak istiyordum. Son beş ayda bu benim kurtuluşum oldu.

Dexter anahtarını bırakıp dairemizin kapısını son kez kapattığı anda, çantalarımı topladım ve arka kapıdan gizlice çıktım. Paparazziler benim gittiğimi hiç fark etmediler.

Günlük işlerimde bana yardım etmesi için yeni bir asistan, Emilie'yi işe aldım. O, market alışverişimi ve şehirden ihtiyacım olan her şeyi getiriyor. Daha önce bizi birbirimize bağlayan bir iş ilişkimiz olmadığı için, basın onun benim ekibimin bir parçası olduğunu bilmiyor. O, bu işin en sevdiğim yanlarından biri.

Michigan'dan gelen 25 yaşındaki hırslı üniversite mezunu Emilie, mezun olmak için alışılmadık bir yol izledi: biraz hayatı yaşadı ve kendi zaman çizelgesine göre hareket etti. Röportaj sırasında ona nereli olduğunu sordum ve o da bana elleriyle gösterdi. İster inanın ister inanmayın,

Michigan gerçekten eldiven şeklinde. O anda onu işe almak istediğimi anladım. Bu işi başarmama yardım edecek mükemmel adaydı.

Bu kaybı sindirmem gerekiyordu. Bildiğim istikrar ve rahatlık yok olmuştu. Geleceğe dair umut ve vaatler yok olmuştu.

Emilie ve ben, tahmin ettiğim gibi hemen iyi anlaştık. Arkadaşlık ve profesyonellik arasında gidip gelen bir ilişkimiz var. Benim ne istediğimi, ben istemeden önce bilme yeteneği, bunu kolaylaştırıyor.

Şu an hariç tabii.

"Elbise ütülendi ve hazır," diyor Emilie, benim uzandığım veranda sandalyesi ile havuz arasında durarak. Temmuz sonu ve sanki yaz daha yeni başlamış gibi.

"Gerek yok. Gitmeyeceğim." Omuzlarımı silkiyorum, yüzümü güneşe çeviriyorum.

Bu akşamki ödül törenine katılmaya söz vermiştim, ama işler değişti.

Emilie, Claire'den duyduğuma benzer, çalışmış gibi görünen konuşmasına başlıyor.

Yeterince dikkatimi verdiğimi umuyorum, ama aslında tamamen dalmış durumdayım. Bunun yerine, havuzda parıldayan güneşi izliyorum.

"Dinliyor musun sen?" Emilie araya girerek bana bir teras yastığı fırlatıyor.

"Yani, sayılır." Gülüyorum ve yastığı kucağıma koyuyorum. "Dinle, bunun seninle bir ilgisi yok. Sadece gitmek istemiyorum." Gülümsüyorum ve yeterince dikkatli davranıyorum. Nazik olmaya çalışıyorum çünkü o sadece işini yapmaya çalışıyor.

Emilie ellerini havaya kaldırıp beline koyuyor ve ağırlığını bir bacağına veriyor. "Bir şey söyleyebilir miyim? Profesyonelce olmayan bir şey?" diye ısrar ediyor.

Kesinlikle ilgilenmiş bir şekilde öne eğildim ve devam etmesi için ona yeşil ışık yakan bir baş sallama yaptım.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama bu, tam burada..." Elleriyle beni ve arkasındaki boş evi işaret ediyor. "...*tam olarak* Dexter'ın istediği şey."

Ah.

Ben tepki vermediğimde, devam etti. "Şu anda onun için mükemmel olurdun. Büyük evinde kilitli. Halk artık geçmişte kaldı.

hiçbir yere gitmiyorsun, hiçbir şey yapmıyorsun. Anlamıyorum."

Bir parçam ona gerçeği söylemek istiyor. Başka birine yakınlaşmak düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyor. Geride bırakılmaktan bıktım. Bir darbe daha kaldıramam.

Bunu söylemesi bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Dexter'ın benden istediği şeyi yaptığım bir sır değil, birlikteyken bu söz konusu bile değildi. Onun bana olan sevgisinin, paparazzilerle uğraşmanın ve kamuoyunun gözü önünde yaşamanın verdiği rahatsızlığı gölgede bırakacağını ummuştum. Öyle olmaması canımı yakıyor.

Bunu düşünmüş olsam da, bunu başkalarından duymak her zaman farklıdır.

Bu anda, son birkaç aydaki pek çok an gibi, ona minnettarım. Bana ara sıra itici güç olmasını seviyorum.

"Sen onunla birlikteyken seni tanı mıyordum, ama onun kazanmasına izin verdiğini bilecek kadarını biliyorum," diyor, damarımı kesmeye çalışarak.

Kafam geriye doğru sıcıyor. Dudaklarımı sıkıştırıp, içimden gelen, onun haklı olduğunu söyleyen düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. Yıllardır hiç olmadığı kadar uzamış saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp, çenemin altında ellerimi çırpıyorum.

"Peki." Emilie'nin kaşları yükselir, gözleri büyür. Terasımdaki bir heykel gibi donakalır. "Ama benimle gelmelisin." Bana başparmağını kaldırıp onaylar, sonra hazırlanmak için içeri koşar.

Bu, bugünkü programımda yoktu. Ya da bu ayki programımda. Ama benimle ilgili bir şey var...

Kaybetmekten *nefret ederim*.

Bölüm 6

Tripp

Takımınızın sizi genişleme draftında korumamayı seçtiğini öğrenmek çok kötü bir şey. Ulusal televizyonda adınızın seçildiğini görmek ve valizinizi toplayıp taşınmanın zamanının geldiğini bilmek daha da kötü. Super Bowl'u kazandıktan ve MVP seçildikten sonra, yerinizin kadroda sağlamlaştığını düşünürsünüz.

Ama öyle değilmiş.

Seattle Serpents, genişleme draftında beni "koruma" şansına sahipti, bu da benim adımları seçilebilir oyuncular listesinden çıkaracaktı. Onlar riski göze almayı ve benim adımları listeye eklemeyi tercih ettiler. Şanslıyım ki, ilk seçilen ben oldum.

Siktir.

İşte buradayım: Upstate Cosmos takımının geniş alıcı oyuncusu. Cosmos, yıldızlar ve uzay gibi. Çiçek değil. Upstate, gerçek New York'un kuzeyi gibi değil, şehrin dış mahallelerinde ve aptalca bir şekilde şehir trafiğinden etkilenmeyecek kadar yakın. NFL'nin tam da ihtiyacı olan şey, New York'ta bir takım daha.

Serpents'in genel menajeri ve koç kadrosu, ayrıldığım için üzgün olduklarını söylediler. Onlara inandım. Yine de, tanıdığım tek NFL takımı onlardı ve bu çok acı vericiydi. Bu bir iş, anlıyorum, ama aynı zamanda çok kötü bir şanssızlık.

"Bu senin için iyi bir hamle" çerçevesine gerek yoktu. Sanki çok başarılı bir yıl geçirdiğim için Cosmos ile büyük bir uzun vadeli anlaşma yapma fırsatım olacakmış gibi gösterdiler.

İşte bildiklerim: Ben otuz yaşında bir geniş alıcıyım. Birinin kaç yıl daha oynayacağına dair hiçbir garanti yok, ama birkaç yıl daha oynayabilirsem şanslı olacağımı biliyorum. Futbol her zaman benim kimliğim olmuştur — sadece yaptığım bir şey değil, benim varlığımın bir parçası. Sonsuza kadar oynayamayacağımı bilmek beynime yerleşiyor ve bu beni çok korkutuyor.

Ayrıca, takımın önemli bir parçası olarak kazanmanın tadını aldıktan sonra, her şey yerine oturdu sanki — bu spora ne kadar bağımlı olduğumu anladım.

Yeni takıma seçildiğimde, panik ataklar yeniden başladı. Bilinmeyen sevmem ve bu yeni takım ile futbol sonrası ne olacağı da bu kategoriye giriyor. Hayatım boyunca ara sıra spor psikoloğuna gittim ve New York'ta iyi bir psikolog tavsiyesi almaya özen gösterdim.

Bu takım sadece benim için yeni değil, herkes için tam anlamıyla yeni. Önceki kadro, koçluk ekibiyle kurulan ilişkiler veya mevcut taraftar kitlesi yok. Sanki garip bir spor deneyi için bir araya getirilmişiz gibi. Buradaki insanların bir sorunu yok ama durum çok tuhaf.

Soyunma odaları ve antrenman tesisleri yepyeni, ama bir kültür yok. Önceki takımımı, kazanmanın yolunu bulduğumuz için değil, arkadaş olduğumuz için seviyordum. Herkes birbirini destekliyordu. Bu futboldan daha fazlasıydı ve çok eğleniyorduk.

Tabii ki, ülke çapında yepyeni bir franchise'a taşınmak, çılgın bir sezon dışı dönemi yaşattı. Ayrıca, şampanya numarası kesinlikle çok konuşuldu ve ben de biraz çılgın bir şöhret kazandım. Bazıları bunu seviyor, bazıları nefret ediyor ve bu güçlü tepkiler ve görüşler hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum. Willow arabasına ulaşabilsin diye, sarhoş gibi davranarak paparazzilere şampanya sıktım. Yardıma ihtiyacı vardı. Bende yardım ettim.

Cosmos yönetimiyle ilk görüşmemde, genel müdür benden Super Bowl'u kazanmadığımız sürece şampanya olaylarını en aza indirmemi istedi.

Her zaman biraz spontane bir insan oldum. Bu bir sır değil. Tek fark, bu seferki gösteri daha büyük bir sahnede idi ve insanlar kim olduğumu biliyorlardı.

Artık basın, koşuya çıktığımda, arkadaşlarımla akşam yemeği yediğimde veya market alışverişi yapmaya çalıştığımda bile beni sürekli takip ediyor. Kendimi o kadar heyecan verici biri olarak görmüyorum, ama tabii, gelin de meyve sıkacağıma koymak için lahana seçişimi izleyin.

Super Bowl MVP seçilmeden önce, insanlar kim olduğumu biliyor olabilirlerdi, ama herkes değil. Ve kimse bir şey söyleyecek kadar umursamıyordu, bu kesin.

Annem bugün yeni dairesine taşınıyor ve kalbim rahatlamış bir şekilde sıkışıyor. Sonunda benimle aynı şehirde olacak. Dairemden birkaç blok ötedeki bir çiftçi pazarındaki çiçekçi tezgahında buketlere bakıyorum, annemin yeni evi için bir tane seçiyorum. Nefes alıyorum ve leylakların tatlı kokusu bana onu hatırlatıyor.

Birinin gizlendiğini hissediyorum. Cebinden bir şey çıkarıyor. Bu olağandışı bir şey değil. İnsanlar sürekli benden bir şeyler imzalamamı isterler.

"Tripp?" Sessiz bir ses, muhtemelen elli yaşlarında bir adamdan geliyor.

"İnsanların beni pedlerim olmadan tanıyabileceğini bilmiyordum." Bu, bana yaklaşanlara her zaman hazırladığım şaka. "Bir şey imzalamamı ister misin?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Sadece bunu vermek istedim." Bana bir kart uzattı — Alkolikler Anonim Derneği'nin bilgileri. Ağzım açık kaldı ve gözlerim yüzüme sığmıyor gibi hissettim. Ona tekrar baktığımda, çoktan dönüp gitmişti.

Bunu potansiyel halka açık etkileşimler listesine ekleyin. Bağırma, ağlama ve garip selfieler gibi her şeyi yaşadım. Ara sıra, sanki benim seçimimmiş gibi öfkeyle dolu "Neden Seattle Serpents'tan ayrıldın?" sorusunu da unutmayın.

Ayrıca bir sürü saçma sapan yere davet ediliyorum. Mesela bu gece, bir ödül törenine gitmeye ikna edildim. Genelde benim tarzım değil ama eski takım arkadaşlarımdan bazıları da orada olacak ve eğlenceli olabilir gibi görünüyor.

Bir çiçek aranjmanı seçip daireme geri dönüyorum.

Duşa girmeden önce, penthouse'umun her yerinde çalan müziği açtım. Willow'un bir şarkısı çalıyordu.

Willow.

Onunla biraz zaman geçirmek için neler yapardım. Söylentilere göre kötü bir ayrılık yaşamış ve ortadan kaybolmuş. Büyük bir turneyi tamamladıktan sonra birdenbire ortadan kaybolmuş. Ve bu sıradan bir turne değil, tüm sanatçılar arasında en başarılı ve en kazançlı turne. Şimdiye kadar.

Birinin mola vermek istemesini suçlayamazsınız.

Duşa girip şarkıya eşlik etmeye başlıyorum — bu şarkı sözlerini bilmekten utanmıyorum.

Bölüm 7

Willow

TOPUKLU AYAKKABILARIM kırmızı haliya batarken, kalabalıktan bir hayret nidası yükselir ve ardından her zamanki gibi bağırışlar ve poz istekleri başlar. Kameralar tıklıyor ve flaşlar patlıyor. Kimsenin yüzünü seçmek imkansız.

Sırtı açık Chanel elbisem, ilk birkaç adımımı attığımda kırmızı haliya sürtünerek aşağı kayıyor. Ön kısmı oldukça dekolte, ama çok skandal değil, sadece kendimi seksi hissetmeme yetecek kadar tenimi gösteriyor. Uyluklarımın üst kısmına kadar uzanan yırtmaçla, her adımında kaslı bacaklarım ortaya çıkıyor. En sevdiğim Christian Louboutin topuklu ayakkabılarımdan birini giyiyorum; Dexter, bunları giydiğimde çılgına dönerdi. Benim onun boyuna yaklaşmamı istemiyordu. Ve kesinlikle ondan daha uzun olmamı. O sadece 1,73 m boyundayken bu zordu, ben ise iyi günümde 1,63 m boyundayım.

Elbisenin saten üst kısmı cildime sıkıca yapışıyor, kumaşı ışıklar ve kamera flaşları altında hafifçe parıldıyor. Ellerimi yanlara doğru kaydırduğımda, elbisenin yapısını oluşturan balenleri hissediyorum, bu da vücut hatlarımı vurguluyor. Bu tür üstler benim vücut tipime çok yakışıyor ve bunun farkındayım. Hiçbir zaman çok zayıf popstar stereotipine uymadım. Her zaman kalın uyluklarım ve Claire'in dediği gibi "vazgeçilmez göğüslerim" oldu.

Her saniye, kendimi daha da gençleşmiş hissediyorum. Pozları yaparken kas hafızama minnettarım. Bir dizi soru dalga gibi üzerime çökmeden önce sadece bir zaman meselesi: "Neredeydin?" "Kalbin hala kırık mı?" "Rehabilitasyona gittin mi?" "Hala Dexter ile görüşüyor musun?" Bu tür etkinliklerde sınırların olmaması

bu tür etkinliklerde sınırların olmaması şaşırtıcı, ki bu kesinlikle özlemediğim bir şey.

Yürüyüşün sonuna yaklaştım ki, enerji ve odak halıdan duran siyah bir arabaya kaydı. Bazen paparazziler canlı bir varlık gibi geliyor, avlarını yakalamaya çalışan kameralı canavarlar gibi.

Yavaşça başımı çevirip kim olduğunu görmek için baktım. Midem düğümlendi.

Tripp Owens—O yüzü her yerde tanırım. Super Bowl gecesi yeniden aklıma geliyor. Adını bile bilmediğim halde bana yardım etmek için atladığına hala inanamıyorum.

O gecedan sonra medya Tripp Owens'ın peşine düştü.

İlk olarak, takımı Super Bowl'u kazandıktan hemen sonra çekilmiş, onun ve annesinin çok sevimli bir fotoğrafı yayınlandı. İkisi de ağlıyor ve o, ayakta durmak için annesinin yardımına ihtiyaç duyuyormuş gibi ona yaslanıyor. Annesi onun formasını çekiyor. Bu, isterseniz bile sahnelemeyeceğiniz türden bir fotoğraf.

İkincisi, Super Bowl MVP'si olmasıydı. Kupayı kaldırdığında yüzündeki gözyaşları.

Üçüncüsü, benim ayrılmam için şampanya ile çılgınca kutlama yaptığı video ve fotoğraflar. Kesinlikle yapmak zorunda olmadığı bir şeydi.

Şampanya olayından sonra Tripp'in alkolik olduğu yönünde spekülasyonlar olduğunu biliyorum. Bu dedikoduyu kim çıkardı kim bilir. Mesele şu ki, onu soyunma odasında hatırlıyorum. İyi vakit geçiriyordu, ama kendini kontrol edebiliyordu. Tamamen yabancı birine yardım etmek için ayık olduğunu, ama harika bir oyuncu olduğunu iddia edebilirim.

Ona teşekkür etme fırsatım olmadı.

Son fotoğraf serisi için duraksıyorum, hala onun yönüne bakıyorum. Gözlerimle onun gözlerine bakışlarımla tekrar midemi bulandırıyor ve ben de karşılık olarak sırtıyorum. Küçük bir el sallama hareketiyle selam verdiğimde, yanaklarının biraz pembeleştiğini ve zeytin rengi teninin koyulaştığını fark ettim. Bana selam vererek başını salladı ve gülümsedi, sonra tekrar kameralara döndü, çünkü ikimiz de biliyoruz ki, bu anı çok uzatırsak, yarın tüm internet sitelerinde ve magazin dergilerinde yer alacaktır.

Akıllı.

Saçma sapan derecede seksi.

Koyu gri bir takım elbise giyiyor. Ve gerçekten *giyiyor* demek istiyorum. Terzisi bir ödül hak ediyor. Böyle bir ödül var mı? Bu takım elbise ona mükemmel oturuyor, kaslı vücudunu öyle bir şekilde sergiliyor ki, ceketini çıkarıp kollarını sıvamasını izlemek istiyorum...

Vay canına. Bu çok hızlı gelişti.

Tripp, ceketinin önünü çekip elini pantolonunun cebine soktu. Buradan, en yüksek topuklu ayakkabılarımı giymiş olsam bile, onun benden çok daha uzun olduğunu anlayabiliyorum. Göğsü geniş ve bu adamın hazır giyimden ceket alması imkansız. Yüzünü kameralara doğru kaldırıyor, çenesi güçlü ve dudakları utangaç bir gülümsemeye çekiliyor, sonra bana göz kırpmıyor.

Geniş gülümsemesi ve kızaran yanaklarım yakalanmadan önce, ödül törenine girerim ve paparazzileri Tripp ile baş başa bırakırım.

TONIGHT IS WHAT YOU'D expect: mükemmel şarap, lezzetli yemekler ve gerçekten muhteşem tatlılar. Ve ben tatlıyı asla reddetmem, tabloidler kaç kez tatlı yerken fotoğrafımı çekip, kilom ve disiplinsizliğimle ilgili iğrenç başlıklar yazsalar da.

Sektörden bazı arkadaşlarım ve tanıdıklarıyla oturduğum için her şeyin oldukça sakin geçmesine minnettarım. Kamuoyunun gözünden uzak olduğum süre boyunca iletişimimizi sürdürdük, ama kimse Dexter hakkında soru sormadığı için rahatladım.

Şimdi herkesin kendi yoluna gittiği veya after party'ye gittiği zaman.

Dexter, after party'ye gitme fikrini asla kabul etmezdi, tabii bana eşlik etseydi bile. Masadakiler bana onlarla birlikte gelip gelmeyeceğimi sorduklarında, evet dediğimde yanaklarım biraz kızardı. Yıllardır yapmadığım bir şeyi yapacağım için heyecanlıyım.

Emilie bana katılır ve onun tamamen kendinden geçtiğini anlayabilirim. Arabada koyu kırmızı saçlarını düzeltir ve rujunu tazeler. Bütün sezon boyunca saklandığımız için, onu getirdiğim ilk gerçek etkinlik budur. Kendini tutmaya çalıştığını anlayabilirim ve onu bunun için seviyorum.

After party'ye birkaç adım attıktan sonra Emilie'nin sevdiğini bildiğim bir grup görüyorum. O benim evimde bu grubun şarkılarını çok dinlediği için neredeyse tüm şarkılarını biliyorum. Onu tanıtırken, ağzı yere düşmemek için elinden geleni yaptığı için gülüyorum. Ona göz kırpyorum.

Birinin ona nereli olduğunu sorduğunu duyunca kıkırdarak güldüm. Elleriyle, memleketi Michigan'a saygı göstermek için o hareketi yapıp yapmadığını merak ederek ellerine baktı.

Burada havanın farklı olduğunu hissediyorum; heyecan verici ve ferahlatıcı. Sanırım bu tür etkinlikleri özlemişim. Etrafıma bakıp odayı gözlemliyorum ama onu gördüğümde bardan öteye geçemiyorum. Tripp. Koyu gri takım elbisesinin ihtişamıyla bana sırtıyor. İronik bir şekilde, tamamen yalnız.

Beynim beni vazgeçirmeden önce bir saniye içinde karar veriyorum. Bara yaklaşırken, onun gülümsemesine bakmamak zor. Bulaşıcı bir gülümseme. Kendi dudaklarımın da yukarı doğru kıvrıldığını hissediyorum. Bacaklarımla havalı bir şekilde yürüyerek çenemi kaldırıyorum.

"Resmi olarak tanıştırılmadık," diyor elini uzatırken. "Ben..."

"Tripp. Tripp Owens," diye sözünü kesip elini tutuyorum. "Super Bowl MVP'si. Yakın zamanda parlak ve yeni Upstate Cosmos takımına transfer oldum." Her kelimeyle bakışları biraz daha yoğunlaşıyor. Ama iyi anlamda. Dudaklarını ısırıp başını eğiyor, dinlerken elimi sıkıyor.

O. Dudaklarını ısırıyor. Ben yerde bir su birikintisi gibiyim.

"Vay canına. Yalan söylemeye bile çalışmayacağım. Beni tanıman çok hoşuma gitti." Loş ışıktaki neredeyse siyah görünen saçlarını eliyle tararken kendi kendine gülüyor. "Sıra bende." Omuzlarını silkiyor ve boynunu çatırdatıyormuş gibi yapıyor. "Sen Willow'sun. On albüm. Muhtemelen kasetlerin geri dönüşünün arkasındaki itici güç. Tek bir turne sırasında tüm NFL stadyumlarını dolduran ilk sanatçı." Ellerini beline koyarak beni süzüyor.

Gözleri üzerimdeyken tüylerim diken diken oluyor ve yanıyor. Nefesimi tuttuğumu fark ediyorum.

"Bir sır öğrenmek ister misin?" diye soruyor, bana doğru eğilerek, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek olacak kadar yakınlaşıyor. Ben de ona doğru yaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Senin devre arası gösterini kaçırdığım için çok kızgındım. Ama son şarkının sonunu yakaladım." Sesi alçak ve konuşma tarzından alaycı bir gülümseme duyabiliyorum.

Tünelden dans ederek çıkan görüntüsünü hatırlıyorum — turne koreografimin bir kısmını biliyordu. Bu beni güldürdü ama daha çok onu kıskandım. Kariyerinin en önemli maçlarından birinde bile kendinden ödün vermeden davranması. Açıkça, muhtemelen hayatında ulaşabileceği en büyük sahnede istediğini yapıyordu.

"Kendi eğlenceni yaşıyor gibiydin, bilirsin, şampiyonluğu kazanmak falan."

"Haklısın. Eğleniyordum. Ve bu çok eğlenceliydi."

Başarısını garip bir şekilde küçümsemek yerine, iltifattan keyif alıyor. Buna bayılıyorum.

"Ne içmek istersiniz?"

"Sauvignon blanc, lütfen."

"Bir yer bulmak ister misin?" After party'nin etrafındaki oturma alanlarını işaret ederken sesi kadife gibi yumuşaktı. Burası gerçek sohbetler yapabileceğimiz en güvenli yerlerden biri. Kameralar yasak. Tabii ki herkes ayrıldığında insanlar sıraya girecek, ama şimdilik hepimiz güvendedeyiz.

Bana yardım etmek için kendini tehlikeli bir duruma sokan bu yakışıklı adam, bu akşam zamanımı geçirmek için değerli bir seçenek gibi görünüyor. Bunu beklemiyordum.

Ona gülümsedikten sonra dönüp köşedeki bir masaya doğru yürüyorum. Acaba beni izliyor mu diye merak ediyorum. Mekanın her yeri koyu renkli kumaşlar ve kadifeyle kaplı, ışıklar da loş. Masaya otururken kalbim birdenbire hızla çarpmaya başlıyor.

Hızlı. Aylardır ilk kez. Samimi bir heyecan.

Beynimin hiçbir kısmı kavgayı kazanmanın bir yolunu bulmaya çalışmıyor. Ya da birine dışarı çıkması ya da biraz daha kalması için yalvarmıyor. Ve eğer

dışarı çıkmış olsaydık, Dexter oradan nasıl çıkacağımız konusunda çok endişeli olurdu.

Beynim sakinleşiyor. Tek hissettiğim şey kalp atışlarımın hızlanması. Ve bu iyi hissettiriyor.

Bölüm 8

Tripp

Bunun olduğuna inanamıyorum.

Willow kabine doğru yürüyor ve sanki gözlerim sonunda alışmış gibi. Giydiği elbise simsiyah ve kumaşında bir tür parıltı efekti var — vücudunda dalgalanan su gibi hareket ediyor. Sırtı o kadar dekolte ki, kumaşın belinin üst kısmıyla birleştiği yere kadar bakman gerekiyor.

Parmak eklemlerimi ensesinden elbisenin ucuna kadar gezdirmek nasıl olurdu acaba?

Kendine gel, Tripp.

İçeceklerimizi beklerken, paniğe kapılmamış gibi davranıyorum. Willow ile konuştuğum için değil, şu anda loş bir odanın karanlık köşesinde içecekleri getirmemi beklediği için. Çünkü o benim kim olduğumu tam olarak biliyordu. Hangi takımda oynadığımı biliyordu. Kırmızı halıda bana gülümsediği için, sadece bir saniye olsa da.

O anda, after party'ye katılacağımı anladım. Tanrıya şükür arkadaşlarım geceyi bitirmişlerdi. En son ne zaman böyle bir şeyi kaçırdıklarını hatırlamıyorum.

Sanki yıldızlar hizaya girmiş gibi.

Bu, psikoloğumun en sevdiği ifade olan "içime sindirmem" gereken şeylerin mükemmel bir örneği. Amaç, bu tür deneyimlere ve anlara daha fazla dikkat etmek, çünkü bir gün ödül törenlerine veya after partilere katılmayacağım zamanlar da olacak.

Barmen, sanki bana "iyi şanslar" der gibi, anlamlı bir bakışla içkilerimizi önüme koyar. Bardaklara uzanırken ellerimin titremesi onun gözünden kaçmaz ve derin bir nefes alır gibi yapar. Ben de hemen onun tavsiyesine uyarım.

Tripp, sen tam bir enayi.

İçeceklerimizi dökmemeye dikkat ederek taşıyorum, çünkü bu çok utanç verici olurdu. Willow, elleri kucağında, garip bir köşe masasında oturuyor. Birbirimizin yanında ve aynı zamanda karşısında oturuyoruz. İçeceklerimizi masaya koyup oturuyorum.

"Şerefe," der ve şarabını benim Old Fashioned'ımla tokuşturur.

Uzun bir yudum alıyorum, burbonun yakıcı tadını hoş karşılayarak.

"Sana teşekkür etme fırsatım olmadı," diyor, gözleri şarabına bakıyor, sonra başını kaldırıyor. "Bana yardım etmek zorunda değildin, ama ettin. Teşekkür ederim." Sesi düzgün ve samimi.

"Hadi ama, önemsiz bir şeydi. Sadece partiyi dışarıya taşıdım." Omuzlarımı silkiyorum ve arkama yaslanıyorum.

Şarabından bir yudum alır, pembe dudakları berrak camın üzerinde parlar. "Doğru. Söylemeliyim ki, bu gördüğüm en eşsiz dikkat dağıtıcı şeylerden biriydi."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Neyse ki burası karanlık. Kendimi toparlayabilirsem iyi olur. "Her zaman böyle mi? Basın?" Düşüncelerimi başka yöne çekmek için herhangi bir şey arıyorum.

"Evet. Her zaman *bu kadar* çılgın değil ama nereye gidersem gideyim, birileri benim fotoğrafımı çekmeye çalışıyor gibi görünüyor. Ne yaptığımın önemi yok," diyor o, sanki bu çok normalmiş gibi. "Erkek arkadaşım bundan nefret ediyordu."

"Nefret mi ediyordu?" diye soruyorum, sanki aylarca süren ayrılıklarını okuduğumu bilmiyormuşum gibi. İsteyerek değil, her yerde bu haber vardı.

"Evet. Artık eski erkek arkadaşım," dedi, tahmin ettiğim gibi. "Onun için çok ağırdı. Sanki ben onun için çok ağır bir yükümüştüm gibi..." Şarabından uzun bir yudum aldı. "Neden öyle dediğimi bilmiyorum." Uzun saplı şarap kadehini kavrayan parmaklarına dikkatle baktı.

Son yorumunun üzerinde durmamayı tercih ediyorum, çünkü bu konu hakkında konuşmaya devam etmek istemiyor gibi görünüyor. Konuyu değiştiriyorum.

"İronik olarak, şampanya olayından önce kimse benim kim olduğumu umursamıyordu. Sen beni bir nevi gündeme getirdin," diye şaka yapıyorum, ortamı neşelendirmek için.

Willow gülüyor. İlk başta biraz yüksek sesli ama samimi bir kahkaha. "Sanırım şampiyonluktu. 129 yard ve iki touchdown'ın yardımı oldu diye düşünüyorum." Şarap kadehini kaldırıp bana bakıyor.

İstatistiklerimi biliyor. Sanki her zaman konuştuğu bir şeymiş gibi ezbere sayıyor.

Siktir.

Saçları son gördüğümde daha uzun. Her zaman omuzlarının üstünde, daha kısa bir saç kesimi vardı, ama şimdi uzamış. Eğer bir nedenden dolayı arkadaşlarım şu anda düşüncelerimi duyabilseydi, bana çok kızarlardı. Bu kadının saç kesimi nasıl oldu da hafızama kazındı?

Ben Willow'un tüm ayrıntılarını kafamda tutmaya çalışırken, birisi neredeyse düşüyor bize bizim standımıza Onlar Willow'un yanına ve kısmen üzerine garip bir şekilde düşerek onu bana yaklaştırdı. Kolum içgüdüsel olarak uzanıp hafifçe belini kavradı ve elbisenin yumuşak kumaşı altında kaburgalarını hissettim. Şarabı tutan kolu bana doğru uzandı ve takım elbisemin üzerine biraz şarap döktü.

Bu kadının neredeyse kucağında olması için ödenmesi gereken küçük bir bedel. İkimiz de ne kadar yakın olduğumuzun farkına varıyoruz ve az önce ona çarpan sarhoş adama aldırış etmiyoruz. Nefesimi tutuyorum. Gözlerim dudaklarına kayıyor ve tekrar geri dönüyor. O da bana doğru eğiliyor.

Ve sonra onun şarap kadehi yüzüme sıçradı.

Bölüm 9

Willow

Aman Tanrım! Sadece Tripp'in kucağında oturmakla kalmadım, birisi koluma çarptı ve şarabımı onun yüzüne dökmeme neden oldu. Şarap şu anda kirpiklerinden damlıyor. Bu olamaz.

Gözlerini temizlemek için başını sallayınca beyaz şarap yüzünden aşağıya doğru akıyor.

"Dostum, iyi misin?" Bana çarpan adama soruyor. Tripp'in gözleri fal taşı gibi açılmış, ama kızgın ya da sinirli değil, gülmemeye çalışıyor gibi görünüyor. Sesi sakın ve neredeyse şakacı.

Bu, beklediğim tepki *değil*.

Tripp yüzünü takım elbisesinin koluyla siler ve beni hafifçe dik konuma iter. Ellerinin dokunuşunu şimdiden özledim. Bize çarpan adam, açıkça utanmış bir şekilde ayağa kalkar. Tripp'i ilk adıyla çağırır, onu tanıdığı bellidir, ama beni görünce birdenbire donakalır.

O bakışı biliyorum. "*Kim olduğunu biliyorum*" ya da "*Sen olduğuna inanamıyorum*" diyen bakışı. Beni suçlu hissettiren bakışı, sanki buraya ait değilmişim gibi.

"Önemli değil. Endişelenme," diyerek ayağa kalkıyorum. Boş şarap kadehini masaya koyuyorum, elbisemi düzeltiyorum ve sarhoş adamın elini sıkmak için uzanıyorum. Onu da tanıyorum. Gelecek vaat eden bir aktör; şimdiye kadarki çalışmalarını beğeniyorum.

"Emin misin?! Bir şeye ihtiyacın var mı? Ben senin büyük hayranıyım. İkinizin de." İzlemesi acı verici ama adam duramıyor. "Özür dilerim. Ben öyle demek istemedim..." Adam panikleminin eşiğinde. Tam o sırada Tripp sırtına vurup akıl almaz bir şey yapıyor.

"Selfie çekmek ister misin? Bu, birinin yüzüme içkisini attığı ilk afterparty'im. Bunu anmak istiyorum," diyor ve bana hızlıca göz kırıyor.

Bir parçam eriyor.

"Hadi yapalım!" Onun daha da kötü hissetmesini istemediğim için heyecanımı abartıyorum. Bu bir kazaydı. İkinci el utanç zaten çok fazla.

Tripp ıslak ceketinin cebinden telefonunu çıkarırken ve kolunu uzatırken hepimiz bir araya geliyoruz. Sanki birbirimizi uzun zamandır tanıyormuşuz gibi yüzlerimiz birbirine çok yakın. Tripp birkaç fotoğraf çekiyor ve sonra adama fotoğrafları göndermek için numarasını istiyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Bu yabancıyı sanki çok da önemli bir şey değilmiş gibi mesaj atıyor. Önemli değil, *numaranı ver, basın danışmanım gönderir, hatta e-posta ile paylaşır*. Gerçek numarasını paylaşmak konusunda hiç endişeli görünmüyor.

Bu adam kim?

Sarhoş adam grubuna geri dönüyor, bize bakıp el sallıyor, yüzünde kocaman bir gülümseme var. O ve arkadaşları bir araya toplanıp bizimle olan kısa karşılaşmasını yeniden yaşıyorlar.

"Vay canına." Tek söyleyebildiğim bu. Tripp, hiç rahatsız olmamış gibi, hala yüzünün bazı kısımlarını takım elbisesiyle siliyor.

"Selfie konusunda sorun olmadı umarım. Hiç düşünmeden..." "Hiç sorun değil. Üzerine şarap döktüğüm için özür dilerim." Gülererek omzuna hafifçe dokunarak, damlayan damlaları silerim.

"Eğlenmediğini söyleyebilirdin." O sırıtıyor. "Sorun yok," diyor Tripp, tamamen inandırıcı bir şekilde. Bilinçaltında başka bir anlam olup olmadığını sorgulamaya gerek yok. Bu çok ferahlatıcı.

Telefonum titrer. Emilie arabada, ben hazır olduğumda gitmeye hazır. Ona tek bir içki içmek için dışarı çıkmak istediğimi söyledim. Keşke tüm olanları görseydi.

"Bu benim işaretim." Telefonumu ona doğru sallarım. "Arabam hazır." Acele etmem gerekmiyor, ama birinin beni beklemesi her zaman bana tuhaf geliyor.

"Sizi dışarıya kadar geçireyim. Hangi kapı?" Ve onunla tartışmanın ve yardım almadan halledebileceğimi söylemenin bir yararı olmadığını bildiğim için,

onu güvenlik ekibimin daha önce konuştuğu kapıya götürdüm.

Birlikte yürürken elini belimin altına koydu. Tüylerim diken diken oldu ve midem birazcık düğümlendi. Bu, zamanımızın bitmesini istemediğimi anlamama yetti.

Kapıya vardığımızda, tam bir kaos vardı. İnsanlar, ünlülerin afterparty'den çıkmasını beklemek için kamp kurmuş gibi görünüyordu. Bazıları hayranlarıydı sanırım, ama çoğu basın mensuplarıydı ve akşam için iyi bir fotoğraf çekmeyi umuyorlardı.

"Bu uygun mu? Yoksa başka bir şey denemek ister misin?" Tripp, ben dışarıdaki durumu değerlendirirken soruyor.

"Sorun olmaz. Burada olduğum bir sır değil. İnsanlar fotoğraf çekse de umurumda değil. Dikkatleri başka yöne çekmek için başka bir fikrin yoksa tabii." Gülümserim ve gözlerine bakarım. Bu etkileşimin her bir parçasını sorgulamak üzere olduğumu bildiğim halde, kendimi bu kadar "havalı" hissetmeme biraz şaşıyorum.

Beni kocaman bir gülümsemeye selamlıyor. Midem düğümleniyor ve dudaklarımın yukarı doğru kıvrıldığını hissediyorum.

"Seni arabaya kadar geçireyim. Belki bizi birlikte görünce o kadar şaşırlar ki, hayranlık duyarlar ve fotoğraf makinesinin deklanşörüne biraz daha yavaş basarlar," diyor, ama şaka mı yapıyor, ciddi mi, anlayamıyorum. "O, değil mi?" Doğru bir şekilde şoförümü işaret ediyor. Emilie ön koltukta oturuyor, bu sayede siyah arabamı kolayca bulabiliyorum.

Yüzümden ne düşündüğüm anlaşılmış olmalı ki, bir elini kapı koluna, diğer elini belime koyuyor.

"Hadi, Lo." Göz kırpar ve beni kapıdan dışarı çıkarır.

Lo. Kimse bana hiç böyle hitap etmemiştir.

Kapı açılır ve insanlar bizi birlikte dışarı çıkarken görünce gerçekten şok olurlar. Tripp'in takımı hala ıslaktır, özellikle beyaz düğmeli gömleği. İnsanlar olabildiğince çok fotoğraf çekerken bağırır ve nefeslerini tutarlar. Çok net bir şey duymuyorum ama "SİZ BİRLİKTE MİSİNİZ?" çığlıklarını duymamak zor.

Tripp 1000 wattlık gülümsemesini takınıyor ve beni arabama kadar geçiriyor. Acele etmiyorum ve yüzümü kapatmıyorum. Arabaya vardığımızda, kapıyı açıyor ve bana yardım ederken elini uzatıyor. Ben güvenli bir şekilde içeri girdikten sonra, kapının önünde durup gülümsüyor.

"Umarım görüşürüz," diyor göz kırparak ve arabanın kapısını kapatıyor.

Öne bakıyorum ve Emilie'nin gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı da açık kalmış. "Afterparty'de ne halt yedin sen?!" diye bağırıyor.

"Bana Lo dedi," diyorum, daha çok bir soru olarak. Emilie arkaya dönüp bana bakarken, ben de elimi göğsüme koyup parmaklarımın altında hızlı atan kalp atışlarını hissediyorum.

"Bu iyi bir şey mi?" diye soruyor.

"Emin değilim."

Tek bildiğim, elinin belimin alt kısmına dokunduğu yeri hala hissedebildiğim.

Bölüm 10

Tripp

SAAT daha sabah 6 olmasına rağmen, TELEFONUM rahatsız edici bir şekilde titriyor.

Ne oluyor? Komodinden telefonu alıyorum ve 54 okunmamış mesaj ve daha da fazla bildirim görüyorum.

Mideme bir ağrı saplandı. En son böyle bir şey olduğunda, yeniden seçilmenin bir sonucu olmuştu. Kurmaya çalıştığım tüm köklerim yok olmuştu. Seattle Serpents genel müdürüyle konuşurken telefonumun çaldığı anı asla unutmayacağım, bana şans dilemişti.

Araştırma fırsatı bulamadan telefonum çalar: Annem. Telefona esneyerek, "Çok erken" derim.

"Annene böyle selam verilmez," diyor annem sevgiyle. "Günaydın anne," diyorum tatlı bir sesle.

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var?" diye sorar. Bu, küçümseyici veya suçlayıcı bir soru değildir.

"Neden başım belada gibi hissediyorum?"

"Dün geceki partide iyi vakit geçirmişsin gibi görünüyor..." Sesi kesilir ve beynim ne demek istediğini anlamaya çalışır.

"Gerçekten iyi vakit geçirdim. *Ama* sanırım neyi kastettiğini anlıyorum ve ben sadece bir beyefendi gibi onu arabasına kadar geçirdim."

"Ah, karanlık, karanlık bir köşede, rahatsız edilmeyeceğin bir yerde kucağında oturduğu fotoğrafları düşünüyordum, ama ben ne bilirim ki? Gözlüğüm yok."

"Ha?"

"Google'da kendini ara falan. Aynı sayfaya gelelim."

Annemi hoparlöre aldım ve adımı Google'da aradım, ki bu her zaman tuhaf bir durumdur.

Ve işte orada, Willow'un bana sarılmış, benim kolum onun omzunda ve burunlarımız birbirine değecek kadar yakın olduğu bulanık ama yeterince net bir resim. O adam ona düştüğü andı, ama bu fotoğrafı gönderen kişi o adamı kurnazca fotoğraftan kesip çıkarmıştı. Ben bir şeye tıklamaya fırsat bulamadan, herkesin bunu yediğini biliyorum.

Siktir. *Ben* de yutuyorum.

Fotoğrafı ve manşetleri incelerken tek söyleyebildiğim "Vay canına" oluyor.

"Willow'la mı görüşüyorsun? Onun müziğini sevdiğimi biliyorsun." Annem heyecanlı görünüyor.

"Hayır, görüşmüyorum. Yani, onu gördüm ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

Annem kıkırdıyor, "Keşke kadere inansaydın, çünkü ilk karşılaşmanızla şimdiki karşılaşmanızın tesadüf olduğunu gerçekten sorguluyorum."

"Sadece konuşuyorduk ve biri ona çarptı. Beş saniye sonra görseydin, fotoğrafta gördüğün o şarap kadehini üzerimde gördüğünü görürdün."

"Sana mı attı?" diye soruyor, sesi endişeli ama aynı zamanda bu ayrıntıları öğrenmek için can atıyor.

"Hayır, şarabı bana atmadı." Ona hafifçe gülümsedim. "Biri kolunu tuttu ve şarap her yere döküldü. Tamamen kazaydı."

"Belki de flört etmeye başlamışsındır diye düşündüm. Sanırım başlamamışsın." Sesi biraz hayal kırıklığına uğramış gibi geliyor. "Bailey'den haber aldın mı? Geçen hafta beni aradı."

Bailey. Üniversitede kız arkadaşıma en yakın olduğum kişi. Aslında, biz daha çok uzun süreli arkadaş ve sevgili gibiydik. Bazen etkinliklere ve çeşitli şeylere birlikte giderdik, ama çoğu zaman gitmezdik.

Bailey ile birlikte olmak kolay ve rahattı, ama sonra mezun olduk ve ayrı yollara gittik. Onu sık sık görememek beni üzdü, ama sevdiğin birini kaybetmek kadar acı verici değildi.

Hala görüşüyoruz. İsteddiği zaman bilet alıyor ve bazen beni bir yere davet ediyor. İnsanların, bir NFL oyuncusunu düğüne veya iş etkinliğine getirmesine verdikleri tepkiyi görmek her zaman çok eğlenceli oluyor.

İnsanların, onun bir NFL oyuncusunu düğüne veya iş etkinliğine getirmesine verdikleri tepkiyi görmek çok eğlenceli.

Annem Bailey'i çok seviyor ve bizim ilişkimizi tam olarak anlamıyor. Çocuklar bu terimi icat etmeden çok önce biz bir "situasyon ilişkisi" içindeydik.

"Ondan haber almadım. Yeniden seçildiğimde mesaj attı ama hepsi o kadar." Bana ulaşması hoştu ve birkaç mesajlaştık ama bundan öteye gitmedi.

Annem iç çekiyor. Bailey ile benim bir ilişkimiz olmasını istediğini biliyorum.

"Sabah programıma döneceğim. Görünüşe göre birkaç günün oldukça yoğun geçecek." Telefonun diğer ucunda gülümsediğini duyabiliyorum.

"Seni seviyorum anne." Telefonu kapatıp uzun bildirim listesine bakmaya başlıyorum.

ANNEM HAKLIYDI, ama "çılgın" kelimesinin yeterli olup olmadığını bilmiyorum. Willow'un hayranları ve basın, herhangi bir bilgi elde etmek için kamp kurdukları için Cosmos, antrenman tesisine ekstra güvenlik önlemleri almak zorunda kaldı. Takım arkadaşlarım bunu çok komik buldular ve soruları yanıtlamadan, soruyu soran kişiyi boşuna uğraştırarak geçiştirdiler. Örneğin, "Tripp Owens Willow ile çıkıyor mu?" sorusuna verdikleri yanıt, "Tripp Owens'ın bu takımda olduğunu bile sanmıyorum" oldu.

Soyunma odasında çok fazla eleştiri alıyordum. Hatta koç bile, koşu rotası sırasında birkaç kolay pası kaçırdığımda bana sataştı.

Bu bizi bir araya getirdi. Keşke bu başka birinin başına gelseydi, ama bazen kazanırsın, bazen kaybedersin.

Kabul ettim. Bu işin bir parçası. Onu arabasına kadar götürdüğümde bir şey olacağını biliyordum, ama bu tür bir tepki beklemiyordum. Ligde başarılı olduğumdan beri ciddi bir ilişkim olmadığı için bu özellikle şaşırtıcıydı.

Menajerim arayıp dairem için daha fazla güvenlik görevlisi tuttuklarını ve yeni gelip gitme rotalarını paylaştı.

Bu delilik. Ve biraz da sinir bozucu.

Bugünün çok zorlu geçmesi de işleri kolaylaştırmadı. Antrenmanlar beni çok yordu, üstelik evimde de kaliteli bir uyku çekmek zor oldu. Dün gece nihayet eve vardığımda, insanların bağırımları saatlerce sürdü. Durumun düzelmeyeceği belli. Paparazzilerin sırası bu hafta diğer günlere göre daha uzun. Omuzlarım düşüyor ve sinirden başımı yukarı kaldırıyorum. Takım arkadaşlarım önümden geçerken kıkırdıyor ve şakacı bir şekilde sırtıma vuruyorlar.

"Şimdiye kadar senden bıkmış olurlardı diye düşünmüştüm." Zack omuzlarımdan birini salladı. "İki hafta oldu." O bizim uzun pasörümüz ve benim en kolay anlaştığım kişi. Özel takımların bir parçası olduğu ve birlikte çok fazla antrenman yapmadığımız düşünülürse bu biraz garip. Diğerleriyle anlaşılamadığımdan değil, ama Zack ve ben sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi.

"Ben centilmenlik yapıyordum," diye onu ikna etmeye çalışıyorum.

"Hepsi bu mu?" Takımın geri kalanı soyunma odasından çıkarken bana sırtıarak bakıyor. Super Bowl'daki şampanya olayını çok iyi biliyor.

"Tabii." Kendimi bile ikna edemiyorum.

"Neden ona ulaşmanın bir yolunu bulmuyorsun? Eminim bazı bağlantıların vardır."

"Bunu senin söylemen çok komik. Randevu almak için bekleyen bir sürü insan var, daha da fazlası." Pencerenin dışını işaret ediyorum. Zack her hafta farklı bir kadınla birlikte.

"Bazılarımız şanslı." Zack omuzlarını silkiyor. En seksi erkekler listesinde finalist olarak gösterilmiş. Adamın yakışıklı olduğu kesin.

Bu kadar samimi olmasaydı can sıkıcı olurdu. Zack gerçekten iyi bir adam, senin için her şeyi yapar.

"Ve sanki sen flört ediyormuşsun gibi davranma." Kapıya doğru yönelmeden önce sırtıma bir şaplak atar.

Takım arkadaşlarımı takip ediyorum ve paparazziler beni gördüğünde sanki biri sesi sonuna kadar açmış gibi oluyor. Siktir. Sadece eve gitmek istiyorum.

Derin bir nefes alıp kendimi toplamaya çalışıyorum ve kapıyı açıyorum.

Tam bir kaos asla kolaylaşmaz. İnsanlar bağılıyor, bana imzalamam için bir şeyler uzatıyor, iPhone'lardan devasa profesyonel kameralara kadar her şeyle fotoğraf çekmeye çalışıyor.

Bu çok yorucu.

Menajerimin talimatına göre, herhangi bir açıklama yapmadım; plan sessiz kalmak ve bu olayın geçip gitmesini beklemektir. Ama şu ana kadar bu olmadı.

Belki de bir şeyler söylemenin zamanı gelmiştir. Bu düşünce tam olarak oluşmadan, menajerimin, annemin ve yeni koçumun beni azarladığını duyabiliyorum.

Tam her şey yolunda gittiğini, uslu bir çocuk olup talimatlara uyacağımı düşündüğüm anda, en az tehditkar görünen muhabir dikkatimi çekiyor. Ağının logosu bulunan profesyonel bir mikrofonu olan, açıkça bir gazeteci olduğu belli olan bu kadın, belki de benimle normal bir ses tonuyla konuştuğu için, göz göze geldiğimizde onun sorusuna cevap vereceğimi biliyorum.

"Tripp, Willow ile çıktığın doğru mu? Yorum yapmak ister misin?"

Mikrofonu bana doğru eğiyor ve ben bir adım öne çıkıyorum. Benim bir şey söyleyeceğimi fark ettiklerinde, sanki her şey bir saniye boyunca durmuş gibi hissediyorum. Dünya sanki ağır çekimde hareket ediyor gibi.

Bunu iyice düşünmemiştim. Ne söyleyeceğim?

Tripp, seni aptal herif.

Siktir.

Muhabir bana bakıyor ve ben bir şey söylemedikçe kaşları giderek yükseliyor. İçgüdülerime uyup gerçeği söylüyorum.

"Hayır, Willow ile çıkmıyorum." Muhabir mikrofonu geri çekmek için uzanır ve kaos yeniden başlar. Mikrofonu hafifçe kendime doğru çekerim.

"Ama keşke çıkıyor olsaydım. Onu bulup bu mesajı iletebilecek biri varsa, çok sevinirim."

Herkesin ağzı açık kalırken ben kameraya gülümsüyorum. Bunu beklemiyorlardı.

Dürüst olmak gerekirse, ben de beklemiyordum.

Bölüm 11

Willow

Tripp Owens'ı düşünmemem, yeni müzikler üzerinde çalışmam gerekiyor. Ama o kadar hoş bir dikkat dağıtıcısı ki.

Çalıştığım yeni şarkının sözlerini az önce bitirdim ve kalem kağıttan ayrılır ayrılmaz telefonumu elime aldım. Takıntılı bir kadını, klip dışında başka hiçbir şey izleyemiyorum. Açıkçası, tek ben değilim. Video viral oldu ve futbol veya müzikle ilgilenen tüm eğlence ve haber sitelerinde yayınlandı.

Tripp. Antrenmandan çıkmaya çalışıyor. Sanırım duştan çıktığı için yanakları kızarmış. Üzerinde sade gri bir spor tişört ve siyah spor şortu var. Şortun paçaları *çok iyi*.

İlk gördüğümde inanamadım. Şimdi de inanabildiğimden emin değilim.

Ünlüler böyle şeyler yapmaz. Her şeyi gizli tutmak, dikkat çekmemek, hatta gerçek partnerinizin izini kaybettirmek için kamuoyunda sahte ilişkiler yaşamak önemlidir.

Yine de, en popüler NFL oyuncularından biri bana çıkma teklif ediyor ve bunu milyonlarca insan görüyor.

Halkla ilişkiler ekibim ne yapacağını tam olarak bilemiyor. Ben düşünene kadar hiçbir şey yapmamalarını söyledim. Ben bu konuyu kafamda netleştirene kadar "yorum yok" bile demelerine izin vermedim.

Ateş çıtır çıtır yanıyor. Ağustos gecesini için hava soğuk ve omuzlarıma kalın bir battaniye sardım. Dizüstü bilgisayarım kucağımda, yanında atılmış bir günlük duruyor.

Turum bittiğine göre, *şimdi ne olacak?* Bir sürü müzik ve şarkı yazdım, ama plak şirketimin onayını almak konusunda biraz endişeliyim. Genelde turumun sonunda yeni müzik yönelimimi onlarla paylaşıyorum, ama bu şarkıları ve parçaları kendime sakladım. İlk kez bir ara vermek istedim.

"Bunu kaç kez izledin?" Emilie, güzel bir çiçek aranjmanı ile bana doğru yürürken soruyor.

"Onlar ne?" Buketi işaret ederek sorusunu geçiştiriyorum.

"Sanırım *sevgilinin* bazı bağlantıları var." Çiçekleri veranda masasına koyuyor. "Zarf mühürlü ve bu senin eline geçene kadar öyle kalması gerektiği yazıyor. Güvenlik onayladı, yani neler olduğunu biliyorlar."

"Seni yalnız bırakayım," diyor, sanki ortaokuldaymışız ve ben dolabımda bırakılmış bir aşk mektubunu okumak üzereymişim gibi kocaman bir gülümsemeyle.

"Gerek yok," diye itiraz ettim.

"Biliyorum, ama istiyorum." Bunu kesin ve şefkatli bir şekilde söylüyor. "Hayatınızın büyük bir kısmı başkalarına açıktır. Bazen kendinize saklayabileceğiniz küçük parçalar bulmak güzel olabilir." Sanki bir süredir duyduğum en aydınlatıcı şeyi söylememiş gibi eve dönmek için arkasını dönüyor.

Ağzımın açık kalmadığından emin olup, ona zam yapmayı aklımın bir köşesine yazıyorum. Çiçekler — pembe ve beyaz şakayıklar — bana bakıyor. En sevdiğim çiçekler. Biri ödevini yapmış.

Buketten zarfı çıkarıyorum. Ağır, elimde oldukça büyük. Önünde Willow Scott yazıyor; tam adımı *yazmış*. Dikkatlice açıyorum ve krem rengi kağıda siyah el yazısıyla yazılmış bir not çıkarıyorum.

Willow – Bu hafta senin için çılgın geçtiyse özür dilerim.

Söylediklerimde ciddiydim. Seninle çıkmak isterim. Altta yazan numara yeni ve bunu sadece sana veriyorum.

--Tripp

Notun altında küçük ama okunaklı bir telefon numarası var. Sanırım bu yüzden kimsenin okumasını istemedi.

Dudaklarımı sıkıştırıp gülümsememek için uğraşıyorum. Çiçekler çok güzel ama el yazısı not mu? Bayılacağım.

Sandalyeye yaslanıp, battaniyeyi omuzlarıma sararak, notu parmaklarımla arasında çevirip, ne yapacağımı düşünüyorum. Beynim bu çılgınlık karşısında takılıyor ama kalbim "*Bu heyecan verici değil mi?*" diye soruyor.

Çıktığım erkeklerin çoğu, toplum içinde tuhaf davranırlardı. Öyle davranmıyorlarsa, genellikle bunun arkasında başka bir amaç vardı, örneğin sıradan bir müzik kariyerini başlatmak ya da beni falanca kişiyle tanıştırmak gibi. İnsanların her zaman benden bir şeyler beklediğini düşünmemek zor.

Bağlantı ya da tanıştırılmak istemiyorlarsa, benim daha küçük ya da "daha normal" olmamı istiyorlardı. Klişe ama birinin gerçek niyetini ölçmek her zaman zordur.

Bunu yüksek sesle söyleseydim, kulağa saçma gelirdi, biliyorum. Zavallı Willow. Çok popüler ve müziğinde büyük başarılar elde etti, ama erkek seçmeyi bilmiyor.

Dramatik bir iç çekiş dudaklarımdan kaçıyor, etrafta bunu duyacak tek kişi ben olsam da.

Sonra Tripp var. Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Son görüşmemizden sonra onu Google'da aramadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

İlginçtir ki, kamuoyuna açık bir ilişkisi yok gibi görünüyor, en azından basının eline geçen bir ilişki yok. Geçen sezonki maçtaki tuhaf davranışları dışında, gerçek güncellemeler, bağlı olduğu birkaç hayır kurumu ve tipik profesyonel sporcu şeyleri dışında pek bir şey yok.

Çoğu ünlünün, aşk hayatlarını acı verici ayrıntılarla anlatan korkunç makaleleri vardır. Tripp'in yok. Onunla çıkmış ya da çıkmamış olabilecek kişilerin listesi, bunu yazan kişinin dramatik yorumlarıyla birlikte ortadan kayboldu.

Bir keresinde bir kafede siparişimi beklerken yanımda oturan bir yabancıyla tanıştım. Çantamdan bir şey düştü ve bu nazik beyefendi onu alıp bana geri verdi. Etkileşimimiz bununla sınırlıydı. Ancak, sonraki on iki saat içinde basın onunla ilgili her şeyi öğrendi

her şeyi öğrendi ve bizim çıktığımız söylentileri yayıldı. Saçma sapan bir durum.

Tripp'te böyle bir şey yoktu. Bu da bana o gümüş rengi gözleri ve çocuksu ama gülünç derecede seksi gülümsemesini hatırlatıyor. Ve yeterince uzun süre düşünürsem, sanki elini belimde hissedebiliyor ve bana bıraktığı o göz kırpmasını görebiliyorum.

Burada tek başıma oturup gülümsediğimi fark ettiğimde yanaklarım kızardı. Fikrimi değiştirmeden önce telefonumu alıp karttaki numarayı çevirdim.

"Aradın," diyor Tripp ve yemin ederim, diğer uçta gülümsediğini duyabiliyorum.

Bölüm 12

Tripp

BU YENİ TELEFON, vücudumun bir parçası haline geldi. Güvenlik ekibi çiçekleri temizlediğinden beri, bu şey yanımdan hiç ayrılmadı.

Çiçekler benim en sevdiğim jestlerden biridir. Ben küçükken ve babam hala hayattayken, bir gece eve çiçek getirmişti. Süpermarketten alınmış çiçeklerdi, üzerinde fiyat etiketi hala duruyordu ve desenli selofanla sarılmışlardı. Annem umursamadı. Gözleri parladı ve omuzları gevşedi. Sanki ruh halinin değiştiğini hissedebiliyordum.

Bu, babamın benim için yaptığı tek iyi şey olabilir. Ama ben bunu kabul ediyorum.

Çok fazla çiçek gönderirim. Annem her ay bir buket alır ve ben de çiçekleri en önemli teşekkür hediyem olarak kullanırım. Dürüst olmak gerekirse, eski takımımdan ve şehrimden ayrılmanın en üzücü yanlarından biri çiçekçiydi. Orada çalışan herkes çok nazikti ve bana arkadaşmışız gibi hissettiriyorlardı.

Bu benim sakladığım bir sır. Annem ise her şeyi biliyor. Cosmos kadrosuna girdiğimde yeni bir çiçekçi bulmama yardım eden oydu.

Telefonu cebimden çıkarıp boş ekrana bakıyorum.

Sanki sessizliğiyle benimle dalga geçiyormuş gibi.

Ta ki çalmaya başlayana kadar. *Vay canına.*

Sanki bu benim işimmiş gibi gülümsemeden edemiyorum. Aslında bir telefon değil, bir mesaj bekliyordum. Willow

. Not aldım. Kalbim çok hızlı atıyor.

"Aradın," diye cevap veriyorum, muhtemelen çok hızlı, ama sesimin ne kadar heyecanlı çıktığı umurumda değil. Bu gerçek.

"Şakayıklar için teşekkürler. Onlar benim..."

"En sevdiğim. Biliyorum." Kendimi biraz kendini beğenmiş hissediyorum, ama durum bu. "Bunu nereden biliyorsun?"

Sesi kurnaz ve meraklı.

"Benim yöntemlerim var." Onun verdiği neredeyse tüm röportajları izledim ve muhtemelen basılı olanları da okudum. Benim, gösterdiğimden daha büyük bir hayranı olduğumu bilmesine gerek yok. "Peki, seni dışarı çıkarmama izin verecek misin?"

"Ciddi misin?" Bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi geliyor sesi.

"Şaka mı yapıyorsun? Evet. Ciddiyim. Dün birçok muhabire söylediğim gibi." Sonunda hafifçe gülüyorum.

Hat sessiz. Beni duyduğunu biliyorum. Belki de her şeyi yanlış yorumladım. Midem düğümleniyor.

"Eğer haddimi aştıysam özür dilerim. Bir fırsat gördüm ve değerlendirdim." "Fırsat mı?" diye sordu.

Aklım karışıyor. İlk tanıştığımız geceden beri onu ne kadar düşündüğümü ve ödül töreninde bedenimin ona nasıl çekildiğini biliyorum. Ama bu, ağzından kaçırarak bir şey değil. Soğukkanlılığın tam tersi.

"Kendime, seninle daha fazla zaman geçirme fırsatım olursa, bunu değerlendireceğimi söyledim. Seni ödül töreninde gördüm ve kendimi tutamadım."

"Yapmadın. Yani, sınırı aşmadın. Sadece şaşırdım."

"Bundan daha fazlasına ihtiyacım var..."

Derin bir nefes alır ve iç çeker. Ona ihtiyacı olan tüm zamanı veririm.

"Endişelenme çünkü... Kabul ediyorum." Ses tonu sonunda değişir. Son ana kadar bana "hayır" diyeceğini sanmıştım. Kalbim göğsümde hızla atıyor.

"Evet?" Sesim istemediğim kadar yüksek çıkıyor.

"Evet. Kulağa eğlenceli geliyor." Sesi tatlı ve kanepede kıvrılıp uzun uzun konuşmak istememe neden oluyor.

"Yarın akşam boş musun? Akşam yemeği?"

"Güvenlik şefi ile her şeyi konuşabildiğimiz sürece..." "Onların bilgilerini aldım bile. Çiçekler için. Onları arayıp arayıp hallederim."

"Tama m . Onların bilgilerini nasıl aldın ki?" diye şakayla karışık sordu.

"Sana söyledim, benim yöntemlerim var. Seni saat sekizde almam uygun mu?"

"Beni öylece alamazsın," diye alay etti. "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum

"Güvenliği ben hallederim. Saat sekizde hazır ol. Ve bir ceket getir."

"Sen nasıl istersen, Tripp." Telefonu kapatırken gülümsüyor. Şu anda bana inanmadığını biliyorum.

Elim titriyor, güvenlik ekibinin başının numarasını ararken. Beynim bunu nasıl gerçekleştirebileceğimi düşünürken dudaklarımı ısıırıyorum. Takvimde kaçıracağım bir tür antrenman aktivitesini de hatırlatıyor. Her zaman ekstra bir antrenman, film seansı ya da takımın dışında ama futbol odaklı başka bir şey vardır.

Zor, ama umarım buna değer. Onun beni çeken bir yanı var.

Soğukkanlı davrandım mı yoksa tamamen yanlış mı davranıyorum, hiç bilmiyorum. Önemli değil. Willow ile randevum var.

Seth ile ayrıntıları hallettikten sonra, *Tesla bayisini* Google'da arattım. Onun mahremiyetinin önemli olduğunu biliyorum. Görünüşe göre yeni bir araba almam gerekiyor.

Bu davranışı onaylayacak ve cesaretlendirecek tek kişiyi arıyorum.

"Zack, yeni bir araba seçmeme yardım eder misin?"

"Tabii ki. On beş dakika sonra senin evinde olacağım."

Bölüm 13

Willow

7:50'de kapı zili çalar. Emilie'yi hafta sonu için Michigan'a geri gönderdim. Bazı arkadaşları memleketine dönmüştü ve o da seyahate çıkıp çıkmamayı tartışıyordu. Ona uçak bileti aldım ve yolcu ettim.

Eve döndüklerinde benimle iletişime geçen bir arkadaş grubum yok. Bu da Şükran Günü veya Noel için eve dönmem için bir neden olmadığı anlamına geliyor. New York'ta ya da turne tarihleri ve şehirler arasında olsam da, ailem her zaman bana gelir. Babam her zaman trafikten şikayet eder; Virginia'daki küçük memleketimizin hareketliliğini tercih ettiğini söyler.

Hep üçümüz birlikteydik. Ben tek çocuğum ve geniş ailemle hiç yakın olmadık. Bazen insanlar para ve başarı konusunda tuhaf davranırlar, ya da en azından ben kendimi böyle avutuyorum. İlk büyük plak anlaşmanızı yaptığınızda, yıllardır gerçek bir sohbet etmediğiniz kuzenleriniz birdenbire bir şeye ihtiyaç duymaya başlarlar. Bu da benim kendime bir zırh oluşturmamın bir başka nedeni.

Emilie'nin hala memleketinde tanıdıkları olduğunu düşündüğümde kalbim sıkışıyor. Biraz kıskanıyorum ama onun böyle hafta sonlarını kaçırmasına izin vermeyeceğimi biliyorum. Emilie'nin olmaması, evin bana kaldığı anlamına geliyor. Tabii, ben ve gerekli olmadıkça gözden uzak durmayı iyi beceren bazı güvenlik görevlileri.

Her nasılsa, Tripp her şeyi organize etmeyi başardı. Tek yapmam gereken, Tripp Owens ile çıkmak istediğimi onaylamaktı;

ne kadar kolay bir "evet"ti.

Planın tamamını bilmiyorum ama Tripp'in arabayı kendisinin sürmek istediğini ve güvenlik ekibinin de onu takip edip etmeyeceğini sorduğunu biliyorum. Tripp gerekli tüm kontrolleri geçmiş olmalı çünkü herkes bu konuda çok rahat görünüyor.

Sanki profesyonel bir futbolcu paparazziler aracılığıyla bana çıkma teklif etmemiş gibi.

Kapıya doğru yürürken kalp atışlarım hızlandı, topuklarım parke zeminde tıklıyordu. Zaten var olan endişenin üzerine bir de sağlıklı bir doz gerginlik eklenince...

Kapıyı yavaşça açıyorum ve rahat tavırlı Tripp ile karşılaşıyorum. Koyu renk kot pantolon ve zeytin yeşili Henley gömlek giyiyor. O kadar yumuşak görünüyor ki, hemen dokunmak istiyorsunuz. Elinizi üzerinde gezdirmek istiyorsunuz.

Ayrıca, teninin bronz tonunu ortaya çıkaran bir yeşil tonu. Bir eliyle saçlarını tararken, diğer eli cebinde. Koyu renkli saçlarının bir kısmı geriye düşerek alına uzanıyor. Gri, neredeyse mavi gözleri parlak ve hemen benimkilerle buluşuyor.

Sonra bana gülümsüyor. Gerçek bir gülümseme.

Yavaşça nefes veriyorum ve omuzlarımı kulaklarımdan biraz indiriyorum.

"Özür dilerim. Kapıyı senin açacağını beklemiyordum," der, diğer elini cebine sokup topukları üzerinde geriye doğru sallanarak.

"Kapımı başka kim açabilir ki?" diye sırtıyorum.

"Kesinlikle kapıda üçüncü güvenlik hattıyla karşılaşacağımı düşünmüştüm. Bu insanlar şaka yapmazlar, değil mi? Hiçbirinin gülümsediğini veya göz kırptığını gördün mü?" Tripp, yanakları kızarak sorar.

Ağızımdan, umduğumdan biraz daha yüksek bir kahkaha kaçıyor. "Evet, gülümsüyorlar. Seth ve ekibi iyiler." Ellerim belimde ve ağırlığımı bir ayağıma veriyorum. "Başımdan beri benimle birlikte. İyi adamlardan biri."

"Evet, kan grubum, alerjilerim ve ortaokul dolabımın şifresi dahil, hakkımda her şeyi biliyor." Tripp gülüyor ve gözleri benimkilerle buluştuğunda gülmeyi kesiyor.

"Ne?" diye soruyorum, üstümde bir şey var mı diye bakmak için kıyafetime bakıyorum. "Ne oldu?"

"Neyim? Hiçbir şey. Gözlerin, güneş ışığında altın gibi parlıyor. Sen... muhteşemsin." Bana bakıyor, omuzları kulaklarına kadar kalkmış.

Bu iltifat beni olması gerekenden daha fazla etkiler. Sözleri, tepkisi, sesindeki samimiyet. Sanki parçalanmış parçalarım yeniden bir araya geliyor gibi.

Bunu ona gösteremem, bunun yerine minnetle gülümserim.

"Hazır mısın?" Kenara çekildi, yanına yaklaşmam için bana yer açtı.

"Sanırım," diyorum, onun siyah Tesla'sına doğru yürürken.

Ve sonra bu adam akıl almaz bir şey yapar: kapımı açar. Yüzüm her şeyi ele veriyor olmalı.

"Ne? Bu tuhaf mı?" diye soruyor, kapıyı hala açık tutarak.

"Hayır. Sadece hazırlıksız yakalandım." Ben deri koltuğa oturmadan önce eli hafifçe belime dokunur. O güçlü ellere bakmamak zor.

Dexter'ın ya da diğer randevularımın en son ne zaman böyle bir şey yaptığını hatırlamıyorum. Arabaya binmek için çılgınca koşmaya alışkınım, bizi görenlerin sayısını en aza indirmeye çalışıyorum. Acele etmeselerdi, fotoğrafımızı çekmeye çalışanlara el sallıyor olurlardı. Güvenlik ekibimden biri dışında en son ne zaman biri beni arabayla götürdü?

"Hâlâ benimle misin?" Tripp emniyet kemerini takıyor.

"Üzgünüm. Evet. Hala buradayım." Gülümserim, biraz iç karartıcı, kısa bir anı yolculuğuna çıktığım için duyduğum utancı gizlemeye çalışırım.

"Özür dilemene gerek yok. Sade bir yerde akşam yemeği yiyebiliriz diye düşündüm. Eminim ki, yeni en iyi arkadaşım Seth ve tüm güvenlik ekibi birkaç araba geride olacaklarını zaten biliyorsundur."

Arabayı çalıştırır, Bluetooth'un bağlandığını belirten kısa bir mesaj ekranda yanıp söner ve yüksek sesli müzik çalmaya başlar. Benim müziğim. Sadece benim müziğim değil, ilk albümlerimden birinin oldukça az bilinen canlı versiyonu.

Dudaklarımı sıkıştırıp kucağımdaki ellerime bakıyorum. Tripp müziğin sesini kısma ve aynı anda kapatmaya çalışıyor. Birkaç saniye sürüyor ve müzik durduğunda kulaklarının uçları pembeye dönüyor. Öne bakıyor.

"Bu ideal değil," diyor çok hızlı bir şekilde arabayı sürmeye başlarken. "Bu olmamiş gibi davranalım." Yüzü kıpkırmızı, bana sırtıtıyor. Unutamayacağımı bilsem de, kabul ederek başımı sallıyorum.

Benim bu konuda bir şey sylemeyeceğimi anlayınca, "Görünüşe göre kimse burada kaldığını bilmiyor... Hareketlilikten yokluğundan anlıyorum" der. Güvenlik kapısından çıkıp yola çıkmadan önce bana hızlıca bakar.

Ona biraz panikle bakmış olmalıyım.

"Merak etme. Sırrın bende güvende." Gülümsemesi beni rahatlatıyor. "Bunu sadece bu gece kimseye fark edilmeden geebileceğimizi düşündüğüm için söyledim. Seninle görülmek istemediğimden değil. Sadece..." Tripp bu noktada lafını uzatıyor. Dudaklarımı sıkıştırıp ona bakıyorum. "Anlamadıysan, gerginim. Hem de çok gerginim." İtirafının ardından gülümsüyor.

"Beni en aleni şekilde dışarı çıkmaya davet eden büyük, kötü futbolcu mu gergin?" şaka yaptığımı anlaması için ona hafifçe vuruyorum.

"Ben bir sahtekarım. O anda tüm özgüvenimi kullandım ve geriye kalan her şey Seth'e ve güvenlik kontrolüne gitti ve şimdi ben..."

"Gergin," diye sözünü kesiyorum, umarım zavallı adama biraz rahat veririm.

Alnında hafif bir ter var.

"Yaptığım şeyden nefret ettin mi? Paparazzilerle olan olaydan mı? Ne oldu bana bilmiyorum, birdenbire "ne olacak, çekin bakalım" diye düşündüm, ama..."

"Kesinlikle nefret etmedim," diye tekrar sözünü keserek onu sakinleştirmeye çalıştım. Bu noktaya kadar Tripp, her zaman soğukkanlı, sakin ve kendinden emin davranmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, onun gergin olmasını seviyorum çünkü bu durumda ikimiz de aynıyız.

ŞEHRİN OTUZ DAKİKA DIŞINDAKİ BİR MAHALLEDEYİZ. Tripp, oldukça şüpheli görünen bir araba yoluna giriyor. Burası teslimatlar için yapılmış gibi görünüyor ama yakınlarda belirgin bir iş yeri yok.

Arabanın kapısını açıyor ve "Söz veriyorum. Güvenlik ekibinle bunu hallettim" diyor.

Tripp elini uzatır ve ben içgüdüsel olarak onu tutarım. Bir erkeğin elini tutmak istemesi ne anlama gelir? Parmaklarımız birbirine dolanırken, onun ne kadar güçlü olduğunu hatırlarım. Yani, onun profesyonel bir sporcu olduğunu biliyorum, ama birinin ellerinin ne kadar güçlü olabileceğini gerçekten düşünmezsiniz.

Arabadan indiğimde, elimi bırakmıyor. Bunun yerine, beni tuhaf görünümlü bir yan kapıya götürüyor. Kapı kilitli, ama bir sayı kodunu giriyor ve kapı açılıyor. İçeri giriyoruz, ama hala nerede olduğumuzu anlayamıyorum.

"Bu taraftan," diyor Tripp ve beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Burayı iyi bildiği belli.

Çatıya açılan başka bir kapıya ulaşıyoruz. Birkaç adımda, iki kişilik masa, mumlar, parıldayan ışıklar ve tam bir inziva ortamı görüyoruz.

Bayılmak üzereyim.

"Bunlar ne?" diye soruyorum masaya doğru yürürken.

"Sahibini tanıyorum ve basınla olan küçük maceramı gördüğünde, kaçabileceğimiz bir yer teklif etti."

Bunu önceden düşünmüş.

Tripp, gülümseyerek sandalyemi çekiyor. "Umarım açsındır. Burası şehirdeki en iyi İtalyan yemeklerini sunan yerlerden biri."

Önümdeki menüyü açtım ve ağzım sulanmaya başladı. Kalbimi kazanmanın yolu taze makarna ve peynirli her şeydir.

Ben fazla ilerlemeden, garson masamıza bir şişe kırmızı şarapla selam verdi.

"Masaya şarap ister misiniz?" diye soruyor garson.

Tripp bana bakar ve kararımı bekler. "Lütfen."

Bölüm 14

Tripp

ŞARAP DÖKÜLDÜ ve siparişlerimiz verildi: Benim için tavuk piccata ve Willow için Bolognese makarna. Genelde ertesi gün antrenmanım olduğunda içki içmem ama bu gece bunun için mükemmel bir istisna olduğunu düşünüyorum.

Ona ceket getirmesini istemek doğru bir hareketti. Rüzgar çatı katını esiyor, Willow'un saçlarını biraz dağınık hale getiriyor, koyu renk saç telleri etrafta uçuşuyor. Soğuktan yanakları pembeye dönmüş, rujunun pembeliğini ortaya çıkarıyor.

"Etkilendim. Bunun benim için bir ilk olduğunu söylemeliyim... çatı katında ilk randevum," diyor.

Bu gece ne yapacağımız konusunda kafam çok karışık değildi diyemem. Sonunda klasik bir seçim yaptım. Aynı cümlede "etkilendim" ve "ilk randevu" kelimelerini duymak, sanki bir zafer kazanmış gibi hissettirdi.

"Bunun güvenli bir seçim olduğunu düşündüm. Şehirden yeterince uzak ve çok kalabalık olmayan bir yer. Ayrıca, eminim ki sen her zaman en yeni restoranlara ve mekanlara gidiyorsundur... farklı bir şey hoşuna gidebilir diye düşündüm." Hemen cevap vermiyor, bu da sessizliği doldurmak istememe neden oluyor.

"Kaçmak istersen diye yeterince halka açık bir yer..." Şarabımdan uzun bir yudum alıyorum. Onun hakkında kaçmak isteyebileceğini düşündürecek hiçbir şey yok ama bazen hepimiz biraz onaylanmaya ihtiyaç duyarız.

"Kaçmak istemiyorum. En azından şimdilik," diyor şakacı bir şekilde. "Bunu iyice düşünmüşsün."

"Kesinlikle. Antrenmandan sonra ağzımı açtığımda, neye bulaştığımı biliyordum, sayılır." Yüzündeki ifade, gülümsemeyle sıkışmış yanakları, göz teması, bakışlarımı ondan ayırmamı imkansız kılıyor.

"Ayrıca benim hakkımda da epey şey biliyorsun. En sevdiğim çiçek gibi."

Bunun olacağını biliyordum. Sadece ne zaman olacağını bilmiyordum.

"Bir süre önce yaptığınız bir röportajı hatırlıyorum." Soğukkanlı ve sakin görünmeye çalışıyorum. "Ve bunu açıklığa kavuşturmak için, kendimi bildim bileli sizin hayranınızım. İlk aldığım arabada ilk CD'nizi dinledim. Muhtemelen şarkılarınızın çoğunu kelimesi kelimesine söyleyebilirim ve bundan hiç utanmıyorum." Ellerimi çırpıp birbirine sürtüyorum.

Bu, söylenebilecek en kötü şey olabilir. Çok fazla randevuya çıkmıyorum, özellikle Willow gibi biriyle. Hayran olduğunu itiraf etmek iğrenç mi? Hiçbir fikrim yok. Zaten söyledim ve geri alamam.

Gözlerinde mumların yansıması mı var, yoksa söylediklerimi mi düşünüyor, anlayamıyorum. Çenesini göğsüne biraz daha yaklaştırıyor ve dilini dudağına sürüyor.

"Müziğimi seviyor musun?" diye sessizce cevap veriyor, gülümsüyor — beklediğim cevap bu değildi. Midem bulanıyor çünkü hiç sakinleşemiyorum. Ayrıca, hala dudaklarını yalayan dilini düşünüyorum.

"Alabama bindiğinde, internetten bulmak için uğraştığım canlı versiyonu yüksek sesle çalmadığımı varsaymış olman çok tatlı."

Willow'un yanakları kızarır ve ellerine bakar. Yavaşça gözlerini kırpar ve hala gülümseyerek başını sallar.

"Ne, beni Google'da aramadın mı?" diye şaka yaparım ve ona, gerçek bir hayran olduğumu itiraf etmemi geçiştirmesi için zaman tanırım.

Kestane rengi gözleri birden açılır. Yakalandım. Ve o da bunu biliyor.

"Suçluyum." Şakayla karışık, sorumluluğu üstleniyormuş gibi elini kaldırır. "Adil olmak gerekirse, bulacak pek bir şey yoktu. Sicilin tertemiz görünüyor... birkaç ay önceki şampiyonluk sonrası şampanya olayını saymazsak." Göz teması kurmaya devam ederek şarabından yavaşça bir yudum alır. "Tek bir kız arkadaşından bile bahsedilmiyor. Antrenman sonrası yaptığın şakalarla paparazzileri gerçekten şaşkına çevirdin."

"Dürüst olmak gerekirse, üniversitedeki bir kız dışında hiç kız arkadaşım olmadı." Sandalyeye yaslanıyorum. Willow şüpheyle çenesini kaldırıyor, daha fazlasını öğrenmek istiyor. "Bailey. O harika biridir." Detayları anlatırken gülümsüyorum. "Yakın arkadaşlık ve gerektiğinde birbirimize fayda sağlıyorduk. O her zaman arkamdaydı ve açıkçası, hala arkadaşız. Klişe gibi gelebilir ama gerçek bu, ondan başka kimse yoktu."

"Ya da sır saklamakta çok iyisin." Sesi uzaklaşır.

"Öyle değil. Çok fazla insan beni tanımlamak için 'düşüncesiz' kelimesini kullanır. Ben böyle şeyleri gizli tutma yeteneğine sahip değilim ve kimsenin gizlendiğini hissetmesini istemem."

Aptalca sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, onun gizli tutmak için çok uğraştığı şeyler olduğunu anlıyorum. Örneğin, onu aldığım ev. Bu, güvenlik ekibinin verdiği önemli bir bilgiydi. Ayrıca, eski sevgilisi yüzünden ona kötü davrandığımı hissetmek istemiyorum.

"Ama önemli olduğunda sır tutabilirim. Asistanlarımdan birine arabamı gece için götürmesini söyledim. Önce onlar otoparktan çıktılar, tüm paparazzilerin onları takip ettiğini anladığımda, yeni arabama bindim. Kimsenin beni içinde görmediği araba. Dün satın aldığım araba." Panik içinde sözler çok hızlı çıkıyor.

Willow duraksıyor ve anlayışla başını sallıyor. "Ciddi misin? Bunun için yeni bir araba satın almış olamazsın," diye sorar, gözlerinden ışıklar saçarak hafifçe kıkırdar.

"Yüzde yüz. Senin için önemli olduğunu biliyordum. Bu yüzden benim için de önemliydi. Zaten yenileme zamanı gelmişti." Son kısım tamamen saçmalık, ama o bunu bilmiyor.

Bayi, beni bir arabaya bindirmek için çok heyecanlıydı, özellikle de ellerinde ne varsa onu almak zorunda olduğum için. Zack ve ben kapıdan girmeden önce anlaşma çoktan yapılmıştı. Genelde beyaz arabaları tercih ederim ama ellerinde hazır olan tek Tesla siyahtı. Kozmos'tan gelen önemli bir imza bonusu ile birleşen küçük bir spontanlık gibisi yoktur.

"Vay canına. Teşekkürler." Elleriyle kucağında oynuyor. "Sıfır flört geçmişine geri dönelim. Bunda daha fazlası var gibi hissediyorum..."

Kapıyı açık bırakır. Bunun ilk buluşma için uygun olup olmadığından emin değilim ama hemen konuya giriyoruz.

O haklı. Ve bunun bir yere varmasını istiyorsam, ona bir şey vermem gerekiyor.

"Her zaman futbol oldu. Futbol olmadığına, annem ve ben vardık. Benim gibi biri için NFL'ye girmek mümkün değildi. Ama başardım ve her gün ortaya çıkıp en iyisini yapmak istiyorum."

"Senin gibi biri ne demek?" diye soruyor. İşte bu.

"Lise yıllarında bir fenomen değildim. Neredeyse hiç burs teklifi almadım. Futbolu bırakmaya hazır olduğum için üniversiteden mezun olmak her zaman planımın bir parçasıydı. Bende başarıyı işaret eden hiçbir şey yoktu. Sonra iyi şeyler oldu ve olmaya devam etti. Bunu yapmak istiyorsam kendimi bu işe adamam gerektiğini biliyordum."

"Ailen seninle gurur duyuyor olmalı." Gülümsüyor ve bu beni de gülümsetiyor.

"Annem gurur duyuyor. Babam ise hayatımda yok."

"Oh, Tripp. Üzgünüm." Elini uzatıp, şarap kadehimin yanında masanın üzerinde duran elimi tuttu. Dokunuşu sıcaktı.

"Üzülme. Bir gün gitti ve bir daha geri dönmedi. Bu onun suçu. Super Bowl biletleri için bana ulaşmaya çalıştı, ilişkimiz bu kadar."

"Onun kaybı," diyor sertçe.

"Annem de bana hep öyle derdi."

İkimiz de masaya doğru eğiliyoruz. Willow elimi tutuyor ve başparmağıyla avucumu okşuyor. Sanki mıknatıs gibiyiz ve onu masanın üzerinden göğsüme çekmek istiyorum. Ona sarılmak istiyorum.

Bunu düşünmeye vaktim olmadan, merdiven boşluğuna açılan kapı açılıyor ve garson, yiyeceklerle dolu bir tepsiyle masamıza geliyor.

Bölüm 15

Willow

Bir şeylerin ters gitmesini beklemek gibisi yoktur. Ama hiçbir şey olmuyor. Tripp ile birlikte olmak kolay. Daha yakın olmak, ona dokunmak istediğim için kolay. Yanlışlıkla dokunmalar ve dokunmak için uydurduğum bahaneler aklıma geldiğinde, tek ben olmadığımı düşünüyorum.

Soğuk havanın kızaran yanaklarımı gizlediği için minnettarım.

Tripp'in söylediği bir şeye gülüyorken, garson tiramisu getiriyor.

"Bu bizden." Ellerini çırparak ovuşturduktan sonra birini Tripp'in omzuna koydu. "Tripp, seni görmek ne güzel. Uğradığın için teşekkürler."

Tripp'in gülümsemesi tanıdık ve sıcak, garson da ona aynı şekilde gülümsüyor — sadece arkadaşların paylaşacağı türden bir gülümseme.

Tiramisudan bir ısırık alıyorum, sandalyeme yaslanıp inliyorum. Tadı muhteşem.

"Neden arkadaşlarımdan hiçbiri böyle bir İtalyan restoranında çalışmıyor? Harika."

"Üniversitede sahibinin oğluyla birlikte okudum." Tripp gömleğinin kollarını sıvadı, ön kolları güçlü ve belirgindi. Masadan tatlıyı almak için uzanırken kasları hareket etti ve gerildi. O kolların beni sardığını düşünmeden edemedim.

"Üniversite takımımızda oynuyordu ve muhtemelen NFL'ye gidebilirdi, ama burayı idare etmek istedi," diye devam ediyor Tripp, sanki bana gördüğüm en lezzetli kol süsünü göstermiş gibi.

İlginç. İki hayali birden kovalamak nasıl bir şey olurdu? Kadın parmaklarını adil bir şekilde paylaşıırken kendi kendime düşünüyorum.

"Üniversitede ne okudun?"

"Kamu yönetimi. Futbol kariyerim yürümeyecek diye düşündüğümde, kar amacı gütmeyen bir kuruluştaki çalışmak istedim. Tek ebeveynli aileleri ve çocukları desteklemenin yollarını bulmak için." Masada bacağını sallıyor.

Bu arada, ben bu bulmacayı bir araya getirmeye çalışıyorum. Tüm parçalar onda olabilir mi?

"Bu çok ilginç. Hala arkadaş mısınız?"

"Evet. Hala yakınınız," diye devam ediyor. "Ailesi bizi tatillerde evlerine davet ederdi. Tekrar aynı bölgede olmak çok güzel. Seattle'dayken birbirimizi pek görmüyorduk."

"Kulağa hoş geliyor." Çatal bıçağını tabağa koyarken hafifçe tıkırdadı.

"Eminim dünyanın her yerinden bir sürü arkadaşın vardır," diyor Tripp, şarabını bitirirken, gözleri hala boş bardağın arkasından benimkilere bakıyor.

"Pek sayılmaz." Gerçekte olduğundan daha az acıklı görünmesi için gülüyorum. "Bu ne demek?" diye ısrar ediyor Tripp.

"Arkadaşlar zordur. En azından benim için her zaman zor olmuştur. Lisedeyken bir grup arkadaşım vardı, ama kızlar gibi biz de kavga ettik. Bir daha asla eskisi gibi olmadık." Açıklamak için ellerimi birleştiriyorum. "Üniversiteye gitmeyi hiç düşünmedim bile. Her zaman müzik vardı. Şanslı olduğumu biliyorum. On yedi yaşındayken büyük plak şirketleriyle görüşüyordum. Tanrım, şımarık bir çocuk gibi konuşuyorum."

Utanç beni kaplar. Neden böyle bir şey söyledim ki?

"Hayır, anlamıyorsun. Anlıyorum. Genç yaşta başarılı olmak zor. Genç olmak zaten yeterince zor. Sen bunu nasıl başardın bilmiyorum.

Dürüst olmak gerekirse, pek iyi başa çıkamadım, ama bunu Tripp'e söylemiyorum. Bazen sahip olduğum arkadaşlıklar ve bunların nasıl söndüğünü düşününce üzülüyorum. Bazen eve gitmekten korkuyorum. Ya bana çok kötü davranan insanlar en iyi arkadaşımış gibi davranıyor ya da bir zamanlar arkadaş olduğum insanlar artık benimle hiç konuşmamaktan tamamen memnun görünüyorlar.

Dünyayı dolaşıyor olabilirim ama bu yakın arkadaşlar için fazla yer bırakmıyor. Claire'e minnettarım. Ve Emilie'ye. Onlar benim gerçek kız arkadaşlarıma en yakın kişiler

ama maaşlarını ben ödüyorum, bu yüzden sayılabilirler mi emin değilim.

"Elimden geleni yaptım. Bazen bu yeterliydi. Çoğu zaman yetmedi."

"Bence bunu herkes için söyleyebilirsin. Her şey için." Sesi hafif ama aynı zamanda emredici. Sanki elimden gelenin yeterli olmadığını tartışmamam gerekiyormuş gibi. Bu beni hazırlıksız yakaladı. Boğazımdaki düğümü yutmam gerekiyor.

Tripp sırtıtarak masanın üzerine eğilir. Yavaşça çenemi eline alır ve ben de bu dokunuşa kendimi bırakırım. Gözleri benimkilerle temas halindedir, delici mavidir, ama sonra dudaklarıma bakar. Başparmağıyla dudaklarımın köşesinden bir şeyi hafifçe siler. İkimiz de kıpırdamayız.

Sanki zaman durmuş gibi. Göğsünün inip kalktığını hissedebiliyorum. Eli çenemde kalıyor ve başımı ona bakacak kadar yukarı kaldırıyor. Beynim kısa devre yapıyor ve cildim kaşınmaya başlıyor, bu da beni kıpır kıpır yapmaya zorluyor. Ona daha fazla yaslanmak istiyorum. Dudaklarımı onun dudaklarına değdirmek istiyorum. Nefesim ciğerlerimde duruyor.

Merdiven kapısı kapanıyor ve Tripp koltuğuna geri oturuyor. Garson, "yarın güzel bir öğle yemeği" için fazladan yemekler içeren paketlerimizi bize biraz garip bir şekilde bırakıyor.

Biraz hayal kırıklığına uğramaktan kendimi alamıyorum.

Ayrılmadan önce çantamdan bir teşekkür notu ve kalem alıyorum. "O ne?" diye soruyor Tripp.

"Benim bir alışkanlığım. Dışarıda olduğumda her zaman teşekkür notu bırakmaya çalışırım."

"Onları çantanda mı taşıyorsun? Her zaman mı?"

"Hemen hemen." Kartın üst kısmına garsonun adını yazarken gülüyorum. "Bir hayranım bana teşekkür notu yazmış ve ben içki içmek için dışarı çıktığımda yanımdan geçerken bana vermişti. Özel bir anı seçmişti ve önemsiz bir şey gibi görünebilir, ama onu okuduğumda hissettiğim duyguyu asla unutmayacağım." Elimi göğsüme koyup o anı, ne kadar minnettar hissettiğimi hatırlıyorum. "Bunca zaman geçmesine rağmen onu sakladım."

"Bu çok ilginç," diyor Tripp, kollarını kavuşturup bana gülümsüyor.

Notu yazmayı bitirirken ona gülümsüyorum.

TRİPP BENİM evimin önüne arabayı park etti. Işık ön kapımın basamaklarını aydınlatıyordu.

"Seni geçireyim," diyor, çok hızlı bir şekilde, neredeyse atlayarak arabadan inip kapımı açıyor.

O tatlı bir şekilde elimi tutar ve kapıma doğru yürürüz. Rüzgar ağaçların arasından geçer, dalları ve yaprakları hışırdatır. Gece tamamen çökmüştür ve yıldızlar bir gösteri sunmaktadır. Bu, SoHo apartmanından çıkmanın en sevdiğim yanlarından biridir. Burada yıldızlar bir şans bulur.

Bu gece yeni bir his var. Hiçbir zaman tatlı merhaba ve hoşça kollarla başlayan erken randevular olmadı. Görülmemek için kaçmak ya da başka kaotik şeyler vardı. Ya da buluşmak için "tarafsız" bir yer bulmak.

Biraz eriyorum. Sanki bedenimden çıkmışım ve rastgele tanıştığım biriyle randevuyu bitiren normal bir kadınmışım gibi. Neredeyse şanslı bir tesadüf gibi. Randevuya çıkacak yaşa geldiğimden beri bu sektörün içindeyim. Her zaman karmaşıktı.

Bu kolay.

"O gülümseme ne için?" Tripp alaycı bir şekilde omzuma dirsek atıyor. O da benim gülümsememe karşılık veriyor.

"Her şey çok... normal. Güzel. Ferahlatıcı."

"Güzel mi?" Tripp alay ediyor. "İyi vakit geçirdin mi?" Bana dönerek kaşlarını kaldırıyor.

"Evet. Her şey çok güzeldi," derim, hala tuttuğu elime bakarak.

Bu adam dönüyor, alaycı bir şekilde gülümsüyor ve dudağını ısırtıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Ölümcül bir kombinasyon. Artık elimi tuttuğunu düşünmüyorum.

"Ben o kadar tatlı değilim..." Bana doğru küçük bir adım atarken sesi uzaklaşıyor.

"Hayır mı?" Çok fazla şarap mı içtim, yoksa tiramisu mu yedim bilmiyorum, ama onu kışkırtıyorum. "Kanıtla." Sözlerim nefes nefese çıkıyor ve Tripp'in gözleri, benim farkına varacak kadar uzun bir süre genişliyor. Tutduğu elini kaldırıp başımın yanına getiriyor, sırtımı aynı yere hareket ettirirken kapımın arkasına vuruyor.

Serbest eli, akşam yemeğinde olduğu gibi çeneme gelir. Bu sefer, çenemi yukarı doğru kaldırır ve beni ölümcül bir sırıtışla selamlar — bana tüm sırlarımı anlatmamı sağlayacak türden bir sırıtış.

Tripp'in ağzı benimkine çarpar. Dudakları, tiramisudan tatlı bir tada sahip olmasına rağmen, *ateşli ateşli ateşli* diye haykıran bir şekilde bastırır. Onu duyuyorum ve hissediyorum, yüksek ve net bir şekilde.

Mesajın iletildiğini düşün. Vücudu benimkine bastırıyor. Kasları benimkilerle buluşuyor ve hissedilmek istiyor. Üzerimdeki kolunu bırakıyor ve ben elimi göğsünde gezdiriyorum, yumuşak gömleği sert kaslarıyla keskin bir kontrast oluşturuyor. Bana doğru itiyor ve dudağımı ısıtıyor. Dayanamayıp inliyorum ve bu onu daha da teşvik ediyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve elimden gelen her şeyi yapıyorum.

daha yakın.

Tripp beni kaldırıyor, sırtım duvara yaslanıyor ve ben bacaklarımı beline doluyorum.

Kahretsin, onun bir futbolcu olduğunu biliyorum, ama beni kaldırıp sanki hiçbir şeyim yokmuş gibi fırlatıyor. Ve ben bunu seviyorum.

Beni sarıyor. Derisi yağmur sonrası orman gibi kokuyor. Tiramisu sayesinde tadı tatlı.

Tek düşünebildiğim onun dokunuşu. Daha fazlasını istiyorum. Ne kadar iyi hissettiriyor. Tripp'in elleri yüzümün yanlarından ensemeye doğru kayıyor, sonra saçlarıma ulaşıyor. Boynumu alaycı yalamalar ve hafif ısırmalarla dolduruyor. Dudakları güçlü ama yine de yumuşak.

İstek içimde birikir ve çekiyor, içimde derinlerde. Çekişler hızla zonklamaya dönüşüyor.

İz bırakmamaya dikkat ediyor. Kaslı ve kararlı kolları sırtımı sarıyor, beni kendisine daha da yaklaştırıyor. Başımı geriye eğiyorum ve o göğüslerimin üst kısmını öpüyor.

Bir araba kapısı çarpıyor.

"Kahretsin. Üzgünüm Willow. Evde kontrol etmem gereken bir şey vardı." Seth telaşlanır ve ne yapacağını bilemez.

Tripp beni yere indirir ve bacaklarım hemen onun belini özler.

"Sorun yok dostum." Tripp dönüp güvenlik ekibime el sallıyor, sanki beni kapıma yapıştırmamış gibi. O sürprizlerle dolu bir adam. Kontrolü ele almasını sevdim.

O kot pantolonunun kasık kısmını çekiştiriyor, ben de elimle gülmemi saklıyorum.

"İyi geceler, Lo," der Tripp, saçımı kulağımın arkasına itip dudaklarıma son bir kez öper.

Lo. Kendimi ona sarılmamak için tüm gücümü kullanıyorum.

Tripp arabasına geri döner ve güvenlik ekibine el sallayarak garajdan çıkar. Seth kapıda beni karşılar, yanakları kıpkırmızıdır.

"Buna inanamıyorum. Ve bir daha bu konuyu *asla* konuşmayacağız," derim, parmağımı göğsüne koyarak, kapıyı açıp içeri girmeden önce.

Bölüm 16

Tripp

Randevudan sonra kimseye mesaj atmamak veya aramamak gibi bir yazılı olmayan kural var. Bu kuralı kimin yazdığını veya karar verdiğini bilmiyorum, ama bence onlar aptal. Eve varır varmaz Willow'a mesaj atıyorum. Kendimi tutamıyorum.

Ben

Willow

Sen gittikten on dakika sonra o küçük tiramisu parçası yok olmuştu lol

Neden böyle saçma şeyler söylüyorum ki? İnleyerek kanepeye geri uzanıyorum. Willow'un bunu okuyup tiksindiğini hayal ederek başımı sallıyorum. Gözlerini deviriyor. Telefonum çalıyor.

:) Seth için üzgünüm

o asla

bu geceye alışık değil

beni almaya bir araba ayarla, şoförümle plan yap, bir yerde buluşmamızı iste

Dürüst olmak gerekirse, bir keresinde babama Dexter'ın benimle buluşmak istediğini ve ona aramamasını rica ettiğimi söylemiştim.

Anlıyorum

ve anneni seveceğimi düşünüyorum.

Dexter hakkında okuduğum her şey onun pislik olduğunu gösteriyor. Ayrıca, Willow ondan bahsettiğinde, sanki yapılmaması gerekenlerin bir listesi gibi geliyor. Çıtayı bu kadar düşük tuttuğu için ona teşekkür edebilirim sanırım.

Bu gece dışarı çıktığımızı biliyor mu? ?

Bilmiyor. Kimse bilmiyor. Onun gözünde bu nasıl görünecek bilmiyorum. Siktir. Belki de bunun sır olmasını istememiştir?

■ sorun değil

■ Şimdilik bunun aramızda kalması fikrini beğendim

■ ve felaketten uzak olması fikrini seviyorum

Telefonumu yüzümün hemen önünde tutmam. Kendimi kontrol etmeliyim.

■ Bu, iyi vakit geçirdiğini söylemenin bir yolu mu?

■ :) MVP'nin yarınki programı ne? yarın için programı nedir?

■ Antrenman ile çeviklik arasındaki fark nedir?

mvp şeyleri

Anlıyorum. Bir adım önde olmaya çalışmak

Ha! Keşke doğru olsaydı.

Bir hıhırtı beni hazırlıksız yakalayana kadar ileri geri konuşuyoruz. Saat neredeyse 2'ye geliyor. Bu nasıl mümkün olabilir?

O kadar geç o kadar

geç ya da erken olduğunu

bilmiyordum

seni yatmaya göndereyim.

gecenin MVP'si

Bana MVP dediğinde, lanet olsun. Bu neden en seksi ama aynı zamanda en tatlı şey? Yarın çok uzun geçecek, biliyorum. Ama biliyor musun? Buna değer.

BAŞKA BİR GÜN, BAŞKA BİR ANTRENMAN. Dolabımın önünde duruyorum, belime havlu sarılmış, bonus telefonum çantamda titriyor

Çantamdan çıkarıyorum ve Willow'dan başka mesajlar geldiğini görüyorum. Başka kimseden gelmiş olamaz; bu numarayı başka kimse bilmiyor. Randevumuzdan bu yana bir hafta geçti ve beni bekleyen mesajlar olduğunda hissettiğim heyecanı çok seviyorum.

"Neden öyle gülümsüyorsun?" Zack şüpheyile bana bakarak soruyor.

"Tanrım. Beni korkuttun."

"Neden yakalandın gibi görünüyorsun?" diye gülüyor.

Komik olan, ben berbat bir yalancıyım. Willow ile randevumdan kimsenin haberi yok. Basını ve herkesi bu konudan uzak tutmayı başardık. Bu sırrı ifşa etmek üzereyim.

"Hiçbir şey. Önemli değil." Ve en kötü zamanda gelmeyecek olan şey, diğer telefonumdan, gerçek telefonumdan gelen bir bildirim. Zack hiç tereddüt etmiyor.

"Bekle. O bir kullan-at telefon mu?" diye sataşır ve dolabıma bakar.

"Hayır. Tek kullanımlık telefon değil." Bonus telefonu ne diye adlandıracağımı bilmediğim için biraz zaman kazanmaya çalışıyorum. "Bu güvenli bir hat." Elimde bonus telefonla omuzlarımı silkiyorum. Soyunma odasında kimlerin kaldığını kontrol ediyorum. Sadece ikimiz varız.

"Neden güvenli bir hatta ihtiyacın olsun ki?" Büyük ağzından çıkan sözlerle gözleri fal taşı gibi açılıyor. Telefona uzanıyor ve ben de almasına izin veriyorum. Bunu kendime saklamak istesem de, birine anlatmak için can atıyorum.

Gözleri fal taşı gibi olduğu için onun adını gördüğünü biliyorum.

"Bunu büyütme..."

"Sen yaptın. Onunla çıktın. Nasıl geçti?" Omzuma yumruk atıyor.

"İyi idi. İnanılmazdı. Bilmiyorum. Lise öğrencileri gibi mesajlaşıp FaceTime'da görüşüyoruz. Onun her konuda konuşmasını dinleyebilirim..." Sesim kesiliyor ve kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Kendi ligimin dışında olduğumu hissediyorum."

"Sen o ligde oynuyorsun." Bana gülüyor ve dramatik bir şekilde dizlerine vuruyor. "Durumun kötü. Onu ne zaman göreceksin

"

Ben bir şey söylemeyince Zack gözlerini devirdi.

"Bunu söyleyeceğime inanamıyorum, ama Willow'la bu işi mahvetme."

"Gerçekten kelime oyunu mu yaptın?"

"Evet. Ve görünüşe göre futbol, o kalın kafanın anlayabildiği tek şey olabilir." Zack bana gülerek kafama hafifçe vurdu. "Git biraz eğlen. Bu kadar sıkıcı olma."

"Ben sıkıcı değilim." Bu düşünceyle dikleşiyorum. "Bekle, çocuklar benim sıkıcı olduğumu mu düşünüyor?"

"Tripp, dostum, onlar seni tanımıyorlar. Tek yaptığın antrenman yapmak, koşu antrenmanı yapmak, antrenmana erken gelmek, geç çıkmak. Belki de biraz gevşemenin zamanı gelmiştir?"

Bu çok kötü. Tam olarak duymak istediğin şey değil. Canımı yakıyor ama Zack'in haklı olduğunu biliyorum. Ben hep futbolla meşguldüm. Tüm boş zamanlarımı antrenmanlarla veya dinlenerek geçiriyorum. Hatırlayabildiğim kadarıyla hep böyle oldu.

"Bunun aptalca geldiğinin farkındayım, ama nasıl yapacağımı bilmiyorum... bunu." Bonus telefonu işaret ediyorum.

"Bir yolunu bulursun."

Bir yolunu bulurum. Belki. Belki de bulamam.

"Hey, dostum. Hiçbir şey söylemesen olmaz mı?"

Zack ağzını kilitleyip anahtarı attığını taklit ediyor.

Bölüm 17

Willow

WILLOW YOKSA SORUN YOK. Dexter Stone süper modelle öpüşürken görüldü

Bu, bana gönderilen, etiketlendiğim ve bütün sabah boyunca bombardımana tutulan manşet. Makalenin her versiyonunda Dexter, muhteşem bir modelin üzerine eğilmiş olarak gösteriliyor. Onun gülümsemesi, kadının uyluğuna koyduğu eli ve kadının boynuna koyduğu ağzı, unuttuğunuz bir kesik üzerine dökülmüş limon suyu gibidir.

Görünüşe göre Dexter, Sports Illustrated dergisinin kapağında yer almaktan hiç çekinmiyor. İkimizin böyle bir fotoğrafını asla bulamazsınız. Dexter yakınlarda kamera olduğunu fark eder etmez, sanki ilk kez "erkek-kız" dansına katılan ortaokul öğrencileriymişiz gibi davranırdı. Bir keresinde ona bunun beni rahatsız ettiğini söylemeye çalıştım, ama o bunu benim için en iyisini yaptığı şeklinde yorumladı. Bugüne kadar, neden benimle birlikte görünmek istemediğini hala açıklayamıyorum.

"O fotoğraflara bakmayı bırak," diyor Emilie omzumun üzerinden bakarak. "O adam buna değmez." Bazıları bu meraklı tavırdan rahatsız olabilir, ama ben değilim.

"Biliyorum," diye yalan söylüyorum.

"Biliyor musun? Çünkü onunla neden farklı olduğunu sorguluyormuşsun gibi görünüyor..." Kızıl saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor.

"Bunu nereden biliyorsun?" Emilie beni her zaman şaşırtıyor.

"Sezgilerim çok güçlüdür. Ayrıca, herkes böyle düşünür. Hadi bir şeyler yapalım." Karşımda oturur ve ellerini masaya vurur.

"Ne gibi?"

"Şehirde bir şeyler. Birinin senin eğlenirken fotoğrafını çekebileceği herhangi bir yer. Rahatsız edilmeden. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Bu Dexter manşeti, basının tepki almak için her şeyi yapacağı türden bir manşet. Belki de işlerini kolaylaştırırım?

"Alışveriş yapalım! Şehirdeki birkaç butiğe davetlisin ve eski bir üniversite arkadaşın yakın zamanda bir iç çamaşırı dükkanı açtı, oraya gitmek için can atıyorum." Gözleri parladı. "İşte bu! İç çamaşırlarına rahatça bakmaktan daha iyi ne olabilir? Dexter ve onun haftalık zevklerini umursamamak?" Heyecandan nefesini tuttu.

Emilie bir şeyden emin olduğunda, onu durdurmak imkansızdır. O bir güçtür. Bir yanımda, onun bu özelliğinin bana da bulaşmasını umuyor. Kararlı olamıyorum değil, ama mantıklı bir sonraki adım olmadığı zaman, istediğim şeyi elde etmekte zorlanıyorum. Bazen ne istediğimi bilmiyorum ve yanlış cevap vermekten korktuğum için sessiz kalıyorum.

"Biliyor musun? Haklısın. Alışveriş yapalım."

EMİLİE, şehre giderken doğru kararları verdi ve birkaç basın mensubuna bilgi verdi. Her zaman her şey hakkında biraz bilgi sahibi gibi görünüyor. Şu anda, basın mensupları kapıda sıraya girmişken, en güzel iç çamaşırlarını inceliyoruz. Bu bilgi işe yaradığı için mutluyum. Bazen, ünlülerin bir yerde olacağına dair bilgi alırlar, ancak bu sadece onları gerçek hedeflerinden uzaklaştırmak içindir.

Vitrinde zaman geçiriyorum. Masadan masaya geçerken fotoğrafımı çekebilmeleri için onlara fırsat veriyorum.

Yumuşak ışık, vitrinlere sıcak bir parıltı yayıyor ve karmaşık dantelleri ve narin kumaşları vurguluyor. Parmaklarım içgüdüsel olarak giysilere dokunmak için uzanıyor, kumaşların yumuşaklığını ve pürüzsüzlüğünü tenimde hissediyorum. Dantel, şifon, ipek.

Etiketleri çevirip bedenlere bakıyorum. Panikle birlikte boynumdan kırmızı bir kızarıklık yayılıyor. Bedenime uygun şeyler bulmakta zorlanmam alışılmadık bir durum değil. Bugün benim ya da egomun ihtiyacı olan şey bu değil.

Her zaman kalın yapıyıldım. Dolgun. Kaslı. Kıvrımlı. Çocukluğumdan beri kelimeler değişti ama hepsi aynı. Hiçbir zaman zayıf olmadım.

Şanslıyım ki, en iyi kişisel antrenörlere ve diyetisyenlere erişimim var. On dokuz yaşında ilk büyük turumu ayarladığımda, her gece ayakta kalmamı sağlayacak bir egzersiz programına ihtiyacım vardı. Yemek yapmayı her zaman sevmişimdir ve diyetisyenim sağlıklı yemekler yemem için yaratıcı yollar bulmama yardımcı oldu. Öğrendiğim şeyler aklımda kaldı ama bu, hiç kötü vücut imajı günlerim olmadığı anlamına gelmez; ben de insanım.

Yediklerim konusunda kendimi suçlayan ya da bir etkinlikten önce aşırı diyet yapan biri olmadım. Bu, basın her bir konu hakkında adil yorumlar yapmadığı anlamına gelmez.

Telefonum titriyor. Tripp'ten bir buz banyosu fotoğrafı geliyor. Ona şu anda hayran olduğum iç çamaşırı masasının fotoğrafını gönderiyorum.

Tripp

senin planların benimkilerden çok daha iyi

tanrım neredesin

boş ver, söyleme

Ben

Alışveriş mi? Kimin için alışveriş yapıyorsun?

Gönder düğmesine bastığım anda yanaklarım kızardı. Kimseyle bu kadar şakacı davrandığımı hatırlamıyorum. Her şey her zaman çok ciddiydi. Bir kırmızı, bir siyah olmak üzere iki setin fotoğrafını çekip Tripp'e gönderiyorum.

Siyah. Her zaman siyah

Tripp'in programı her zaman doludur. Ben albüm moduna geri döndüğüm için benim programım hafif geliyor olabilir, öyle hissediyorum. Plan yapma konusunda başarılı olamadık. Bu da onun da bana benim ona duyduğum gibi ilgi duyup duymadığını merak etmeme neden oluyor. Beni istemeyen birini kovalama fikri midemi bulandırıyor.

Yarın gece? Eşyaları taşıyacağım.

Ne kadar heyecanlı olduğumu belli etmiyorum. Eğer öğrendiğim bir şey varsa, o da kartlarını saklamaktır. Kazanma şansım yüksek olmadıkça kartlarımı açmam.

Rafları incelerken, tasarımların çeşitliliği beni çok etkiliyor. Zariflik ve sofistike bir hava yayan klasik tarzların yanı sıra, macera ve çekicilik hissi uyandıran daha cesur parçalar da var. Her giysi bir hikaye anlatıyor, her dikiş bir satır, her detay bir dönüşüm gibi.

Bana müziği hatırlatıyor. Her kelime, her ritim, her enstrüman hikayenin bir parçası. Dürüst olmak gerekirse, neden müziğe ilgi duymaya başladığımı düşünmeme neden oluyor. Hikayeler anlatmak istiyordum. Kalem kağıda koymadan önce günlerimi hayal kurarak geçirirdim; boş bir deftere dalıp gitmek boş zamanımı geçirmek için ideal bir yoldu.

Şarkı söyleyebileceğimi anladığımda, her şey bitti. Ailem için küçük skeçler ve gösteriler yaptığımı hatırlıyorum ve hiç

kardeşlerim, oturma odasında hep üçümüz birlikteydik. Yazdığım bir şarkıyı söylediğim gün, annemin tepkisini asla unutmayacağım.

"Willow Jo. Bunu nerede öğrendin?" İki küçük gözyaşı yüzünden süzüldü.

"Vay canına," dedi babam.

"Alan!" Annem ona kanepa yastığıyla vurur. "Öyle konuşma." "Kath. Onu duydun mu?!"

"Tabii ki duydum." Annemle babam her zaman iyi geçinirlerdi. Bazen tartışırlardı ama işler çığırından çıkmadan önce her zaman barışırlardı.

"Bilmiyorum. Sadece denedim. Bir şarkı yazdım ve söylemeye çalıştım."

"Bunu sen mi yazdın?!" Annem kağıdı elimden nazikçe alır ve karaladığım sözlerle bakar.

Başımı salladım ve yanaklarım pembeleşti.

"Tatlım, bu çok güzel. Şarkı söylemeyi veya müzik dersleri almayı denemek ister misin?"

Ve hepsi bu kadardı. Ondan sonra her şey müzik oldu. Ailem beni asla zorlamadı, ama her zaman yeni şeyler denemem için bana fırsat verdi. Sonunda gitar ve piyano öğrenmeye karar verdim.

"Bana bunların muhteşem olmadığını söyle," Emilie, arkadaşı yanında dururken düşüncelerimi keser.

"Hepsi çok güzel. Karmaşık detaylara hayran kaldım." Bedenime uygun birkaç parça elime alıyorum.

"Sizin için paketleyeyim," diyor dükkan sahibi. Bana bunları bedavaya vermeye çalışacakmış gibi hissediyorum.

"Teşekkürler ama bunları bana vermeyeceksiniz. Tam fiyatını ödeyeceğim." Onu kasaya kadar takip ediyorum.

EMİLİE VE BEN akşam yemeğindeyiz. Hiç bıkmayacağım bir Tayland restoranı seçti. Paylaşmak için bir sürü yemek sipariş ediyoruz ve henüz yemediğimiz yemeklerin artıkları için şimdiden ağzımın suyu akıyor.

"Bu sana olmadı." Gülüşüm tüm restorani rahatsız etmeden önce ağzımı kapatmaya çalışıyorum.

"Kesinlikle oldu. Asistanlık mülakatına gittiğimi sanıyordum. Onlar ise benim yedek dansçı seçmelerine gittiğimi sandılar." "Sonra sana siyah bir spor sütyeni ve spandeks şort verdiler ve sen ne yaptın?"

"Onları giydim ve sonraki üç saat boyunca ne yaptığımı biliyormuş gibi davrandım," diyor sanki bu tek mantıklı seçenekmiş gibi.

"Neden yanlış anladığını söylemedin?" Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

"On dokuz yaşındaydım! Bu benim ilk büyük fırsatlarımdan biriydi. O zamanlar hiç cesaretim yoktu."

"İyi bir dansçı mısın? Seçildin mi?!" diye soruyorum, gülmemeye çalışarak kaşlarımı kaldırarak.

"Willow. Sence bugüne kadarki en büyük rap ve R&B turlarından birine seçilmiş miyim? Kendimi iyi savundum ama hayır. Hayır, seçilmedim."

Onun alaycı tavırları en sevdiğim şey. İkimiz de gülüyoruz, birbirimizi besleyerek, gözlerimizden yaşları siliyoruz. Telefonuna bakıyor.

"İyi bir dansçı olmayabilirim ama bu konuda çok iyiyim!" Emilie bana ekranını gösterir. İç çamaşırı dükkanındaki fotoğraflarım var. Birisi, gülümsememden anlaşıldığı kadarıyla, Tripp'e mesaj attığım bir fotoğrafımı bile çekmiş. Başlıkta **"Willow'u bu kadar gülümseten ne?"** yazıyor.

"Gerçekten de öylesin."

Gülümsemem fotoğraftakine neredeyse benziyor. Bugün harika bir gün oldu ve umarım yarın daha da iyi olur. İç çamaşırı çantası yanımdaki bankta duruyor, aldığım parçalar pembe kağıtlara sarılmış. Koyu ve narin dantelleri düşünüyorum.

Dudaklarımı sıkıştırarak kızarmamaya çalışıyorum. Başarısız oluyorum.

Bölüm 18

Tripp

Willow'un evine gitmek için kapıdan çıkmak üzereyim. Umduğumdan daha geç oldu ama geç olması hiç olmamasından iyidir. Sevdiğim Pilates salonunda özel ders için bir yer açılmıştı ve bu fırsatı kaçıramazdım.

Şimdi tek düşünebildiğim, bana gönderdiği iç çamaşırı fotoğrafı. *Kahretsin*. Yüzümdeki gülümseme sadece onun için. Buradan bir an önce çıkmam lazım.

Kapıya uzanırken, biri kapıyı çaldı.

Kapıyı açtığımda Bailey'i bir spor çantasıyla gördüm.

"Sürpriz!" diye bağırdı ve boş kolunu boynuma dolayarak dudaklarımdan öptü. Bailey'nin standart selamlama şekli.

"Burada ne işin var?"

"İş için buradayım. Sana sürpriz yapayım dedim!" Daireme girer. "Anneni aradım, bu akşam bir planın olmadığını söyledi."

Kendime not: Sevgili annemin çevrimiçi takvimime erişimini iptal etmeliyim.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Çantaya, spor ayakkabıları ve elimdeki tiramisuya bakıyor.

"Hayır. Eve geldim," yalan söylüyorum ve kapıyı kapatıyorum.

"Tanrıya şükür. Uçaktan indim ve bütün gün havaalanında takıldım. Hızlıca duş alacağım. Koridorun sonunda, değil mi?" Bailey, ben ne olduğunu anlamadan odama doğru yürüyor.

Su açılıyor.

Siktir.

Bailey benim duşumda. Benim dairemde. Bir gecelik çantasıyla. Belki de bu bir ilişki değildir? Belki de sadece takılmaktır? Ayakkabılarımı çıkarır, tiramisuyu buzdolabına koyar ve kanepeye otururum.

Bugün bununla uğraşmak zorunda kalacağımı düşünmemiştim. Damarlarımı dolduran heyecan, şimdi yerini sert ve dalgalı bir endişeye bırakmış durumda. Willow ile sadece bir kez çıktık, ama bunun kötü bir haber olduğunu hissediyorum, özellikle de bu gece oraya gitmem gerektiği için. Telefonumu çıkarıp ona mesaj atıyorum.

Ben

Willow

Tamam

Hepsi bu. Başka bir şey yok.

Mesajımı düşününce utanıyorum. Neden bir dakika durup düşünmedim ki? Hayır. Bu çok mantıklı olurdu. Korkunç "*tamam*". Kimse böyle bir mesaj attığında iyi değildir. Beni reddettiğimi düşünüyor olmalı.

Aklım çalışıyor ve hemen sonuca varıyor. Ne yapmam gerekiyor? Willow ve ben birbirimize ait değiliz. Bailey'den buraya gelmesini istemedim.

Belki Willow ile olan bu ilişki kaderimizde yoktu? Bu düşünceye alaycı bir şekilde gülüyorum. Kaderimizde mi? Ben kimim ki? Ben o saçmalıklara inanmıyorum bile.

Beynimin bir kısmı kaşınıyor. Her zaman Bailey ile birlikte olup olmayacağımı merak eden kısım. Bir gün ikimiz de sahip olduğumuzun yeterli olduğunu fark ettik. Belki de ihtiyacımız olan tek şey birbirimizdi?

Daha fazla düşünmeden önce, Bailey yatak odamdan çıkar. Eşleşen pembe saten pijamalar giymiş, uzun sarı saçları nemlidir. Her zamanki gibi muhteşemdir.

"Ahh, çok daha iyi." Kanepede önümde durarak, kollarını başının üzerine kaldırıp yanlara doğru esneyerek iç geçiriyor. Ona gülümsüyorum ve o da bunu yeşil ışık olarak algılayarak bana sarılmadan önce bacaklarını bacaklarımın üzerine atıyor.

"Seni özledim. Çok uzun zaman oldu," diyor boynuma.

"Biliyorum." Ben de ona sarılırım. Onu özlemişimdir. Bailey, üniversiteden hala görüştüğüm tek arkadaşlarımdan biridir. Hatta, üniversitede edindiğim tek arkadaşlarımdan biridir. Nokta.

Boynumu öptükten sonra ağzımı bulur. Ben de onu öperim. Onun öpmek istediğim kişi olmadığını anlamak için yeterli bir süre. Kafamda alarmlar çalar.

DUR. TEHLİKE. GÖREVİ İPTAL ET.

Üzerime uzanmış halini görüyorum ve bunun istediğim şey olmadığını biliyorum.

Ağzımı onunkinden çekip omuzlarını hafifçe tutuyorum. Onu biraz geri itiyorum.

"Ben biriyle görüşüyorum." Sözler ağzımdan çıkıverdi.

"Ne?" Bana bakar, söylediklerimi sorgular. Muhtemelen, tanıştığımız onca yıldır ona hiç böyle bir şey söylemediğim içindir.

"Özür dilerim. Sadece takılmak mı yoksa sohbet etmek mi istediğini bilemedim."

"Neden özür diliyorsun? Sana sormadan kendimi sana attım." Yüzü kızarır ve gözlerini kaçırır, bu da beni daha da kötü hissettirir.

"Bailey. Öyle olmadığını biliyorsun," diye yalvarırım. "Annen neden bir şey söylemedi?"

"Şey..." Ne kadarını paylaşmak istediğimi bilmiyorum.

"O bilmiyor." Anlayışlı bir ifadeyle topuklarının üzerine daha da geriye yaslandı.

"Bu yeni bir şey, tamam mı? Ve ben bunu hiç yapmam. Senin geleceğini bilmiyordum."

"Tripp, sorun değil. Gerçekten." Parmaklarını kırııştırır ve ellerine bakar. "O kim?"

"Şey... Mesele şu ki. Ben..."

"Tanrım, Tripp. Beni burada istemiyorsan, erkek gibi davranıp söyle." Bailey ayağa kalkar ve odama doğru yarı yolda

onu yakaladım.

"Öyle değil. O..." Derin bir nefes alıyorum. "Willow." "Hangi Willow?" diye tersliyor.

"Willow. Yani... Super Bowl devre arası gösterisindeki Willow." Sesim kısık çıkıyor.

"Olamaz. Kimseyle çıkmıyorken birden pop müziğin kraliçesiyle çıkmaya nasıl başladın? Şampanya ile yaptığın numarayı ve ona çıkma teklifini gördüm, ama bunun sadece senin normal halin olduğunu düşündüm."

"İnan bana, ben de şaşırdım." Gülerek.

"En azından bana bir içki yapıp detayları anlatabilirsin."

"Emin misin?" Bu, Bailey ile başka bir kadın hakkında konuşmak gibi, benim için bilinmeyen bir alan.

"Tripp, hadi ama. Biz uzun zamandır arkadaşız. Seks olmadan birlikte çok zaman geçirdik. Ve bu kadınla çıkmaya çalışırken bana kucağına oturmamı izin verirsen, yardıma ihtiyacın olabilir."

Kahretsin, haklı.

"Bourbon'u getir ve bana her şeyi anlat."

Bölüm 19

Willow

BİR ŞEY ÇIKTI. Tek verdiği açıklama buydu. Utançtan mı, yoksa hayal kırıklığından mı bilmiyorum, yanaklarım kızardı.

Daha önce, Tripp'in seçtiği simsiyah iç çamaşırını giydiğimde kendimi iyi hissetmiştim. Kendime güveniyordum. Aynanın önünde dans edecek kadar kendime güveniyordum. İç çamaşırı, küstahça, moral verici bir sırdan beni alay eden, kendimi aptal gibi hissettiren bir şeye dönüştü.

Bu gece reddedilme tadı var ve keşke umursamıyor olsaydım. Heyecan nasıl olur da bir anda hayal kırıklığına dönüşebilir? Umutlanmazsan, seni aşağı çekecek bir şey olmaz.

Tripp'in iptal etmesi bana Dexter'ı hatırlatıyor. Şunu söylemeliyim ki, Dexter ve ben ne zaman bir plan yapsak, o plan kesin olurdu. O, planlarından vazgeçen biri değildi, her zaman tutarlılık ve kendi işlerine zaman ayırmak isterdi.

Neredeyse Dexter'a mesaj atmak istiyorum. Birkaç gece önce bir süper modelle öpüşüyordu. İstedğim şeyin Dexter olmadığını biliyorum, ama tanıdık bir şeyin rahatlığını istiyorum.

Çoğunlukla dantel ve şeffaf kumaştan yapılmış iç çamaşırları cildimi kaşındırıyor ve batıyor. Değiştirmem lazım.

En sevdiğim tayt ve boğazlı kazakımı giydikten sonra, stüdyoda melankolik melodilere hüznü sözler yazıyorum. Bazı günler bu piyanonun benim gözyaşlarımla çalıştığını hissediyorum. Böyle bir şeyi düşünmek bile dayanılmaz, ama dürüst olmak gerekirse. Keşke böyle şeyleri umursamadan hayatıma devam edebilsem. Ben hassas biriyim.

ruh; hep öyleydim. İnsanlar hayatım boyunca bana bunu söylediler. Beni arkadaş grubundan dışlayan arkadaşlar, beni terk eden erkekler ve müziğimi çok olgunlaşmamış veya klişe bulan eleştirmenler. Hepsi de "Willow, bu kadar hassas olmamalısın" diyerek geri adım attılar.

İnsanlar seni istemediğinde nasıl hissedersin biliyor musun? O insanlar istenmeyecek kadar değersiz olsalar bile, yine de canın yanar.

Bu gece yeterince acı verici olmadığı için, ortaokulda ilk arkadaş grubumu hatırlıyorum. Yıllarca ayrılmaz bir grup olarak, bir müzik grubu bile kurduk ve okuldan sonra benim garajımda prova yapardık. Benden başka kimse müzikten pek anlamıyordu, bu yüzden onlara bir iki şarkı çalabilecek kadar gitar ve piyano çalmayı öğrettim. Çok yetenekli olmadığımı biliyordum, ama yaşıtım kızlarla sevdiğim bir şeyi yaparak vakit geçirmek eğlenceliydi. Başkaları önünde çaldığımız tek yer okulun yetenek gösterisiydi.

Onuncu sınıfa kadar beni dışarı atmadılar. Plak şirketlerinin ilgisini çekmeye başlamıştım ve onlar bundan hoşlanmıyorlardı. Sanırım plak şirketinin bizim bu karışık grubumuzla bir şeyler yapmak isteyeceğini düşündüler, ama durum öyle değildi.

Birdenbire, kötü adam ben oldum. Yalanlar ve söylentiler orman yangını gibi yayıldı. Ebeveynler bile olaya karıştı ve okulun yetenek gösterilerinde ve etkinliklerinde şarkı söylememi yasaklamak için imza kampanyası başlattılar. Okul müdürüyle bir toplantı yapıldı ve ebeveynlerimle birlikte, benimle ne yapacağını bilmeyen bu adamın karşısında oturduk. Babam öfkeliydi, annem ise kalbi kırılmıştı. Tam olarak imza kampanyası yüzünden değil, arkadaşım dediğim insanların böyle bir şey yapabilmesi yüzünden.

On beş yaşındayken iki değerli ders öğrendim.

1. İnsanlar, başkalarının başarısını kutlamak yerine kendi güvensizliklerini tercih ederler.
2. Bazen, sen buna değmezsin.

Bu gece, ikinci ders hakkında çok düşünüyorum. Tripp'in böyle olacağını düşünmemiştim. Onun halka açık yerlerde dikkatimi dağıtan davranışları ve paparazzilerin önünde bana çıkma teklif etmesi nedeniyle, bunun farklı bir şey olacağını düşünmüştüm. Beni öpüş şekli, daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi.

Dramatik davrandığımı biliyorum, bu yüzden duygularımı kelimelere ve müziğe dökmeye çalışıyorum. Manipüle edebileceğim, değiştirebileceğim ve düzenleyebileceğim bir şeye. Kontrol edebileceğim bir şeye. Benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı olan bir şeye.

Sözler ve duygular sonunda durduğunda, saate bakıyorum: gece yarısı. Telefonumu alıyorum ama Tripp'ten hiçbir mesaj veya arama yok.

Bu, istediğimden daha fazla acıtıyor.

Bölüm 20

Tripp

BAİLEY GECEYİ BİZİMTE GEÇİRDİ. O ana yatak odasını aldı, ben misafir odasını aldım, ama yine de bir kuralı çiğniyormuşum gibi hissediyordum. Willow ile ilgili her şeyi ayrıntılı olarak tartıştıktan sonra oteline dönmeyi teklif etti, ama çok geç olmuştu.

Flört konusunda, ya da Willow ile yaptığımız her neyse, çok deneyimli sayılmam, ama başka bir kadın senin penthouse'unda uyurken planları iptal etmenin mutluluğun anahtarı olmadığını biliyorum.

Willow'u eklememem gerektiğini ben bile biliyorum. Neden kafamın içinde Zack'in ne kadar aptal olduğunu söylediğini duyuyorum? Eğer yanımda olsaydı, yine haklı olurdu.

Aptalca davranışlarımın bana öğrettiği bir şey varsa, o da Willow'un zamanımı ve dikkatimi hak eden şeyler listesinde yukarıya çıktığıdır.

Artık futbol dışında başka şeylere de yer açmayı öğrenmenin zamanı geldi. Keşke bunu ben bulmuş olsaydım, ama bu Bailey'nin doğrudan alıntısı.

Dün gece, Willow'u neredeyse arayacaktım. Telefonumu elime aldım, son mesajlarımızı açtım ve parmağımı arama düğmesinin üzerinde gezdirdim. Onu aramaya cesaretim yoktu. Bunun yerine, uykuya dalana kadar Willow hakkında düşüncelerim aklımdan geçip durdu. Bana sarıldığı anlar. Vanilya gibi kokusu. O mükemmel pembe dudakları. Onu kapıya yasladığımda zevkten gözlerinin nasıl büyüdüğü. Onu öptüğümde çıkardığı küçük sesler.

Çoğunlukla, her şeyi mahvettiğimi düşünüyorum.

Son hazırlık maçımız bu hafta. Takımdaki herkes sezonun başlamasına hazır. Şu anda, daha önce hiç birlikte oynamamış bir grup adam hakkında çoğunlukla spekülasyonlar yapılıyor ve artık işleri yoluna koymanın zamanı geldi.

Antrenmandan eve giderken Willow'u arıyorum.

"Senden haber almayı beklemiyordum." Cevap verdiğinde sesi soğuk ve düzgündü.

"Sana bir açıklama borçluyum."

"Tripp, bunu yapmak zorunda değiliz. Eğer istemiyorsan, sorun değil..." "Bu gerçeklerden çok uzak. Bu gece ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey." Onu hazırlıksız yakaladığımı anlayabiliyorum. "Biraz yazı yazmam gerekiyor."

"Ben de gelebilir miyim?"

"Bu akşam yoga dersin yok mu?" diye şüpheyle sordu.

Perşembe akşamları genellikle restoratif yoga dersine giderim. Bu küçük detayı hatırlamasına gülümsemek üzereydim.

"Bugün gitmeyeceğim." Suçluluk duygusu beynimin bir köşesinde belirir, ama onu bir kenara iterim.

"Tabii. Sekiz civarında evde olurum. İstersen gelebilirsin," diyor.

"Harika. Arabayı değiştirmek için yeterli zaman var. Hemen yola çıkacağım." O anda, trafik tanrılarına bu seferlik bana şans versinler diye yalvarıyorum.

"Eğer canını sıkıyorsa arabayı değiştirmek zorunda değilsin..." Sözleri biraz sönükleşir.

"Haklısın. Yapmak zorunda değilim, ama yapmak istiyorum."

Bölüm 21

Willow

"Bu *benim* lanet şovum ve ne istersem yapabilirim...?"

"Willow. Bu bir soru değil. Bir ifade. Tekrar dene." Claire, tüm talimatlarını yerine getirmek istememi sağlayacak şekilde söylüyor.

"Bu *benim* şovum ve ne istersem yaparım!" Son kısmı, bunun bir soru olmadığından emin olmak için bağırarak söylüyorum.

"İşte böyle. Unutma, bu toplantıya girip çıkacağız. Onlara yeterince bilgi ver ama bugün pazarlık ya da derin tartışma yapma. Zamana ihtiyaçları olacak. Ayrıca, baharatlı somon wontonları olan yerde geç öğle yemeği rezervasyonumuz var ve geç kalmayacağız," diyor Claire, benimle Emilie arasında bakışlarını gezdirerek.

Telefonumu en sevdiğim çantalarımın biri olan siyah deri Prada çantama koyuyorum ve markayla bir sonraki projemizi görüşmek üzere toplantıya giriyorum. Sırtımın alt kısmında ter damlaları oluşuyor. Tripp'in ayrılmadan hemen önce araması iyi oldu. Sanki dikkatimi başka yere vermem gerektiğini biliyormuş gibi. Tripp ve Claire'in olumlu sözleri sayesinde beynim iyi anlamda meşgul.

Onun araması, aramızda bir şey olabileceğine dair umut verdi. Şu anda, buna tutunmayı seçiyorum. Negatif olmaya meyilliyim ama bunun üzerinde çalışıyorum.

Plak şirketimle sağlam bir ilişkim var, bu da sektörün bu kadar çalkantılı olduğu düşünüldürse iyi bir şey. Sosyal medya sayesinde yeni kanallarda başarıya ulaşan pek çok yetenekli sanatçı olduğu için, hepimiz bir sonraki adımı arıyoruz.

En son albümüm ve stadyum turum tüm beklentileri aştı ve herkes sonuçtan çok memnun kaldı. Turdan önce de başarılıydim, ama diğer pazarları da tamamen ele geçirdim — daha önce beni dinlemeyen insanlar şimdi önceki albümlerimi dinliyorlar. Konferans odasında oturan takım elbiseli adamlara bakılırsa, plak şirketi bunun ne kadar önemli olduğunu biliyor olmalı.

Bu da daha fazla terleme anlamına geliyor.

"İşte geldi... bizim kızımız Willow," diye duyuruyor ürün müdürüm Erik, ben içeri girerken. O, detayları kontrol etmesi ya da en azından onlara müdahale etmesi gereken türden biridir.

Geldiğimi duyurmak yetmezmiş gibi, alkışlamaya başladı ve tüm oda onu takip etti. Yanaklarım kızardı ve ayakkabılarımı izlememek için tüm gücümü kullanmam gerekti.

"Oh, kes şunu. Herkesi görmek çok güzel." El sıkışmak için uzanıyorum, çünkü el sıkışırsam, onlar alkışlayamazlar.

Tanıtım töreni bittiğinde, şükürler olsun, buharlı nane çayı fincanının belirlediği "yerime" oturuyorum.

Claire yanımdaki sandalyeye oturur, onu bekleyen köpüklü kapuçinoya uzanır ve ilk yudumunu alır. Claire birçok şeydir: azimli bir yönetici ve kafein bağımlısı bunlardan sadece birkaçı.

Emilie diğer tarafta oturur, önünde buzlu kahvesi vardır. Yerleşirken omzuna hafifçe vururum. Bu onun ilk etiket toplantısıdır; o kadar gergindir ki gelmek istememiştir. Onun burada olmasına *ihtiyacım* yok, ama onu işe almamın bir nedeni de portföyünü büyütmek ve ona deneyim kazandırmaktı. Dürüst olmak gerekirse, o her şeyi öğrenebilecek ve bu süreçte herkesi geride bırakabilecek türden biridir.

"Öncelikle, Willow ve tüm ekibin iyi iş çıkardığını takdir edelim." Alkış sesleri odayı tekrar dolduruyor, nefes almayı zorlaştırıyor. Claire, bunu ne kadar sevmediğimi bildiği için masanın altında dizimi sıkıyor.

"Evet, evet. Onun kraliçe olduğunu biliyoruz. Bu kısmı aceleye getirmek istemem, ama katılmamız gereken başka bir toplantı var." Bana sadece benim fark edebileceğim, Claire'in en küçük sırtışını atıyor.

Claire'in toplantısı aslında suşi ve baharatlı somon wontons'tan ibaret olduğu için gülmemeye çalışıyorum.

"Tabii, bizim kızın yapacak işleri var." Her seferinde tüylerim diken diken oluyor. *Bizim kız*. Midemi bulandırıyor. "Açıkçası, son turne ve albüm büyük başarıydı. Hiçbir şeyi değiştirmedim. Tabii, birkaç uluslararası konser hariç, değil mi?" diyor göz kırparak. "Şaka, şaka."

Öyle olmadığını biliyorum. Plak şirketi daha fazla uluslararası konser tarihi eklemek istedi, ama ben buna hazır değildim. Zaten neredeyse bir yıldır aralıklı olarak turne yapıyordum. Evimi ve kendi alanımı özlüyordum. Ayrıca Dexter ile aramızdaki gerginlik çok fazlaydı ve başka bir uluslararası turnenin bizi mahvedeceğini biliyordum. Hiç şüphesiz.

Zaten önemi yoktu.

Daha fazla turne tarihi konusundaki ince imaya cevap veremedim, Erik odaklanmaya başladı.

"Planlama ve bir sonraki adımları belirleme konusunda biraz ara vermek istediğini söyledin. O yüzden, sana bırakacağım. Neden bize aklındakileri, üzerinde çalıştığın şeyleri, elinde ne varsa anlatmıyorsun?" Biraz fazla yüksek sesle alkışladı ve sonra öne eğildi, vücuduna göre neredeyse fazla büyük olan ellerini masanın üzerine koydu. Erik, sağlıklı bir seçim olup olmadığını merak ettirecek kadar kaslıydı.

Claire'in bana baktığını, tüm kötü kız enerjisini kanalizasyonla etmeye çalıştığını hissedebiliyorum. Genelde, plak şirketi yöneticileri ve kodamanlar beni rahatsız etmez. O, benim senaryoyu tersine çevirmek üzere olduğumu biliyor ve ne tür bir tepki alacağımızı hiç bilmiyoruz.

Neden istediğimi söylemek bu kadar zor? Üzerime düşeni yaptım, zamanımı ayırdım, bedelini ödedim, ama yine de ellerim titriyor ve endişeli hissediyorum. Ellerimi sıcak çay bardağına uzatıyorum, mükemmel bir dikkat dağıtıcı.

"Herkese zaman ayırdıkları ve tur hakkında söyledikleri nazik sözler için teşekkür ederim. Harika bir deneyimdi. Önemli anılar. Ama artık bir sonraki adıma geçmeye hazırım." Kalp atışlarımı yavaşlatmak için nefes alıyorum.

"Sakin bana oyunculuk yapmak istediğini söyleme," diyor Erik, yüzünde panik ifadesiyle. "Ne? Hayır! Öyle bir şey değil." Çayı dudaklarıma götürüyorum.

Sessizliği bir saniye fazla uzattım. "Bir sonraki albümde daha akustik bir hava olsun istiyorum. Sanki biri yanımda oturmuş albümü dinliyormuş gibi. Ayrıca tüm parçaları kendim çalmak istiyorum. Bir grup kullanmak istemiyorum." Ağzım kum kağıdı gibi kurumuş.

"Grup ne oldu? Başka birini bulabiliriz..." Erik'in sesi sözümü kesti.

"Bir şey olmadı. Grubu seviyorum ve muhtemelen gelecekte birlikte çalışacağız. Mesele şu ki, bu albümün daha... samimi olmasını istiyorum." Sanki bir şey yapmama izin vermesi için ailemi ikna etmeye çalışan bir ergen gibi hissediyorum.

Oda, beklendiği gibi karışık tepkilerle doldu. Bazı takım elbiseliler kollarını kavuşturup arkaya yaslanırken, bazıları umarım ilgiyle öne eğildiler.

"Büyük turneye çıktım. Basınla röportajlar yaptım. Milyon dolarlık sahne tasarımları ve kostümler giydim. Bir sonraki albümümde, daha samimi, akustik konserler vermek istiyorum. Bin kişi veya daha az kapasiteli mekanlarda."

"Bu *kesinlikle* bir yönelim," diyor Erik alaycı bir ses tonuyla.

"Bu büyük bir dönüş. Ama yazdığım müzikler bunun için mükemmel olacak. Bu bana hayranlarımla gerçekten bağlantı kurma şansı verecek." Sesim sonunda kaybolmak istiyor, ama buna karşı koyuyorum.

"Bu bilet fiyatlarıyla mı ilgili?" diye sorar Erik.

Lanet olası bilet fiyatları. İnsanların konserime gelmek için ödediği paraya *inanamıyordum*. Bunu öğrendiğimde, değiştirmek için çok geçti, en azından plak şirketi öyle ısrar ediyordu. Suçluluk duygusu beni yiyip bitirdi ve bir daha böyle bir şeyin olmasına izin vermeyeceğime kendime söz verdim.

"Bu da bir parçası ama ben farklı bir şey yapmak istiyorum. Diğer yeteneklerimi de sergilemek istiyorum. Böyle bir albümün hayranlarımla ilgisini çekeceğini düşünüyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, buna ihtiyacım var." Sesim sonunda biraz titriyor ama bunu fark eden tek kişi benim sanırım.

"Bahsettiğin gibi küçük mekanların sorunu, çok kazançlı olmamalarıdır," diyor biri. Bunun sorun olacağını biliyordum.

"Sıkı çalışmanın karşılığını almayı hak ediyorsun," diye başka biri araya giriyor, sanki onlar için mesele sadece para değilmiş gibi, ve diğerleri de aynı fikirde olduklarını belirtiyorlar.

"Ben paramı aldım. Bu hayatta harcayabileceğimden daha fazla param var. Son albümüm,

Bu albümün de aynı başarıyı yakalayamayacağını veya daha iyisini yapamayacağını düşünmek için hiçbir neden yok."

Erik arkasına yaslanır ve ellerini ensesinde birleştirir. Tavana bakar, sandalyesinde hafifçe sallanır.

"Anlaşma şöyle. Tur için para almama bile gerek yok. Benim payımı saklayın. Ekibe, mekana ve plak şirketine ödeme yapın, kalanı da şirket alsın." Önerdiğim şeyin mantıksız olduğunu biliyorum ve bir sanatçının bedavaya çalışması delilik olsa da, karşımdaki insanlar bu teklife bu teklif karşısında biraz rahatladılar.

"Kaç şarkın var?" Erik yan gözle bakarak soruyor.

"Onda yeterince var ama hepimiz aynı fikirde olana kadar kilit altında tutulacak. Bunun beklediğiniz şey olmadığını biliyorum, bu yüzden düşünmenize izin vereceğiz," diyor Claire eşyalarını toplamaya başlarken, gitmeye hazır olduğumuzu işaret ediyor. İşte bu yüzden o benim menajerim.

"Hiçbir şey duymadan bir şeye karar veremeyiz," diyor Erik.

"Hadi ama, bu *bizim kızımız* Willow. Bunun harika olacağını biliyorsun. Bugün karar vermemize gerek yok. Düşün. Sorun veya fikrin olursa bize haber ver. Yakında tekrar bir araya gelelim. Emilie, bizim için randevu ayarlar mısın?" Claire ayağa kalkar.

Emilie başını sallar ve onu takip eder.

"Bunun şaşırtıcı olduğunu biliyorum, ama elimde olan şey beni gerçekten heyecanlandırıyor. Her ihtimale karşı, gelecek hafta bir örnek getirebilirim." Ayağa kalkıp gülümsüyorum. Odadaki herkesle göz teması kurmaya çalışıyorum, çünkü onlara vermekte zorlanacakları bir şey istediğimi biliyorum. Ama ben de çok şey verdim.

Claire ve Emilie'yi takip ediyorum, konferans odasından uzaklaşana kadar nefes almıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, düşündüğümünden daha iyi gitti. Seninle gurur duyuyorum," diyor Claire binadan çıkarken.

Emilie kahkahayı patlatıyor.

"Özür dilerim. Komik değil. Orada çok gergindim ve nasıl olduğumu biliyorsun," diyor Emilie, tepkisini yumuşatmaya çalışarak. İlk tepkisi her zaman gülmeğidir.

"Orada *öyle* davranmadığın için teşekkür ederim," diyor Claire, ama sonunda gülümsüyor.

İstediğim şeyin tersine gitmeyi düşününce midem bulanıyor.

"Claire, sana hakkını vermeliyim. Cesaretin var," diyor Emilie.

Claire'in gücenmesinden endişelenerek başımı ona çeviriyorum. Ama o gülümsüyor.

"Teşekkürler, Emilie." Claire minnetle elini göğsüne koyar. "Cesaretim var. Ve biliyor musun? Erik'inkinden daha büyük."

"Bunu kimse şüphe etmez," diyor Emilie.

Bölüm 22

Willow

ARABAYI DEĞİŞTİRDİKTEN, asistanımdan başka bir yere gidiyormuşum gibi görünmesini istedikten ve atıştırmalık almak için durduktan sonra, neredeyse bir saat geç kalarak Willow'un evinin önüne varıyorum. Kafamdaki "*Antrenman yapmalısın*" diyen sesi susturmaya çalışıyorum. Antrenman yapmamalıyım. Ara verebilirim.

Özür dilemek daha önemli.

Willow'un kapısını çalmadan önce derin bir nefes alıyorum. Ellerim ağır ve garip hissediyor. Saniyeler uzuyor, karnım sanki maçın başlamasına birkaç dakika kalmış gibi altüst oluyor. Büyük bir maçın vaadi dışında ne zaman böyle hissettiğimi hatırlayamıyorum.

Kapı açılır ve Willow siyah tayt ve bol kesim, çeyrek fermuarlı bir sweatshirt giymektedir. Leylak rengi gibi açık mor bir renktir. Annemin en sevdiği çiçek.

"Hey, geldin," diyor tek ayağına basarak, geç kaldığım için hafifçe alay ediyor. "Ve yanına ne getirdin...?"

"Atıştırmalıklar her zaman olmazsa olmazdır," diyorum, çantayı kaldırarak.

"Peki, atıştırmalık getirdin. İçeri gel." Kapıyı benim için açık tutuyor. Ruh halini anlamak zor.

Hemen, her şeyin ne kadar açık hissettirdiğine şaşırıyorum. Kemerli tavanlar, açık kat planı, bolca alan. Dairem hiç de küçük değil, ama buradaki hissi çok seviyorum.

"Bana bu yerin hikayesini anlatman gerekecek." Düşüncemi tamamlamadan önce, ona benim

yani burayı hiç duymamış olabileceğimi bilmesini istemiyorum. Yemin ederim, tuhaf biri değilim. Sadece bazı şeyleri biliyorum.

"Tabii, çok güzel." Çantayı alır ve mutfağa girer, adaya koyar. "Sana bir şey ikram edebilir miyim?" Willow beyaz dolabı açar ve bir bardak alır. "Nane çayı var... ister misin?"

"Harika olur." Bana bir bardak doldururken küçük bir gülümseme atıyor. Sanki sadece arkadaşmışız gibi birbirimizin etrafında dolaşmamızdan nefret ediyorum.

Bir yudum alıyorum ve çok ferahlatıcı. Bunu evdeki buzdolabına koymaya başlamam gerektiğini aklımda not ediyorum.

"Senden özür dilemeliyim," derim, bardağın neredeyse tamamını içtikten sonra, hemen konuya girerek.

"Dinliyorum," diyor, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Dün gece, Bailey daireme geldiği için kaçtım. Onu davet etmedim, ama o şehre geldiğinde böyle şeyler yapar. Birdenbire ortaya çıkar."

"Bailey, fayda sağlayan arkadaş Bailey mi?" Kaşlarını çatıp bana sert bir bakış attı.

"Evet. Yani hayır. Yani, evet, Bailey'di, ama fayda yoktu."

Heykel gibi hareketsiz duruyor.

"Beni öptü ve ben de sana dair her şeyi anlattım. Şimdi burada dururken, anlatacak bir şey olup olmadığından emin değilim." Willow'un ifadesi buz gibidir. "Ama ona her şeyi anlattım." Willow hiçbir şey söylemez ve şüphe beni yutacakmış gibi hissediyorum. "Bailey benim bir aptal olduğumu düşünüyor, bu durumun düzelmesine yardımcı olacaksa."

"Başka ne dedi?" O çok açık sözlü ve ben çok ince bir çizgide yürüdüğümü biliyorum.

"Şey, yardıma ihtiyacım olduğunu ısrarla söyledi. Haksız da değil. İnan bana. Beni öpmesine izin verdiğim ve daha önce hiçbir şey söylemediğim için kızgındı, ama o sadece ortaya çıktı. Genelde insanları "HEY, WILLOW'LA ÇIKIYORUM, LÜTFEN

BANA ASILMA" diye selamlamam. Aşırıya kaçtığımı biliyorum ama tek yapabileceğim bu.

Willow bana yavaşça göz kırparak bakar ve dudaklarını ince bir çizgi haline getirir, sonra başını sallar. Sanki gülmemeye çalışıyor gibi görünür.

"Başka bir şey olmadı mı?" diye ısrar ediyor Willow.

"Hiçbir şey. Bourbon içerken içimi döktüm. Scrabble oynadık. Her zamanki gibi beni yendi. Saat geç olduğu için benim yatağımda yattı, ama ben misafir yatağını kullandım. Boynumdaki gergin kaslar bunun kanıtı." Bu noktada saçmalamaya başladım.

Willow hiçbir şey söylemeden ayağa kalkar. Bir yanım ona koşmak istiyor. Diğer yanım ise çok gergin.

"Senin bir ahmak olduğunu düşünmüyorum. Ama duygularımı incittin." Sesi sonunda çok cılızlaşıyor. Duymak acı veriyor.

"Özür dilerim. Gerçekten, özür dilerim."

"Aramızda bir bağ olduğunu düşünmüştüm, ama sonra planları suya düşürdün, üstelik onları yapmak için zaman bulman bile sonsuza kadar sürmüştü. Sanki benden kurtulmaya çalışıyormuşsun gibi hissettim. İkinci bir randevu olmadı. Belki de ilk gecemizin olduğundan daha iyi olduğunu hayal ettiğimi düşündüm. Ya da başka bir şey. Bilmiyorum. Beni istemeyen insanları kovalayamam. Artık kovalayamam." Ellerini alnına koydu, sanki gözlerini benimkilerden saklamaya çalışıyormuş gibi.

Şimdi kendimi daha da büyük bir aptal gibi hissediyorum. Birkaç adım atıp onun önüne geçiyorum. Parmaklarımı çenesinin altına koyup yüzünü kaldırıyorum. Öpüşmek için eğiliyorum ama dudaklarım onun dudaklarının önünde duruyor. Kararı ona bırakıyorum ve aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Dudakları benimkilerle buluşuyor, yumuşak ve kararlı, bu beni daha da üzüyor.

"Ben bir pislğim. Seni böyle hissettirmek istemedim. Bu senin hayal gücünün ürünü değil. Seni düşünmeden duramadım. Dün gece bana bir şey öğrettiyse, o da beni öpmek istediğim tek kişinin sen olduğun.

Ona bir kez daha masum bir öpücük veriyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Futbol ve antrenman dışında başka şeyler için zaman ayırmakta çok kötüyüm. Ama sen bana denemek istememi sağlıyorsun." Bu gece ilk kez bana gülümsüyor. "Ayrıca, mahremiyetine düşkün olduğunu biliyorum. Ve lanet olsun, seninle çıkmak istiyorum, sadece seninle. Nasıl yapacağımı pek bilmesem de."

Willow gömleğini tutup beni öpmek için kendine doğru çekti.

"Gri eşofmanla, atıştırmalıklarla geldin. Bence bunu nasıl yapacağını biliyorsun. Kendine biraz güven. Ve haklısın. Bir dereceye kadar mahremiyetimi seviyorum. Burayı gizli tutmak isterim," evini işaret ediyor. "Son erkek arkadaşım halka açık yerlerde bulunamıyordu. Bu sandığımdan daha çok canımı yaktı. Bunu bir daha yaşamak istemiyorum."

"Bekle. Halka açık olmak ne demek?"

"Fotoğrafının çekilmesi en rahatsız edici şeymiş gibi davranıyordu ve bu... bu... benim için değildi." Tırnaklarını kemiriyor.

Bu orospu çocuğu.

"İnan bana, eğer sorduğun buysa, seninle kamuya açık yerlerde görünmek benim için sorun değil. Son erkek arkadaşınla ne oldu bilmiyorum ama bu onun kendi sorunu gibi görünüyor." Yüzümü eğip gözlerine bakıyorum. "Basın ne olursa olsun. Biraz basını kaldırabilirim." Ve cümlenin sonuna nokta koymak için onu öpüyorum.

"Ne yapmak istersin?" diye sordu.

"Seninle çıkmak istiyorum. Kabul eder misin? Bunu daha önce hiç yapmadığımı bilerek. Muhtemelen birçok şeyi yanlış yapacağım. Ama karar senin." Onu işaret ediyorum.

"Böyle biri olmak istemem ama... özel mi? Sadece sen ve ben mi?"

"Özel. Senden başka kimseyle rastgele yatmayacağım.

Misafir yatağında kaldığımda bile."

Kıkırdar ve başını eğerek bana bakar.

"Çıkmak. Kulağa eğlenceli geliyor ve benim de biraz eğlenmeye ihtiyacım var," diyor Willow.

Gözleri altın rengi ve gülümsediğinde gözlerinin kenarları kıvrılıyor.

Onu kucaklarım. Saçlarının kokusunu alırım: hindistan cevizi ve vanilya. Çenemi gevşetirim ve rahatlamayı hissederim. Bir parçam onun beni reddedip bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyeceğini düşünmüştü.

"Ne tür atıştırmalıklarımız var?" diye sorar, konuyu değiştirmeye çalışarak.

Elimi çantaya sokup içindekileri çıkarmaya başlıyorum. "İlk olarak, caprese salatamız var. İçine ne koyduklarını bilmiyorum ve ben de aynısını yapmaya çalıştım ama çok lezzetli. Sonra, bu lezzetli kruvasanlar. Ve son olarak, ama kesinlikle en az diğerleri kadar önemli olan muzlu puding

ve tiramisu var. Dürüst olmak gerekirse, tiramisu'yu dün gece aldım, bu yüzden buzdolabında ne kadar iyi durduğunu bilmiyorum."

Willow, adaya bir şey koyduğumda her seferinde başını sallar.

"Rastgele mi? Evet. Ama mükemmel. Ağzım sulanıyor." Ağzındaki salıyı siliyormuş gibi yapıyor. Ve ben o dudaklara bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Bütün hafta boyunca düşündüğüm dudaklar.

"Ne?" diye soruyor, sesi sonunda yükseliyor.

Ve ben de dürtüsel bir pislik olarak, o ada önünde dururken önüne geçip beline uzanıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, ben onu kaldırıp tezgahın kenarına oturturken. "Oooh. Tamam." Kıkırdadı. Bunu yeşil ışık olarak kabul ettim.

Daha da yaklaşıp ellerimi yüzünün iki yanına koyuyorum. O gülümsüyor, yanakları avuç içlerime bastırıyor. İlk hareketi yapamadan, bacaklarını bana doluyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve dudaklarını dudaklarıma koyuyor.

O mükemmel ağız. Beni öperken dudaklarının köşelerinin yukarı doğru çekildiğini hissediyorum. Ellerim yüzünden saçlarına kayıyor, parmaklarımı saçlarına dolayarak hafifçe çekiyorum. O da karşılık olarak inliyor

—Biraz daha sert çekerim.

Bilinmeyenin verdiği endişe yok oldu. O da beni istediğini gösteren bir şekilde öpüyor.

"Sormadım bile. Yalnız mıyız?" Alnımı alnına dayadım.

Göğsümü hafifçe itti.

"Sadece sen ve ben varız." Kollarını omuzlarıma doluyor ve beni kendine çekiyor.

Alt dudağıımı ısıyor ve ben doyamıyorum. Ellerim onun sweatshirtinin eteğine uzanıyor, onu çıkarmak için değil, ellerimi ona koymak için. Parmaklarımı yavaşça yukarı doğru kaydırıyorum, çıplak tenini hissediyorum, ta ki sütyeninin yumuşak kumaşına ulaşana kadar.

"Böyle iyi mi?" Durup soruyorum. Havayı bozmak istemiyorum ama kendimi fazla kaptırmak da istemiyorum.

Willow onaylayarak başını sallar, yanakları kızarır ve dudakları kırmızılaşır. Tişörtünün altını tutar ve başının üzerinden çıkarır. Donakalırım.

Kupalarının üst kısmında dantelli, kömür grisi bir sütyen giyiyor.

"Siktir. Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır, şaka yapmıyorum." Ada mutfağına yaslanarak, ağırlığını kollarına verir. Ben onu iyice süzerken, o odanın içindeki eşyalara bakıyormuş gibi yapar. Gözlerim onu içine çeker, sanki cildinin her santimini ezberlemek istermişçesine.

Boynunun ve köprücük kemiğinin arasındaki yumuşak noktayı öpüyorum. Kafasını yana eğerek bana daha fazla erişim imkanı veriyor. Penisim sertleşmiş ve bunu saklamanın imkanı yok. Jogging pantolonu giyiyorum ve ona bastırıyorum. Ada düzeni benim için gerçekten işe yarıyor.

"Tripp," diye fısıldıyor ve ben ona sürtünürken bu küçük sesi çıkarıyor. Ağzım göğüslerinin tepesini buluyor. Ellerim sırtına gidiyor, omuz kemiklerini hissediyorum. Parmak eklemlerimi omurgası boyunca gezdiriyorum ve o hafif dokunuşla titriyor.

Ellerini yüzümün iki yanına koyar, gözlerini gözlerime kilitler ve sonra beni uzun, tatlı bir öpücüğe çeker. Kolları boynuma dolanır ve başını boynumun kıvrımına yaslar.

Değişimi hissederek, ben de ona sarılıyorum.

"Tamam, bunu kesinlikle hayal etmiyordum," diyor sessizce, ağzı kulağımın hemen yanında.

"Ha?"

Şakayla karışık gergin jogging pantolonuma bakarım. O güler ve bu, şimdiye kadar duyduğum en güzel sestir.

Bölüm 23

Willow

Kalbim göğsümde yankılanarak hızla atıyor, Tripp'in gömleğine uzanıp onu kendime çekiyorum. Daha yakın. Onun daha yakın olmasını istiyorum. Sakalları çenemde sert ve ben bunu seviyorum.

İptal edilen planlar ve Bailey ile ilgili tüm durum aklımın bir köşesinde duruyor. Ona güvenmemek için hiçbir nedenim yok, ama sanki gözlerim bağlıyken düz bir çizgide yürümeye çalışıyormuşum gibi hissediyorum.

Buna değer mi? Kendimi onun için ortaya koymak? Tripp beni öperken çıkardığı ses beni geri gerçekliğe döndürüyor. Aklımın başka yerlere gitmesine izin verdiğim için kendimi suçlu hissediyorum.

Ona bir şans vermeyi kendime borçluyum. Bize bir şans vermeyi. Eğer olmazsa, başarısız ilişkiler yığınınına ekleriz. Göğsümün bir köşesi sızlıyor ve karıncalanıyor. Tam olarak doğru gelmiyor. *"Herkes gittiğine göre Tripp neden kalsın?"* diye sormadan önce, *"Fırsatın varken kaç"* diye fısıldayan ses bu.

Kaç kez kendimi toparlayabilirim?

Tripp'e sarılmışken bu tür şeyler düşünmek yanlış geliyor.

"Atıştırmalıkları havuza götürmek ister misin?" diye soruyorum, sözleri söyleyebilmek için ondan yeterince uzaklaşarak. Bu döngüden çıkmam lazım.

Tripp beni adadan kaldırıp döndürdükten sonra alnıma bir öpücük kondurarak yere indiriyor. Bu, hayal ettiğim en sevimli iki hareketi aynı üç saniyelik bulanık an içinde yaşamak gibi.

Anında kendimi daha iyi hissediyorum. Göğsümdeki sıkışma neredeyse tamamen geçiyor. Gömleğimi alıp isteksizce giyiyorum.

Evin en sevdiğim yerlerinden biri olan havuza doğru yürüyoruz. Aslında, tüm veranda. Bu, ailem ve benim hayal ettiğimiz ilk ev yenileme projelerinden biriydi. Suyu her zaman sevmişimdir; havuzları, jakuzileri, okyanusu, ne olursa olsun.

"Vay canına. Burası çok güzel," diyor Tripp, etrafında dönerek detayları inceleyerek.

"Teşekkürler. Bu evi satın aldığımızda tüm arka bahçe terasını yeniden yaptık."

"Biz kim?"

"Ben satın aldım, ama ne yaptığımı bilmiyordum. Ailem yardım etti."

Bu mekanı planlamanın heyecanını hala hissedebiliyorum. Kariyerimde neler olup bittiğini tam olarak kavrayamadığım için para harcamaya çok dikkat ediyordum.

"On sekiz yaşına girdiğim ay satın aldım. İlk plak sözleşmemi imzalamıştım. Menajerim Claire, her zaman göze çarpan bir yer bulmamı ve bunu erken yapmamı teşvik etmişti. Bunu gizli tutmak için bana bir sürü püf noktası verdi ve şu ana kadar işe yaradı."

"Bu harika. Yenilemeden önce burası nasıldı?"

"Hiçbir şey. Her şeyi biz planladık... havuz, jakuzi, oturma alanı, hamak, bar, şömine, hepsini."

Bu benim gurur duyduğum bir şey. Tripp varken, bunu önemsizmiş gibi göstermeye gerek duymuyorum.

"Ne kadar eğlenceliydi? Bunu hayal etmek ve hayata geçirmek." Şöminenin yanındaki ikili koltuğa oturup, önümüzdeki masaya atıştırmalıkları koyuyoruz.

"İlk başta pek eğlenceli değildi. Çok fazla para harcamaktan dolayı aşırı stresliydim. Sonunda ailem beni rahatlamaya ikna etti. Annem ve babam her şeyi doğru yaptıkları ve ben on sekiz yaşına gelene kadar parayı birkaç hesapta tuttukları için ne kadar param olduğunu bilmiyordum. Büyürken fazla paramız yoktu ve kazandığım her kuruşu biriktirmek ve tasarruf etmek istiyordum."

Şanslı olduğumu biliyorum. Benimki gibi ihtiyatlı ebeveynleri olmayan on sekiz yaşın altındaki müzisyenlerin hikâyeleri sayısızdır.

"İlk satın aldığın şey neydi? İlk maaşını aldığında, ya da NFL sana ne veriyorsa?" Soruyorum çünkü sporcuların ve maaşlarının nasıl işlediğine dair hiçbir fikrim yok.

"Teknik olarak? Bir buket leylak.

"Teknik olarak mı? Bir buket leylak. Kasabadaki en sevdiğim çiçekçiye gittim ve sonra annemin ipoteğini ödemek için bankaya gittim."

"En sevdiğin çiçekçi mi vardı?" Kalbim yerlerde. Bir su birikintisinde.

"Evet." Yanakları, bunun onun için önemli olduğunu anlayacak kadar kızardı. "Eve gidip anneme evin tamamen ödendiğini ve benim draft edildiğim için yeni bir ev seçmesi gerektiğini söyledim."

"Ve sen de tekrar taşındın, değil mi?"

"Evet. Şehirde bir çatı katı dairesi almaya karar verdim. Ev almak istemedim. Henüz değil. Annem benden beş blok ötede bir evi var."

"Yakın olman çok güzel."

"Hep ikimizdik."

Tripp ile konuşmak, en sevdiğiniz battaniyeye sarınmak gibidir — rahat ve sıcaktır. Açıkçası, fiziksel kimya var. Bu aşk koltuğunda ona bacaklarımı açarak oturmanın nasıl bir şey olacağını düşünmeden edemiyorum. Vücudumu onun vücudunun üzerine koyarak, ihtiyacım olan yerde sürtünme yaratmak.

Saate baktığımda neredeyse gece yarısı olduğunu düşünürsek, bu çok kolay olabilir. Tripp ve ben hala kanepede oturuyoruz, atıştırmalıklar çoktan bitmiş. O, ayaklarım kucağında oturuyor ve ikimizin de battaniyesi var. Ağustos ayı için hala nispeten sıcak bir gece; battaniyeler tam da uygun.

"Bu kadar geç olduğunu bilmiyordum," diyorum, telefonumdaki saate bakarak.

"Ne? Nasıl oldu bu?" Şaşkın bir ifadeyle koyu renk saçlarını eliyle tarıyor ve jogger pantolonunun cebinden telefonunu çıkarıyor.

"Yarın sabah erken mi?"

"Evet, sabahın beşinde. Gitmem gerek."

İsteksizce rahat koltuktan kalkıyoruz, atıştırmalık kalıntılarını topluyoruz ve içeri giriyoruz. Her şeyi yerleştirdikten sonra kapıya doğru yürüyoruz.

"Bu gece..."

"Lütfen 'güzel' deme," Tripp dramatik bir etki yaratmak için içini çeker.

"Eğlenceliydi. Eğlenceliydi diyecektim." Gülerek hafifçe omzuna dokundum. "Geldiğin için teşekkürler. Dürüst olduğun için."

O da kollarını belime dolayarak, hafifçe belimin alt kısmına dokunarak cevap veriyor. Tripp beni kendine çekmesine gerek yok çünkü ben de ona öpücükle karşılık veriyorum.

Bu sanki yepyeni bir şey gibi, ama aynı zamanda sanki bunu hep yapıyormuşuz gibi geliyor. O, benim için çok önemli olan o küçük sesleri çıkarmam için ne yapması gerektiğini çabucak öğreniyor. Onun bana daha fazla yaklaşmasını sağlamak için yollar arıyorum.

Dudaklarımı ısıyor ve sonra yavaşça uzaklaşıyor. "İyi, çünkü ben o kadar iyi biri değilim," diyor ve son bir kez alnımı öpüp kapı koluna uzanıyor.

"Eve vardığında bana mesaj at, lütfen."

"Tamam, Lo. İyi geceler."

Tripp'in pencereden çıkıp gitmesini izlerim.

Kendime gülümsemeden edemiyorum. Birkaç saat içinde işler nasıl bu kadar değişebilir? Hem de dakikalar gibi geçen saatler içinde? Şüphe dalgalar halinde geliyor, ama ben onun dudaklarının benim dudaklarımda hissettiğim duyguyla mücadele ediyorum.

Açıklayamıyorum, ama işlerin çok ilginç bir hal alacağına dair bir his var içimde.

Bölüm 24

Willow

Ben

Tripp

Teşekkürler ama bu sezon öncesi. Sayılmaz.

haklısın

Takım yepyeni olduğunda durum farklıdır herhalde.

bana bana

evet, binlerce kez evet

seni görmek için sabırsızlanıyorum :)

Bu hazırlık maçını bir şahin gibi izledim, her bir oyuna dikkatle odaklandım. Tripp Owens'ın koşu kıyafeti içindeki hali özel bir şey ama onu futbol formasıyla görmek *bambaşka bir şey*.

Sadece ilk yarıda oynadı. Takım, ilk onbiriyle rahat bir şekilde birkaç sayı öne geçti ve ardından yedekler ve üçüncü kadroyla galibiyeti korudu. Tripp'e göre, ön sezon tamamen kadro yerlerini sağlamlaştırmakla ilgili.

Futbol izlemek benim için yeni bir şey değil. Çocukken ailem hafta sonları hep futbol izlerdi. Turneye çıktığımda ve kendi programıma göre hareket ettiğimde takip etmek daha zor oluyor. Artık izlemek için tamamen farklı bir nedenim var.

Aramızdaki her şey hala hafif ve heyecan verici. Taze ve yeni bir şey hissetmeyi seviyorum. Bu adama doyamıyorum — sanki Tripp'in hikayelerini ve detaylarını arzuluyormuşum gibi.

Geçen hafta antrenmandan sonra bize geldiğinden beri onu görmedim, ama her gece FaceTime'da görüştük. Hiçbir şey ve her şey hakkında çok uzun süre konuşmak gibi bir şey yapıyoruz.

Erik veya plak şirketinden haber almadığım için iyi oldu. Claire bana bu konuda endişelenmememi söyledi ama ben endişeleniyorum; cevap gelmemesi kendimi sorgulamama neden oluyor. Samimi ve küçük bir şey başaracak kadar yetenekli miyim? Işıklar, kostümler ve efektler olmadan ben kimim?

Tripp'in kendi işleriyle meşgul olmasını seviyorum çünkü bu bana çalışmak için zaman veriyor. Bu hafta birkaç şarkı daha bitirdim ve piyanomda yeni melodiler deniyorum. Tüm evlerimde küçük bir kayıt stüdyosu var, ilham geldiğinde ve bir şeyin kaba bir kaydını yapmam gerektiğinde kullanmak için.

Tripp'i, onu karşılarken vereceğim öpücüğü düşündüğümde kendimi gülümserken buluyorum. O gelene kadar yazmaya ve piyano çalmaya karar veriyorum.

ÜÇ CEVAPSİZ ARAMA, Telefonumda bir bildirim yanıp sönüyor. Saate bakıyorum ve tamamen dalmış olduğum belli.

Tripp.

Onu geri arıyorum ve merdivenlerden koşarak ana kata çıkıyorum. İlk çalınıştta cevap veriyor.

"Çok özür dilerim! Sen geri döndün mü..." Kapıyı açtığımda Tripp'i ön kapımın basamaklarında otururken görüyorum. Onu sinirli veya kızgın bir halde görmeyi beklerken, sadece gülümsüyor ve beni kucaklayarak selamlıyor.

"Ne oldu bilmiyorum. Yazıyordum ve piyano çalıyordum, seni burada bıraktığıma inanamıyorum."

Devam etmeden önce Tripp beni öper.

"Lo, nefes al. Sorun yok. Sen konsantre olmuştun." Ellerini cırpar ve birbirine sürter.

"Kızgın değil misin?"

"Tabii ki hayır," der ve merdivenlerden bir çanta alır.

Böyle olacağını düşünmemiştim. Dexter olsaydı, birinin zamanını boşa harcamak ne kadar saygısızca olduğunu söyleyerek beni azarlardı. Bunun yerine, Tripp binlerce kez buraya gelmiş gibi içeri girer.

Çantayı mutfak adasına koyar, kurabiyeleri ve bir şişe bir şeyi çıkarır.

"Bunlar ne?"

"Bunlar en sevdiğim kurabiyeler, yulaf ezmeli scotchies, ve benimle dalga geçmeden önce, umurumda değil. Ve bu bir pint dondurmaydı. Uzun yolculuk ve gecikmeli giriş için kötü bir seçim." Sesi hafif ve kaygısız.

"Üzgünüm."

"Bak ne diyeceğim... Bana kendini affettirmek istiyorsan, bana stüdyonu gösterebilirsin."

Onu bodruma götürmek için elini tutuyorum. Elini tuttuğum anda, her yerini dokunmak istiyorum.

"Burası çok havalı," diyor Tripp etrafına bakarak. Piyanonun başına oturuyor ve "Mary Had a Little Lamb"ı çalmaya başlıyor. Yanına oturuyorum, bacaklarımız birbirine değiyor.

"Çok güzel," diyorum, o şarkıyı bitirirken.

"Bana bir şey çal," diyor. "Lütfen."

"Ugh, bilmiyorum," diyorum, yanağımın içini ısırarak, onun bunu istemesi bile beni utandırıyor. "Genelde tanıdığım insanlar için canlı çalmak istemem." Ağzı açık kalıyor.

"Dünya çapında bir süperstar olan Willow tanıdığım insanlar için çalmayı sevmiyor mu?"

"Hayır, pek sayılmaz. Genelde kayıtlı parçaları plak şirketime götürürüm. Onların önünde küçük bir ortamda çaldığımı sanmıyorum." Aynı saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

"Büyükler bile gergin olur. Bu, kaybedecek bir şeyin olduğu anlamına gelir." Dizimi sıkıyor.

"Bu çok tatlı. Kim söyledi bunu?"

"Annem. Üniversite maçlarından önce o kadar gergin olurdum ki kusardım. Sadece başlangıçta oynayacağım maçlarda." Gülüyor ve ellerini koyu renk saçlarının arasına geçiriyor.

"Hâlâ öyle mi yapıyorsun? Maçlardan önce kusuyor musun?"

"Hayır. Bir spor psikoloğuna gittim ve bu, üzerinde çalıştığımız ilk konulardan biriydi."

Spor psikoloğu beni şaşırtmadı. Erken yaşlarda öğrendiğim bir şey varsa, o da Tripp'in kendini korumak için her şeyi yapacağıdır.

Parmağıyla birkaç tuşa basıyor. "En sevdiğin şarkı hangisi?" diye soruyorum.

Şakayla gözlerini kapatır. "Seçmeme zorlama."

"Sadece en sevdiğini seç. *Muhtemelen* onu çalacağım. Sen de söyleyebilirsin." İçimdeki "yapma" diye bağırان alarmları gizlemeye çalışarak, şakacı bir şekilde ona yanaşıyorum.

Tripp yavaş ve derin bir nefes alır, tamamen nefesini verip şöyle der: "Hadi... City Lights Say'ı çalalım."

En sevdiğim şarkılardan birini seçtiği için yüzüme bir gülümseme yayılır. Parmaklarımı tuşların üzerine koyar ve çalmaya başlarım. Her ne kadar

Tüm grupla birlikte kaydettiğim bir şarkı, bu şarkıyı piyanoda çalmayı çok seviyorum, bana çok uygun geliyor. Bir sonraki albümümde aradığım his tam da bu.

Sözlerin başlaması gereken anda, Tripp'e gizlice bir bakış attım. Gözleri kapalıydı ve ritme uyarak başını sallıyordu. Ona başlamasını söylememe gerek kalmadı, çünkü tam doğru zamanda şarkı söylemeye başladı.

Başka birinin benim müziğimi söylemesini dinlemek her zaman ilginç bir deneyimdir, ama bu 1,88 metre boyundaki NFL oyuncusu hepsini geride bırakıyor. Sesi hiç de fena değil ve tüm sözleri biliyor.

Onlar kan peşindeydiler

Ve benim tek sahip

olduğum şey zarafetti

Şehrin ışıkları hikayeler ve yalanlar anlatıyor

Tıpkı senin gibi, ufuk çizgisi de tamamen kovalamacaydı.

Tripp, freestyle şarkı söyleyerek koroyu dramatik bir şekilde bitirir ve bu beni kahkahalara boğar, şarkının sonunda bazı notaları kaçıır. O ayağa kalkıp selam verirken ona alkış tutarım.

"Vay canına! Ne zaman gireceğini ve her şeyi biliyordun."

"Çünkü bu şarkı ısınma çalma listemde var. Neredeyse her gün dinliyorum. Takım karaoke gecesinde de söyledim."

Açıklayamıyorum, ama sanki bana en büyük iltifatı yapıyormuş gibi. Şarkının birinin çalma listesinde olduğunu duymaktan daha güzel bir şey olabilir mi? Onun şarkılarımı, eminim ki Tripp tarzında, herkesin önünde söylediğini düşünmek bana mutluluk veriyor.

"Sen başka birisin," diyorum ve ayağa kalkıp ona sarılmak için kollarımı açıyorum. "Bu şarkının The Skyline Tour'un adının kaynağı olduğunu biliyor muydun?"

"Biliyordum! Ya da benim teorilerim vardı!" diye haykırır. Ellerini omuzlarıma koyar ve hafifçe bastırır, böylece yüzünü görebilirim.

Stüdyomda, gözleri parlak ve canlı, sesi coşkulu ve heyecanlı olan Tripp, uzun süre zihnimde saklayacağım bir anı olarak kalacak.

Bölüm 25

Tripp

Otel yatağına uzanıp tavana bakıyorum. Yarın sezonun açılış maçı. Normalde heyecanlı, enerji dolu, sevdiğim ve bildiğim oyunu oynamak için sabırsızlanıyor olurdum.

Bunun yerine, bu odanın ne kadar sessiz olduğunu düşünüyorum. Ne kadar düzenli olduğunu. Kral yatakta sıkıca yerleştirilmiş beyaz yorganın üzerinde

. Yaklaşmadan önce "ellerini yıka" diye bağıyor. Boş komodinler ve sıradan bir plaj fotoğrafı, tanıdık bir şey için özlem duymama neden oluyor. Çok steril, hastane odası gibi ama daha büyük bir yatakla.

Gerçek şu ki, yeni bir takımda olmak çok zor. Yerleşik taraftarlar ve organizasyonlarla ilgili, kaybedene kadar değerini fark etmediğiniz pek çok şey var. Alıştığım heyecan, artık ait olmadığım bir kadroda, milyonlarca kilometre uzakta gibi geliyor.

Eski takımım için kalbim acıyor. Bu sessiz, fazla sahte otel odasında, göğsüm sıkışıyor ve acıyor. Transferi ve kariyerimin geri kalanının nasıl olacağını kabullenmiş olduğumu sanıyordum. Sanırım öyle değilmiş.

Kollarımı uzatıyorum. Tüm vücudumu sığdıracak kadar büyük olan California king yatak, beni tamamen yutacakmış gibi geliyor.

Keşke Willow burada olsaydı.

Bu düşünce, alnımda ter damlaları oluşurken hızla geçer. Kalbim, hiçbir mantık ve neden olmaksızın, düzensiz bir şekilde durup başlıyor gibi hissediyorum. Sanki nasıl atacağını unutmuş gibi. Hava neden bu kadar ağır? Sanki ciğerlerim

zar zor genişleyebiliyormuş gibi. Ağzım kurudu. Omuzlarımdan tüm vücuduma, parmak uçlarıma kadar karıncalanma hissi yayılıyor. Karıncalanmayı hafifletmek için elimi esnetip gerginleştiriyorum.

Oda, tanıdık bir his beni vurmaya yetecek kadar eğiliyor, sanki yarın köşe bekçileri gelecekmiş gibi.

Olamaz. Şimdi olmaz.

Panik atak geçirmek üzereyim. Yıllar oldu ama bu his beni sanki dünmüş gibi geri getiriyor. Bisiklete binmek gibi, bacaklarımı yatağın kenarından indirip başımı dizlerimin arasına koyuyorum. Beş saniye nefes alıp, elimden geldiğince nefesimi tutuyorum ve beş saniye nefes veriyorum. Nefesimin ritmiyle dalgaların gelip gittiğini hayal ediyorum.

Nefes al.

Tut.

Ver.

Sonunda, ellerimdeki karıncalanma hissi geçiyor. Ne kadar süre nefes egzersizi yaptığımı bilmiyorum, ama kendimi daha iyi hissediyorum. Harika değil, ama daha iyi.

Batı kıyısında saat 9'u geçiyor, yani memleketimde gece yarısı geçmiş. Dikkatimi başka bir şeye vermem lazım. Aksi takdirde, bütün gece böyle kalacağım. Telefon çalıyor. Ve çalıyor. Willow cevap verene kadar.

"Alo?" diye cevaplar, sesi uykudan sıırılsıklamdır.

"Siktir. Özür dilerim. Uyuyordun." Elimi yüzüme sürerim. "Önemli değil. Her şey yolunda mı?"

Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Aramızdaki bu şey çok yeni. Gerçekten bunu duymak istiyor mu? Panik ataklar? Çok büyük bir yatak gibi saçma bir şey yüzünden.

"Tripp. Ne oldu?" Her şeyi anlatmak istememi sağlayacak şekilde söylüyor.

"Panik ataklarım var. Sadece konuşmaya ihtiyacım var. Ya da birinin konuşmasını dinlemeye. Açıklayamıyorum ama bu lanet otel odası. Boş ve..."

"Tripp. Nefes al. Sen iyisin," Willow, zar zor anlaşılır olan sözlerimi keser. "Ben buradayım."

Ve ben de öyle yapıyorum. Derin nefes alıyorum.

"Bu sık sık olan bir şey mi?" diye hafifçe ısrar ediyor.

"Eskiden olurdu." Yere bakıyorum. "Sorun olduğunda ara sıra terapiye gittim. Ama uzun zamandır gitmiyorum."

"Yarın için heyecanlı mısın?"

"Hayır, pek değil. Bu oyun benim iyi olduğum bir şey gibi geliyor. Takımın önemli bir parçasıyım ve bana ihtiyaçları var."

"Peki, başka şeylerde de iyisin. Şarkı söylemek gibi," diye şaka yapıyor ve bu beni piyanosuna geri götürüyor. O müzik çalarken ve ben eşlik ederken hissettiğim hafiflik. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Dramatik bir ergen gibi iç çekiyorum.

"İnsanlar sonsuza kadar futbol oynamazlar. Bundan sonra ne olacağını düşünüyordum. Ve bu aptal yatağı gördüğümde, kendimi tamamen yalnız hissettim. Kulağa saçma ve mantıksız geldiğini biliyorum, ama elimde olan tek şey bu."

"Saçma gelmiyor. Yalnız kalmak istemiyorsun." "Hayır, istemiyorum," diyorum, sesim alçak.

Yalnız. Aklım karışıyor. Yanlış mı yaptım? Kendimi geçici bir şeye, oyuna adadım. Hep böyle oldu, ama ben sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi davrandım. Ben. Annem. Futbol.

Liste kısa.

"Yalnız değilsin. Ben buradayım. Keşke yanında olabilseydim."

"Bu seni korkutmuyor mu? Benim, kafam karışık olduğu için gece yarısı seni aramam? Muhtemelen tüm bunları daha iyi anladığımı düşünüyordun."

Willow gülüyor. Gerçekten gülüyor.

"Ne? Neden gülüyorsun?" Güvensizlik kanımda dolaşıyor. "Gülmemem gerekir ama senin dışında herkesin her şeyi kontrol altında tuttuğunu düşünmen hoşuma gitti. Kimse ne olup bittiğini bilmiyor. Tripp, beni dinle

, bu beni korkutmuyor. Hiç de bile."

Bir rahatlama dalgası beni kaplar ve omuzlarımla kulaklarımdan uzaklaştığını hissedirim.

"Emin misin?" Şu anda çok muhtaç bir pisliğim.

"Eminim. Kesinlikle eminim. Eğer mükemmel olsaydın, bu çok sıkıcı olurdu."

Şaşırtıcı bir şekilde, gülüyorum. Sadece bir saniye. Ama bu tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey.

"Şu anda yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

İki seçenek var: İyi olmadığım halde iyi olduğumu söyleyip bu görüşmeyi bitirebilirim. Ya da ona ihtiyacım olan şeyi söyleyebilirim.

Şu ana kadar dürüst davrandım. Bunu değiştirmeme gerek yok. "Bana bir hikaye anlatabilir misin? Dikkatimi dağıt."

"Tabii ki. Konserin açılışını yaptığım ve başrol oyuncusu çok sarhoş olduğu zamanı anlatayım mı? Bunu biliyor musun?"

"Hayır. Her şeyi anlat."

Onun kendini yerleştirmeye çalıştığını duyabiliyorum, muhtemelen yatakta oturuyor. O hikayesine başlarken ben de rahat bir pozisyon bulmaya çalışıyorum.

Willow'u dinlerken uykuya dalıyorum. Ve tanıdığım Willow'un hayal edebileceğimden daha iyi olduğunu düşünüyorum.

UPSTATE COSMOS yenilmez. Deplasman maçında bir saha golüyle galibiyeti kaptık. Kickerımız kafayı yemişti. Maç boyunca iki kolay vuruşu kaçırmıştı, sağdan dışarıya, ve o şekilde yürüyüp vuruş yapmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Herkes nefesini tutmuş, bir şekilde dua ediyordu.

Ama o golü attı. Lanet olası 50 yardlık bir gol, sanki çocuk oynucağıymış gibi. Takımla birlikte kutlamak çok önemliydi. Hepimiz aynı yerde işimizi yapıyor olmamızdan dolayı değil, daha derin bir şeyden dolayı bir şeyler yaratıyormuşuz gibi hissettim.

İyi bir maç çıkardım: 90 yarda, 12 yakalama, 1 touchdown. Gol attığımda, üzerimden bir yük kalktığını hissettim. Sanki rahatlayabilirdim. Hala kadroda yer alacak kadar iyiyim.

Dün gece Willow ile konuşmak tam da ihtiyacım olan şeydi. Onu uyandırdığıma inanamıyorum, ama o bana yardım etmekten başka bir şey yapmadı. Benim için oradaydı.

Onu görmek için sabırsızlanıyorum.

Dairemin kapısını açtığımda mutfak tezgahında bir buket çiçek görüyorum. Yanlışlıkla kendime çiçek mi gönderdim?

Sarı ve beyaz şakayıklar ve bolca yeşillik var. Kartın üst kısmı dışarı çıkmış, küçük zarfı açıyorum.

*Tripp – En sevdiğin çiçeği bilmediğim için sana benim en sevdiğim
çiçeği gönderdim.*

Galibiyetiniz için tebrikler.

Willow

Bölüm 26

Willow

Sonunda plak şirketinden haber aldım. Daha samimi bir turne fikrini *tartışmaya* açıklar. Erik en iyi ihtimalle ılık bir tavır sergiledi. Bugün onlarla görüşeceğiz ve üzerinde çalıştığım birkaç şarkının kaba kurgusunu yanımda götüreceğim.

Soğuktan iyidir ama bu küçük zaferin altında stres yatıyor. Düşündükçe Claire'e daha çok hak veriyorum; zamanımı harcadım ve bu tür kararları kendim verebilmeliyim. Asla aynı tür müziği tekrar tekrar çıkarmak istemedim.

Yanlış anlamayın, başardıklarım, sahip olduğum fırsatlar ve şarkılarımın sözlerini bilen her bir hayranım için minnettarım. Yeni bir şeyler yapmak istiyorum.

Emilie, Claire ve ben arabamdayız, telefonum çalıyor.

Tripp

Toplantın için heyecanlı mısın?

Ben

Eğer istediğini yapmana izin vermezlerse, onlar aptaldır.

Hayır demelerini hiç dert etme

Yeni şeyleri duyduklarında kabul edeceklerdir.

Hayır, ama seni tanıyorum.

baskı yok ama hayranın olarak yeni şarkıları dinlemek için

sabırsızlanıyorum, sadece bunu söylemek istedim

Anlaştık.

Bu gece görüşürüz

Yeni müzikleri her zaman son dakikaya kadar kendime saklarım. Bu, plak şirketimi çılgına çevirir ama ben böyle çalışırım. Erken dinletirim tek zaman, Claire'e ya da aileme, takıldığımda ya da dürüst bir tepki almam gerektiğinde. On yıldan fazla süredir bu işi yapıyor olabilirim, ama sahtekarlık sendromu, ilk albümümü çıkardığım zamanki gibi hala var. Beyninde şüphe ve tereddüt uyandıran, seni rahatsız eden o küçük ses.

"Kim olabilir acaba?" diyor Emilie, kaşlarını kaldırarak telefonuma bakıyor.

Ona bir bakış atıyorum.

"Senin önünden onun dairesini görmüş olmam hala bana çılgınca geliyor," diyor.

Çiçekler. Hala bunu aramızda saklamaya çalışıyoruz, bu yüzden onun dairesine bir şey gönderirken dikkatli olmam gerekiyordu.

Seth güvenlik lojistiğini hallederken, Emilie de çiçekleri teslim etti, ben de başarılı oldum.

Tripp'in neyini seviyorum biliyor musun? O arıyor. Bir şey hakkında konuşmak istediğinde, telefonu kaldırıp arıyor. Ulaşılabilir ve şimdiye kadar bunun benim ihtiyacım olan bir şey olduğunu bilmiyordum. Belki de beklentilerim çok düşük.

Her şeyi bir engel olarak görmek yerine, istediğini yapmanın bir yolunu bulur. Hala, benim evime geldiğinde asistanını arabada bırakmasına inanmıyorum, herkes Tripp'in araba kullandığını bilir. Hepsi benim sırrımı saklamak için.

Gönderdiğim çiçekleri görünce eve geldiğinde çok sevimliydi. Çiçek göndermeyi seven biri olarak, onun pek çiçek aldığını sanmıyorum. Bunun aptalca olduğunu veya "kadınların erkekler için yapması gereken bir şey" olmadığını düşüneceğinden korkuyordum. Oysa o minnettar ve heyecanlıydı. Şimdi en sevdiği çiçeğin hangisi olduğunu bulmaya çalışıyor.

Programlarımızı uyumlu hale getirmek zor oldu. Salı günü izinli ama Tripp izinli günlere inanmıyor, çünkü her zaman bir planı var.

Bu akşam benim evime geliyor. Ben akşam yemeğini hazırlayacağım, o da tatlıyı hazırlayacak.

Bu akşam Tripp'i göreceğim olmam, beni bu toplantıyı atlatmamı sağlayan tek şey.

İçeri girdiğimde nane çayı beni bekliyor. 2005 yılındaymışız gibi, birkaç kaba şarkının bulunduğu tek bir kopya CD'im var. Dosyaları e-postayla göndermek konusunda paranoyak davranıyorum ve bu nihai müzik olmasa da, her zaman tedbirli olmayı tercih ederim.

"Hadi başlayalım," diyor Erik, sesi heyecanla dolu, kollarını göğsünde kavuşturmuş.

Ruh hali bozuk olduğunu anlayabiliyorum. *Harika*. CD'yi ona veriyorum, getireceğimi biliyorlardı ve çalmaya başlıyorlar.

Sadece üç şarkı var ve hala üzerinde çalışılması gerekiyor. Herkes dinlerken, ben kendimi yerin dibine girmek istiyorum. Ellerim masanın üzerinde kavuşturulmuş, onlara bakıyorum ve her saniyesinden nefret ediyorum.

Son şarkı bittiğinde Erik hiçbir şey söylemiyor, sandalyesine yaslanıyor ve uzun, derin bir nefes alıyor.

"Bu..."

"Harika. Henüz başlangıç aşamasında olmasına rağmen," diye Claire sözünü keser. Bunun Erik'i çok rahatsız ettiğini bilir, ama umursamaz.

"Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun," diye yanıtlar. Bu yeni bir şey değil. Claire ve Erik kardeşler gibi tartışırlar. Onu gerçekten kızdırmak istediğinde, ona "Ricky" der ve ilk kez söylediğinde yüzünün aldığı rengi asla unutmayacağım.

"Hiçbir şey söylemene gerek yoktu. Dinlerken iç çekip kaşlarını çatarak ne düşündüğünü biliyorum. Gelir konusunda endişelisin."

O bunu mükemmel bir şekilde ifade etti. Onu bunun için seviyorum.

"Bu farklı bir yaklaşım. Neyin işe yaradığını biliyoruz, bundan bu kadar uzaklaşmaya gerek var mı emin değilim."

"Çünkü o istiyor. Bu yeterli olmalı. Senin için. Hepiniz için." Hayal kırıklığına uğramış bir anne gibi masanın etrafını işaret ediyor.

Claire sandalyesine yaslanırken, "Claire, ben hallederim" diyorum. "Dokuz yıldır bu plak şirketindeyim. Yirmi bir yaşındayken benimle şu anki sözleşmeyi imzaladın ve ben de aynı tür müzikler çıkardım. Hayatımın farklı bir aşamasındayım. Farklı şeyler istiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, senin istediğin albümü yazacak yeteneğim yok. Yazabilsem bile, o albümün turnesine çıkmam imkansız."

"Daha fazla zamana mı ihtiyacın var?" diye sordu Erik.

"Beni anlamıyorsun. Yapamam." Her kelimenin her harfini vurgulayarak, onu dinlemesi için yalvarıyorum. Gözlerim yaşlarla doluyor, ama onları dökmek için beni dinleyecek herhangi bir tanrıya yalvarıyorum.

Kimse nefes almıyor. Kimse kıpırdamıyor. Claire'in gözleri, benim görüş alanımın dışında kalıyor. Derim düşecekmiş gibi hissediyorum. Normların dışına çıkmaktan, normların dışında şeyler istemekten nefret ediyorum, ama bu gerekli. Bu sabah avukatımı aradım. Sözleşmeyi ve ödenmemiş olanları tekrar gözden geçirmek istedim.

"Mevcut sözleşmemiz on bir ay sonra sona eriyor. Gerekli müzikleri yayınladım. Bunu yayınlamak için bekleyebilirim." Anlaştığım her şeyi yaptım.

"Bu doğru mu?" Erik, sözleşmenin ayrıntılarını en ince ayrıntısına kadar bildiğini düşündüğüm birine dönüyor.

Yavaşça başını sallar. "Willow haklı. Albüm ve tur kotasını fazlasıyla doldurdu. Teknik olarak sözleşmesi devam ettiği sürece başka bir şey yapmasına gerek yok

." Oda sessizleşir.

Emilie'ye bakıyorum, o da gülmemeye çalışıyor, bu da beni rahatlatıyor.

"Tamam. Bu yolu keşfedelim ve başka hangi pazarları açabileceğimize bakalım," diyor Erik, ki bu "sen kazandın ama ben bunu benim düşündüğüm bir fırsatmış gibi davranacağım" anlamına geliyor.

"İyi fikir, Erik," diyor Claire alaycı bir sesle.

"Bu şansı verdiğiniz için teşekkür ederim. Parçaların yarısını bitirdiğimde size haber veririm, böylece ayrıntıları netleştirebiliriz."

"Bize uyar. İyi yazmalar," diyor Erik ayağa kalkarken telefonunu kontrol ediyor. Buradaki işi bitmiş.

Bölüm 27

Tripp

SIKIŞIK TRAFİK beni sinirlendiriyor. Hareketsiz arabamda otururken, parmaklarım sabırsızca direksiyona vuruyor ve boşa geçen zamanı düşünüyorum. Hafta ortasındayız, hafta sonu çok uzak, ama yollar tıkanmış durumda. Dakikalar, tıpkı dur-kalk trafiği gibi geçip gidiyor.

Bonus hiperbarik oda seansını kaçırmaktan nefret ediyorum ama Lo ile vakit geçirmek de başka bir tür "buna değer" olduğunu biliyorum.

Yorgunum. Dün antrenman tesisinde geç saatlere kadar kaldım ve bugün kaslarım bunun bedelini ödüyor. Zihinsel olarak TRX bantlarını bonus antrenmanlar için yasak listesine ekledim. Bu kadar ağrım olalı uzun zaman olmuştu.

Annemle konuşuyorum, araba sürerken zaman geçirmek için en sevdiğim şeylerden biri.

"Nereye gittin, Tripp?" Willow'un garajına girdiğimde bir şeylerin ters gittiğini anladım.

"Ne demek istiyorsun?" diye blöf yapmaya çalışıyorum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Az önce güvenlik kapısına fısıldayarak bir şeyler söylediğini duydum."

Suçluluk duygusu boynuma kadar yükselir ve tüylerim diken diken olur. Annemden bir şeyler saklamaktan nefret ederim.

"Willow'un evindeyim. Biz biraz..."

"Birbirinizi mi görüyorsunuz? Biliyorum. Bana söylemeni istedim."

"Nasıl anladın?" Beynim, bunu nasıl ağzımdan kaçırdığımı düşünmeye başlar.

"Geçen gün o iğrenç yeşil meyve suyunu hazırlarken bonus telefonunu sehpaye bırakmışsın. Onun adı ekrana geldi." Telefonun diğer ucunda gülümsemesi cam gibi net. Bana sormak için bu kadar uzun süre beklemesine şaşırdım. O günler çoktan geçti. "Çok hoş birine benziyor."

"Öyle. Bir aydan biraz fazla oldu." Midemde bir taş var. Daha fazla suçluluk. "Dinle anne, özür dilerim..."

"Sakin özür dileme, Tripp James." Annenin senin ikinci adını kullanmasından daha ağır bir şey var mı? "Yaşamaya ve kendi sırlarını saklamaya hakkın var. Şimdi telefonu kapat. Seni seviyorum." Ben konuşmayı sindiremeden telefonu kapatıyor.

Telefonumun ekranı kucağımda kararır. Annem öğrendiği için artık daha hafif hissediyorum ve gülümsüyorum.

Willow'un kapısına yaklaşıyorum, her adımım yavaş ve ağırlı. Dudaklarımın köşelerinde bir gülümseme beliriyor, kendini göstermeye can atıyor. Elimdeki küçük kutuda, en sevdiğimiz restorandan aldığım tiramisu var, ilk randevumuzun tatlı bir hatırası. Willow geldiğimde içeri girmem için ısrar etmişti, ben de öyle yapıyorum.

Hafif bir itmeyle kapı açılır ve evinin, mekanının sıcaklığı ortaya çıkar. Kemerli tavanlar ve açık planlı mekan boş veya eksik hissettirebilir, ama Willow'da durum böyle değildir. Müzik beklediğinizden daha yüksek sesle çalıyor ve Willow'u mutfakta dans ederken gördüğümde, korkunç trafikten kaynaklanan hayal kırıklığı ve annemden bu sırrı sakladığım için duyduğum suçluluk duygusu yok oluyor. Ruh halim değişir ve sanki onun yanında olmakla biraz daha hafiflemişimdir — bunu nasıl başarıyor?

Gözlerimi kapatıyorum, nefes alıyorum ve onun pişirdiği her neyse ağzımın suyu akıyor. Kapıyı kapatırken dudaklarım gülümsüyor.

Kapının kapandığını duyar, dans etmeyi bırakır ve gözlerini bana çevirir. Willow'un saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış, yüzünü çevreleyen saç telleri vardır.

"Tam zamanında. Kızartma neredeyse hazır," diyor, ocağı kapatıp omzuna attığı havluyla parmaklarını silerken.

Ona doğru yürüdüm ve onu öpmekten kendimi alamadım. Kollarımı beline doladım ve onu biraz kaldırdım, bu da onu güldürdü ve o da beni öpmeye başladı.

"Tekrar yap," diyorum, burnum hala burnuna
değiyor. "Neyi tekrar yapayım?"

"O sesi çıkar," diye yalvarırcasına söylüyorum ve dudaklarımı onun
dudaklarına tekrar koyuyorum, bu sefer biraz daha sertçe. O sessizce
gülerek karşılık verirken dudaklarının benimkine gülümsediğini
hissediyorum.

"Burada olduğun için çok mutluyum," diyor Willow, kollarını boynuma
dolayarak.

İsteksizce onu yere indiriyorum.

"Hadi yiyelim." Elimi tutar ve beni mutfak masasına götürür.

Aklımı pisliklerden uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum, ama
beni mutfak masasına götürürken kıcı önümde sallanıyor.

Taze sebzeler ve zencefil susam soslu iki tabak kızartma yedikten sonra,
karnım doydum ve tamamen tatmin oldum.

"Yemek için teşekkürler," diyorum, son kalan sosu ve biraz pirinci
çatalla alırken.

"Önemli değil. Bu benim en sevdiğim yemeklerden biri. Muhtemelen
haftada bir kez yerim."

Tabağımı lavaboya götürmek için ayağa kalktığımda kaslarım
ağrıyor. "Ne oldu?" Willow, yürüyüşümü izlerken soruyor.

"Önemli bir şey değil. Egzersizden dolayı ağrıyor. Uzun bir süre
tekrar yapmayacağım bir egzersiz," diye şaka yapıyorum.

"Kas ağrılarına ne iyi gelir biliyor musun?" diye soruyor Willow,
dudaklarının bir tarafını yaramaz bir gülümsemeyle yukarı çekerek. "Sıcak
küvet." Başını veranda kapısına doğru eğiyor.

"Kulağa harika geliyor, ama benim mayom yok."

"O şortları ya da altında ne varsa onu giyebilirsin," diyor kayıtsızca.
"Düşünürsen, mayo şortları da şorttur."

Şu anda Willow ile jakuziye girmek için yapmayacağım hiçbir şey
yok.

"Hadi yapalım."

Willow bana havlu alıp üstümü değiştirmem için banyoyu gösterir. Yani, soyunmamı.

Külotum hariç her şeyi çıkarıyorum. Giysilerimi katlayıp tezgahın üzerine koyuyorum ve aynada kendime bakıyorum. Kendi yansımam beni şaşırtıyor: dudaklarım sıkı sıkıya kapalı, gözlerim futbol kaleleri kadar geniş ve omuzlarım çeneme çok yakın.

Siktir, çok gerginim.

Suyu açıp derin bir nefes alıyorum. Birkaç saniye nefesimi tutuyorum, sonra yüksek sesle nefesimi veriyorum. Ellerimi birleştirip parmaklarımın ve avuçlarımın arasında serin suyu tutuyorum. Yüzüme birkaç kez su serpip sonra suyu siliyorum; yanaklarım dokunulduğunda sıcak.

Koridorun kapısını açıp Willow'u dinliyorum. Ses yok. Onu verandada görebilecek kadar dışarıya bakıyorum.

Banyo kapısını kapatıp omuzlarımı yukarı, aşağı ve geriye doğru çeviriyorum.

"Tripp, seni gergin herif, bunu yapabilirsin," sesim çatallanıyor, durduğum yerdeki karo zeminin halıyla birleştiği noktaya bakıyorum. Sesim acınası geliyor. Omuzlarımı bir kez daha döndürüp çenemi kaldırıyorum ve aynada kendime bakarak yansımamı işaret ediyorum, "Bu onun fikriydi. Seni burada istemeseydi, seni sadece iç çamaşırınla jakuziye davet etmezdi."

Ellerimi saçlarıma götürüp sıkıca tutuyorum, bir kez daha derin nefes alıp iç çekiyorum.

"Bunu yapabilirsin," diyorum kendime son bir kez, havluyu etrafıma sarıyorum.

Belime bir havlu sararak, altında sadece siyah külotumla verandaya çıkıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor, Willow'a doğru attığım her adımda daha da hızlanıyor.

O zaten jakuzide, göğüslerini saran siyah bir bikini üstüyle, ve ben ona bakmamaya çalışıyorum. Bir saniye için, ikimiz de birbirimizin gözlerine bakıyoruz. Buzlu çay bardakları, tabii ki plastik bardaklarda, kenarda duruyor.

Havluyu düşürdükten ve Willow'un bana gülümsediğini fark ettikten sonra, suya giriyorum. Su, ağrıyan kaslarıma

ağrıyan kaslarıma cennet gibi geldi. Willow'un karşısındaki bir yere yavaşça battım, sudan sadece başım çıkıyordu.

"Ughhhhhh. Bu harika bir fikirdi," diyorum, geriye yaslanıp jetlerin kaslarıma çarpmasına izin verirken.

"Söylemiştim," diyor Willow, buzlu çayından bir yudum alıp, biraz daha suya girerek.

Ayaklarımız ve bacaklarımız birbirine değiyor, ikimiz de biraz yayılıyor. Birkaç dakika sessizce oturuyoruz, etrafımızda sadece suyun şırıltısı duyuluyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor Willow ve bunun kaslarımla ilgili olmadığını biliyorum.

"Oldukça iyi. Panik ataktan kurtulmak genellikle birkaç gün sürer, ama bu seferki o kadar kötü değildi." Nedenini de çok iyi biliyorum. Benim için orada olup, uykuya dalana kadar benimle konuşması. Bunun ne anlama geldiğini hiç fark edecek mi, bilmiyorum.

"Bu iyi."

"Bir terapistte gidiyorum, bir sonraki randevumda bunu konuşacağız."

"Seninle gurur duyuyorum," diyor Willow ve bu beni hazırlıksız yakalıyor. "Ne için?" diye alay ediyorum.

"Kendine iyi baktığın için. Konuşabildiğin için. Beni aradığın ve sadece acı çekmediğin için. Çoğu insan bunların hiçbirini yapmaz."

Su yüzeyinde yüzen ellerime bakıyorum. Onun haklı olduğunu biliyorum. Hâlâ bunun üstesinden gelmem gerektiğini düşünmek beni rahatsız ediyor. Bunu çoktan aştığımı sanıyordum ama ruh sağlığı konusunda işler böyledir, asla bitmez.

"Başka bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacın var mı?" diyor, içimdeki acıma partisini keserek. Ben bir şey söylemeden, bana doğru geliyor. Kendimi şanslı sayar mıyım bilmiyorum, ama başka nasıl Willow'la, hayallerimin kızıyla, jakuzide bulduğumu bilmiyorum.

"Senin dikkat dağıtıcılarına her zaman ihtiyacım var," diyorum, sesim alçak.

Willow ellerini alıp göğsüme koyuyor ve sonra boynuma dolanıyor. Burnu neredeyse benimkine değiyor, gözleri koyu bal renginde ve bana gülümsüyor, sonra öpüşmeye başlıyor. Dünyada ondan ve bu sudan başka hiçbir şey yok.

"Bu en iyi dikkat dağıtıcı Şey," diyorum öpüşmelerin arasında. Dudakları yumuşak ve dolgun.

Ellerini omuzlarıma koyup bacaklarını kaldırıp üzerime oturmak için yer açtığında, ne kadar sert olduğumu fark ediyorum. Siktir. Daha da derinlere batıyor, kumaşın içinden sikimi hissediyor ve inliyor.

Ben bittim lan.

Bölüm 28

Willow

VÜCUDUM BEYNİMİ KANDIRDI. İlk başta, Tripp'i kucaklayıp bu jakuzide tatlı tatlı oturmaktan başka bir şey istemiyordum. Ama sonra o havluyla buraya çıktı, tüm kasları ortada. Bir erkeğin göğsü beni ilk kez bu kadar etkiliyordu.

Onu külotuyla görmeye hazır olmadığımı söylediğimde, bunu içtenlikle söylüyorum. Ağzım zımpara kağıdı gibi olmuştu, sanki susuz kalmışım gibi buzlu çayıma uzandım.

Onun bana bakışına da hazırlıklı değildim.

Şimdi, bu adamın üzerine oturmuş durumdayım. Bu profesyonel sporcunun. Güçlü ve iri elleri kalçalarımın üzerinde.

Külotunun içinden penisini hissedebiliyorum ve tam da doğru noktaya dokunuyor. Başımı geriye atmadan önce ağzına inlemekten kendimi alamıyorum.

O da bu fırsatı beni kendine çekmek ve boynuma dudaklarını değdirmek için kullanıyor. Kulağımın arkasındaki yumuşak noktayı ısırp, omuz kemiğime kadar öperek yol alırken, ikimiz de kızarıyoruz.

"Siktir. Çok güzelsin," diyor, gözlerime bakarak, mavi gözleri delici bir şekilde, sonra göğüslerimi öpücüklerle dolduruyor. Öpücüklerden kızarmış dudakları, tenimle mükemmel bir kontrast oluşturuyor. Beni bir koluyla kendine yakın tutuyor, diğer koluyla bikini üstümün hemen üstündeki tenimi hafifçe okşuyor.

Tripp'in bana bu şekilde dokunması, her şeyi yapabileceğimi hissettiriyor. Kendime güvenmemi sağlıyor. Hiç düşünmeden, bağımlı çözüyorum.

boynumun etrafına doladım ve düşmesine izin verdim. Ne istediğimi biliyorum ve bunu isteyeceğim. Ya da en azından deneyeceğim.

Su, artık çıplak olan göğüslerimin hemen altına çarpıyor. Tripp başını geriye yaslayıp kaşlarını kaldırıyor, dudaklarını sıkıştırıyor ve beni süzdürüyor.

"Mükemmel. Sen mükemmelsin. Sanki rüya görüyor gibiyim." Sözleri birbirinin üzerine düşüyor, sonra ağzını meme uçlarımdan birine koyuyor, emiyor ve dişlerini hafifçe kullanıyor, sonra diğerini elleriyle yuvarlıyor.

"Bu..." Dişlerini geçirdiğinde nefesim kesildi, "çok iyi geliyor." Onun tepkisini görünce sesim titredi ve göğsümü ona açtım. Devam etmesi için ona yeşil ışık yaktım.

Bu içgüdüsel bir hareket, ama kalçalarımı onun uzunluğunun klitorisime değmesini hissedecek kadar hareket ettiriyorum.

"Ne kadar iyi bir kızsın. İsteddiğini elde etmeye çalışıyorsun," diyor Tripp, meme uçlarımdan ağzıma doğru ilerlerken. Sanki tam da duymam gereken şeyi biliyor gibiydi.

Beni sertçe öper, alt dudağımı ısırır, ben de kalçalarımı hareket ettirmeye devam eder, elimden geldiğince sürtünme yaratırım.

Tripp elini göğsümden çekip yavaşça karnıma doğru indiriyor. Alt giysimin başladığı yerde duruyor. Parmağı kumaşla oynuyor.

"Bu iyi mi?" diye soruyor.

"Evet," diyorum, neredeyse nefes nefese.

Tripp kumaşı çimdikleyerek benimle dalga geçiyor. Göğsüm hızla inip kalkıyor, onun devam etmesini bekliyorum. Elini altıma uzatıyor ama çok yavaş. Bana dokunuyor ama dokunmasını istediğim yere değil. Dışarıda kalıyor ve bunu bilerek yaptığını biliyorum.

Başımı yana eğiyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum, doğru dokunuşu elde etmeye çalışıyorum.

"Ne istediğini söyle, Lo." Tripp'in sesi, parmakları gibi alaycı.

"Ne istediğimi biliyorsun," diyorum, ona yaslanarak, dudaklarını bulmadan önce çenesini öpüyorum. Sakalı yüzümde sert ve ben doyamıyorum.

"Sormak zorundasın, bebeğim." Bu adam, parmağını klitorisime o kadar yaklaştırmış ki orgazmı tadabiliyorum. Bu, bir düğmeyi çevirir. Ağzını, arzuyla pembeye dönmüş ve dikleşmiş meme uçlarımdan birine koyar.

"Tripp. Parmaklarını klitorisime koy." rica etmiyorum ya da lütfen demiyorum. Emrediyorum ve bu doğru geliyor.

"Siktir, bu çok seksi," diyor Tripp ve sonra sinir demetime dokunuyor. "Her zaman bana ne istediğini söyle." Göğüs uçlarımdan birini ısırtıyor ve ben çoktan orgazma yaklaştım durumdayım. Merkezimdeki yanma hissi doruğa yaklaşıyor.

"Aferin Tripp." Beynim bunu algılayamadan sözler ağzımdan dökülüyor.

"Siktir, Lo." Ve bu adam çıldırıyor. Parmakları. Ağzı. İnemeleri. Tam da ihtiyacım olan şey. Her yerde.

Tepenin zirvesine ulaşıyorum ve sonra aşağıya doğru yuvarlanıyorum. Titriyorum ve orgazmımla Tripp'e karşı nabız atıyorum ve o parmaklarını çekmiyor. Orada, sonuna kadar orada. Şoklar geçince, neredeyse onun üzerine uzanmış durumdayım, göğüslerim göğsüne değiyor, nefesim düzensiz, göğsüm inip kalkıyor.

Yüzümü ondan çekip gözlerine bakıyorum.

"Senin çözülmeni sonsuza kadar izleyebilirim," diyor ve sonra dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

Bu anda, Tripp'in beni görmesinden veya hassas noktalarımı hissetmesinden rahatsızlık duymuyorum. Ellerini ve ağzını üzerimde hissederken, onun hakkında şüpheye düşmüyorum. Her şeyi istiyorum. Sanki tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyor gibi.

Ona gülümserim ve elimi onun penisine koyarım.

"Bence çıkıntıya oturmalısın," diyorum, sesim şeker gibi tatlı.

Kucağından kayıp kalkmama izin veriyor ve önerimi kabul ediyor. Onu bu halde görmek karnımın alt kısmını ağrıttıyor. Islak, siyah külot giymiş, penisi agresif bir şekilde külotuna baskı yapıyor. Yanakları kızarmış, dudakları kırmızı. Göğsü, bana, ereksiyonuna ve tekrar bana bakarken inip kalkıyor.

Ellerimi uyluklarına koyuyorum ve kasları çok tahrik edici. Onun bu kadar güçlü olmasını seviyorum.

"Buna gerek yok," diyor.

"Biliyorum, istemiyorum. Ama istiyorum," derken bel bandına uzanıyorum. Onu, penisi dışarı çıkacak kadar aşağı çekiyorum. Sıcak sudan pembeye dönmüş ve en azından şahsen gördüklerimden daha kalın olan penisi, ağızımdan bir inilti kaçırmama neden oluyor.

Bankta diz çöküyorum ve onu ağızıma alabilecek kadar aşağı iniyorum, en azından elimden geldiğince. Dudaklarımı yalıyorum ve ona bakıyorum.

"Lo, beni öldüreceksin," diyor Tripp, kollarını arkasına koyup ağırlığını geriye vererek.

Önce, elimle uçtan tabana doğru yavaşça okşuyorum. Dokunuşum hafif ve son derece yavaş. Tripp iniliyor ve bu beni daha da teşvik ediyor.

Parmaklarımla onu tahrik ediyorum, baskıyı değiştiriyorum ama asla bırakmıyorum. Nefesi düzensiz ve derin.

Penisi elimde ağırlaşır ve onu dudaklarımın hemen önünde durdururum. Yavaşça gözlerimi kırıp ona bakarım. Göz göze geliriz ve bu beni kraliçe gibi hissettirir.

"Bana böyle bakmaya devam edersen, bu utanç verici derecede kısa olacak." Acı çekmiş gibi gülüyor.

Bir bakışım ve ellerimle onu böyle hissettirmek bana güç veriyor. Kontrolün bende olduğunu hissetmeyi seviyorum. Parmaklarımla onun tabanını okşarken, ucuna çok yumuşak bir öpücük konduruyorum. Dudaklarım ilk dokunduğunda titriyor. O titremelerle yaşayabilirim.

Onu ağızıma aldığımda, nefesinin sesi bir zamanlar doyurulmuş olan o acıyı tekrar hissettiriyor. Onu böyle duymak çok tahrik edici.

Dilimi başının üzerinde döndürdükten sonra ellerime kadar yalayıp geri öperek tekrar ağızıma alıyorum.

Çenemi yukarı kaldırıp Tripp'e bir bakış atabilmek için, ağızım ve ellerim birlikte çalışıyor.

"Dalga mı geçiyorsun? Lanet olsun, bu çok iyi," diye söylüyor ona baktığımda. Biraz daha kontrolü ele almak için başıma uzanıyor. Hızını kendi isteğine göre değiştirmesini seviyorum. Çok sert değil.

Birlikte çalışıyoruz ve onun yaklaştığını biliyorum. Kaslarının gerilmeye başladığını hissedebiliyorum.

"Ben... ah... lanet olsun... ben..." Adam kelimeleri çıkaramıyor. "Boşalacağım." Ağzımda boşalmasını istiyorum, bu yüzden devam ediyorum.

Onun penisi etrafında inliyorum ve bu onu doruğa ulaştırmak için yeterli.

Titriyor, eli hala başımın arkasında. Ona bakıyorum ve bu anı içime çekiyorum. Bana yaslanma şekli beni bir tanrıça gibi hissettiriyor.

Tripp kollarımın altından bana uzanır ve beni kaldırıp ağzıma yumuşak bir öpücük kondurur.

"Vay canına. Ne dikkat dağıtıcı bir şey," diyor Tripp, buzlu çayından bir yudum alarak.

Bikiniyi bağlamak için uzanıyorum ve nazik bir el beni durduruyor.

"Vay canına. Acele etme. Birkaç dakika suda kalabilirim." Suya bakar.

Üstümü geri indirdim. Bana bakışı şaşırtıcıydı. İyi anlamda şaşırtıcıydı ama o bakışla bana istediği her şeyi yaptırabileceğini biliyordum.

Külotunu giyip suya geri giriyor ve sonra beni kendine çekiyor. Bacaklarının arasında, göğsüne yaslanmış durumdayım.

Hiçbir şey söylemiyoruz ama söylemeye de gerek yok. Jetler kapanana kadar birbirimizi ıslatıyoruz.

"Keşke sonsuza kadar böyle kalabilsek," diyor Tripp, sesi yorgun ve mutlu.

Sanki aklımı okumuş gibi. Çok rahatlamıştım.

"Keşke kalabilseydin," diyorum, kalamayacağını çok iyi bilerek. Yarınki antrenman programının nasıl olduğunu ve gününün ne kadar erken başladığını biliyorum. Benim evime gidip gelmek için kaybettiği zamanı da göz ardı etmiyorum.

"Bir gece birlikte kalmalıyız."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en sevimli şey," diyorum, gözlerime kadar ulaşan bir gülümsemeyle.

"Sana söz veriyorum, *o kadar* sevimli olmaz," diyor Tripp, kulak mememi ısırırken.

"Sen söyle ne zaman, MVP. Önümüzdeki birkaç hafta için programım tamamen boş." Tripp'in bu hafta başka bir deplasman maçı var.

"Anlaştık," diye kulağıma fısıldadı ve pozisyonumuza geri döndü.

Karanlık ve ağaçların fısıltıları arasında birkaç dakika daha kalıyoruz.
Ve ben tamamen Tripp'e kapılıyorum.

Bölüm 29

Tripp

SEZONUN ilk ev maçına benzeyen hiçbir şey yoktur. Hazırlanıyoruz ve çok eğleniyoruz. Takım ateş gibi.

Bugün, her pasın biraz daha isabetli, her yakalamanın daha güvenli ve her rotanın neredeyse mükemmel olduğu antrenmanlardan biriydi.

Bunu hissetmem gerekiyor. Willow çok sert pazarlık yapıyor. Son maçımızı kazandık, ama ben iki touchdown yapamadım, bu yüzden onun yeni müziğini dinleyemedik. "İki tane yapınca bana haber ver" dedi.

Bu haftanın hedefi bu.

Zack ve ben tedavi gördükten sonra soyunma odasına geri dönüyoruz — çoğu kişi çoktan gitmiş.

"Kız arkadaşın maça gelecek mi?"

Kız arkadaşım. Bu kelimenin kulağa hoş gelmesini seviyorum.

"Şey, bu konuyu henüz konuşmadık. Yani, halka açık yerlere çıkma konusunu henüz konuşmadık."

"Bir saniye. Yeni stadyumdaki ilk maça süper seksi, süperstar kız arkadaşını getirmeyi unuttun mu? Bu efsanevi olacak!" Zack'in coşkusu bulaşıcı.

"Onu unuttuğumdan değil. Ona baskı yapmak istemiyorum." "Belki yarın uygun olabilir? Sezon için bir süit almadın mı?"

Bu, ona baskı yapmayacağın anlamında. Yani, sıradan taraftarlarla birlikte dışarı çıkmayacak."

Cosmos'un genel müdürü, transfer olduğumda bir süit ekledi. Ona, süiti dolduracak çok fazla arkadaşım ve ailem olmadığını söylemeye gönlüm el vermedi. Kariyerimde ilk kez bir süitim oldu. Birkaç arkadaşına da açtım, böylece kız arkadaşları ve aileleri maçı oradan izleyebilsinler.

Fazladan biletlerim var.

"Aklından geçenleri görebiliyorum. Ayrıca annen de orada olacak. İlk tanışma için eğlenceli olmaz mı?"

Bu konuda çok heyecanlı ama onun nereye varmak istediğini çok seviyorum. Willow ve ben, jakuzide geçirdiğimiz geceden beri birbirimizi görmedik. Bu hafta takvimime birkaç PR etkinliği eklendi ve o da yazma modunda.

Onu telefon ekranından değil, yüz yüze görmek için sabırsızlanıyorum.

İlişkimizi kamuoyuna açıklamak, onu evime davet edebileceğim anlamına geliyor. Ona, elimden geldiğince onu görmeye devam edeceğimi söyledim, ama şehirde kalmak daha iyi olurdu. Bence bu, onun da bende kalma olasılığını artırır. Ve bunu çok istiyorum.

"Tamam, yapacağım."

"Güvenlikle konuşmayı unutma," diyor Zack eşyalarını toplayıp kapıya doğru yönelirken.

Arabama bindiğimde, bir iyilik yapmasını istediğim için asistanımı arıyorum.

Akşam yemeğini pişirmeyi bitirirken telefonum çaldı. Willow. "Ne haber, güzel kız?"

"Seth bana *acil* bir çiçek aranjmanı getirdi."

"Öyle mi?" Sanki ona çiçekleri onun gönderdiğini bilmiyormuşum gibi. Ona mesajla veya telefonla sormak yerine, ona çiçek ve biletlerle birlikte bir not göndermeyi düşündüm. Tabii ki, bunlar gerçek biletler değil. Stadyumumuzda sadece mobil biletlerle giriş yapılabilir, ama ben "gerçek biletler" istedim. Neyse ki, asistanımın çok sayıda bağlantısı var ve bu jest için çok gerçekçi görünen biletleri photoshopla hazırlayan birini buldu.

"Maça gelmeyi çok isterim!" Sesi heyecanlı ve istekli. Bu, kimsenin göremeyeceği kendi evimin güvenliğinde yumruğumu havaya kaldırmamı sağlıyor. Tanrıya şükür.

"Gerçekten mi?"

"Evet! Senin oynadığını canlı izlemeyi kaçırmak istemem!"

"Bu, halka açık olacağı anlamına geliyor." Derin bir nefes alıyorum. Neden gerginim? "Karar senin ve bir şey yapmak zorunda olduğunu hissetmeni istemiyorum..."

"Tripp. Ben istiyorum. Kesinlikle evet. Yapalım."

"Gecemi güzelleştirdin." Gülümsemekten yanaklarım ağrıyor.

"Seth pazar günü için telefon görüşmelerini ve hazırlıkları çoktan yaptı."

"Harika. Ayrıca, bir süitte kalacaksın. Annem de orada olacak, ayrıca diğer oyuncuların eşleri ve aileleri. Onlara önceden haber versem sorun olur mu? Herkesin en iyi davranışlarını sergilemesini istiyorum."

"Annenle tanışmak için sabırsızlanıyorum!" diye telefona neredeyse bağırıyor. "Ve evet, istediğin kişiye söyleyebilirsin. Basın ben oraya varana kadar haberi almazsa daha kolay olur, ama haber yayılırsa yapabileceğimiz bir şey yok."

"Çantayı hazırlamaya ne dersin? Benim evimde kalmak ister misin? Cosmos Genel Müdürü, oyuncular ve aileleri için ilk ev maçını kutlamak üzere tüm restoranı kapattı. Oraya gidip kutlamaya katılabiliriz, sonra da benim evimde kalabilirsin."

"Sormana bile gerek yok. Oradayım."

Orada olacağım. Kalbim hızla atıyor. Ben ve onun birlikte görülmemiz önemli bir şey gibi geliyor, ama onun tarafında tereddüt yok, en azından duyduğum kadarıyla.

"Sen harikasin," diyorum ona.

"Beni davet ettiğin için teşekkürler. Gerçekten çok heyecanlıyım.

Ama

özellikle de bizim yatıya kalmamızı sabırsızlıkla

bekliyorum." "Siktir. Ben de."

Ve onun ne kadar heyecanlandığını bilmediğini düşünüyorum.

Bölüm 30

Willow

Alarmım çalmadan uyanıyorum ve yataktan atlıyorum. Maç günü! Daha önce NFL maçlarına gitmişim ama hiç bir arkadaşımı veya tanıdığımı izlemek için gitmemiştim. İşte buradayım, Super Bowl şampiyonu kalitesinde bir adamın en sevdiği şeyi yapmasını izlemek üzereyim.

Odamda hazırlık yaparken heyecanım doruk noktasına ulaşıyor. Tripp'in teklifini kabul ettiğimi tüm dünyaya duyurmak üzereyim. Genellikle ilişkilerin bu aşaması streslidir ve yumurta kabuğu üzerinde yürümek gibidir, ama Tripp bu aşamayı eğlenceli hale getiriyor. Ne bekleyeceğimi bilmiyorum ama karnımda bir sıkıntı hissi neredeyse yok.

Biriyle çıktığımı herkese söylemekten korkmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Bunun Dexter'ı etkileyeceğini biliyorum. Ve eğer bir şeyler ters giderse, bu konu defalarca tekrar tekrar gündeme getirilecek.

Bu ilk kez olmaz.

Tripp bana o kadar çok iyi şeyler gösterdi ki, her şeyin mahvolma ihtimali yüzünden bunu kaçırmayı reddediyorum. En azından, dolabımda asılı duran, özellikle bugünkü maç için hazırladığım kıyafete bakarken kendime böyle söylüyorum.

Kıyafetim için kozmos mavisi bir üst, siyah deri etek ve diz boyu siyah botlar aldım. Eylül sonu olduğu için şehirde bot giymek için mükemmel bir hava var, tayt giymeme gerek yok. Ayrıca, bugün vücudumla ilgili kendimi çok iyi hissediyorum ve bunun için minnettarım.

Tripp, davet edecek başka biri varsa diye bana fazladan bilet verdi. Emilie'ye gelmesini söylediğimde, bayılacağını sandım.

O sadece müzik delisi değil, her hafta sonu futbol izliyor. Televizyonu izliyor ve bağırıyor.

"Willow, hazır mısın?" Emilie aşağıdan sabırsızca bağırıyor.

Aynada kendime son bir kez bakıyorum. Koyu renk saçlarım yüzümden hafifęe kıvrılmış, pembe dudaklarım takımın renkleriyle mkemmek bir kontrast oluşturuyor. İyi görünüyorum, bu da kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Her şey planlandığı gibi gittiğinde, kıyafet ve makyaj, ne kadar tatmin edici değil mi? Gece çantamı alıp aşağı iniyorum.

"Čanta mı? KIZIM. EVET. Bunu arkadaşın Emilie olarak söylüyorum, asistanın olarak değil." Emilie kapıyı ağmadan önce tam anlamıyla alkışlıyor ve arabaya doğru yürürken gülüyoruz.

Tek düşünebildiğim, Tripp'in en sevdiği şeyi yapmasını izlemek.

Seth, stadyum güvenliği ile telefonda bir şeyi teyit ederken, stadyumun dışındaki belirli bir girişe yanaşıyor. Maça geliyor ama tüm maç boyunca süitin dışında kalmakta ısrar ediyor. Bunun gereksiz olduğunu söyledim ama Tripp ile bu konuda anlaşmasının tek yolunun bu olduğunu ısrarla belirtiyor. Adam işini çok ciddiye alıyor.

Seth arabadan iner, kapımı açar ve ben de inerim. Tek bir kamera bile görmemek beni rahatlatır. Sadece birkaç kişi, aynı girişi ve güvenliği kullanıyor.

Emilie ve ben el ele tutuşarak stadyuma giriyoruz. El ele tutuşmayı çok seviyor ve bu bana sanki birbirimizi ömür boyu tanıyormuşuz gibi hissettiriyor. İyi ki de öyle, çünkü birdenbire gerginleşiyorum. Kafam sanki tüylerle dolu gibi ve topuklarım üzerinde biraz dengesizim. Bir saniye durup saçımı düzeltir gibi yaparken elimi sıkıyor.

"İyi misin?" diye soruyor, yüzünde endişe dolu bir ifadeyle.

Nefes alıyorum ve dşmeyeceğime emin olduğumda başımı sallayarak evet diyorum. Serbest kalan elim, en güvensiz olduğum yerlerden biri olan karnıma gidiyor — büyük beden tişört giydiğim için şükrediyorum. Bunaldığımda, beynim vücut imajımla ilgili şüphelerimi biraz daha yüksek sesle duymama izin veriyor.

İsimlerimizi veririz, listeyi kontrol ederler ve bizi güvenlik kontrolünden geçirirler. Metal dedektöründen geçmek için birkaç nokta vardır. İnsanların sizi tanıdığı biri olmak komiktir, çünkü sanki uzun zamandır arkadaşımışsınız gibi isminizi kullanırlar.

"Willow, buradan geç." Personelden biri geçmemiz gereken yeri gösteriyor. Ceketimi ve takılarımı çıkarıp Seth ve Emilie'yi takip ediyorum. Her şey yolunda.

Seth, stadyum görevlisiyle birlikte öncü olarak yürüyor ve bana *ileride kameralar olduğunu* belirten bir bakış atıyor. Bu sürpriz değil. Burada olacaklarını biliyorduk ve bu yüzde yüz sorun değil. Bu yürüyüşü yaptığımda, insanların burada olduğumu öğrenmelerinin sadece birkaç dakika süreceğini biliyorum. Basın beklemeyecek; fotoğrafları mümkün olan en kısa sürede yayınlayacaklar.

Geri dönüş yok. Ve biliyor musun? Geri dönmek de istemiyorum.

Emilie elimi sıkıyor.

"Hadi yapalım şunu," diyorum, gerginlik sesimi istemediğim kadar hızlılaştırıyor.

Süite adımımı attığımda, geniş gözler ve gergin ayak sesleriyle karşılandım. Buraya geleceğimi önceden haber verdiklerini biliyorum, ama yine de insanlar için bu durum tuhaf geliyor. En iyisi, hemen kendimi tanıtmaya başlamak.

Bir şey yapamadan, biri yanıma gelip beni tatlı bir kucaklamayla sarıyor.

"Willow! Ben Wendy. Tripp'in annesiyim. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Bana senden çok bahsetti. Yani, bazılarını zaten biliyordum, ama, bilirsin nasıl olur." Benden uzaklaşıyor ve gözlerindeki heyecanlı ışık beni duygulandırıyor.

Ben de ona sarılmak için yaklaşıyorum.

"Wendy, seninle tanıştığıma çok memnun oldum! Sanki seni zaten tanıyormuşum gibi hissediyorum." Geriye yaslanıyorum ve yarı kucaklaşmış gibi ön kollarımızı birbirine tutuyoruz.

"Oh, yaşlı bir kadını utandırma. Tripp senin maça geleceğini söylediğinde, inanamadım. Bugün çok güzel bir gün olacak."

Bu kadın tek bir etkileşimle beni kendine hayran bıraktı. Hiçbir an garip ya da tereddütlü bir an yok. Hemen benimle kaynaştı ve onun enerjisini çok sevdim.

Emilie'yi Wendy'ye tanıttikten sonra, süitin içinde dolaşmaya başlıyorum. Herkesle tokalaşıyor, çantalarında sakladıkları her şeyi imzalamayı teklif ediyor ve oyunu izleyeceğim için heyecanlı olduğumu göstermeye çalışıyorum

Bu, onlardan çok da farklı olmadığımı gösterme çabam.

Bardan kendime bir butik bira sipariş ediyorum ve bir tabak atıştırmalık alıyorum. Wendy, Emilie ve benim için, hemen yanında, süitin ön tarafında yer ayırmış.

Maçın başlamasına yaklaşık yirmi dakika var. Her geçen dakika enerji artıyor, sanki uzanıp yakalayabileceğim bir şey gibi.

Sonunda kendimi sahaya bakmaya zorlayarak 17 numaralı Tripp Owens'ı buluyorum. Wendy ne yaptığımı anlamış olmalı ki onu bana gösteriyor.

Açık mavi tişört ve kömür grisi şortla ısınmaya çalışıyor. NFL kadrosunda bile Tripp göze çarpıyor. Şu anda onu bir sıra içinden siluetinden tanıyabileceğimi hissediyorum. Koşuyor, gözlerinden koyu renk saçlarını çekiyor ve oyun kurucusundan pasları yakalıyor.

Bu adam. Bu çok seksi.

Daha önce hiç sporcuyla çıkmamıştım ve bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum. Ya da belki Tripp bir istisnadır.

"Yeni evini beğendin mi? Tripp yakın zamanda taşındığını söylemişti." Wendy'ye dikkatimi yönleltiyorum, böylece salya akıtmamı görmesin.

"Beğendim. Alıştığımdan çok daha yoğun ama Tripp'e yakın olmayı seviyorum. Mümkün olduğunca her maça gidiyorum. Ayrıca burada her şey için bir kulüp var. Aynı hafta içinde hem bulmaca hem de örgü kulübüne katıldım!" diye cevaplıyor, gözlerine kadar uzanan bir gülümsemeyle.

Örgü kulübü mü? Ne kadar sevimli.

"Her zaman bir şeyler oluyor. Ben de hep örgü örmeyi öğrenmek istemişimdir," diyorum, IPA'mdan bir yudum alarak.

"Oh, daha fazla konuşma. Sana öğretebilirim! Çok kolay. Kısa sürede atkı örmeye başlayacaksın," diyerek bana telefonunu uzatır ve numaramı kaydetmemi ister. Teklifi boş bir söz değildir.

Jumbotron, ısınan oyuncuları gösteriyor ve Super Bowl MVP'sine yakınlaştırıyor. O, kenar çizgisinden gülerek topları ileri geri atıyor. Takım arkadaşlarını coşturmaya, göğüslerini çarpıştırmaya ve bağırmaya başladığında, kendimi gülümserken ve o hissi yaşarken buluyorum.

Tüm vücudumda titreme hissi. Umarım Cosmos galip gelir ve beklenmedik galibiyet serisini uzatır.

Tripp'e ve internette yaptığım araştırmaya göre, bu maç eşit geçecek. Cosmos 2,5 puanla favori gösteriliyor, bu da bahisçilerin onların üç puan farkla kazanmasını beklediği anlamına geliyor. Birçok kişi Cosmos'u henüz tam olarak nasıl değerlendireceklerini bilmiyor; karşılaştırılacak önceki sezonlar yok. Çoğu yeni takımın ritmini bulmakta biraz zorlandığı görülüyor, ancak bu takımın bir avantajı var gibi görünüyor. Maç başlamak üzere ve oyuncular kendi saha kenarlarında sıralanmış durumda. Tripp bana bazen garip durumlar yaşandığını söyledi.

televizyon yayını için gerçekte medya zaman aşımı olan duraklamalar.

Tripp, süite sırtını dönerek sıraya girer. Üzerinde, sırtında gururla taşıdığı 17 numaralı forması vardır. Açık mavi renk, bronzlaşmış kolları ve koyu saçlarıyla kontrast oluşturur. Elleri arkasında, ileri geri sallanır. Onun dönüp süiti bulmasını ve beni görünce durmasını izlerim. Yüzündeki ifadeyi anlayamam ama el sallar. Bana, annesine, süite, fark etmez.

Tek bir hareketle tüm şüphelerimi bir kenara itmeyi başardı.

Bu adama varım.

Tamamen.

Ve bu iyi hissettiriyor.

Bölüm 31

Tripp

COSMOS Bir galibiyet daha kazandık. Maç boyunca karşılıklı sayılar attık, ama Cosmos'un lehine özel bir takım dönüşü oldu. Elektrikli özel takım oyunundan daha iyi bir şey yoktur.

Soyunma odası gürültülü. Sanki playofflara kalmışız gibi ama sadece iyi bir maçın ardından heyecanlanan bir grup adamız - bu harika bir his. Sadece kazandık değil, ben de 156 yard, 13 yakalama ve *iki* touchdown yaptım. Bu, Willow'un bahsini kazanabileceğim anlamına geliyor. Onun yeni şarkılarını herkesten önce dinlemek için sabırsızlanıyorum.

Isınma sırasında onun orada olduğunu biliyordum, ama çok gergindim, süite bakmaya bile cesaret edemedim. Marşı beklerken kendime sadece bir kez bakma izni verdim.

Oradaydı. Cosmos mavisini bir üst giymiş, ön sırada, annemin hemen yanında oturuyordu. Uzun süre bakamadım çünkü gözlerim yaşlarla doldu. Mutluluk gözyaşlarıydı. Ama kimse NFL maçı öncesinde ağlamak istemez.

Ayrıca, onu gördüğüm anda, herkes de gördü. Jumbotron'da o, Emilie ve annem birçok kez gösterildi. Sır ortaya çıktı. Yaklaşık iki ay oldu ve bu zamana kadar kimsenin haberi olmamasına inanamıyorum.

Soyunma odasından çıkmak için sabırsızlanıyorum. Telefonumu açtığımda arkadaşlarım, ailem ve eski takım arkadaşlarımdan gelen mesaj yağmuruna uğruyorum. Hemen hemen hepsinin ortak bir noktası var: Willow.

Bazıları sadece nasıl dayandığımı soruyor, ama bazıları da bugünkü maçta gol attığımda onun sevincini gösteren videolar eklemiş.

Hay sıçayım. Bu gerçek mi? Sanki hayatının en mutlu anını yaşıyormuş gibi zıplıyor, annemi, takımdan rastgele arkadaşlarımı ve ailemi kucaklıyor. Emilie de onun yanında, sürekli bağıyor. O kadar heyecanlılar ki, ben de doyamıyorum.

"Toplanın, takım topunu verme zamanı," diyor koç, hepimizin dikkatini çekmeye çalışıyor.

"Bugün müthiş bir maçtı. Savunmamız, futbol maçlarını kazanmak için gerekli olduğunu bildiğimiz şekilde sahada uçuyordu. Özel takımlar, neler olduğunu bilseydim asla izin vermeyeceğim bazı hileli oyunlar yaptınız." Koç gülüyor ve koordinatörlere bakıyor. "Ama bizim adamımız Tripp Owens'a hakkını vermeliyiz. 150 yardın üzerinde, iki touchdown, belki kız arkadaşına hava atmak için yapmıştır ama kız arkadaşı buradayken böyle oynuyorsan, her zaman hoş geldin." Bana göz kırpar. "Maç topu Tripp'e gidiyor."

Boğazımda bir duygu yumağı var. *Bizim adam, Tripp Owens.* Willow hakkındaki haberlerin takımda hızla yayılacağını tahmin etmiştim, ama koçu düşünmemiştim. Neden babam kız arkadaşım olduğu için beni azarlayacakmış gibi hissediyorum?

Çocuklar alkışlamaya ve bağırmaya başladığında, ağlamak üzereyken birden heyecanlanıyorum. An çok kısa sürüyor ama sanki yavaş çekimde yaşıyormuşum gibi geliyor. Başkaları için o kadar önemli olmayabilir ama benim için anlamlı bir an. Bazıları sırtıma vurup omuzlarımı sallarken, diğerleri Willow'dan bahsetmediğim için bana kızıyor.

Bugün sıkıcı değilim. Bunu biliyorum. Bu maçı, maç topunu eve götürmeyi ve Cosmos mavisi giyen kız arkadaşımı her zaman hatırlayacağım.

Heyecan yatıştıktan sonra, herkes takım yemeğine gitmeden önce arkadaşlarını ve ailelerini görmek için ayrılmaya başlar. Soyunma odasının boşalmasını beklerim, böylece dışarı çıktığımda daha az kaos olur diye umarım. Willow'un diğer aile üyeleriyle ve annemle birlikte dışarıda olduğu düşüncesi, buradan bir an önce çıkmak istememe neden olur.

Sonunda zamanı geldiğinde, arkadaşlar ve aile alanına giriyorum. Kimseyi aramaya fırsat bulamadan, annem koşarak gelip bana sarılır. Dokunmasından onun olduğunu anlıyorum.

"Tripp! İki touchdown. BUGÜN ÇOK İYİYDİN. Yani, *çoğu* gün iyisin ama bugün gerçekten çok iyiydin." Beni sıkıca sarıyor. Onun gururunu hissedebiliyor ve duyabiliyorum.

"Teşekkürler anne. Deniyorum," diye şaka yapıyorum çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ne kadar beceriksiz olsam da beni övüyor.

Yanağıma bir öpücük kondurup uzaklaşıyor. O anda onu görüyorum.

Willow. Deri etek. Çizmeler. Kozmos mavisi. İmza niteliğindeki pembe dudaklar.

Ve zamanı durduran bir gülümseme.

Ona doğru yürüdüm ve o da bana doğru geldi, kollarını boynuma doladı.

"Harikaydın! Kalbim hala çok hızlı atıyor. Oynamak nasıl bir şey hayal bile edemiyorum!" Sözleri birbiri ardına geliyor ve coşkusu gözden kaçmıyor.

"Gelmen benim için çok önemli. Maçta çekilmiş videolarını içeren yüzlerce mesaj aldım," diye kulağına fısıldıyorum; bu sadece ikimiz için.

"Öyleyse..." diyor ve dudaklarını benim dudaklarıma değdiriyor. Bütün bu insanların önünde beni öpüyor. Maçı kazanmak güzel ama maçtan sonra sevgilini öpmek çok daha güzel.

"Tripp, ben eve gidiyorum. Sizler takım yemeğinde eğlenin. Yarın beni ara," diyor annem anlamlı bir şekilde.

"Seni seviyorum anne." Onu son bir kez kucaklarım.

"Willow, çok memnun oldum. Umarım yakında öğle yemeği falan yiyebiliriz. Sana örgü iğneleri getireceğim!" diyor annem Willow'un elini tutarken.

"Olur Wendy. Sana uygun olan günü mesaj at." Mesaj mı atayım?

Neler oluyor? Sorumu hissetmiş olmalı.

"Annenle ben birbirimizi sevdik." Sanki herkesin bildiği bir şeymiş gibi omuz silkiyor.

"Vay canına, tamam. Umarım benim için de zamanın olur."

"Sana zaman ayırabilir miyim bir bakayım," derken dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurur.

"Tamam, aşk kuşları. Ben gidiyorum. Tripp, harika bir maçtı. Yakında bir tane daha izlemeyi umuyorum," diyor Emilie, çıkmaya çalışırken.

"Seni sezonun geri kalanı için süit listesine ekleyeceğim. Her zaman hoş geldin. Eğer bir eşe ihtiyaçın olursa, bana haber ver, ben hallederim," diyorum ve elini sıkıyorum.

Emilie, Willow'a bir bakış atar. Bu bakış, "Ne yapacağını biliyorum, eğlenmene bak" der gibidir. Willow'un güvenlik ekibinden başka biri, takım yemeğine ve ardından da benim daireme kadar bizi takip edecek ve sonra geceyi sonlandıracaktır.

"Hazır mısın?" diye soruyorum.

"Hazırdan da teyim, Bay MVP," diyor ve ben kızarmamaya çalışıyorum.

Elini tutuyorum ve arabama doğru yürüyoruz. İkimiz de biliyoruz ki, bazı medya kuruluşları bizi birlikte fotoğraflamak için burada bekliyor olacak. Maçtan önce bunu konuşmuştuk ve insanların onu benimle birlikte görmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Gerekirse onu gizlice görürdüm, ama bunu kamuoyuna açıklamayı seviyorum.

Medya saygılı ve sessiz. Çoğunlukla hiçbir şey söylemeden fotoğraflarımızı çekiyorlar ve Willow yanlarından geçerken gülümsüyor ve el sallıyor.

Kızım bu konuda çok başarılı.

Bölüm 32

Willow

Tripp'in yanında ve bazı takım arkadaşlarının karşısında bir masada oturuyorum. Herkes çok sıcakkanlı. Sanki Willow, yarı normal bir insan, erkek arkadaşının arkadaşlarıyla tanışıyor gibi hissediyorum.

Sürekli birbirimize dokunmanın yollarını arıyoruz. Birbirimize yaslanıyoruz. Masada dizlerimiz birbirine değiyor. El ele tutuşuyoruz. Bir kol omuzlara dolanıyor.

Kimsenin görmediğini sandığında Tripp'e bakıp duran iğrenç bir aşık kadın olmamaya çalışıyorum ama kendimi tutamıyorum.

En iyi kısmı ne biliyor musun? Tripp'in de pek farklı olduğunu sanmıyorum. Birkaç kez onun bana baktığını fark ettim. Yumuşak, gri gözlerinin bana bakışını seviyorum.

Biri kabine giriyor ve bu bakışı var. Gözleri fal taşı gibi açılmış, duruşları çok dik ve ne göz kırptıklarını ne de nefes aldıklarını gördüm. Bu bakışı tanıyorum.

"Merhaba! Ben Willow," diyorum, sesimde ekstra neşeyle, ve bu adamın elini sıkmak için uzanıyorum.

Elini yavaşça benimkine doğru kaldırması beni güldürmek istiyor. Ona değil. İnsanlarda bu tür tepkiler uyandırdığımı düşünmek gerçeküstü geliyor. Bazı günler beynim bunu anlayamıyor.

"Ben FJ. İnsanlar bana böyle seslenir. Benim adım," derin bir nefes alır, "iki harften ibaret değil. Benim bir adım var..."

"Şaka mı yapıyorsun? Bunu çalışmıştık..." Zack, FJ'nin omzuna dirsek atarken diyor. Tripp başını ellerinin arasına gömüyor

, sanırım o da gülmemeye çalışıyor.

"Fritz. Benim adım Fritz," diyor ve Zack ona beşlik çakıyor.

Çok sevimli.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Hangi pozisyonda oynuyorsun?"

O gülerek cevap verir. Kahkaha atarak. Zack başını ona çevirir, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

"Böyle şeyler olunca çok seviyorum," diyor gülerek. "Ben oyuncu değil, ekipman sorumlusuyum. Ama hepiniz gördünüz mü? Beni *takımda* sanmış," diyor şakacı bir şekilde ve bu onu sevmemi sağlıyor. Hemen.

"Bunun sonu gelmeyecek. Biliyorsun, değil mi?" Tripp kulağına yumuşakça fısıldadı, dudakları şakağını öptü, sanki bunu milyonlarca kez yapmış gibi. Arkadaşlarının önünde gösterdiği bu sevgi dolu davranış beni eritti.

"FJ ya da Fritz, tanıştığımıza çok memnun oldum."

"Bu muhtemelen can sıkıcı bir durum, ama karım beni asla affetmeyecek. Dört yaşında bir kızım var, Ruby, sana takıntılı. Senin müziğinin onun konuşmaya başlamasının tek nedeni olduğuna eminim. Şarkılarına eşlik edebilmek için konuşmaya başladı. Birlikte fotoğraf çekilebilir miyiz acaba?" Telefonunu altın gibi tutuyor.

"Ruby mi?! Bu ismi çok sevdim! Ve sen can sıkıcı değilsin. İstersen bu hafta kısa bir FaceTime görüşmesi yapabiliriz. Ben oldukça açık biriyim ve onunla sohbet etmekten çok memnun olurum."

Bunu söylerken, FJ'nin çenesi masaya çarpacak gibi. Çenesi neredeyse göğsüne degecek ve kirpikleri alnına degecek. Takım arkadaşları onun tepkisine gülüyorlar, ama bunun tamamen şaka olduğunu anlayabiliyorsunuz.

"Evet. Kesinlikle evet. Karımın da bu konuya takıntılı olduğunu belirtmeliyim, ama kızının iyi bir başlangıç olacağını düşündüm."

Çocuklar daha da çok gülüyorlar. Yanaklarım ısınmaya başlıyor ama bunun tek nedeni bu durumun çok sağlıklı olması. Ona telefonumu veriyorum ki numarasını girsin. Bu hafta uygun bir zaman bulmak için ona mesaj atacağıma söz veriyorum. O ise masanın altında ayaklarını sallayıp, bunun bir sürpriz olmasını istediğini söylüyor.

Gece sona eriyor ve ben buradan çıkmaya hazırım. Çoğu kişi gitmiş. Zack hariç.

"FJ'yi yılın en havalı babası ve kocası yapacağının farkındasın, değil mi?" diyor, dirseklerini masaya dayayarak. "Bu çok havalıydı. Söylemeliyim. Bu knuckle ball'a nasıl ulaştın?" Gülüyor ve Tripp'i işaret ediyor.

"Bu bizim işaretimiz," diyor Tripp gülümseyerek ve akşamı sonlandırıyor. Ayağa kalkıyoruz ve Zack de aynısını yapıyor.

"Seninle tanışmak harikaydı Willow. Bize eşlik ettiğin ve bu adama futboldan başka bir şey yapma fırsatı verdiğin için teşekkürler."

Ben on iki yaşında bir çocuğum, çünkü "yapacak bir şey" sözüne gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Zack bana sarılmak için eğildi ve ben de ona izin verdim. Kirli sarı saçları ve güneşli bir gökyüzünün mavisini gibi gözleri var. Tripp'ten daha uzun boylu. Golden retriever gibi bir çocuk. Onu bir saniye gördüğünüzde, onu kucaklamak istiyorsunuz. Ayrıca, on dakika sonra başını belaya sokacağını da biliyorsunuz.

Birkaç teşekkür notu yazıyorum, zarfları kapatmak için "W" etiketlerini yapıştırırken gülümsüyorum, çıkarken garsona ve barmene vermek için. Tripp'in bana baktığını hissedebiliyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor Tripp, sanki aklımı okumuş gibi.

"Kesinlikle." Ceketimi giymeme yardım ediyor ve sonra elimi tutuyor.

Çıkarken hala orada olan herkese hızlıca veda ediyoruz ve bir sonraki ev maçıma geleceğime söz veriyorum. Bu sözümü kesinlikle tutacağım.

Tripp kapıyı açar ve flaşlar ve çığlıklar agresif bir şekilde patlar. İçerisi takım ve sevgilileri için güvenli bir alan olsa da, kapıdan yaklaşık altı metre ötede her şey değişir.

"Vay canına," diyor Tripp, her anın kaydedildiğini bilerek yüzünde bir gülümseme tutmaya çalışıyor. Kayıt altına alınıyor. Saklanıyor.

Sorular ve çığlıklar yağmur gibi yağıyor. *Çıkıyor musunuz? Ne zamandır çıkıyorsunuz? O bir nişan yüzüğü mü? Buraya bakın! Bakın! Yorum yapın!*

Derin bir nefes alıyorum, yüz ifadem onları hiç rahatsız etmemesi için çabalıyorum. Tripp yanımda olduğu için sorun yok.

"Sorun yok. Ama bırakma," diyorum, tuttuğu ele bakarak. Bana göz kırpmıyor ve sonra herkesin önünde, sanki bunu binlerce kez yapmışız gibi, masum bir öpücük veriyor. Yemin ederim, kameraların tıklamalarının hızlandığını duyabiliyorum.

Güvenlik ekibimin yakınlarda olduğunu biliyorum ve mutlaka gergin değilim ama bu, rahat restoran ortamından buraya geçişte rahatsız edici bir değişiklik. Tripp elimi sıkıyor ve öncü oluyor.

Arabaya binip kemerlerimizi bağladıktan ve paparazzilerden uzaklaştıktan sonra içimden bir nefes alıyorum.

"Artık geri dönüş yok," diyor Tripp şakayla, bir eliyle direksiyonu tutarken, diğer eliyle bacağımı sıkıyor. Elini uyluklarımın ortasına koyması, eve kadar hızla gitmesini istememe neden oluyor.

"Hayatta olmaz," diyorum.

ÖZEL ASANSÖR KAPILARI kapanır ve Tripp önümde durur, ellerini saçlarıma geçirir ve beni kendine çeker. Öpücükleri ateşli ve hızlıdır, sanki benden olabildiğince çok şey kapmaya çalışıyormuş gibi. Gece çantamı bırakır ve kollarımı kullanarak ellerimi ensesine koyarım. Dudaklarına karşı inlerim, karnımın alt kısmındaki yanma hissi artar.

Beni kaldırıyor, sırtım asansör duvarına yaslanıyor. Tripp'in ağzı, kendi adımları bile unutturan boynumdaki noktayı buluyor.

Ve çok hızlı bir şekilde kapılar açılır.

Tripp bana son bir öpücük verir, sonra çantamı ve elimi alır ve beni evine götürür.

Bu daire muhteşem. İçeri girer girmez ışıklar yanıyor. Tavanlar yüksek, pencereler ise devasa. Açık bir his veriyor ve şehirdeki bir çatı katından bekleyebileceğiniz her şeye sahip.

"Hızlı bir tur yapalım," diyor, *hızlı kelimesini* vurgulayarak. "Burası mutfak. Buzdolabımda her zaman atıştırmalıklar ve yiyecekler vardır. İstediklerini alabilirsin." Oturma odasına giriyoruz ve modern bir alan olmasına rağmen çok rahat bir atmosferi var. Koyu tonlarda, içine gömülebileceğiniz türden lüks mobilyalar,

hoş bir atmosfer yaratıyor. Puflar ve tonlarca battaniye var. Farklı dokular, renkler, hepsi odanın karanlığını bir araya getiriyor.

Beni durduran pencereler.

"Bu senin manzaran değil," diyorum, pencerelere kabul edilebilir kadar yaklaşarak.

"Bu benim görüşüm." Kollarını kavuşturup benimle birlikte manzarayı izliyor.

Parlak New York silüeti. Sanki dairesi kilometrelerce uzunluğunda bu silüetle çevriliymiş gibi.

"Bu çok güzel."

"Daha güzel bir şey biliyorum." Bana uzanır ve beni öpmek için kendine çeker. "Maça geldiğin için teşekkürler." Beni kucaklar.

"Kes şunu," bu klişe cümleye utanarak kızardım. "Davet ettiğin için teşekkürler. Ayrıca, en azından gelecek haftaki ev maçında da benimle kalmak zorundasın," diye şaka yaptım.

"Mutlu bir şekilde sıkışıp kaldım. Umarım çok daha uzun süre böyle kalır." O gülüyor. Küçük bir yorum ama beynime kazınıyor. Şu anda bunu düşünemediğim ve daha sonraya saklamam gereken kısım.

"Bugün harikaydın. Yani, televizyonda hızlı görünüyorsun, ama şahsen, bu farklı."

Yemin ederim, yanakları kızardı.

"Teşekkürler. Bugün iyiydi. Bazen böyle olur."

Tripp beni koridordan geçiriyor, eli belimin altında, ana yatak odasına girmeden önce misafir yatak odasını ve banyoyu gösteriyor.

"Burası benim odam."

İçeri girip yatağının kenarına oturuyorum. Biraz geriye yaslanıp, ağırlığımı arkamdaki kollarıma veriyorum, sonra tamamen uzanıyorum. Kollarımın yumuşak yorganına dokunmasına izin veriyorum.

Sadece bir saniye geçiyor ve Tripp üzerime eğiliyor. Bacaklarını bacaklarımın üzerine atıyor ve kendini ön kollarının üzerinde tutuyor. Saçları gözlerine düşüyor. İçgüdüsel olarak saçlarını çekiyorum. Zaten kalçalarımı ona doğru çekmek istiyorum.

"Bundan emin misin?" diye soruyor, sesi nefesinin sonu gibi boğuk.

"Beni yalvartma," diyorum.

Bir saniye içinde, bileklerimi yakaladı ve tek koluyla başımın üstüne sabitledi.

"Şimdi yapacağım." Ağız benim ağızımda, acil ve açgözlü. Kafamı olabildiğince hızlı kaldırıyorum, öpücüğü daha da ileri götürüyorum, dilimle onun dilini keşfediyorum. Bana izin verdiği kadar uzanıyorum ve her seferinde bu hayali çizgiye ulaştığımda o geri çekiliyor.

Acı verici bir yavaşlıkla ağızını çeneme koyuyor ve sonra kulak mememi ısıyor. Dilini boynuma doğru çekip aşağı doğru kaydırdığında, inlemekten kendimi alamıyorum. Kalçalarım hareket etmek için can atıyor ama Tripp beni yerinde tutuyor, gücü en iyi şekilde ortaya çıkıyor.

Serbest eliyle göğüslerimin üst kısmına hafifçe dokunuyor. Göğüs uçlarım onun ellerini bekleyerek karıncalanıyor ve sertleşiyor. Ağız. Isırığı. Hepsini istiyorum.

"Tripp," diye nefes nefese kalarak başımı yana çevirdim.

"Ne istediğini söyle," diyor, pantolonunun üzerinden sikini hissedebileceğim kadar kalçalarını hareket ettirerek. "Eğer uslu durursan, istediğini vereceğim." Dudakları sinsî bir gülümsemeye çekildiğinde, içimden bir iç çekmeden edemiyorum.

"Daha az giysi."

"Uslu olacağına söz verir misin?" Gömleğimin kenarını tutup, derimden uzaklaştırır.

"Söz veriyorum." Sözlerim ağızımdan çıkmadan, iki elini karnımın yanlarına koyar, derimi tırmalarken gömleğimi göğüslerimin üzerine iter.

Ellerim gömleğine uzanır, o da geri dönüp kollarımı başımın üstüne sabitler. Kafasını göğüslerimin arasına gömer, sonra serbest eliyle bir meme ucunu parmaklarının arasına alır. Yuvarlar ve sıkar, kalçalarım onu takip eder.

"Tanrım, Tripp." Onu her tutduğumda ona olan ihtiyacım daha da artıyor. Başımı bir yandan diğer yana sallıyorum.

"Henüz değil, bebeğim. Bunun herhangi bir duygusal değeri var mı?" Siyah dantelli sütyene dokunur.

"Hayır." Bu, bir cevap olmaktan çok bir nefes gibi çıkıyor.

"Güzel." Hızlı bir hareketle ellerimi tutmaktan, sütyenimi tutup ortasından yırtmaya geçer.

Patlayacakmışım gibi inledim. Sırtım yataktan kalkarken göğüslerim ortaya çıktı.

"Kibarca rica et, düşüneneğim." Tripp'in sesi eriyor ama hala kontrolün onda olduğunu biliyorum. Buna bayılıyorum.

"Ağzın benim üzerimde." Sesim bana ait değilmiş gibi geliyor, boğuk ve muhtaç.

"Nereye?" Tripp'in cevabı yavaş ve kasıtlı. "Her yere."

"Sadece ellerini arkada tutarsan." Onun talimatlarını yeterince hızlı uygulayamıyorum. Diğer meme ucunu ağzına aldığı anda, kollarımı uzatıp ona dokunmak, kendime dokunmak, onu kendime çekmek istiyorum. Şimdi, neden ellerimin yerini bu kadar net bir şekilde belirlediğini anlıyorum.

"Ellerini kullanmayı aklından bile geçirme." Kararlı bir şekilde, meme ucumu ısirmaya devam ediyor, tam da gerektiği kadar sertçe.

Göğüs kafesimden başlayarak vücuduma narin öpücükler kondururken titriyorum. Bugün tayt giymediğim için çok minnettarım. Dudaklarımı ısırp bu düşünceye gülümsüyorum. Vücudum buna tepki olarak titriyor, bu lezzetli bir işkence.

"Bu ne için?" diye soruyor.

"Taytları evde bıraktığım için ne kadar mutlu olduğumu düşünüyordum."

"Neden?" diye sorarken, elini deri eteğimin önünden acı verici bir yavaşlıkla aşağı doğru çekiyor. Kalbim hızla atıyor ve beklentiyle titriyorum. Elini dizimden uyluk içime doğru çekiyor ve tembel daireler çiziyor.

"Siktir, bu çok seksi. Deri eteğimin üzerinden bana bakıyorsun. Yüzün, tam orada." Kelimeler zor geliyor. Ön sevişme sırasında hiç bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyorum.

"Bu nasıl?" Parmağını alıp külotumun altına, merkezime çok yakın bir yere kaydırırken, nefesim kesildi. Bu noktada ıslandığımı biliyorum.

"Daha da seksi."

"Bütün bunlar benim için mi? Çok ıslaksın, Lo." İki parmağı içime giriyor ve ben kollarımı arkamda tutarken omuzlarımı yataktan kaldırıyorum.

"Evet. Hepsi senin için."

"Bununla ne yapmalıyız?" O beni yavaş yavaş öldürüyor. O da bunun farkında.

"Ağzını kullan." Bu noktada yalvarıyorum.

"Ağzımı nasıl kullanayım?" diye şeytani bir ses tonuyla karşılık veriyor. Bana bunu söyletmeye çalışıyor. Tam olarak ne istediğimi söylememi istiyor.

"Ağzını amıma koymanı istiyorum. Klitorisime." Kelimeler birbirine karışarak çok hızlı çıkıyor.

Tripp dudağını ısıyor ve parmaklarıyla ıslak külotumu yana çekiyor. Ağzını yaklaştırıyor ama temas etmeden hemen önce duruyor. Tripp hafifçe üflüyor ve ben inliyorum.

Dilini kullanıp beni acı verici derecede yavaşça yaladığında, başımı kaldırıp eteğimin altında saklanan kafasını görüyorum. Cildim yanacakmış gibi hissediyorum.

"Tripp!" diye bağıriyorum, hala arkamda olan kollarımı kazıyorum. İyi bir kız gibi kurallara uyuyorum.

O iç uyluklarımı ısıyor ve sonra klitorisime tekrar üflüyor, beni gittikçe daha da yaklaştırıyor. Sinirlerim gergin ve her an boşalabilirmişim gibi hissediyorum.

"Yaklaştığını biliyorum," diyor. "Çok ıslaksın. Ben söylemeden boşalmayacaksın."

Cevap veremeden, parmaklarıyla beni dolduruyor ve diliyle beni okşuyor.

"Sana söylediğimi hatırlıyor musun?" Parmaklarının olduğu yere dilini kullanmadan önce çekiliyor. "Sana o kadar da iyi olmadığımı söylemiştim." Ve ihtiyacım olan yere, onu arzuladığım yere çok yakın bir yerden yalıyor. Benimle dalga geçiyor ve bu çok lezzetli.

Sonra tekrar dizlerinin üzerine çöküyor, ama gömleğine uzanıp onu çıkarıyor. Kasları dalgalanıyor ama sakın ve soğukkanlı. Bu arada, göğsüm ağır nefeslerle inip kalkıyor.

"Dokunabilir miyim?" diye soruyorum, çünkü onun bunu istediğini biliyorum. O da başını sallayarak evet diyor ve ellerim sırtımın arkasından fırlayarak göğsüne dokunuyor. Tırnaklarımı göğsünde gezdiriyorum. Pantolonunun üst kısmına ulaştığımda, ellerimi durduruyor ve beni hafifçe yatağa itiyor.

Kafası yine eteğimin altında.

"Boşalmak ister misin, Lo?" diye soruyor, sanki bu sıradan bir konuşma konusuymuş gibi.

"Evet."

"Evet, ne?" diyor, havası klitorisime çarpıyor. Ağzı çok yakın. Zirveye ulaşmak üzereyim.

"Evet, lütfen," diye bağıyorum neredeyse.

Sonra benim ihtiyacım olan şekilde sinirlerin toplandığı yerimi öper. Parmaklarıyla beni doldurur ve uyluklarımın içini çimdikler. Bu, mutluluk ve hoş bir acı hissinin mükemmel dengesi.

Geri çekilir, dudaklarımı uzun uzun okşar, parmaklarını birleştirir ve sonra tekrar merkezime döner. O inlediğinde, her şey biter. Ağzından gelen titreşim beni zirveye çıkarır. Mutluluk ve ihtiyaç dalgaları beni sarar. Tripp'in parmaklarının etrafında kasılırım.

"Evet! Orada!" Onun yatak odasında çığlık atıyorum. Ben onun parmaklarında boşalırken o inliyor. Yüzü.

Ben tamamen kendime gelmeden, o pantolonunun kemerini çözüyor. Ben onun yatağında nefes nefeseyim.

"Prezervatif kullanmamı ister misin? Sezon başında test yaptırdım," diye soruyor, pantolonunu çıkarırken.

"Hayır, rahim içi araç var. Test yaptırdım... ilk randevumuzdan önce." Fazla bilgi vermekten kendimi alamıyorum.

Kafasını sallarken şeytani bir gülümseme belirliyor yüzünde. Beni, tam da ihtiyacı olan şeyimmişim gibi öpüyor. Sanki beni, her bir parçamı almazsa boğulacakmış gibi.

Ağzımdan sadece eteğimi ve külotumu çıkarmak için ayrılıyor. Oturup onun penisine uzanıyorum. O üzerime çıkmadan önce sadece bir dokunuş yapıyorum.

Sikini içime sokuyor. Hala çok hassasım.

"Siktir, çok iyi hissettiriyorsun," diyor, ağzı kulağıma yakın. "Bu amcık tamamen benim."

Tripp dudaklarımı dudaklarıyla yakalıyor ve ben ona inliyorum. Hızı yavaş, kasıtlı. Kollarını kendini tutmak için kullanıyor. Kollarını yatağa gömüyor.

"Bana tamamen benim olduğunu söyle," diyor, sesi alçak ve emredici. "Ben tamamen seninim, Tripp," diyorum, o da içime tamamen giriyor.

Yavaşça içimden çıkarken, bu çok acı verici. İçime girmeden önce penisinin ucunu içimde tutuyor. Bunu üç veya dört kez yapıyor

ben kollarımı boynuna dolayıp kalçalarımı hızlandırmak için çekmeden önce.

"Birisi sabırsızlanıyor," diyor hoş bir itidal ile.

Ben de alt dudağını ısırarak cevap veriyorum, planladığımdan daha sert, o da vücudunu benimkine yaslayarak karşılık veriyor. Üzerimdeki ağırlığı beni ona daha da yaklaştırıyor. Boynunun kıvrımına inleyerek, parmaklarımı sırtında aşağı doğru çekiyorum. İz bırakıyor olabilirim, ama umursamıyorum.

Ellerim saçlarına dolanmadan önce ensesini çekiştiriyorum. Çekiyorum. Sertçe. Tripp hemen bana çarpıyor ve tam da istediğim şeyi veriyor.

Nefes alamıyorum. Her itişinde nefesleri benimkiyle karışıyor, beni dolduruyor.

Kalçalarımı yeterince kaldırıyorum ve orgazma yaklaşıyorum.

"Siktir, Lo." Yeni açığı fırsat bilip hızını artırıyor. Kolumu kullanarak onu kaldırıyorum ve nedense bu daha da iyi oluyor.

Cildim aynı anda buz ve ateş gibi. Bana yeterince dokunamıyor, yeterince yakın olamıyor. Onu hiç bu kadar istememiştim. Bana bakar, çelik gibi gözleri fırtına bulutları gibidir.

Onun etrafında uzanıyorum. Omzumu ısırmadan önce boynumu öpüyor. Ve bu kadarı yeterli. Onun penisi etrafında titreyerek son bir kez ona sürtünüyorum, sonra o da benimle birlikte geliyor.

O, düşük ve yavaş bir şekilde inliyor. Gözlerim geriye dönüyor. Her bir parmağım kıvrılıyor. Kendi dalgasını sürerken itmeye devam ediyor. Tripp üstümde yatıyor, sağlam ağırlığı beni yatağa bastırıyor. Göğsüme karşı ağır ve hızlı nefesini hissediyorum. Bu en harika his. Sanki birinin eşleşen yapboz parçası olmak gibi. Birbirimize uyuyoruz.

Sanki Tripp benim ihtiyacımı benden önce biliyor. Dudaklarıma en tatlı öpücüğü kondurur. Dili benimkine hafifçe dokunur. Yanıma düşer.

Elini kullanarak yüzümden sarkan bir saç telini nazikçe çekip alır. Saçımı kulağımın arkasına koyup gözlerime bakarken, bunun önemli bir şey olduğunu anlıyorum. Gerçekten önemli bir şey.

Kalbim sıkışıyor. Duygularımın yumruğunu yutuyorum. Bu benim için yeni bir deneyim.

Ve onu keşfetmekten daha çok istediğim bir şey yok.

Bölüm 33

Tripp

HER ZAMAN ERKEN UYANIRIM. Her zaman yapacak bir şey, gidecek bir yer, programda bir şey vardır. Ama şu anda, yapmam gereken tek bir şey bile aklıma gelmiyor çünkü çıplak Willow yatağında yatıyor. Çarşaflarıma sarılmış.

Kendimi dikleştirip onun uyumasını izliyorum. Bunun ya romantik ve kabul edilebilir ya da aşırı ürkütücü bir davranış olduğunun farkındayım. O muhteşem. Koyu renk saçları etrafına yayılmış, beyaz yastık kılıfıyla kontrast oluşturuyor. Kirpikleri titriyor. Belki rüya görüyordur?

Siktir. Sanki *ben* rüya görüyor *gibiyim*.

Göğsü inip kalkıyor, biraz kıpırdanıyor. Uyuyormuş gibi yapabiliirdim, ama yapmıyorum. Willow uyanıyor ve onu izlediğimi görüyor, uykulu bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Günaydın," diyor, kollarını başının üzerine uzatarak.

"Günaydın." Yanına uzanıp ona dönerek yatıyorum. Esnemesini bitirince, beni taklit ediyor.

"Saat kaç?" diye soruyor gözleri kapalı. "5:45."

"Gah! Neden bu kadar erken kalktın?" Gözlerini kısarak kapatır ve dramatik bir şekilde kolunu yüzüne atar.

"Ben her zaman erken kalkarım. Ayrıca, tesise gitmeden önce kahvaltı yapabiliriz diye düşündüm. Bugün düzeltme ve ayarlama günü."

"Hemen gitmek zorunda mıyız?"

"Hayır, biraz vaktimiz var. Yedi civarında çıkmalıyız. Ama önce duş alabiliriz diye düşündüm." Burnumu onun burnuna sürttüm.

"Mmmm, duş harika olur."

Kolumu beline doladım ve kalçasının üstüne daireler çizdim. Sonra poposunu avuçladım.

Altın rengi, parlak gözleri birden açılır. Aynı fikirdeyiz.

Yatağın kenarında dururum, ellerini tutarım ve onu yataktan çekerim.

Onu banyoya götürdüm ve suyu açmadan önce külotumu çıkardım. Willow önümde duruyordu ama ellerini kullanarak vücudunun bazı kısımlarını örtüyordu.

"Neden eller?" diye soruyorum.

"Burası çok aydınlık." Sesi gergin ve uykulu. "Senin profesyonel bir sporcu olduğunu çok iyi biliyorum ve ben," vücuduna bakıp tekrar bana dönerek, "değilim."

Hayır, olmaz. Onun böyle hissetmesini istemiyorum. Bir dakika bile.

"Lo. İnan bana, seni görebildiğim için çok mutluyum. Tüm kartlarımı açmak istemem ama sen benim hayallerimin kadını gibisin." Penisime bakıyorum ve sonra tekrar ona bakıyorum.

Ereksiyonumu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sen muhteşemsin. Seni böyle görmek..." Ona işaret ediyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Ağzımı, ellerimi, tüm vücudumu senin üzerine koymak istiyorum."

Endişeli yüzü sinsî bir gülümsemeye dönüşüyor. Duşa bir adım geri çekiliyorum. O da bana yumuşak ama acil bir öpücükle karşılık veriyor. Sanki ona bir şey kanıtlamamı istiyor gibi.

Memnuniyetle.

Öpüşmeyi kesmeden, suyun altına girene kadar içeri giriyoruz. Duş başlığına en yakın olan benim. Buhar etrafımızda dolaşıyor.

Elleri saç derimi masaj yapıyor, saçlarımla oynuyor ve bu yeni bir şey. Kimse bana bunu yapmamıştı. Saçlarım o kadar uzun değil ama Willow'un elleri saçlarımı parmaklarına hafifçe dolayarak saç derimi kaşınması inanılmaz bir his. Kaçırdığım bir şey olduğunu bilmiyordum. Ya da çok sevdiğimi.

Ağızına inleyerek dudaklarımı onun mükemmel pembe dudaklarından çenesine doğru çekiyorum. Boynuna doğru. Narin boyun dibinde vakit geçiriyorum.

Elleri, ağızımı bir sonraki adımda nereye koymam gerektiğini yönlendiriyor.

Elini saçımdan göğsüme doğru yavaşça kaydırıyor ve tam penisimin üzerinde duruyor. Durduğunda gülüyorum.

"Ne?" Lo alaycı bir şekilde, tırnaklarıyla cildimi çiziyor. Yumuşak. Narin. Acı verici. Altın rengi gözleri benimkilere bakıyor ve bu sanki bir yumruk gibi. Bu an. Willow burada. Bana böyle dokunuyor. Ona doyamıyorum.

"Beni kızdırmamı seviyorum," diyorum kulağına, koyu renkli, ıslak bukleleri dudaklarıma değiyor.

"Öyle mi?" diye soruyor, parmaklarını hala karnımın en alt kısmında gezdirirken. Kaslarım, onun dokunuşuna tepki vererek kasılır ve gevşer.

"Evet, bebeğim." Bu kadının bana yaptığı her şeyi seveceğimi düşünüyorum.

Willow bizi döndürerek pozisyonlarımızı değiştirir. Şimdi duş başlığının altındadır, ama sadece bir saniye. Ellerini kullanarak beni hafifçe arkaya, bankın üzerine bastırır. Parmakları omuzlarımın üst kısmına batar ve beni aşağı doğru iter, oturmamı sağlar.

Bir saniye için ağırlığımı kollarımın üzerine verip, başından ayak parmaklarına kadar onu içime çekiyorum. Sıcak sudan cildi pembeye dönmüş. O çok güzel. Ve güçlü. Bacakları kaslı; önümden omuzlarımın üst kısmını masaj yaparken kollarındaki kaslar geriliyor.

Ağızımı onun göğüslerinden birine koymak için mükemmel bir pozisyondayım. Meme ucunu ısııyorum. Sırtını kavislediğinde bana daha da yaklaşıyor. Dilimi döndürüyorum ve bir elimle kalçasını tutuyorum. O kalça. Tutacak bir şey olması çok hoşuma gidiyor.

Elleri omuzlarımdan penisimin ucuna doğru kayıyor. Dokunuşları narin, başını keşfediyor. Parmaklarımla kıcını yoğuruyorum, sonra hafifçe tokatlıyorum.

O çığlık atıyor ama hoşuna gittiğini gösteren bir şekilde gülümsüyor. "Tripp!"

"O kıçtan doyamıyorum," diyorum, yüzüm göğüslerinin arasında, ona bakarak.

O güldüğünde ve başını yukarı kaldırdığında, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeylerden birine bakıyorum. Willow. Duşumda çıplak. Gülümsüyor.

Yine benim aletime dönüyor ve gövdesine doğru ilerliyor. İki eli birlikte yukarı aşağı hareket ediyor. Sabırsızlanıyorum ve kalçalarımı hareket ettirerek dokunuşunu derinleştiriyorum.

"Biri çok muhtaç," diyor Willow kulağıma, sonra kulak mememi ısırtıyor.

"Senin için mi? Her zaman." Sesim çakıl gibi.

Willow önümde diz çöküyor. Bir eliyle zonklayan sikimin gövdesini kavıyor, ağzı ise ucuna çok yakın. Bana bakıyor ve yemin ederim ki o anda neredeyse boşalacaktım.

"Bana öyle bakamazsın," diyorum, duşumdaki bu lanet sirene bakarak.

"Nasıl?" diyor ve sonra sikimi ağzına alıyor.

"Siktir," diye inleyip arkama yaslanıyorum, kollarım arkamda. Beni ağzına alıp çıkardığı her seferinde göğsüm inip kalkıyor. Ona bakamıyorum. Bakarsam erken boşalırdım. Aptal gibi.

Onun elleri. Ağzı. Dudakları. Her şey üst üste geliyor ve ben boşalmaya yakınıyorum.

"Lo, kalk," diyorum, sesim hırıltı gibi.

O, pop sesiyle sikimi ağzından çıkarır. O ayağa kalktığı anda, bacaklarından birini tutup uyluklarıma üzerine çekerim. Willow nereye gittiğimi bilir ve bacaklarını bana geçirir.

Yavaş yavaş, benim uzunluğumun üzerine kayıyor. Parmaklarımla klitorisine dokunuyorum. Her dokunuş, çok sevdiğim o inlemeleri ortaya çıkarıyor. Willow kollarını boynuma doluyor, ben otururken beni sürmesi için kendine biraz destek sağlıyor.

Bir elimle belini tutarak onu yönlendiriyorum. Diğer elimle sinir demetine dokunuyorum.

"Bana böyle dokunmaya devam et. Aynen böyle." Hızı artırıyor. Onu böyle duymak beni çıldırtıyor, ama henüz zamanı değil.

Bana biraz daha yaklaşır. Ritmi onun belirlemesine izin veririm.

"Aman," diye nefesini tutar, "kıçım!" diye talep eder. Elim belinden kıkına doğru kayar. Keskin ses onu daha da tahrik eder. Parmaklarım daha hızlı hareket eder, kalçalarımı öne doğru sallıyorum. Geri. Öne.

Ve işte gidiyor.

Willow başını geriye atar, göğüslerini yüzüme doğru iter. Birini ağzıma alırım. Ben onun içine boşalırken o titrer ve sarsılır.

"Siktir, Lo."

Artçı sarsıntıları birlikte atlatıyoruz. Saçlarını öne doğru atıyor ve alnını alnıma dayıyor. Nefesi hızlı. Biz uyumluyuz.

Ellerimi saçlarına koyup onu kendime çekerek öpüyorum.

"Sanırım uyanmaya değdi," diye gülüyor ve beni öpüşünden gülümsediğini hissedebiliyorum.

WILLOW'U en sevdiğim kahvaltı mekanlarından birine götürüyorum. Burası gizli bir hazine ve gelmeyi planlıyorsam personele mesaj atabiliyorum. Bana arka koltuklardan veya masalardan birini vermek için ellerinden geleni yapıyorlar. Böylece insanlar ön camdan beni göremezler.

Dürüst olmak gerekirse, insanların beni bir grup içinden seçmesi nadirdir. Willow'u kamuoyuna tanıtarak ve kesinlikle onu buraya getirerek oyunu biraz değiştirdiğimi düşünüyorum.

Kahvaltımızı kesintisiz yapıyoruz. Ona pankek, bana omlet. Kahve fincanını sanki hayat kaynağıymış gibi tutuyor.

"Kimse onu senden almayacak," diye şaka yapıyorum.

"Almasalar iyi olur." Gözlerini kapatıp uzun bir yudum alır. "Dün gece biri beni geç saatlere kadar uyutmadı." Gözlerinin önünde, kumlu bir plajdaki duman gibi buharla bana sırtarak bakar. "Bu bir şikayet değil, sadece bol miktarda kahveye ihtiyacım olacağını belirtmek için."

Çıkmak üzereyken çantasından bir teşekkür notu çıkarır. Bir dakika yazıp masanın üzerine bırakır.

Elime uzanır ve paparazziler bize doğru koşmadan önce kapıdan bir adım dışarı çıkarız. Sabahın huzurlu ortamı yok olmuştur.

Beni sinirlendiren şey, Willow'a bağırımları. Bu insanlarla daha önce de başım belaya girmişti ve bu can sıkıcı olabilir, ama nadiren saygısızlık olarak nitelendiririm.

İnsanlar dün gece olduğu gibi ona bağıyorlar, ama asıl sorun bizi etrafımızı sararak sıkıştırmaları. Her birimizin güvenlik görevlileri var ve ihtiyaç duyulmadıkça kendilerine bakmaları talimatı verilmiş durumda. Onlar yanımıza geldiklerinde, durumun kontrolden çıkabileceğini biliyorum.

Willow, Tripp'i eğlendirebileceğini nereden çıkardın?

Ne oluyor lan? Biri gerçekten böyle mi dedi? Ona bakıyorum, ama o sadece yere bakıyor.

Dexter'a ne oldu? Sence bu ne kadar sürecek?

Bu çok saçma. Bu insanların birine böyle bağırma cüretini göstermesi.

"Tripp. Yapma." Dikkatimi çekmek için elimi sıkıyor. Sesi, benim duyabileceğim kadar yüksek değil.

Willow, sorunun sen olduğunu hiç

düşündün mü? Tripp, o buna değmez!

Duruyorum. Güvenlik görevlisi arkamdan bana çarpıyor. Kimse durmamı beklemiyordu. Biliyorum, bunu unutmam gerek ama yapamıyorum. Öfke damarlarıma doluyor.

Az önce yüzüme, onun buna değmediğini haykıran adama dönüyorum. Fotoğraf çekmeyi bile bırakmıyor.

Yürümem gereken bir çizgi var. Aksi takdirde, kendimi büyük bir belada bulurum. Yasal bir belada. Can sıkıcı bir belada.

Mümkün olduğunca hafif bir dokunuşla, tek parmağımı kamerasına koyarım. Gözünü vizörden çeker ve ben de yüzünü görebilecek kadar nazikçe uzaklaşıyorum.

"Ne dedin?" Sesimi sabit tutuyorum ve önümdeki bu zavallı adamla göz teması kuruyorum.

" , , , , , , , , , , omuzlarını silkiyor.

Umursamaz. Lanet olası pislik.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum. Sen aptal fotoğraflarını çekip, ilgilenenlere satabilirsin, ama hakkında hiçbir şey bilmediğin şeyler hakkında bağırmasan sevinirim." Hasta gibi sahte bir gülümsemeyle söylüyorum.

"Tripp, gidelim," diyor Willow. Hâlâ tuttuğu eli çekiyor.

"Beni duydun mu?" önümde küçülen adama soruyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, ama anladığını belirtmek için başını sallıyor. Kalabalığın içinden geri çekiliyor. Tüm bu olayın kaydedildiğini biliyorum ve umurumda değil.

Willow ve ben arabama geri dönüyoruz.

"Üzgünüm, bunun üstesinden gelmek zor olduğunu biliyorum ve..." "Neden özür diliyorsun? İyi misin?"

"Dürüst olmak gerekirse, duyduğum en kötü şey değil..." Sesi giderek azalır ve dizlerinin üzerine koyduğu ellerine bakar.

"Bu normal değil." Elimi onun elinin üzerine koyuyorum. Bana bakmıyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Onları durdurmaya çalış. Buna değmez."

"Bu eziklerden birine, insanlara böyle davranılmayacağını anlayabilirsem, bunu yapacağım. Her seferinde. Yapmak zorunda değilim, ama yapmak istiyorum."

"Tripp."

"Bana bunun değmeyeceğini söyleme. Değer," diyorum, öncekinden daha yumuşak bir sesle.

"Sana minnettarım. Gerçekten minnettarım." Derin bir nefes alır. "Ama basını çağırmana gerek yok. Asla kazanamazsın. Onlar çok fazla. Az önce olanlar gibi şeyler beni rahatsız ediyor. Birinin kendini kaybetmesinden korkuyorum. Kimsenin sakın kalacağına güvenmiyorum."

Hemen kendimi kötü hissediyorum. Benimle birlikteyken kendini güvende hissetmesini istiyorum. Bu sabah bunu başarabildiğimden emin değilim.

"Bunu uzun zamandır yapıyorum. Söylenecek her şey söylendi. Bu konuya girmeyi tercih etmiyorum." Sesi titriyor. Gözleri biraz nemli bir şekilde yukarı bakıyor. "Duygusal davranmak istemiyorum. Sadece şaşırdım. Dexter hakkında bağırmlar. Genelde daha kalın deriliyimdir."

"Öyleydi. Çok fazla. Tepki gösterdiğin için özür dileme." Beni duymasını istiyorum.

Elimi bacağından çekip diğer elimle yanaklarına dokunuyorum. Onu kendime çekip öpüyorum. Bu sabahki öpücüğe kıyasla tatlı ve uysal bir öpücük.

"Beni kahvaltıya çıkardığın için teşekkürler." Kendini toparlamaya çalıştığını anlayabiliyorum.

Elini öpüyorum.

"Umarım gelecekte daha birçok kahvaltı yaparız, Lo."

Bölüm 34

Willow

Sadece birkaç saat sonra, basın danışmanım arayarak manşetler hakkında beni bilgilendirir. Hiçbiri saygın kaynaklardan çıkmamıştır, ama bu insanların onları görmeyeceği anlamına gelmez.

Ve O Bir Sonrakine Geçti: Willow Bir Sonraki Erkek Arkadaşını Seçti

Oyuncu Oyuna Getirilecek mi? Willow, NFL Oyuncusu Tripp Owens ile Çıkıyor

Willow'un Kariyeri Durgunlaşmış Olabilir, Ama Aşk Hayatı Değil Tripp Owens Paparazzilere Zorla Müdahale Ediyor

En çok canımı yakan sonuncusu. Tripp güç kullanmadı. Herkes onun ne kadar kendini tuttuğunu görebiliyordu. Kimse şiddet uygulamadı. Basının sorunu da bu, kimse gerçekte ne olduğunu umursamıyor, sadece tıklanma sayısını önemsiyorlar.

Tripp'e son manşetin bağlantısını da ekleyerek bir uyarı mesajı attım.

Ne büyük bir değişim.

Dün, uzun zamandır geçirdiğim en güzel günlerden biriydi. Maç. Tripp'in annesiyle tanışmak. Takımla vakit geçirmek. Tripp'le geçirdiğim gece.

Seni her fırsatta aşağı çekmek için yaşayan bir grup yabancıyla gerçeklerle yüzleşmek gibisi yoktur. Bu işin bir parçası. Bunu biliyorum. Hayatımı ve yaratma yeteneğimi seviyorum. Ne yazık ki, basın da bunun bir parçası.

Ya Tripp için bu durum çok ağır gelirse? Onun tüm bunları nasıl karşıladığından, bunun onun için normal bir etkileşim olmadığını anlayabiliyordum. Bu düşünce beynimde dönüp duruyor. Beni rahatsız ediyor.

Bugün benim için buna değer olduğunu söyledi. Bu ne kadar sürecek?

Beynim durmak bilmediğinde, her zaman yardımcı olan bir şey vardır. Müzik. Stüdyoya gidip çalışmaya başlarım.

Son birkaç saattir kendimi tamamen işime verdim. Yeni müzikler. Yeni sözler. Üretken olmak iyi geliyor. Telefonum titriyor.

Tripp

güç kullanıyor lol

Bu berbat bir başlık, futbolla ilgili

bir kelime oyunu bile

kullanmamış, fırsatı kaçırmış.

Ben

başka nasıl olabilirim ki? beni rahatsız etmiyor

Hiç Biraz bile

Toplantılardan bıktım

■ bahsi kazanmayı umarak

■ Touchdown'ları unuttun mu?! Bana müzik

■ borçlusun bebeğim!

■ Yarın izin günüm. Bu da orada kalabileceğim anlamına geliyor.

■ kes şunu

■ ayrıca, jakuzi beni çağırıyor

Gülümsemekten yanaklarım ağrıyor.

TRİPP, beni rahatsız etmemek için stüdyonun kapısını dikkatlice açıyor. Gitarla otururken mola verdiğimi görünce yanıma gelip yanağıma öpücük konduruyor.

"Bugün yazma nasıl gidiyor?"

"Şaşırtıcı derecede iyi," diyorum, gitarı çıkarıp yanıma koyuyorum.

"Benim yüzümden durma."

"Hayır, ara vermem lazım."

"O zaman tam zamanında geldim," der ve y a n ı m a oturur.

Ona yaslanıyorum ve o da kolunu omuzlarıma doluyor.

"Müzik ön izlemesi için çok heyecanlıyım. Yalan söylemeyeceğim bile."

"Ahh. O zaman ikimizden biri." Bir elimle gözlerimi kapatıyorum.

"Asla kimseye müziği erken dinletmem. Bu beni utandırıyor. Bir şey hakkında ilk tepkiyi almak. Önemli birinden."

"Önemli biri, ha?" Bana yaslanıp omzumu sıkıyor.

Neden öyle dedim ki? Yemin ederim, bazen beynim bir düşünceden diğerine atlıyor. Boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayılıyor ve bir parçam yerin dibine girmek istiyor.

Tripp iki parmağıyla yüzümü kendine doğru çevirir ve dudaklarını dudaklarıma koyar.

"Önemli biri olmayı seviyorum," diyor öpüşmelerin arasında, dudaklarında kocaman bir gülümsemeye.

Gittikçe daha da derine batıyorum. Her böyle bir şey söylediğinde, manyetik çekim daha da güçleniyor gibi. Söylediği sözler değil, söyleme şekli. O bunu içtenlikle söylüyor.

"Tamam, hadi bitirelim şunu. İki tam şarkı ve bir başka şarkının bir parçası çalınmaya hazır. Ses kartındaki çıkışı değiştiriyorum, böylece kulaklığımdan değil, tüm stüdyodan çalınacak.

Tripp ellerini ovuşturup dik oturuyor.

Müzik stüdyoyu dolduruyor. İlk ikisi sadece piyano ve kısmi şarkı gitarda. Sesim gelip giderken ben de volta atıyorum. Ona çalabilirim ama ondan ne kadar uzak olursam o kadar iyi. Kalbim hızla atıyor ve ellerim biraz titriyor.

İkinci şarkının ortasındayken, hızlıca bir bakış atıyorum. Tripp gözleri kapalı, yüzünde bir gülümsemeye ritimle birlikte hafifçe sallanıyor. Bu tepki, endişemi biraz olsun hafifletiyor.

Bu şarkının köprüsünü çok seviyorum. Beynimden piyano tuşlarına düşen ve yazarken tam da doğru noktaya isabet eden bir şarkı.

Çalarken sözleri dudaklarımla
söylüyorum.

*Sen ve ben dans ediyoruz, gece gökyüzünün
altında, sadece bir parıltı
Birbirine dolanmış, geçici bir an, bu kozmik
rüyanın kenarında
Her yıldız, kendine özgü, parlak
güzelliği Aralarındaki boşluklarda
Dans ediyoruz ve sen beni önemliymiş gibi
öpüyorsun, Görünmez bir söz*

Müzik durur. Tripp ayağa kalkar ve benim dehşetle izlediğim bir şekilde alkışlar.

"Kes şunu." Elimi alnıma koyup, ondan saklanıyormuş gibi yapıyorum.

"Hayır, yapmayacağım. Bu bir hayranın hayali! Ben bu hayali yaşıyorum." Bana doğru yürüyor. "Willow, bu çok güzel. Piyano narin ve güçlü ve ah, piyano eşliğinde şarkı söylediğinde sesin çok güzel çıkıyor."

"Hala kaba, yapılacak çok iş var ve düzeltilmesi gereken şeyler var."

"'ın kaba versiyonu daha iyi birçok insanın cilalı versiyonundan.

Cidden."

"Bu, birinin bana söylediği en nazik sözlerden biri. Teşekkür ederim." Ve öyle de. İnsanlar müziğin iyi olduğunu, sözlerin anlamlı olduğunu, bir şeyler hissettiklerini söylüyorlar. Tripp, birkaç şarkıdan sonra sadece birkaç dakika içinde bana çok güzel geri bildirimlerde bulundu.

"Erken çalmak istemediğini biliyorum ama teşekkür ederim. Bunu unutmayacağım. Özellikle de yeni şarkı radyolarda çalıp dünyayı kasıp kavururken. Onu ilk dinleyenlerden biri olduğumu bileceğim."

"Tripp Owens. Seninle ne yapacağım ben?" diye soruyorum, o ellerimi tutarken yanaklarım kızarıyor.

"Öncelikle, sorunlarımızı jakuzide unutalım derim. Sonra da birkaç fikrim daha var." Bir anda hem yaramaz hem de yakışıklı bir şekilde sırttı.

Bölüm 35

Tripp

Willow'a herkesin önünde çıkma teklif ettikten sonra işlerin çığırından çıktığını düşünüyorsam, şu anda olanlara ne demeli bilmiyorum.

İnsanlar apartmanımın önünde takılıp, bizi birlikte görmek için her şeyi yapıyorlar. Willow'un güvenlik ekibinin tavsiyesi üzerine, şimdilik birkaç kişi daha işe aldık.

Her gün, Willow'un ilk maçtaki ve kahvaltı randevumuzdaki fotoğraflarını kullanarak on yeni manşet çıkıyor. Çoğu beni gözlerimi devirip güldürüyor, sonra anneme mesaj atıp bunların doğru olmadığını bildiğinden emin oluyorum.

Bu kısım berbat.

Ama basın ve medya çılgınlığının bir kısmı olumlu yönleri odaklanmayı seçti. Ayrıca, Willow'un büyük hayran kitlesi bunlara sarıldı ve saçma sapan haberlerden daha fazla ilgi görüyorlar gibi görünüyor.

Willow ve Tripp – Super Bowl'dan Süper Sevimli Çifte Tripp Owens Hayatının Avını Yakaladı: Willow

Bu tür manşetler, her şeyi bırakıp tüm zamanımı Willow ile geçirmek istememe neden oluyor. Her ne kadar bu imkansız olsa da.

Artık sırrımız kalmadığı için Willow bu hafta neredeyse her gece benim evimde kaldı. Hatta şehirde bir stüdyo kiraladı. Onun evine gidip gelmek pek de kısa bir yol değil. Yeni albümünü benim evime daha yakın bir stüdyoda çalışmayı tercih etmesi, kalbimi iyi anlamda acıtıyor.

Dürüst olmak gerekirse, antrenörlerim son birkaç haftadır beni pek görmediler. Takımla ilgili her şeyi yapıyorum ama normalde "boş zamanlarımda" daha çok bire bir çalışırdım. Bu, dairemde kalan güzel kadınla daha fazla zaman geçirmek için ödemem gereken bir bedel.

Bu gece, Cosmos'un sahibi tarafından düzenlenen bir hayır galası var. Hayvanların refahı, sağlığı ve güvenliği için çalışan yeni bir hayır kurumu için düzenleniyor. Tek bildiğim, orada köpekler olacağı. Ayrıca Willow da benimle geliyor.

Emilie beni arayarak bugün için glamour ekibinin tüm detaylarını ayarlamamı istedi. Glamour ekibinin ne olduğunu açıkladıktan sonra işler daha kolay hale geldi. Saatime baktım ve muhtemelen hala dairemde olduklarını düşündüm.

Dairemin kapısını açtım ve tahminimce glamour ekibi çıkmak üzereydi. Gülümsediler ve bu gece eğlenmemi söylediler. Tanıdığım tek kişi menajeri Claire'di. Ve onun saç ve makyaj için orada olduğunu sanmıyorum.

Claire dışında herkes gittikten sonra, Willow'u aramaya başlamadan önce, o oturma odasına girdi. Ayaklarım yere yapışmış gibi. Kıpırdayamıyorum. İnanılmaz görünüyor.

Elbisesi siyah, ama farklı kumaşların karışımı. Üst kısmı yapılı, vücuduna sıkı otururken, alt kısmı kabarık şifon katmanlardan oluşuyor. Tek çocuksanız ve babanız sorumsuzsa, annenizle çok zaman geçirirsiniz ve şifon gibi kelimeleri öğrenirsiniz.

"İşte orada," diyor Willow bana doğru yürürken.

"Harika görünüyorsun." Elini tutuyorum ve o da kabul edince onu bir kez döndürüyorum. Kahkahası penthouse'u dolduruyor ve bu en güzel ses. "Bu elbise muhteşem."

"Teşekkürler. Yeni yetenekli bir tasarımcı. Emilie bağlantıyı kurdu, elbiseyi gönderdiler ve bu gece onu giymem gerektiğini biliyordum. Bayıldım." Şifon katmanlarını kaldırıp düşürerek oynatıyor.

"Bu gece için her şey hazır olmalı. Zack ve belki birkaç bekar arkadaşınla oturacağını biliyorum. İlk büyük etkinliğinizde, rastgele birinin burnunu sokmasını istemedim," diyor Claire, planını açıklarken.

"Sen harikasın. Ben hazırlanırken bazı işleri hallettiğin için teşekkürler," diyor Willow, Claire'in elini tutarak.

"Elbette. Emilie'nin bu gece çılgınca davranmasına izin verme," diyor Claire. Emilie'nin bizim yakınıımızdaki bir masada oturacağını biliyorum. Her oyuncu, dağıtmak için fazladan biletlere sahipti çünkü dolu bir gala, hayır kurumu için daha fazla para anlamına geliyordu. Emilie'yi davet etmek kolaydı. Claire'e gelmek isteyip istemediğini sorduk, o da bize alaycı bir şekilde baktı ve aslında hiç cevap vermedi. Uzun lafın kısıası, gelmeyecek.

Claire, Willow'un yeni turu için hala plak şirketinde çalışıyor. Willow kayıt aşamasındayken, özellikle sahne arkasında birçok işi hallediyor gibi görünüyor.

Lo'ya bakmaktan kendimi alamıyorum. O, kelimenin tam anlamıyla nefes almamı zorlaştırıyor. Dudakları koyu pembe, neredeyse eflatut renginde. Onun imzası haline gelen pembe dudaklarını seviyorum. Çoğu kadın bu tür etkinliklerde kırmızı ruj sürer, ama Willow'un kendine özgü bir tarzı olması hoşuma gidiyor.

"MVP, gidip hazırlanmalısın," diyor ve elbisesi önünü düzeltiyor.

Claire de söze karışıyor. "Yüzünü yıkamayı unutma. Ağzında salya var," diyor ve ağızımı işaret ederek şaka yapıyor. Gitmeden önce sırtıma bir şaplak atıyor.

ARAÇ DURDUĞUNDA, kameraların aralıksız tıklamalarını duyabiliyorum. Kapıyı açıp ilk ben dışarı çıkıyorum. Ellerimle siyah takım elbisenin önünü düzeltiyorum ve düğmeleri bir kez daha kontrol ediyorum. Kalabalık hızla kargaşaya dönüşüyor. Willow'un arabada olduğunu biliyorlar. Bekliyorlar.

Birkaç saniye boyunca girişin önünde durup herkese hafif bir gülümseme atıyorum. Sesin uygun bir heyecan seviyesine ulaştığını düşündüğümde, elimi uzatıp Willow'u dışarı çıkarıyorum. Ayağı haliya basıyor. Fotoğraf makinelerinin tıklamaları aralıksız, ıgıllıklar kulakları sağır ediyor — tasarımcı takımımın altındaki kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

Elini bırakmak yerine, onu hızlıca döndürüyorum. Hazırlıksız yakalanıyor ve bu, içten bir gülümsemeye yol açıyor. Sonra el ele tutuşuyoruz ve paparazzilerin tam da istediği şeyi yaptığımı biliyorum.

Elbette, sınırı aşanlara bağırırım ama aynı zamanda kurallara uyan basına da şans vermek için buradayım.

El ele tutuşarak halıya doğru yürüyoruz.

Willow! Willow! Buraya bak! Tripp!

Çok heyecan verici ama aslında hiç sorun değil. İlk kez biriyle birlikte böyle bir etkinliğe katılıyorum. Duygularımı bastırıyorum — bu kırmızı halıda ağlamayacağım. Willow'un elini sıkıca tutarak, bana attığı utangaç bakışları ve alkışları içime sindirmeye çalışıyorum. Gözlerimiz bir an için buluşuyor, o altın rengi bakışların içinde yüzmek istediğimi anlayacak kadar uzun bir an.

Poz verip kırmızı halıda yavaşça ilerlerken, bir dizi ses arasından ayırt edebileceğim bir kahkaha duyuyorum. Zack. Tam zamanında arkama dönüp onun Emilie'nin elini tuttuğunu görüyorum. Emilie şaşkın ama elini tutuyor ve Zack onu poz vermek için kendine çekiyor. Basın buna bayılıyor. Emilie çabucak toparlanır, çatık kaşlarını kırmızı halıya yakışır bir ifadeyle değiştirir, sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi.

"Ne oluyor yahu?!" Willow benim gördüğümü görünce böyle diyor. "Yemin ederim, o kadın her şeyi yapabilir." Başını sallayıp gülüyor.

"Zack ve ben aynı türden bir spontanlığa sahibiz," derim ve onu o kadar hızlı eğdiririm ki, sanki onu düşürecekmişim gibi kollarımı tutar. Asla düşürmem. Ne yaptığımı anladığında, pembe bir gülümseme takınır ve ben de onu öpmekten kendimi alamam.

Sanki tüm kameralar bize dönmüş ve bize yaklaşmış gibi hissediyorum. Öpüşmemizi uzatıyorum, çünkü bunu gerçekten istiyorum ve herkesin bunu yediğini biliyorum. Bu ünlü şey mi? Muhteşem kız arkadaşını öperken, o da sana içtenlikle karşılık veriyorsa, o kadar da kötü değil.

Bunun tipik bir kırmızı halı davranışı olmadığını biliyorum. Cosmos PR ekibi bize etkinlik hakkında bilgi verdi ve entelektüel, sofistike ve zarif gibi kelimeler kullandı. Oops.

Böyle bir etkinlikte hiç bu kadar eğlenmemiştim. Zack birini getireceğini söylediği için Emilie bizim masamıza katıldı ama bu plan işe yaramadı. Kim bilir bu hafta ne tür bir lezzet planlıyordu.

Herkes Willow ve Emilie'nin ekibin bir parçasıymış gibi davrandı. İçkiler akıyordu, atıştırmalıklar hiç bitmiyordu ve şimdi Willow'un karamelli popcorn cheesecake'i yerken inlemelerini dinliyorum.

O lanet inilti.

Takımın sahibi, birinin bu köpeği evine almasını sağlamak için bir golden retriever yavrusu tutarken, ben kasıklarımı düzeltmiyorum. Sinsi piç.

Kutlamadan sonra, daha fazla içki ve müzik var. Bazı insanlar masamıza yaklaşıp Willow ile fotoğraf çekilmek istiyorlar. O bir kraliçe ve hepsine evet diyor.

Sadece ikimiz, yüksek bir masada duruyoruz. Zack ve Emilie bir saat önce dans etmek için bizi terk ettiler. Hoş bir sarhoşluk hissediyorum. Sarhoş değilim ama her şey yeterince yumuşak. Willow'un da aynı şeyi hissettiğini anlayabiliyorum.

Eli enseme uzanıyor ve bana yaslanarak yavaşça daireler çiziyor. Elini tutup bileğinin iç kısmına öpücükler konduruyorum. Kollarını boynuma doluyor ve yavaş bir şarkı eşliğinde dans ediyoruz.

"Bir içki daha içip sonra eve gidelim mi?" diye kulağıma fısıldıyor.

"Eve. Bunu söylediğinde çok hoşuma gidiyor." Kollarımı beline doluyorum ve onu kaldırıp daireler çizerek döndürüyorum. İki kadeh şampanyadan önce olduğundan biraz daha yüksek sesle gülerek başını geriye atıyor.

Onu yere indirip, çenesiyle kulağı arasındaki hassas noktaya bir öpücük konduruyorum. Gıdıklanıyormuş gibi davranıyor ama ben bunun benim ağzımın en sevdiği yerlerden biri olduğunu biliyorum.

Bara doğru yürüdüm ve terli Zack'in yanında bir bardak suyu yudumlarırken buldum kendimi.

"Belki de eşin bu gece gelirse boğulacağından korktu." Onu baştan aşağı süzdüm, omzundan tutup kendime doğru çektim ve

ikimiz de güldüğümüzde onu salladım.

"Dans pisti tam da burada! Hayatının aşkı olacak kişiye bu kadar bağlanmamış olsaydın bunu bilirdin." Zack, cin tonikini dudaklarına götürdü. Sözleri beni vurdu. Onları sindirdim. Ya haklıysa? *Siktir*. Umarım haklıdır.

"Erkeklerle karşı bu kadar rahat davranmasına inanamıyorum. Ben de takılmak istiyorum. Üzgün köpek yavrularının sergilendiği şık bir galada değil, bir barda ne dersin? Kesinlikle yapabiliriz." Zack, terden çok daha koyu görünen saçlarını elleriyle taradı.

Yüksek masaya bakıyorum ve Willow'u biriyle görüyorum. Bir erkekle. Tanımadığım biri. Konuşurken kollarını yüksek masaya dayıyor.

Ona şampanya, kendime ise sek burbon sipariş ediyorum. Ona ne yaptığını görmek için sürekli arkama bakıyorum. Belki birbirlerini tanıyorlar? O çok fazla insan tanıyor. Öyle olmalı.

"Neden somurtuyorsun?" diye sorar Zack ve Willow'a bakar.

"Hiçbir şey. Önemli değil. O kim, biliyor musun?" diye soruyorum, sözlerim birbirine karışıyor.

Zack gözlerini kısar. "Hiçbir fikrim yok."

"Davetiyeği nasıl aldı acaba?" diye alaycı bir şekilde soruyorum ve barmeni arıyorum. İçkilerimi istiyorum. Bu tedirginlik beni boğacakmış gibi geliyor.

"Sen neyden bahsediyorsun?" Zack gülüyor. Şaka yaptığımı sanıyor. Ben öyle düşünmüyorum. Bu adam, ben ayrılır ayrılmaz yolunu bulacaktır.

Willow gülüyor ve elini onun koluna koyuyor. Midem bulanıyor.

Barmen içkileri önüme koyar. Bahşiş kavanozuna yirmi dolar koyup bardakları alırım. Koluma biraz burbon dökülür.

"Dur, dur. Tripp. Ne yapacaksan, yapma," Zack beni ikna etmeye çalışıyor, neredeyse koşarak bana yetişmeye çalışıyor.

Bourbonumu istemeden sertçe masaya koyarım. Ya da belki de istemeden değil. İkisi de gözlerini bana diker.

"İşte buradasın, Lo." Ona şampanya kadehini uzattım. Zack yanımda garip bir şekilde duruyor.

"Tripp Owens! Geçen yılki Super Bowl'da en iyi oyuncuydu," diyor adam. Willow içkisini yudumluyor.

"O benim," derken burbonumdan bir yudum alıp, yakıcı tadını hoş geldin dercesine kabul ediyorum.

"Sadece Willow'un büyük bir hayranıyım. Gelip kendimi tanıtmak istedim. Bu fırsatı kaçırmak istemedim." Bana göz kırpmıyor. Ya da ona. Ya da kim bilir. Kıskanç bir pislik olduğumu biliyorum, ama elimde değil.

"Eminim kaırmazdın." Bir yudum daha alıp, camın arkasından ona bakıyorum. Zack elini omzuma koyup sıkıyor.

"Aslında Oliver benim memleketimden, Virginia'da benim evimden yaklaşık on beş dakika uzaklıkta küçük bir kasabadan. Ne tesadüf, değil mi?" Willow beni geri getirmeye çalışarak diyor. Oliver'a işaret etmeden önce elini nazikçe koluma koyuyor.

"Ne tesadüf," derim, pek eğlenmemiş gibi ve bu adamla göz teması kurmadan.

"Dünya küçük, falan filan..." Zack araya girip durumu düzeltmeye çalışır, ama olan olmuştur.

"Hey, ne yaptığımı bilmiyorum. Seni kırmak istemedim. Ya da..." Oliver sözlerini karıştırır. Willow'a bakar. "Seninle tanışmak harikaydı. Gerçekten. Bir sonraki albümünü sabırsızlıkla bekliyorum." Elini uzatır ve Willow elini sıkar.

Oliver, yüksek masadaki bize bir kez daha bakmadan ayrılır.

Willow bana döner, keskin bir bakışla. Sanki gözlerinden bıçaklar çıkacakmış gibi.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu, sesi elik gibi sertti.

Bölüm 36

Willow

NE. LAN.

Tripp buraya koşar gibi gelir ve hiçbir şey yapmayan bu adama alaycı bir pislik gibi davranır. Ellerimi belime koyup Tripp'e bakarak konuşmasını beklerim. Ama ilk konuşan Zack olur.

"Bu benim işaretim." Ellerini çırparak birbirine sürter. "Eğer bir daha görüşmezsek, bu gece çok eğlenceliydi," der Zack, sanki kendini ikna etmeye çalışır gibi, beni kucaklayarak. Ben bakışlarımı Tripp'ten ayırmam. "Antrenmanda görüşürüz," der Zack Tripp'e ve bana el sallayarak ellerini cebine sokar ve dans pistine geri döner.

"Neden böyle davranıyorsun?" diye soruyorum, soruyu başka bir şekilde ifade ederek.

"Nasıl yani?" diye cevap veriyor, sanki neden bahsettiğimi hiç anlamamış gibi. Bundan daha sinir bozucu bir şey var mı?

"Böyle." Onu baştan aşağı işaret ediyorum. "Şu anda davrandığın gibi."

"Ben ayrılır ayrılmaz masaya koşuyor mu? Tabii. O senin *büyük hayranın*." Sesinde alaycı bir ton var. "Seni burada güldürüyordu. Ne bu kadar komikti?"

Tek yapabileceğim gülmek. Alnımı ellerime dayadım.

"Tripp. Memleketinden birini görmek ne kadar güzel, biliyor musun? Virginia'nın kırsalını anıyordu. Lise günlerini. Hepsi bu. Bana aşkını ilan ettiğini sandıysan, yanılıyorsun."

Bana bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Ne olduğunu anlamaya çalışıyorum ama bana pek bir şey söylemiyor.

"Tripp." Ona daha yakın eğildim. "Ne oldu sana?"

"Bilmiyorum lan. Barda oturuyordum ve senin onunla gülüşüp, ona dokunup durduğunu gördüm. Sadece... Hoşuma gitmedi. Nasıl geldiğini biliyorum."

Ah, işte bu.

"Kıskanç bir pislik gibi görünüyorsun." Onu affetmiyorum.

Yüzündeki ifade, doğruyu söylediğimi gösteriyor. Tüm bunlar bu kadar tuhaf ve neredeyse acınası olmasaydı, kazanmış gibi hissederdim.

"Kıskanç bir pislik gibi davranıyorum. Beni kıskançlık yapmaya ve seni kendime saklamaya zorluyorsun. Ben sadece..."

"Dur bir dakika." Kalan mesafeyi kapatıp parmağımı göğsüne koyuyorum. Ona bakıyorum; geri çekilmiyor. "Biz yetişkiniz. Kıskançlık yapamam. Bana güvenmen gerekiyor. Aksi takdirde..." Başımı eğiyorum. "Aksi takdirde, bu ilişki yürümez."

Uzun bir nefes verir, sonra boynunu iki yana uzatarak kendini toparlamaya çalışır.

"Sana güveniyorum," diyor, sadece benim duyabileceğim kadar sessizce.

"İki dakika önceki halin güvenmiyordu." Mümkün olduğunca açık olmak istiyorum.

"Evet. Sana söyledim. Bu konuda iyi değilim." Elleriyle saçlarını karıştırdıktan sonra ensesine koydu. Gözyaşlarını silmeye çalışıyor gibi görünüyordu.

Bu adam. Kıskanç. Kendine güveni yok.

Tanıdığım adamı geri getirmek için aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Dudaklarına tatlı bir öpücük konduruyorum.

"Akşamın %98'inde bu konuda çok iyiydin. Bir şey seni rahatsız ediyorsa, bana söylemelisin. Ama en önemlisi, bana güvenmelisin. Ayrıca, tanışacağım ve benden bir şey isteyecek tüm insanlar arasında, o adam oldukça uysaldı." Onu bir kez daha öpüyorum.

"Özür dilerim. Yavaşlamalıydım. Her şeyi iyice düşünmeliydim." Bunu itiraf etmesinin zor olduğunu biliyorum.

Elini tutup göğsüme koyuyorum.

"Evet, yapmalıydın." Onu tekrar öpüyorum. Bu konuyu uzatmak istemiyorum ama kolayca unutabileceğim bir şey değil.

TRİPP VE BEN sessizce hareket ederek gala kıyafetlerimizi çıkarıp pijamalarımızı giyiyoruz. Pembe saten şort ve ona uyan bir üst giyiyorum. Tripp'in yanından geçerken elini sırtıma koyup kumaşın yumuşaklığını okşuyor.

Beni arkadan sarar, sırtım onun göğsüne yaslanır. Ben onun kollarını tutarken, o hafifçe ileri geri sallanır. Tripp çenesini omzuma koyar ve boynumu öper.

Davranışlarından dolayı utandığını biliyorum. Sessizlik rahatsız edici ve neredeyse rahatsızlık verici, ama ilk konuşan ben olmayacağım.

"Lo, kıskanç bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim," diyor, sesi düzgün ve yumuşak.

"Biliyorum." Onun ön kollarını ovuşturuyorum ve başımı eğerek yüzünün yan tarafına dokunuyorum.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu, sesinde hüznü vardı.

"Yatmaya gidiyoruz," derim ve ona dönerek. Kollarını belime doluyor. "Ve bir dahaki sefere daha iyisini yapmaya çalışırız."

Bölüm 37

Tripp

"Yeni takım hakkında ne düşünüyorsun? Her şey yolunda gidiyor gibi görünüyor." Bazen terapistlik de yapan spor psikoloğum karşımda oturuyor.

Ofisi minimalist ve modern. Açık ve ferah renklerde boyanmış, yumuşak ışıklandırılmış ve maksimum konfor sunmak için tasarlanmış yaklaşık beş farklı oturma seçeneği var. New York'a taşındığımdan beri ona gidiyorum. Beni doğru yönde yönlendiriyor ve tüm önemli konuları ele aldıktan sonra her zaman futbol dışındaki diğer alanları keşfetmeye istekli oluyor.

"Kazanmak işleri kolaylaştırıyor. Oyun hala eğlenceli." Biliyorum, bana soracağı soru bu olacak.

"Kazanmak mı yoksa başka bir şey mi seni tatmin ediyor?"

"Burada bir yerim olduğunu hissediyorum. Bir grup adam sakatlandığı için oynamıyorum, onlar benim oynamamı istediği için oynuyorum. Yeterince iyiyim. Ayrıca Willow'u da bana kazandırdı." Onu hatırlayınca yanaklarım kızardı.

"Willow. Bu senin ilk yetişkin ilişkin gibi görünüyor. Denge nasıl? Bu konuda ne hissediyorsun?" diye soruyor. Tek yaptığı soru sormak. Bunun onun işi olduğunu biliyorum ama bazen birinin elli dakikalık bir seansta bu kadar çok soruyu nasıl sığdırabildiğini merak ediyorum.

"Öyle. Elimden geldiğince yapmaya çalışıyorum. Birlikte olmadığımız zamanlarda tüm bonus eğitimlerini yapıyorum. Bazı günler, yanlış bir şey yaptığımı veya bir fırsatı kaçırdığımı hissediyorum. Ama Willow'la birlikteyken, bu düşüncelerim sessizleşiyor." Ellerimi

, neredeyse çok sertçe ovuşturuyorum. "Bence iyi gidiyor. Son zamanlarda bir şey oldu ama..."

"İstersen paylaşabilirsin."

Sorun şu ki, kendimi daha da derin bir terapi çukuruna sokarken ağzımı tutamamakla ünlü biriyim.

"Bir hayır etkinliğindeydik ve birdenbire çok kıskandım. Uzun zamandır hissetmediğim bir duygu içime sızdı. O sadece bir adamla konuşuyordu ama ben kendimi tutamadım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Olaylar yaşanırken, bir pislik ya da bir çocuk gibi davrandım. Sanki dışarıdan izliyormuşum gibi hissettim ve davranışlarımdan çok utandım ama yine de durmadım. Adamı rahatsız ettim. Willow üzüldü."

"İlginç. Neden durduramadığını düşünüyorsun?" Sandalyesinde kıpırdanıyor.

"Beynim ağrıyor. Neden yapamadığımı bilmiyorum. *Sen* biliyor olabilirsin gibi geliyor..." Bazen senaryoyu tersine çevirmeye çalışırım. Nadiren işe yarar.

O gülüyor, sonra bacaklarını çaprazlayıp sandalyesine yaslanıyor.

"Acaba sana karşı hisler mi beslemeye başladın? Ciddi hisler mi?"

Tabii ki yine lanet olası bir soruyla cevap verecekti.

"Evet, öyle. Ama anlamıyorum."

"Tripp, bizim için önemli olan şeyler olduğunda, onları korumak için elimizden gelen her şeyi yapmak isteriz. Bazen bu mantıklı gelmez. Bazen eylemlerimiz beynimizden daha hızlıdır. Bu zaten senin mücadele ettiğin bir şey, değil mi?"

"Evet. Ben dürtüsel bir ahmağım ve bazen bu durum başıma bela oluyor. Bunun üzerinde çalışmam gerektiğini biliyorum."

"Bunu belirtmemin tek nedeni, Willow ile vakit geçirmeye başladığından beri endişe ve panik ataklarının neredeyse tamamen ortadan kalkmış olmasıdır. Bu çok önemli. Bunun önemini göz ardı etmeni istemiyorum." Sesi hem sert hem de şefkatli.

Haklı. Kaygım neredeyse tamamen ortadan kalktı ve kendimi doğal olarak daha iyi bir ruh halinde buluyorum. Arka arkaya birkaç hafta evde olmak da yardımcı oluyor.

"Keşke sana bunun daha kolay olacağını söyleyebilseydim, ama korkarım ki öyle olmayacak. Korunmaya değer şeyler için çok çalışmak gerekir." Defterine bakarak bir sayfayı geri çevirdi. "Son seansımızdan kalan ödevini yaptın mı?"

Ah, futbolu bıraktığımda yapabileceğim üç olası yolu özetlemem gerekiyordu. Üçünden sadece birini yaptım.

"Kısmen. Bir seçenek, üniversite diplomamı kullanmanın bir yolunu bulmak, kar amacı gütmeyen kuruluşlarda çalışmak olabilir. Cosmos organizasyonunda birinin yönettiği birkaç kar amacı gütmeyen kuruluşu inceledim ve bunların birkaçı çocuklara odaklanıyor. Onlara spor yapma imkanı sunuyorlar. Okuldan sonra güvenli bir ortam sağlıyorlar. Bunu yapmaktan mutlu olacağımı düşünüyorum."

"Bir tane olması hiç olmamasından iyidir. Bence bu harika bir başlangıç. Bir dahaki sefere, diğer iki fikri bulalım ve bu ilk fikri genişletelim. Günlük hayatının nasıl olmasını istiyorsun? Bu bölgede kalmak mı istiyorsun, memleketine yakın bir yere mi taşınmak istiyorsun, yoksa tamamen başka bir yere mi? Sadece sen mi? Sen ve annen mi? Seninle birlikte başka biri var mı?"

Evet. Willow.

Kabul ederek başımı sallıyorum. Zamanımızın olduğunu biliyorum. "Şimdi, senin onayınla bitirelim."

"Ben dirençliyim. Ben güçlüyüm. Ben buradayım," diyorum ve bunu içtenlikle söylüyorum. Zorlandığım zamanlarda bu sözler beynimde yankılanıyor. O bana ilk kez bu sözleri tekrar etmemi istediğinde ne kadar saçma bulmuş olsam da.

DAİREME GİRİYORUM ve yanlış daireye girmişim gibi hissediyorum. Evde müzik çalıp duruyor ve çok lezzetli bir koku geliyor. Biri yemek pişiriyor.

Mutfağa giriyorum ve Willow'un ocakta dans ettiğini görüyorum. Geldiğimi duymadığını sanıyorum.

"Boo!" diye bağıriyorum, o sıcak tavanın yakınında bile değilken.

"AH!" diye bağıır ve biraz geri çekilir, sonra kahkahaya boğulur. "Bunu yapma!"

"Alışveriş nasıldı?" diye soruyorum, bugün annemle randevusu olduğunu bildiğimden.

"Eğlenceliydi! Örgü kulübüne de gittim. Çok iyi değilim ama çok rahatlatıcı." Gülerek oturma odasındaki sehpanın üzerinde duran bir yumak ipliği gösterir.

Annem Willow'a karşı tutumunu açıkça belli etti. Onu seviyor. Onu doyamıyor. Birkaç kez öğle yemeğine çıktıklarını ve bu alışveriş macerasına çıktıklarını biliyorum. Bu çok tatlı bir şey.

"Burada ne oluyor?" Ocağa yaklaşıyorum ve bir tavada karides ve deniz tarağı görüyorum. Sarımsak kokusu ağzımı sulandırıyor.

"Deniz ürünleri istediğini söylemiştin, ben de yemek pişirmek istedim. Mutfağını kullandığım için özür dilerim.

"Burada yemek pişirmekten her zaman memnuniyet duyarım. Özellikle de bu kadar güzel kokan yemekleri." Tavadan çıkan buharı kokluyorum. Tezgahın üzerinde bir salata ve pirinç gibi görünen bir şey var.

"Orzo. Biraz tereyağı ve parmesan peyniri. Karides ve deniz tarağıyla mükemmel uyum sağlıyor," diyor sanki aklımı okumuş gibi.

Arkasına geçip başımı boynuna yaslayarak, o yemek yapmaya devam ederken onu kucaklarım. Tavanın sesi, müzik ve Willow'un bana akşam yemeği hazırlarken çıkardığı seslere kendimi kaptırırım.

BAŞLAMAK ÜZEREYİZ. Bu maçın zorlu geçeceğini ve kazanma şansımızın düşük olduğunu biliyorum. Teknik olarak, yenileceğimiz tahmin ediliyor. Bu, oyuncular için ekstra bir motivasyon kaynağı oluyor.

Eylül sonu ve hava sonbaharın gelişiyle birlikte serinlemeye başladı. Jumbotron, maçı izlemeye gelen ünlüleri ve diğer sporcuları göstermeye başladı. Kaslarımı gevşetmek için biraz zıplıyorum. Ve sonra kalabalık tezahürat yapmaya başlıyor. Yüksek sesle.

Yukarı bakınca Willow'u görüyorum. Benim formamı giyiyor. Bu sadece Cosmos mavisi bir forma değil, önünde benim numaram da yazıyor. O süitte ve Willow el sallarken annemin alkışladığını ve sonra utanmış gibi gözlerini kapattığını görebiliyorum.

Willow el sallarken annemin alkışladığını ve sonra utanmış gibi gözlerini kapattığını görüyorum.

Gülümsemeden edemiyorum.

Diğer bazı oyuncular bana yumruk tokuşturuyor, kaskıma vuruyor ve sanki enerji bir kademe yükselmiş gibi.

Zack sırtıma vuruyor. "Tripp, bugün bu adamları yenmeliyiz. Kız arkadaşın senin formayı giyiyor. Bundan daha iyisi olamaz."

"Hadi gidelim lan."

MAÇ HIÇBİR ŞEKİLDE yakın geçmedi. Rakip takımın oyun kurucusu ilk yarıda dört kez topu kaptırdı ve yedek kulübesine gönderildi, benim oyun kurucum ise formundaydı. Koç, oyun kurucumuzun 52 yardlık bir touchdown pası atmasını sağlayan bir taktik oyun yapmamıza bile izin verdi ve pası ben yakaladım.

Yenilmeziz. Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor. Willow'a dönmeden önce bir basın toplantısı ile işimi bitiriyorum.

"Tripp, maç başlamadan önce Willow'u görmüşsün galiba.

Yayında gösterdiler. Paylaşmak istediğin bir şey var mı?

İnsanların bu konuya ne kadar önem verdiğini her zaman hafife alıyorum. Onu gösterirken benim de fotoğrafımı çekmeye çalışmalarını şaşırtıcı değil. Akıllıca.

"Sadece Cosmos mavisi ona çok yakışıyor."

Muhabirler gülüyor ve onlara yeterince bilgi verdiğimi biliyorum.

Willow ve annemin yanına yürüdüm. Willow, benim formam, gri taytım, siyah eteğim ve diz üstü çizmelerimle kolayca fark ediliyordu.

"Bunu nereden aldın?" diye soruyorum, kıyafetini işaret ederek.

"Annen ve ben bu hafta alışverişe gittik. Sürpriz olsun istedim."

Onu göğsüme çekip alnının üstüne öpücük kondurdum.

"Kesinlikle sürpriz oldu."

"Tripp! Bak. Viral oldun." Annem telefonunda bir video gösteriyor. Willow'u gördüğüm an, muhabirin ima ettiği şey.

Video bir sosyal medya uygulamasında ve şimdiden milyonlarca beğeni ve yüz binlerce yorum almış.

Willow'un telefonu çalıyor. Cebinden çıkarıyor ve kaşlarını çatıyor, sonra gözlerini deviriyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Yüzünü değiştirip zorla gülümser. "Evet, her şey yolunda. Önemli bir şey yok."

Bölüm 38

Willow

Dexter

Will. Konuşmamız gerek.

Tripp ve annesiyle birlikteyken aldığım mesaj bu. Tüylerimi diken diken ediyor, sanki bedenime uymuyormuş gibi.

Aylardır Dexter'dan haber almadım. Sarhoşken aradığı zamanlar bile. İlk başta bunu yüksek sesle söylemesem de, onun aniden ortadan kaybolması canımı yaktı.

Yıllarını birlikte geçirmiş olmuyormuş gibi birini kolayca hayatından çıkarabilen insanları asla anlayamayacağım. Birkaç ay sonra, onun ayrılışını kabullenmiştim. Artık onsuz da iyiyim. Doğal olarak, zamanlamayı her zaman iyi becermiştir.

Dexter'a cevap vermiyorum. Aslında, onu zihnimin en arkasına itmeye çalışıyorum, böylece dikkatimi hak eden Tripp ile birlikte olabiliyorum. Her birlikte olduğumuzda kendimi önemli hissettiren kişi.

"Yenilmez olmak nasıl bir duygu, Bay Owens?" Onun önüne sahte bir mikrofon tutuyorum ve Wendy kıkırdıyor.

"Oldukça iyi," diye şaka yapar ve sanki gerçek bir mikrofonum varmış ve onu daha yakına getirmem gerekiyormuş gibi bileğimi tutar.

Takımla dışarı çıkmak yerine, üçümüz akşam yemeğine çıkıyoruz. Emilie, en sevdiğim restoranlardan birinde, küçük tabaklarda servis yapan ve beni

Basının ilgisi kaçınılmaz, ama Tripp ve Wendy için elimden geleni yapacağım.

Güvenlik ekibim araçlarını değiştirmiş olduğu için sorunsuz bir şekilde varıyoruz. Uzun vadede sürdürülebilir bir uygulama değil ama şimdilik mümkün.

Sanki menünün tamamını sipariş etmişiz gibi hissediyorum. Ayrıca, garsonumuz birkaç bonus şef tabağı da getiriyor. Bu, genellikle buraya geldiğimde olan bir şey ve en sevdiğim kısımlardan biri. Nasıl yapıyorlar bilmiyorum, ama her zaman inanılmazlar. Sanırım henüz bir tekrarla karşılaşmadım.

"Bu masada yemek komasına girmeden önce eve gideceğim," diyor Wendy. Maç günlerinde onu eve güvenle götürmek için her zaman bir şoförü vardır.

"Perşembe günü öğle yemeği için hala geçerli mi?" diye soruyor Wendy, vedalaşırken bana sarılırken.

"Tabii ki. Kaçırmam." Tripp'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Tripp ve Wendy vedalaşıyor ve Tripp yanımdaki koltuğa oturuyor.

"Bu gece eve gitmekten emin misin?" diyor, parmaklarını eteğimin kenarının hemen altındaki taytımın üzerinde gezdirerek.

"Gitmeliyim. Birkaç gün sonra bir plak şirketi toplantım var ve bazı parçaları halletmem gerekiyor." Parmakları tembel çizgiler çizmeye devam ediyor.

Ayrıca, Dexter meselesini halletmem gerekiyor. Ona bunu söylemiyorum. Bir yanımda, bunu ondan sakladığım için suçluluk duyuyorum. Ama *bunun* ne olduğunu bile bilmiyorum. Dexter'ın ne istediğini kim bilebilir ki?

Umurumda mı? Cevap hemen "hayır" olmadığında, bir suçluluk duygusu beni sarar.

"Tamam. Bu sefer sorumluluklar kazanıyor. Hazır mısınız?" diye soruyor Tripp, zihnimi Dexter'dan uzaklaştırarak.

Ona bir saniye işaretini yapıp teşekkür notunu çıkarırım.

O prosedürü biliyor. Zarfı masanın üzerine bırakıyorum.

Tripp elimi tutar ve arka kapıdan çıkarız. Şansımıza, tek bir paparazzi bile görmüyoruz. Bizi bekleyen şoförlerimiz dışında, normal bir çift gibi hissediyoruz.

"Geldiğin için teşekkürler. Ve benim formamı giydiğin için," Tripp kulağıma fısıldayarak kulak mememi ısırır.

"Uslu dur," diye kıkırdayarak cevap veriyorum.

"Sadece yatarken onu giyeceğine söz verirsen." Sesi nefes nefese ve boğuk bir tondadır.

"Nazik olursan sorun yok. Bu giysiyi özellikle çok seviyorum."

"Bu sözü tutabileceğimden emin değilim," diye şaka yapıp veda öpücüğü verdi.

Eve kadar yol boyunca Dexter'ın ne isteyebileceğini düşündüm ve bu beni rahatsız etti. Onun yer kaplamasını istemiyorum. Telefonumu çıkarıp en son mesajlarını okudum.

Dexter

Will. Hadi ama. Beni ara.

Emilie bu hafta sonu şehirde arkadaşları olduğu için yok. Tripp ona süit dışında maç için bilet verdi ve bu gece şehirde kalacak. Telefonum çaldığında, terasta dış mekan şöminesini yakıyordum.

Dexter.

Etrafta bunu fark edecek kimse olmasa da gözlerimi deviriyorum. Cevap vermeden önce bir battaniye alıp kucağıma koyuyorum.

"Alo," diyorum, sanki arayanın o olduğunu bilmiyormuşum gibi.

"Will. Sana ulaşmaya çalışıyordum." Bir an için, sesi az önce aldığım battaniye gibi sıcak geliyor.

"Gördüm."

"Maçta çok mu meşguldün?"

Tripp'ten bahsetmeden önce otuz saniye bile geçiremedi. Nostalji duygusu hızla yok oluyor.

"Meşguldüm," diye alaycı bir şekilde gülümser ve tırnaklarıma bakarım. "Daha yeni eve geldim. Seninle konuşmak istediğimden de emin değilim. Ne istediğini söylesene de bu işi bitirelim." Battaniye artık cildime yumuşak gelmiyor, kaşındırıyor. Rahatsız edici.

"Seninle konuşmak için bir nedenim olması mı gerekiyor?" Dalga mı geçiyor?

"İlk mesajında öyle yazmıştın. Konuşmamız gerekiyordu. Evet, bir nevi. Aylardır iletişim kurmadık. *Şimdi* benimle iletişime geçmeye çalışmanın tesadüf olduğunu sanmıyorum."

"Tamam. Haklısın..." Sesi alçalıyor. Ben sessiz kalıyorum. Onu arayan ben değildim. "Son birkaç haftadır çok düşündüm."

"Bunun Tripp ile hiçbir ilgisi olmadığına eminim."

"Ne zaman çıkmaya başladınız?" diye soruyor. Yüzüm kızarıyor ve dudaklarımı sıkıca kapatıyorum.

"Bunun ne önemi var?" Sesim düz, ve onun ne demek istediğini anladığımı düşünüyorum, ama bunu onun ağzından duymak istiyorum.

"Şey, Super Bowl gecesi o olayı yaptı. Bu yüzden merak ettim, hepsi bu."

İşte bu.

"Dexter. Beni terk ettin. Beni tutmaya değmeyeceğime karar veren sendin. Ve birlikteyken bir şey olup olmadığını soruyorsan, hayal kırıklığına uğradım. Beni daha iyi tanıdığımı sanıyordum."

"Bilmiyorum! Sanırım her şeyi mahvettim. Gitmemeliydim. Bunu doğru yapmak istiyorum. Sen ve ben, her zaman olması gerektiği gibi."

Vay canına. Hayretle başımı sallıyorum. Bu adamın cesareti.

"Bunun için biraz geç, Dexter. Sence de öyle değil mi?"

"Geç ama çok geç değil. Hadi ama, bir parçan da bunu merak etmiş olmalı."

Gülüyorum. Ona "defol git" demekten başka verebileceğim tek tepki bu.

"Aklını mı kaçırdın? Birdenbire beni arayıp tekrar bir araya gelmeyi mi ima ediyorsun? Başka biriyle görüştüğümü bilirken."

"Daireye uğrayayım. Yüz yüze konuşalım." "Hayır. Daireye gelme."

Başka bir yerde olduğumu söylemiyorum.

başka bir yerde olduğumu söylemiyorum. Hala orada olduğumu düşünmesine izin vereceğim. "Bunun ne kadar uygunsuz olduğunu tam olarak anlamıyorsun. Senin daha iyi biri olduğunu sanıyordum."

"Değilim. Senin söz konusu olduğunda, değilim."

"Dexter. Dur. Aylardır görüşmüyoruz. Kafanda gerçeklikle alakası olmayan bir şey oluşturmuşsun."

"Ne, bir futbolcuyla ciddi bir ilişkin olduğunu mu söyleyeceksin?" Sesi keskin ve bunun bir iğneleme olduğunu biliyorum. Her zaman acı veren yerlere iğne batırmakta ustadır.

"Hâlâ etkileyici olduğunu bilmek güzel. Evet, sana bunu söylüyorum."

"Buna inanmıyorum," diyor iç çekerek.

"İnanmak zorunda değilsin. Bu seninle ilgili değil."

"O sana ve senin..."

"Seni burada durdurayım. *Sen* uygun değildin. Beni restoranlara girip çıkmaya zorladın. İnsanlar fotoğrafımızı çekmesin diye, dışarıda yürüyüşe çıktığımızda şemsiye götürdük. Hiç dışarı çıkmadık." Sözler ağzımdan dökülüyor. "Tripp benimle hem kamuya açık yerlerde hem de özelde birlikte olmayı seviyor."

"Öyle değildi..."

"O zaman neden bana ne olduğunu söylemiyorsun?" diye sözünü kestim.

"Nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Senin başarın, bana sahip olmadığım ya da başaramadığım şeylerin farkına varmamı sağladı. Beni rahatsız etmemesi gerekirdi ama etti, ama söz veriyorum, nasıl daha iyi olabileceğimi biliyorum ve..."

"Seni huysuz çocuk." Derin bir nefes alıp başımı ellerimin arasına gömdüm.

"Ne? En azından dürüst davranıyorum!" diye yalvarır ama şimdi bile anlamıyor.

"Ayrılıktan sonra, aylardır senden haber almadan, üç yıllık bir ilişki boyunca, aslında çok kıskanç olduğunu söylediğin için sana altın madalya vermemi mi istiyorsun? Benim adıma mutlu olamadın mı?"

"Şimdi konuşalım. Her şeyi açıkça konuşalım," diye önerir.

"Hayır. Şu anda bunu yapmayacağım. Analiz edecek bir şey yok. Tripp ile birlikteyim. Mutluyum. Ve sana yalvarıyorum, bu konuyu kapat. O farklı."

"Nasıl farklı?" diye soruyor. Ona anlatabileceğim ve her şeyi açıklığa kavuşturacak bir şey olduğunu biliyorum. Ona başka hiçbir şey vermek istemememe rağmen, daha fazla zaman veya çaba harcamak istemememe rağmen, beni dinlemesini istiyorum.

"Ona yeni albümümün kaba kurgularını dinlettim. Albümün bazı bölümlerini dinleyen tek kişi o."

İlk başta, hat sessiz kalır. Hala bağlantıda olduğumuzu görmek için telefonu kulağımdan uzaklaştırırım. O bir iç çekiş bırakır.

"Tabii ki öyle yaptın." Sesinin sonunda yükselen tonundan onun üzgün olduğunu anlıyorum. Nerede olursa olsun, ileri geri yürüdüğünü duyabiliyorum. "Umarım seni mutlu edecek birini bulursun. Ben öyle biri değilim

kişi değilim."

"Bunu bilemezsin, Will..." "Hoşça kal, Dexter."

Sonunda gerçeği anladım. Dexter kendinden daha büyük, onun için parlayacak birini arıyordu.

O kişi asla ben olmadım.

Bölüm 39

Tripp

Üçüncü maçımızı da kaybettik. Kolay gelen, kolay gider. Upstate Cosmos şu anda 5-3 ve ligimizde üçüncü sıraya düştü. Playofflar için hala çok zaman var, ama kimse böyle kaybetmek istemez.

Son iki mağlubiyet gibi maçlar yakın geçtiğinde durum daha da kötü oluyor. Bazen rakibiniz her şeyi yolunda gidiyor ve her şey onların lehine geliyor. Bize karşı bazı tartışmalı kararlar verildi, ama bu da oyunun bir parçası.

Aklımdan çıkaramadığım şey, bugün düşürdüğüm pas. End zone'da touchdown olabilecek bir pası düşürdüm. Sadece touchdown değil, galibiyet getiren bir touchdown. Kahretsin. Bu çok acı verdi.

Neyse ki bu maç diğer New York takımıyla oynandı. Teknik olarak deplasman maçı olsa da, uçak yerine takım otobüsümüzle tesisimize geri dönüyoruz.

Willow maçı annemin evinde izledi. Wendy seyahat etmediğinde, ev sahipliği yapar.

Willow'u düşününce kalbim sıkışıyor. Onunla birlikte olmadığım zamanlarda onu özleyorum. Birazdan benim evimde buluşacak olsak da, bu hiç de yeterli değil.

Kaybetme serisi yaşıyor olabiliriz ama Willow ile olan ilişkilerimiz inanılmaz. Evimde kıyafetleri, banyomda eşyaları ve buzdolabında nane çayı var.

Programlarımız zorlu ama birbirimizi görebilmek için elimizden geleni yapıyoruz. Birimiz konuşurken diğeri uykuya dalmadan önce sadece birkaç dakika olsa bile. Bazen sadece onunla aynı mekanda bulunmak hoşuma gidiyor.

Şükran Günü için ailesini şehre davet ediyoruz. Ne kadar berbat bir gün geçirirsem geçireyim, en sevdiğim bayramlardan birini ve bu yıl nasıl geçeceğini düşünerek kendimi daha iyi hissedebiliyorum. Willow ve benim birlikte bir bayram geçireceğimiz düşüncesi... Tanrım. Annem, onun ailesiyle tanışmaktan ve muhtemelen sadece ikimizin olmadığı bir bayram geçirmekten çok heyecanlı.

Daireme giriyorum ve tezgahın üzerinde taze çiçekler görüyorum.

"Bay MVP," diyor Willow, kapıda bana doğru yürürken.

Beni sıkıca kucaklar.

Ben her zaman rekabetçi bir insan oldum. Kaybetmek berbat bir şey, ama ilk kez eve dönecek birisi var. Kendimi tek başıma film eleştirilerine veya spor salonuna atmak yerine, bir şey yerine birisi var. Böyle birisi olacağını hiç düşünmemiştim. Bu düşünce şaşırtıcı ama iyi bir şekilde.

"Maç için üzgünüm," diyor göğsüme yaslanarak.

"Önemli değil. İşin bir parçası."

"Bir dahaki sefere kazanırsın." Erkeklerden biriymiş gibi omzuma vuruyor.

"Haklısın," diyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum.

"Hala akşam yemeğine çıkmak istediğinden emin misin?"

"Kesinlikle. Açlıktan ölüyorum ve dikkatimi başka yere yönlendirmek istiyorum." Kollarımı alıp sırtından aşağıya doğru kaydırıyorum, ta ki poposuna ulaşana kadar.

"Dikkatimi başka yere yöneltmede iyiyimdir," diyor ve beni öpüyor.

SETH BİZİ akşam yemeğine götürdü, bu da bana rahatlamak ve Willow ile arka koltukta oturmak için zaman verdi. Willow'dan önce, çok kötü bir ruh halindeydim ve böyle bir yenilgiden sonra hiçbir şey yapamazdım. Ben

Bundan pek memnun değilim, ama odaklanmam gereken başka şeyler var. Şükretmeye odaklanıyorum.

"Of. Bu hiç de ideal değil," diyor Seth, ön tarafta, sanırım yan girişte durduğunda. "Haber yayılmış gibi görünüyor."

Restoran personeli, basını binadan uzaklaştırmaya çalışıyor.

"Ne yapmak istersin, bebeğim?" diye Lo'ya soruyorum.

"Yani, medya içerde değil. Planlarımızı mahvetmesine izin vermeyelim." "Anladım."

Seth arabayı park eder ve benim kapıma doğru yürür. Kapıyı benim için açar, ben dışarı çıkarım ve Willow'un elini tutarım. O, orman yeşili bir üst, siyah pileli etek ve siyah deri ceket giymiş olarak dışarı çıkar. Moda trendlerine veya kıyafetlere hiç dikkat etmem, ama o her zaman çok doğal bir şekilde havalı görünür.

O dışarı çıktığında, hızla şakağına bir öpücük kondurup "Bebeğim, çok havalısın" diye fısıldıyorum. Onun kıyafetini beğendiğimde sık sık kullandığım bir iltifat bu.

Çok sayıda kamera var ve ben buna standart bağıriş çağırış diyebilirim. Kimse aşırı uygunsuz şeyler bağırıyor. Dürüst olmak gerekirse, bugün mağlubiyetle ilgili soru soran çok kişi var, ben de Willow hakkında bağırmaı bırakıp onlara katılacağım.

İçeri girdiğimizde, müdür zaten sürekli özür diliyor. Geldiğimiz nasıl sızdırıldığını bilmiyorlar.

"Hey, sorun değil. Dışarıdaki personelinizin kalabalığı kontrol etmeye çalışmasını takdir ediyorum." Bu zavallı adamı rahatlatmak için gülüyorum.

"Gerçekten sorun değil," diye Willow araya giriyor. "Güvenlik ekibim canınızı sıkarsa bana haber verin. Seth çok inatçıdır."

"Beni takip edin, sizi masanıza götürüyüm."

Restoran masaya bir şişe şarap ısrar etti. Sezon boyunca, kasların en yoğun şekilde iyileştiği dönemde genellikle içki içmem, ama bu noktada kırmızı şarap bir gereklilik gibi geliyor.

"Cabernet Sauvignon için tavsiyenizi kabul ediyoruz," diyorum, bunun Lo'nun da en sevdiği şaraplardan biri olduğunu bilerek. "İki kadeh."

"Oooh, özel gününüz mü var Bay Owens?" diye şaka yaptı.

"Sizinle akşam yemeği her zaman özel bir olaydır." Elimi uzatıp masanın üzerinde ellerini tuttum.

Eskiden insanların bunu yaptığını görürdüm ve onlarla çok dalga geçerdim. Yani, halka açık yerlerde dokunmak gerekli mi? Şimdi anlıyorum. Birine dokunmak istemek, sürekli. Mümkün olduğunca yakın olmak.

"Plak şirketiyle görüşmeni anlat bana. Son durum nedir?"

"Son gelişme, çarşamba gününe kadar en az üç şarkı daha bitirmemi istiyorlar. Böylece, lüks stüdyoda kayda başlayabiliriz. Ayrıca yeni bir sözleşme imzalamamı istiyorlar." Başparmaklarıyla parmak eklemlerimin üstünü ovuşturuyor.

"Çalışıyorlar mı?"

"Söz verdiklerini yerine getirdikleri sürece, birkaç yıl daha sözleşme uzatmayı memnuniyetle kabul ederim, ancak emin olmam gereken birkaç şey var. Tur tarihleri, şehirler, mekanlar gibi. Bilet fiyatları. Temel olarak, bu albümü farklı bir yöne götürmeme izin vermeden önce bana dayattıkları şeyler."

"Akıllıca. Tur planlamaya başlamak için heyecanlı mısın?" Ben bir sanatçı olsaydım, bu en sevdiğim kısımlardan biri olurdu.

"Evet, heyecanlıyım. Çoğunlukla çok farklı olacağı için." Yeni albümü hakkında konuşurken yüzü ışıltı ışıltı parlıyor. Bu heyecan bulaşıcı.

İKİNCİ ŞARAP şişesini içiyoruz ve tatlıyı bekliyoruz. Şarap bize hoş bir sarhoşluk veriyor. Willow'un yanakları şaraptan kızarmış, benimkiler ise gülümsemekten ağrıyor. Bu gece tam da ihtiyacım olan şeydi.

Yemeğimiz masaya gelmeden önce birkaç hayranı da yanımıza geldi. Sevdiğim bir şey varsa, o da bu kadının sanatçı olarak onu seven insanlarla etkileşimini izlemektir. Her zaman çok naziktir ve her şeyi imzalamaya, fotoğraf çektirmeye hazırdır. Hepsi ona saygılıdır ve bunu görmek gerçekten harika.

Kadehlerimize biraz daha şarap dolduruyorum.

"Sana bir sorum var," diyor pembe yanaklarıyla kıkırdayarak. "Top sendeyken insanların 'Don't Tripp' diye bağırmasından nefret ediyor musun?"

"Hayır, nefret etmiyorum. Liseden beri bunu duyuyorum. Rakip takımlar tişörtler yapıp lise maçlarımda giyerlerdi. Yani, harika bir kelime oyunu."

O gülüyor, bu da beni de güldürüyor.

Sonra Willow'un yüzü değişiyor. Dik oturuyor, alnını kırıştırıyor ve gözlerini kısıyor, sonra da tatlımızı beklerken tabak kadar büyütüyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

Sinirli bir şekilde iç çekiyor. Ve ben neye baktığını görmeye çalışmadan, biri masamıza geliyor.

"Dexter, burada ne işin var?" diye soruyor dişlerini sıkarak.

Bölüm 40

Willow

DEXTER.

Masamızda duruyor.

Beynimin bana oyun oynadığını ya da çok fazla şarap içtiğimi düşündüm, çünkü onun burada olması imkansızdı, değil mi?

Tripp bana, sonra ona, sonra tekrar bana bakıyor.

"Böyle araya girmek istemem ama konuşabilir miyiz?" Dexter, olması gerekenden daha fazla özgüvenle soruyor.

Ağzım açık kalır.

"Kesinlikle olmaz. Burada ne işin var ki?" Başımı iki yana sallayıp kollarımı kavuşturuyorum. Ona dönüp bakmak bile istemiyorum.

"Will. Hadi ama." "Bana

öyle deme."

"Sanırım tanıştırılmadık. Ben Tripp. Sen Dexter olmalısın?" Tripp kabinden kalkar ve elini uzatır, bu adamın hak etmediği bir el sıkışma için.

Dexter Tripp'e hiç aldırmaz etmiyor. Sadece bana bakıyor.

Tüylerim diken diken oluyor.

"Burada olduğumu nereden bildin?" diyorum dişlerimi sıkarak.

Tripp, Dexter'ın elini sıkarmaması yüzünden kendinden geçmiş durumda.

"Ben, şey, gördüm. İnternette. Bir şansımı deneyeyim ve doğru mu diye bakayım dedim." Ellerini pantolonuna sürter.

"Dalga geçiyorsun herhalde," diyorum ve Tripp'in yüzü her şeyi anlatıyor.

"Gitme vaktin geldi," diyor Tripp, Dexter'a yaklaşarak. Sesi hala sessiz. Bir olay çıkarmamaya çalıştığını biliyorum.

"Sana inanamıyorum. Benden ne istiyorsun? Yeterince almadın mı?"

"Telefonlarıma cevap vermiyorsun. Apartmanda kalmadığını düşünüyorum. Başka ne yapmam gerekiyor?"

"Bunu yapmamalısın. Kesinlikle bunu yapmamalısın." Keşke gitse. Bu adamın buraya gelip bunu yapma, Tripp'in elini sıkma ve bana soru sormaya devam etme cesareti. Ona hiçbir şey borçlu değilim.

"Sana söylemiştim, sonunda birlikte olacağımızı düşünmüştüm. Birkaç hafta önce konuştuğumuzdan beri, bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak istiyorum." Dexter'ın sesi kulağıma sızlanarak ve sinir bozucu geliyor.

Tripp, Dexter'la konuştuğumu bilmiyor. Bunu söylemeye bile değmez diye düşündüm. Tripp'in yüzünde bir anlık şaşkınlık görüyorum.

Bu gerçek olamaz. Tripp, Dexter'ın omzuna elini koyarak onu döndürmeye alışıyor.

"Bana dokunma," diyor Dexter, parmağını Tripp'in yüzüne koyarak.

"O zaman siktir git buradan. Davet edilmedin ve o senin gitmeni istiyor," diyor Tripp.

"Dexter. Bunun normal olduğunu düşündüğüne inanamıyorum. Normal değil. Beni tuzağa düşürmek için internetteki ucuz bir tavsiyeyi dinledin. Kısa telefon görüşmemizde de söylediğim gibi, tekrar söylüyorum, beni rahat bırak. Beni arama. Mesaj atma. Daireme ya da olabileceğimi düşündüğün başka bir yere gelme."

Ellerini saçlarında gezdiriyor. Görünüşe göre işlerin farklı bir şekilde gelişeceğini düşünmüş.

"Bunun böyle olacağına inanamıyorum. Sadece... Ben..." Devam etmeye alışıyor. Gözleri cam gibi. Ağlamak üzere olduğunu biliyorum.

Bir an için öfkem yatısır ve tek hissettiğim şey acıma olur. Dexter tehlikeli biri değil ve bir sapık da değil. Kaybolmuş gibi görünüyor.

Yönetici, bir şeylerin yolunda olmadığını anlayarak masaya yaklaşır.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar.

"Evet. Dexter tam çıkmak üzereydi." Tripp, Dexter'ın omzuna ağır elini koyar.

"Willow. Seni hala seviyorum," diyor çok küçük bir sesle.

"Hayır, sevmiyorsun. Beni sevdiğini sanıyorsun, ama sevmiyorsun." Yüzünde bir anlık bir anlayış belirir. Söylediklerim onda yankı bulur. "Ve Dexter, sevseydin bile? Sevdiğin insanlara bunu yapmazsın."

Dexter başını sallar ve yavaşça döner. Binadan çıkmak üzereyken Seth onu karşılamak için orada beklemektedir. Eminim güzel bir sohbet edeceklerdir.

"İşte, Dexter bu," diyor Tripp tekrar oturduğunda.

Gözlerimden birer damla yaş silerim. Beynim az önce olanları anlamaya çalışırken, vücudumun her santimetresi kızarır. Öfke ve utançtan titriyorum. Buraya bu şekilde geldiğine inanamıyorum. Benimle birlikte görünmemek için elinden geleni yapan biri olarak, senaryoyu tersine çevirip olay çıkarmayı iyi biliyor.

"Cevabı biliyorum gibi hissediyorum ama sen iyi misin?" diye sorar.

"Anlamıyorum. O zararsız biri ama bu doğru değildi. Kim böyle bir şey yapar ki?"

"Sadece kendini düşünen biri."

"Ve sana onun beni aradığını söylemedim çünkü söyleyecek bir şey yoktu. Ona seninle mutlu olduğumu ve beni rahat bırakması gerektiğini söyledim..."

"Willow. Nefes al. Bir pislik eski sevgilinin sınır tanımaması yüzünden sana kızgın değilim."

Onun tavsiyesine uyarak, yavaşça nefes alıp veriyorum ve masanın karşısındaki Tripp'e bakıyorum.

"Tamam. Sen olduğun için teşekkür ederim."

"Hadi buradan gidelim. Tatlıyı paket yaptırıp evde dinlenelim."

Ev dediği şekli hoşuma gitti.

Eşyalarımızı topluyoruz, insanlar bize bakmıyormuş gibi davranıyoruz ve geldiğimizde olduğu kadar kaotik olan çıkışa doğru gidiyoruz. Seth kapıda bizi bekliyor.

"Hemen oradayız." Yaklaşık on beş saniye yürüme mesafesindeki arabayı işaret ediyor. Tripp'in güvenlik ekibi üyeleri yol boyunca stratejik noktalara yerleştirilmiş.

Basını geçmek fena değil. Her zamanki gibi binlerce fotoğraf çekmeye çalışıyorlar, ama bağırarak tepki göstermeye çalışmıyorlar. Kamera ve insan kalabalığını geçtikten sonra rahatlıyorum. Sadece daireye dönüp battanierelerin altına saklanmak istiyorum.

Ama başka bir grup insan da bize doğru geliyor.

"Tripp! Tripp Owens! Bugün iyi oynadın." Sözleri peltek ve rakip takımın formaları giyiyorlar.

"Bugün harika bir gün," diyor Seth. Gözlerinde küçük bir güvenlik ışıltısı var, çünkü bu adam işi için yaşıyor. Bugün yeterince sorun yaşadı.

"Hey! GT HERİF. Bugün harika yakaladın! Artık sana 'kelebek parmaklı' diye sesleneceğiz," diyor içlerinden biri, hala bize doğru ilerlerken. Arabamızın hemen yanındalar.

Harika.

"Memnun etmek istiyorum," diyor Tripp ve onlara el sallıyor.

Seth elini uzatarak bizi durdurur. Çocuklar hala arabanın önündedir.

"Sözünü söyledin, çok komikti, şimdi gitmen gerekiyor," diyor Seth, onları başka bir yere gitmeye ikna etmeye çalışıyor.

"zgr ülke. Özgür sokak." Bu adamlar sarhoş.

Tripp'in güvenlik ekibi bize doğru gelmeye başlar ve basın da onları takip eder. Bu tepkiyle hiçbir ilgileri olmayabilir, ama bu durumdan yararlanacaklardır.

Az önce içinden geçtiğimiz kalabalık arkamda, yanlara doğru toplanmaya başlıyor. Korkmuyorum ama bu durum her şeyden çok canımı sıkıyor. Yorgunluk üzerime çok ağır bir battaniye gibi kyor. Sadece eve gitmek istiyorum.

Tripp'in adamlarından biri gelip elini sırtıma koyuyor, bana yakın olduğunu belli ediyor. Tripp hala elimi tutuyor ama boynunu uzatıp Seth ve gürültücü hayran grubuna ne olduğunu görmeye alışıyor.

"Gidip yardım edeceğim."

"Bence bu iyi bir fikir değil," diyorum.

"Onlar sarhoş futbol hayranları. Belki biraz ilgi gösterirsem, doyarlar ve buradan defolup giderler."

"Bilemiyorum, Tripp."

"Burada bekle, Lo. Hemen dönerim."

Tripp elimi tutup öptü, sonra güvenlik ekibiyle göz teması kurdu ve onlar da anlayışla başlarını salladılar. Adamların yanına yürüdü; Seth kolunu uzatıp Tripp çok yaklaşımadan onu durdurdu.

Ne dediklerini duyamıyorum ama bu, kimsenin bağırmadığı anlamına geliyor ki bu noktada bu harika bir işaret. Ta ki içlerinden biri "Tripp Owens küçük bir orospu!" diye bağırınca kadar. Ve grubun geri kalanı kahkahalar atıyor. Basın gittikçe yaklaşmaya çalışıyor.

Seth, Suburban'ın kapılarından birini açar ve grup, bizim binmemiz için yeterince yer açar. Tripp geri dönüp beni almaya gelir.

Ve tam o sırada adamlardan biri Tripp'e arkadan vurarak kafasının arkasına yumruk atıyor.

Bölüm 41

Tripp

BU NEYDI LAN? Şaşırdığım için bir adım öne doğru sendeledim. Sonra anladım: Bu aptallardan biri bana vurmuştu. Sarhoş oldukları ve muhtemelen koordinasyonları da pek iyi olmadığı için, bana zar zor dokunabildiler.

Yukarı bakınca Willow'un elini ağzına götürdüğünü ve gözlerini kocaman açtığını gördüm.

Kısa bir saniye içinde işler daha da kötüleşir. Güvenlik görevlileri bir an için dikkatlerini kaybederler ve bana doğru birkaç adım atarlar.

Ve bu kadarı yeterliydi.

Willow'u çevreleyen basın kalabalığı, güvenlik görevlilerimin fotoğraflarını çekmek için ileri atılır ve kaldırırma yumruk atan adamı yere yatırır. Güvenlik görevlileri o birkaç adım attıklarında, basına çok fazla alan açmış olurlar ve basın kalabalığı ileri atılır. Willow'u betona iterler. Willow ellerini kullanarak kendini tutar.

"Hey!" diye bağırarak önümde duran herkesi itip kakıyorum. Kimin ne fotoğraf çektiği umurumda değil, insanları önümden itip kakıyorum ve Seth hemen arkamda.

Willow kendini yukarı kaldırırken, ellerine bakarken ona ulaşıyorum. Onun seviyesine eğiliyorum.

"İyi misin?!" Yaralarını görmek için ellerini nazikçe tutuyorum. Sıyrıklar var gibi görünüyor, daha fazlası değil.

"Hayır! İyiyim değilim. Hiçbir şey iyi değil." Hâlâ yerde yatarken gözleri yaşlarla doluyor.

Onun dirseklerinin altından tutup ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Seth ve ben onu Suburban'a götürüyoruz. O içeri girince, yanına kayıyorum ve kapıyı kapatıyorum

Seth ön koltuğa oturur, kapıları kilitler ve bize bakar.

"Willow. Ellerini göster bana." O da ellerini gösterir. "Yaralandın mı? Muayene olmak ister misin? Birini daireye çağırabiliriz."

Willow, üst kollarını hafifçe dokunur, dirseklerini bükerek ve dizlerine dokunur.

"Yaralanmadım."

"Seni daireye geri götüreceğim. Tripp'in ekibi bu adamlarla ilgilenecek."

"Hayır," diyor Willow, sesi çok düşük. "Eve gitmek istiyorum. Kendi evime." Bana bakmıyor.

"Arabayı değiştirmesek basın arabayı tanıyabilir," diye açıklıyor Seth.

"Umurumda değil. Sadece eve gitmek istiyorum," der, yenilmiş bir şekilde koltuğa yaslanarak.

"Seninle gelmemi ister misin?" diye soruyorum.

Derin bir nefes alır, hala ellerini inceler.

"Hayır. Yalnız kalmak istiyorum. Bugün çok zor bir gündü." Gözyaşları yanaklarından süzülür.

"Tamam, tamam. Anlıyorum."

Seth arabayı sürmeye başlar. Nereye gittiğimizin önemi yok, ama burada kalmak bir seçenek değil.

"Neden beni dinlemedin?" Sesi kararlı ama aynı zamanda yalvarır gibidir. "O adamlarla uğraşmak iyi bir fikir değildi. Arabaya binip senin dairenize gidebilirdik."

"Sadece düşündüm ki..." Açıklamaya çalışıyorum.

"Bence pek bir şey düşünmedin." Bana bakar, sonra arabanın zeminine bakar. "Bu senin için yeni bir şey olabilir, bu kadar tanınmak ve görülmek. Benim için yeni değil."

Sözsüz kaldım. Beynimde hiçbir kelime yok.

"Bir hevesle hareket ettiğini söylüyorsun, ama benimle bunu yapamazsın. Böyle olmaz." Sesi soğuk ve titriyor. "Az önce olanlar gibi şeylerden ne kadar nefret ettiğimi sana zaten söylemiştim. Aslında, bu gece en büyük korkularımdan biri gerçeğe dönüştü." Akan her gözyaşı mideme yumruk gibi vuruyor.

"Özür dilerim." Aklıma gelen tek şey bu. O haklı. Sessizce yanaklarından akan gözyaşlarını görüyorum.

"Üzülmeni istemiyorum. Bir şey yapmadan önce düşünmeni istiyorum. Yalnızken istediğin gibi davranabilirsin. Sokakta rastgele yabancılarla kavga et. Lütfen bana karşı pervasız davranma." Şimdi pencereden dışarı bakıyor. Sanki bana bakmaya bile tahammül edemiyor gibi.

Ne diyeceğimi bilmediğim için cevap vermiyorum. Sessizce yolumuza devam ediyoruz. Seth beni daireme yeterince yaklaştırdığında ve kimsenin tehdit oluşturacak kadar yakın olmadığından emin olduğumda, "Seth. Burası yeterince yakın." diyorum.

O iyi bir durma yeri bulur ve ben kapıyı açıp arabadan inerim. Willow'a son bir kez bakarım.

"Eve vardığında bana mesaj atar mısın?" diye soruyorum.

O da evet anlamında başını sallar. Eğilip yanağına hafifçe bir öpücük konduruyorum. O da yüzünü çevirmiyor, bu da iyiye işaret bence.

"Seth, ekibime beni evime götürmelerini söyleyeceğim. Böylece Willow'u eve götürebilirsin," derim ve kapıya doğru yürürüm.

"İyi fikir, Bay Owens."

Arabadan inerim. Kapıyı kapatmadan önce Willow'a bakmaya çalışırım, ama o bana bakmaz.

Arabaları uzaklaşırken midemde bir boşluk hissediyorum.

Daireme döneli sadece otuz dakika olmuştu ki kapım çalındı.

"Tripp. Beni içeri al," diyor annem kapının diğer tarafından. Kapıyı açıyorum ve içeri girer girmez bana sarılıyor.

"Bana her şeyi anlat."

Ben de anlatırım. Ona Dexter'dan bahsederim. Basınla ilgili her şeyi anlatırım.

Willow eve gitmek istiyordu, ama ben davet edilmedim.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

"Evet, sanırım öyle."

Sonra göğsüme itti ve bağırmaya başladı. "Tripp James. Kendinden utanmalısın.

"Bilmiyorum! Onlara biraz ilgi gösterirsem etkileşim sona erer diye düşündüm. Dexter'ın ortaya çıkmasıyla beynim tamamen karışmıştı."

"Bilmiyorum! Onlara biraz ilgi gösterirsem bu etkileşim sona erer diye düşündüm. Dexter'ın ortaya çıkmasıyla beynim tamamen karışmıştı." Başımı ellerimin arasına alıp düşünmeye çalışıyorum.

"Sen *olmadan* daha güvende olduğunu mu düşünüyorsun? Seninle olduğundan daha güvende olamaz. Ayrıca yumruk da yememiş olurdun."

"Neredeyse yumruk yemedim," diye belirttim.

Annem ellerini kucağına koydu ve kanepeye yaslandı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Bana akıllı davranma," dedi, daha önce sayısız kez duyduğum mükemmel anne sesiyle.

"Basından asla kurtulamazsın. Her zaman etrafında olacaklar, sinir bozucu ve berbat zamanlamalarıyla. Yapabileceğin tek şey Willow'un yanında olmak ve onu önceliğin haline getirmek."

Sözleri canımı yakıyor çünkü haklı. Neyi kanıtlamaya çalışıyordum ki? Willow'un yere düştüğü an gözümün önüne geliyor ve kendimi berbat hissediyorum. Tesadüfen oldu ama bir şeyler yapabilirdim. Onu yakalayabilirdim.

"Onun söylediklerini de dinleyebilirsin. Sana oyun planını veriyor, ama sen kendi başına hareket ediyorsun." Darbeyi yumuşatmak için futbol terimleri kullandığını biliyorum. Yine de canım yanıyor.

"Bunu mahvettiğimden korkuyorum anne."

"Birincisi, dilin. İkincisi, onun zamana ihtiyacı var. İsteddiği gibi ona bu geceyi ver. Bunu düşünmeli ve yarın kendini açıklamaya hazır olmalısın."

"Bir de Dexter meselesi var. Konuştuklarını söyledi, ama annem hiç bahsetmedi."

Ben bunun önemli bir şey olmadığını söylememe rağmen onun bu konuyu açmamış olması canımı yakıyor. Önemli bir şey değildi, ama sonra tüm bunlar oldu ve ben dairemde düşüncelerimle baş başa kaldım.

Bu kesinlikle önemsiz bir şey değildi. Bu gece yaptığı gibi ortaya çıkması yeterliydi. Düşüncelerim beni terk etmeden önce annem sözümü kesti.

"Kim bilir. Willow'a sormalısın. Ayrıca, o adam tam bir aptal gibi görünüyor."

Annemin birine aptal demesi hiç ona göre bir şey olmadığı için küçük bir kahkaha attım, ama haklıydı.

"Bu terimi nereden duydun?" Ona küçük bir gülümseme atmaktan kendimi alamıyorum.

"Podcast dinliyorum." Omuzlarını silkiyor. "Willow'la daha iyi görünüyorsun, daha az endişeli."

Haklı. Willow bir fark yarattı. Ve bu gece, onun hayatını zorlaştırmaktan başka bir şey yapmadım.

"Bence bunu düzeltmek için zaman var. Bu gece değil, yarın. Ve ertesi gün. Ve ondan sonraki gün. Her gün mükemmel olmak değil, yetersiz kaldığın zamanlarda sorunları çözmek önemli."

Yetersiz kalmak. Bu benim.

Bölüm 42

Willow

TRİPP'e eve geldiğimi bildirmek için mesaj attıktan sonra telefonumu kapattım. Kapiyı açtığımda Emilie'yi mutfakta, önünde bir kutu ile otururken gördüm.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Dexter'ın akşam yemeğine geldiğini gördüm. Tripp de bana mesaj attı, bir arkadaşına ihtiyacın olabileceğini söyledi."

"Bu şehirde arkadaşların var..."

"Bu gece orada kalmasam bile hafta sonu çok yoğundu. İnan bana, bana bir iyilik yapıyorsun. Yeterince eğlendim." Bana göz kırptı.

Söyleyecek söz bulamıyorum. Emilie hafta sonunu kısa kesmekten Tripp'in ona benim birine ihtiyacım olabileceğini söylemesine kadar. Ona doğru yürüyorum ve o bana sarılıyor. Sırtımı okşuyor ve bir dakika boyunca böyle kalıyoruz.

"Kurabiye getirdim. Senin sevdiğin, aptalca kalın tereyağlı kremalı olanlardan. Terasta rahatça oturmak ister misin?"

"Harika olur."

HER ŞEYİ KONUŞTUKTAN SONRA, Dexter'ın gelmesinden paparazzilerin kabusuna kadar, ikimiz de neredeyse bütün kutu kurabiyeleri yedik.

"Korkmuş muydun?" diye sordu Emilie, sesi nazikti.

"Birkaç saniye boyunca. Kalabalığın içinde kaybolacağımı sandım. Sanki herkes benim orada olduğumu unutacak ve ben ezilecektim gibi. O kadar dramatik bir durum değildi ama ben öyle hissettim. En azından bir anlığına." Emilie'ye karşı dürüst olabilirim, o beni yargılamaz.

"Ben korkardım. İnsanlar ne yapacağı belli olmaz." Emilie, korkumu birkaç kelimeyle özetliyor.

"Dexter'la randevunun çöküşüne yakışır bir son, dürüst olmak gerekirse."

"Dexter. Vay canına. Bu çok utanç verici," diyor, utançtan gözlerini sahte bir şekilde kapatarak.

"Utanç verici demek doğru olur. Çok kızgındım. Kanım kaynıyor gibiydi. Kişisel alanımı ihlal etmesi bir şey ama Tripp ve ben çok güzel bir gece geçiriyorduk. O her şeyi mahvetti."

"Ama...?" Emilie beni kışkırtıyor.

"Dexter için de biraz üzülüyorum. Zor bir dönem geçiriyor gibi görünüyor. Onu düzeltmek ya da arkadaş olmak istediğimden değil. Sadece diğer her şeyin üzerine eklenen başka bir karmaşık duygu."

Emilie bunu düşünür ve anlayışla başını sallar.

"Dexter gibi erkekler yüzünden güzel şeyleri yaşayamıyoruz." Bir parça kurabiye ısıtır. "Tripp'e kızgın mıyız?"

"Ben kızgıyım. Hayal kırıklığına uğradım. Üzgünüm. Neden bir saniye durup düşünemediğini anlamıyorum. Dışarıdayken ilk kez böyle bir şeye karışmıyor."

"Ama puan tutacaksak, muhtemelen yapmak istemiş olsa da Dexter'ın yüzüne yumruk atmadı."

"Skor tutmamalıyız, ama haklısın. Vurmadı."

"Lo, tüm duygularını hisset. Doğru bir duygu diye bir şey yoktur, ne hissediyorsan o geçerlidir," diyor ikna edici bir şekilde. "Unutmaman gereken şey, bunların sonsuza kadar sürmeyeceği."

"Yaşına göre çok akıllısın. Gerçekten," derken omuzlarıma bir battaniye sararım.

"Uzun süredir terapiye gidiyorum, neredeyse hayatım boyunca." Kulübe üye olmaktan gurur duyuyormuş gibi elini kaldırıyor. "Mesele şu ki, Tripp senin gibi basınla hiç uğraşmak zorunda kalmadı. Muhtemelen bu geceki gibi, taktiğinin işe yaradığı başka zamanlar da olmuştur."

"Evet. Belki."

"O adam çok düşünceli biri olabilir. Niyetleri muhtemelen iyiydi. Ama bu, onların haklı olduğu anlamına gelmez."

"Lanet olsun, Emilie. Bu çok iyi." İç çekiyorum. "Bu gece Tripp olmadan kendime zaman ayırdığım için mutluyum. Dexter'la birlikteyken, kendimi hep ikinci plana atardım, onun için en iyi olduğunu düşündüğüm her şeyi yapardım. Bu hiç işe yaramadı çünkü meğer ikimiz de beni ikinci plana atıyormuşuz."

"Kendine zaman ayırmak da fena değil. Herkesin düşünmek için zamana ihtiyacı vardı galiba. Eminim yarın konuşursunuz. Konuyu değiştirelim, Dexter konusunda ne yapacaksın?"

"Umarım hiçbir şey yapmam gerekmez. Sanırım bir daha benimle iletişime geçmeye çalışmayacaktır."

"Hala seni sevdiğini söylediğine inanmıyorum. Cesurca."

"Açıkkçası, bence sevmiyor. Sorun, beni başka biriyle görmesi. Tripp ve benimle ilgili fotoğraflar ve haberler yayılmaya başlayana kadar ondan haber almamıştım. Bana takılmak istiyor, aramızda bir şey olduğunu düşünüyor, ama ben olmadığını biliyorum. İlk ayrıldığımızda bu işe yarardı, bu da beni korkutuyor."

"Korkutuyor mu?"

"Ben de buna inanırdım. Şimdiye kadar bana iyi davranan biriyle birlikte olmadığımı hissediyorum. Tripp düşünceli, çalışkan ve bana öyle bakıyor ki, kendimi değerli hissediyorum. O sadece almıyor, veriyor da. Bu adam benim için her şeyi perspektifine oturtuyor. Belki de bu gece ona bu kadar sert davranmamın bir başka nedeni de budur." Bu farkındalık göğsümdeki yükün bir kısmını kaldırıyor.

"Tripp'i gerçekten seviyorum. Hiç de beklediğim gibi değil. İyi anlamda," diyor.

"Ne beklediğimi bilmiyorum ama bu daha iyi."

"Tripp'in takımında onun gibi bekar arkadaşları varsa, ilgilenirim," diyor ve sonunda gülüyor.

Ertesi sabah, sabah yüzmeden önce havuz başında yoga yapmaya karar veriyorum. Havuz ısıtılmalı ve hava serin: mükemmel bir kombinasyon. Ayrıca, Ekim sabahlarının hissini çok seviyorum.

Kurulanıp içeri giriyorum ve Emilie ile kahvaltı yapıyorum. O, krep ve dirty chai latte hazırlıyor. Çayın baharatlı kokusu, hamurun tereyağı kokusuyla mükemmel bir uyum oluşturuyor.

"Saat daha erken ama çok şey oldu bile," diyor Emilie ve telefonunu bana uzatıyor.

Google'da "Dexter Stone" aratılmış ve en son manşetler çıkıyor:

Kız benim! Tripp ve Dexter Willow için karşı karşıya Dexter Stone, Willow'un randevusunu mahvetti - Onu hala unutamadı!

Hoşça kal, Dexter! en sevdiğim başlık, çünkü Seth'in onu restorandan dışarı çıkardığı bir fotoğraf eşlik ediyor.

"Yine, bu adam ayrıldığıımızdan beri birlikte olduğumuz yıllardan daha fazla basında yer aldı." Gözlerimi devirip telefonu geri veriyorum.

O işaret ediyor. "Bunlar bu sabah teslim edildi."

Tezgahın üzerinde sarı şakayık buketi var. Bir saat önce verandaya çıktığımda orada olmayan çiçekler. O kadar parlak çiçekler ki, onları görünce gülümsememek elde değil.

"Bunlar kimden?" diye soruyorum.

Bana yan gözle bakıyor. "Kimden olduğunu biliyorsun. Kart var."

Çiçeklerin arasına elimi uzatıp katlanmış bir kağıt parçası çıkarıyorum. Tripp'ten bir not.

Lo – Dün olanlar için özür dilerim. Bu konuyu konuşmamız gerektiğini biliyorum, ama sana zaman tanımak istiyorum. Hazır olduğunda bana haber ver.

Eğer ilgilenirsen, bizim için olası bir macera var. Gelecek hafta ara hafta, yani hafta sonu boşum. Düşün ve bana haber ver.

xx- Tripp

Ben

Tripp

Sorun değil. Yarın görüşürüz.

Bölüm 43

Tripp

ANTRENMAN LANET OLASI bir sıkıntı olacak. Kıçımızın teke teke vurulacağını biliyorum ve belki de bunu hak ediyoruz, çünkü bir süredir yeniliyoruz.

Bu hafta deplasman maçımız var. Her maçı korkuyla bekliyorum. İstatistiklere göre, panik atak geçirme olasılığımın en yüksek olduğu yer burası. Düşüncesi bile bende bir endişe dalgası yaratıyor.

Çocuklar pazar günü her şey hakkında bana sataşıp duruyorlar. Tabii ki, Dexter'ın akşam yemeğimizi basmış olduğu fotoğraflar ve tüm o hayran fiyaskosu da vardı. Bu takımın işi ve böyle şeyler başkalarına olduğunda biz de onlara aynı şeyi yapıyoruz.

Takım doktorlarıyla görüşmek için erken gelmek zorunda kaldım, onlar da "yumruk" olayını duymuşlardı. Antrenmana katılabilmem için izin almam gerekiyordu, bu gerçekten gülünçtü. Adam bana neredeyse dokunmamıştı, ama fotoğraflar ve videolar daha kötü görünüyordu.

Tıbbi olarak izin aldıktan sonra, şanslıydım ki koç, hücum koordinatörümüz ve halkla ilişkiler ekibinden üyelerle görüştüm.

Toplantı kısa sürdü, mesaj da öyleydi: *Sarhoş taraftarlarla etkileşime girmeyin. Bir şey olursa, takım için hasar kontrolü yapabilecek birini bulun. Hızlı bir medya eğitimi almak ister misiniz?*

Ayrıca, açıkça söylemeden ilettikleri bir mesaj daha vardı: *İleride bir yükümlülük olacak mısın?*

Baş antrenörüm toplantı boyunca gözlerini yeterince deviremedi.

"Tamam, Tripp o aptallarla konuştuğu için kötü bir çocuk, beyni sağlıklı ve antrenmana çıkabilir, bir daha böyle bir şey yapmayacak. Medya eğitimi almak isterse, seni nerede bulacağını biliyor. Onu antrenmana çıkarabilir miyiz? Ona para ödediğimiz şey bu değil mi?" diye sorarken ayağa kalkıyor.

Toplantı bitti ve bu adama hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Birlikte odadan çıkıyoruz.

Koç bana küçük bir gülümsemeyle sırtımı okşadı, "Zor bir pazar günü geçirmişsin gibi görünüyor. Ne olursa olsun, ben de muhtemelen aynı şeyi yapardım."

Onun itirafı beni biraz rahatlatıyor.

"Ama yetenek konusunda senin kalibrene yaklaşamazdım. Sen takımın kilit oyuncususun. Bunu mahvetmeyeceğine bahse girerim."

"Evet, koç." Gerçekten başka söylenecek bir şey yok — sanki hayal kırıklığına uğramış bir ebeveynle konuşmak gibi.

"Bunun ilk kez olan bir şey olduğunu da biliyorum. Sen sorun çıkaran biri olarak bilinmiyorsun. Bu yüzden toplantıyı sonlandırdım. Takımda konuşulması gereken on kadar başka oyuncu daha var. Sahada görüşürüz." Koç, takımımın antrenman yaptığı sahaya doğru yürümeye devam ediyor.

Soyunma odasındayım ve biraz zamana ihtiyacım var. Yaptığının aptalca olduğunu biliyordum ama bunun işimi etkileyeceğini hiç düşünmemiştim. Ya da sağlığımı. Kahretsin, o adam bana gerçek bir yumruk atabilirdi ve ben de sakatlık raporunda yer alabilirdim.

Dolabımın önüne oturuyorum. Üstünde adım ve numaram yazıyor. Bu sporu seviyorum. Otuz, neredeyse otuz bir yaşında olmama rağmen hala yüksek seviyede oynamayı seviyorum. Bu benim için çok önemli bir şey. Kim olduğum. Başardıklarım.

Bir gün dolapların, maçımı izleyen annemin, takım toplantılarının, antrenmanların, takım yemeklerinin olmadığı bir zaman gelecek. Boğazımdaki düğümü yutuyorum ve dudaklarımı sıkıyorum.

Anksiyete dalgasını derin nefes alarak atlatmaya çalışıyorum. Nefesimi kontrol altına almaya çalışırken göğsüm kısa aralıklarla genişliyor. Başımı dizlerimin arasına koyup nefesimi düzenlemeye çalışırken parmaklarım karıncalanıyor. Nefesim dalgaları yatırına kadar bu şekilde kalıyorum.

Bugün hala futbol oynuyorum.

Willow'un beni beklediğini bilerek, neredeyse koşarak daireme giriyorum.

Ona hiçbir şey söylemeden sarılıyorum. Ona biraz zaman tanımak isterdim, ama istemiyorum. O benden uzaklaşmayınca, endişemin bir kısmı azalır.

"Kafan nasıl? Tıbbi olarak oynamaya uygun olduğunla ilgili bir şey gördüm." Bana bakar ve yumuşak elini kafamın yan tarafına dokundurur.

"Yüzde yüz iyiyim. Bana yumruk atmaya çalıştığı yeri neredeyse hissetmiyorum. Çoğunlukla ıskaladı." Benim için endişelendiğini düşününce içim ısındı.

Kanepeye oturdum.

"Önce ben başlayabilir miyim?" Parmaklarımı ovuşturuyorum. O da onaylayarak başını sallıyor. "Bunların hepsi benim için yeni. Sadece sen ve ben değil, takım ve beni tanıyan insanlar da. Pazar günü gibi durumlara alışkın değilim. Bu bir mazeret değil, çünkü daha iyi olmam gerektiğini biliyorum. Özür dilerim. Daha iyi olmak istiyorum. Ve her şeyden önce, benimle güvende hissetmeni istiyorum. Seni güvende hissettiremedim ve en çok da bunun için üzgünüm."

Willow elimi tutar. Elim sıkılır.

"Teşekkür ederim. Seninle birlikteyken kendimi güvende hissediyorum. Seninle birlikteyken olduğu gibi, hiç bu kadar rahat hissetmemiştim. Pazar günü çok yoğundu. Ve bunun sebebi sadece sen değildin." Yavaşça ve derin bir nefes aldı. "Dexter'ın aradığını sana söylemediğim için özür dilerim. Gerek yokken bunu sır olarak sakladığım için özür dilerim. Gerçekten de bunu söylemeye değmeyeceğini düşünmüştüm."

Bunu gündeme getirmek daha stresli olur diye düşündüm. Fazla yük olmak istemedim."

"Bu bir sürprizdi, ama umarım sırlarını her zaman saklayacağımı biliyorsundur. Ve bir şey fazla olduğunda sana söyleyeceğim."

"Sana güveniyorum. Yapabileceğini biliyorum. Dexter... berbat durumda."

"Akşam yemeğinde masamızın ucunda dururken bunu anladım." Havayı yumuşatmak için şaka yapıyorum.

O, başparmaklarıyla benim parmak eklemlerimi ovuşturuyor. "Bana geri bir araya gelmemiz gerektiğini düşündüğünü söylemek için aradı. Sonunda birlikte olacağımızı düşündüğünü söyledi. Ona yanıldığını söyledim. Seninle mutlu olduğumu söyledim. Ve sen, şimdiye kadar birlikte olduğum hiç kimseye benzemiyorsun."

Lanet olası kalbim. Çılgınca atıyor, göğsümü ısıtıyor ve patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Diğer erkeklerle birlikteyken, her zaman kendimden bir şeyler ödün vermek zorunda kalırdım. Sen benden bunu istemiyorsun. Klişe gibi gelebilir, ama seninle birlikteyken kendim gibi hissediyorum.

"Bana tüm klişeleri anlat."

"Dexter, bizim birlikte çekilmiş fotoğraflarımızı görünce paniğe kapıldı sanırım. Biz hiç uyumlu bir çift olmadık. Çıkmaya başladığımızda ve sonraki her yıl boyunca ona razı oldum. Bir gün o da bunun farkına varacak."

"Bak, anlıyorum. Kıskanıyor. Belki de biraz 'ne halt ettim ben?' diye düşünüyor. Bilmeni istediğim şey, bana her şeyi anlatabileceğin. Yargılamadan dinlemek ve senin için burada olmak için elimden geleni yapacağım. Dexter'ı kıskanmıyorum."

"Sen iyi bir adamsın, Tripp Owens."

"Bunu bilemem, ama senin için kesinlikle daha iyi olmak istiyorum."

"Beni dinle, bir sonraki kısmı gerçekten dinle," dedi ve elini göğsüne koydu. "Birçok konuda dürtüsel davranmanı kaldırabilirim, ama benim veya senin güvenliğin söz konusu olduğunda, özellikle de halka açık yerlerde, bunu kaldıramam."

"Biliyorum," diye sözünü kestim ve o hızla başını eğdi. Bundan hoşlanmadığını düşündüm, bu yüzden ağzımı kapatarak dinlemeye hazır olduğumu gösterdim.

"Öyle diyorsun, ama davranışların da sözlerinle uyumlu olmalı. Güven önemlidir. Sana tüm kalbimle güvenebilmek istiyorum, ve sen de bana."

Durur.

Birkaç uzun saniye beklerim, söylemek istediği her şeyi söylediğinden emin olmak için. "Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. İkinci kez düşünmeden güvenilebileceğin bir insan olmak istiyorum."

O eğilir ve beni öper. Tatlı ve yavaş bir öpücük.

"Ve sana güveniyorum. O gece panik atak geçirdiğimde seni aradım, çünkü futbol sonrası ne olacağını düşünüyordum. Bu, terapistim olmadığın sürece konuşmadığım bir konu, ama sana ilk kez anlatıyorum." Sinirli bir şekilde parmaklarımı kırıştırıyorum. "Hayatımın büyük bir kısmında tek sahip olduğum şey futboldu. Bu dönemin sona ermesinden endişe duymadığımı söylersem yalan söylemiş olurum, ama zihnim değişti. Seninle daha fazla zaman geçirmeyi düşünüyorum. Seyahatler yapmayı. Akşam yemeğine çıkmayı, umarım Dexter olmadan. Rastgele kahve randevuları. Hafta içi film izlemeyi. Sen, bundan sonraki hayatı katlanılabilir kılıyorsun."

Kucağıma tırmanıp bana sarılıyor. Onu kendime çekip sarılıyorum.

"Bana bu potansiyel maceradan bahset," diye kulağıma fısıldar.

"Küçük bir yolculuğa ne dersin? Memleketime. Her yıl sonbahar karnavalı yapıyorlar ve önümüzdeki hafta sonu. Bye haftasına tam uyuyor. Şehirden, basından, Dexter'dan ve sarhoş hayranlardan uzaklaşalım."

"Sonbahar karnavalı mı? Çok eğlenceli görünüyor. Basından uzaklaşmak ne demek?"

"Sırrımı saklayabilir misin?"

Heyecanla başını sallar.

"Memleketimdeki insanlar dışında, gerçek yerini bilen sadece birkaç kişi var. Gerçek yerini. Lise üçüncü sınıftayken, futbol scoutlarının dikkatini çekmek için başka bir okula transfer oldum. Ama orası benim memleketim değil... sadece herkesin öyle sandığı bir yer."

Onu gerçek memleketime götürmeyi düşündüğümde içimi heyecan kaplıyor.

"Bu nasıl hiç ortaya çıkmadı?"

"Çoğunlukla kimsenin umursamadığı için. Ayrıca, benim kasabam sır saklamayı iyi bilir."

"Bu... harika. Ben varım. Bir mola vermek mükemmel olur. Üstelik, bütün hafta sonu seninle birlikte." Boynumun üstünden köprücük kemiğine kadar öpücükler yağıdırıyor.

Bölüm 44

Willow

"BAŞARACAKSINI!" WENDY, dikiş sayılabilecek bir şey yaparken bana tezahürat ediyor. Desende benim adımın ilk harfi ve küçük bir kalp var.

Heyecanla ellerini çırparak, geniş bir gülümsemeyle, her seferinde bana böyle tepki vereceğini bilseydim, benden istediği her şeyi yapardım. Bugün öğle yemeğindeydik, o dikiş kulübüne gitmek için ayrılmak zorunda kaldı — bu, örgü kulübünden farklı bir kulüp — bana da gitmek isteyip istemediğimi sordu ve ben de hayır diyemezdim.

Mesele şu ki, dikiş hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Gençken bu tür şeylerle hiç uğraşmadım. Wendy en iyi destekçidir. İlk "W" desenimi bitirdiğimde, gerçek harfe hiç benzemese de alkışladı.

Ellerimi kullanmak, iğneyi hassas bir şekilde kullanmak, çok ferahlatıcı. Deseni ve iğneyi yüzümün 12 cm önüne koyup, sert bir ifadeyle bakıyorum. Sadece odaklanmaya çalışıyorum. Doğru yapabilmek istiyorum.

Wendy'nin dikiş kulübü sadece birkaç kadından oluşuyor. Benim onlara katılacağımı beklemiyorlardı, ama beni kollarını açarak karşıladılar. Wendy'nin, hepsi en iyi davranışlarını sergilerlerse sonunda bir fotoğraf çekileceğine söz verdiğinden eminim.

Dördüncü W'yi bitiriyorum ve sonunda bir harfe benziyor. Ellerim kramp girmeye başladı, bu yüzden nakış kasnağımı bırakıp mola veriyorum.

Bir bardak limonata doldurup sandalyeme yaslanıyorum, etrafımdaki kadınlar sohbetlerine devam ediyorlar — hoş bir dikkat dağınıklığı.

Dürüst olmak gerekirse, bugün öğle yemeğini neredeyse iptal edecektim. Dexter ve Tripp ile olanları konuşmak istemiyordum. Ya da basını. Ya da herhangi bir şeyi. Bunları düşünmekten yoruldum. Halkla ilişkiler ekibim, yanlış manşetlerin önüne geçmek için fazla mesai yapıyor ama bir faydası yok.

Bir molaya ihtiyacım vardı.

Wendy çok sevimli bir insan, çünkü beni görür görmez bana sarıldı ve kulağıma fısıldadı: "Oğlumun yaptığı aptalca şeyi ya da eski erkek arkadaşının yaptığı daha da aptalca şeyi konuşmayacağız, tabii sen istemedikçe." Omuzlarım rahatlamış bir şekilde düştü.

Tripp'in aptal olmadığını biliyor, ama yaptıkları aptalcaydı.

Bu olayları bir araya getirip duruyorum. Şampanya. Bana çıkma teklif etmesi. Yeni araba. Basınla yüzleşmesi. Hayranlarla olan olay. Tek tek bakıldığında, bunlar spontan davranışlar gibi görünebilir, ama bir araya geldiğinde, beni tedirgin eden belirgin bir kalıp ortaya çıkıyor.

Tripp'e aşık oluyorum. Hem de delicesine. Beni tanıyor. Gerçekten cevaplarını öğrenmek istediği sorular sormasını ve benimle ilgili ayrıntılara odaklanmasını seviyorum.

Genelde, biriyle çıktığımda, kendimden nefret etme döngüsüne girerim. Bacaklarımın bu kadar büyük olduğu için tanrılara lanet okuduğum, vücudumdan nefret ettiğim günlerim olur. Kaslarımın yok olmasını isterim.

Bu, bu davranışın başladığı halinin yetişkin ve kontrollü versiyonu. Ancak, yıllarca süren terapi ve yemek ve egzersizle olumlu bir ilişki kurmam sayesinde, bu davranış çok daha kontrol altında.

Bu kısır döngüyü bir nevi unuttum. Tripp şanslı olan kendisiymiş gibi davrandığı için kendimi parçalamak aklıma bile gelmedi. Bana güven veriyor. Hak ettiğimi hissettiriyor. Benimle olmanın değerli olduğunu hissettiriyor. Vücudumun görünüşü konusunda başkalarının onayına ihtiyacım olmaması gerektiğini biliyorum, ama o bana gezegendeki en güzel insan olduğumu hissettiriyor.

Duyguları konusunda kararsız olduğu için dürtüsel davranıyor değil. Bazen tam tersi de olabilir. O kadar çok önemsiyor ki, yargı gücü bulanıklaşıyor.

Tripp gibi fevri biriyle oldukça uyumlu bir kombinasyon.

Ayrıca, son birkaç gündür kaygı sorunu yaşıyor. Deplasman maçları için seyahat etmek onu çok yoruyor. Otel odasında tek başına panik atak geçirirken onu düşününce kalbim parçalanıyor. Bana ihtiyacı olduğunda her zaman beni arayacağını umuyorum.

Beni aradığı geceyi asla unutmayacağım. Telefonun diğer ucundaki sesini. Ona gerçekten yardım edebildiğimi. Bana ihtiyacı olduğunu.

Dikişe geri dönüp, üzerlerine baş harflerimi yazdığım birkaç yama daha yapıyorum.

"Vay canına, bunlar çok daha iyi görünüyor," diyor Wendy, en son yaptığım yamaları inceleyerek. Artık ilk birkaç yamamın ne kadar kötü olduğunu anlıyorum.

"Sen iyi bir öğretmensin. Bu tür yamaları ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Oh, onları herhangi bir kumaşa dikebilirsin. Yastığın köşesine, battaniyeye, üstüne koyabilirsin."

İşte böylece aklıma bir fikir geldi.

Ben

Fritz (FJ) Cosmos

Dinliyorum

Bölüm 45

Tripp

Maç başlamadan önce yorgun olmak kötü bir işarettir. Dün gece uyuyamadım. Neyse ki, endişeliydim ama tam anlamıyla panik atak geçirmedi. Tek olumlu yanı bu.

Kaliforniya'dayız ve burada yaşayabileceğimi sanmıyorum. Trafik çok saçma. Bu şehrin sunduğu hiçbir şeyin bu lanet trafiği telafi edebileceğini sanmıyorum. Arabada oturup hiçbir yere gitmemekten nefret ediyorum.

Zaman farkı ve aşırı aktif beynim yüzünden, pek kaliteli bir uyku çekemedim.

Bugün berbat bir gün olacak.

"Tripp, dünyaya dön," diyor Zack, soyunma odasında bana el sallayarak.

"Üzgünüm, çok yorgunum."

"O zaman yorgunluğunu at. Bugün sana ihtiyacımız var!" Zack beni heyecanlandırmaya çalışıyor.

"Bana her gün ihtiyacın var," diye karşılık verdim.

"Aynen öyle. Toparla kendini." Ellerini çırparak formasına uzanır ve onu pedlerinin üzerine giyer.

Fritz yanıma geldiğinde ben de aynısını yapıyorum.

"Tripp, bunda bir delik var." Formamı işaret ediyor.

Bakıyorum. Delik yok. Fritz biraz gergin görünüyor. Kesinlikle sinirli.

"Ne diyorsun sen? Bu forma gayet iyi." Kollarımı açarak önünü inceliyorum.

Fritz küçük bir makasla kumaşın alt kısmına uzanıyor ve tek bir hızlı kesikle kesiyor.

"Ne yapıyorsun Fritz? Aklını mı kaçırdın?" diye soruyorum ve kesinlikle maçta giyemeyeceğim formaya bakıyorum. Delik veya kesik olan şeylerin sorunu, birkaç tackle ile yıpranacak olmalarıdır.

Bu saçmalık için çok yorgunum. Eğer bu bir şakaysa, hiç hoşuma gitmedi.

"Bugün bunun için uygun bir gün değil," diyorum ona, o da bana bir zarf ve yeni bir forma uzatıyor. Arkasında duran sandalyede olmalıydı.

"Sonra bana teşekkür edeceksin," diyerek sırtıma bir şaplak atar ve hemen soyunma odasından çıkmak için döner. İnanamadan onun arkasından bakarım.

Kartın ön yüzünde küçük bir T harfi var. Willow'un el yazısı gibi görünüyor.

Tripp --

Bu formayı özel bir sürüm olarak düşün. Belki ters giyebilirsin.

Sadece senin gözlerin için.

Keşke bugün seninle birlikte olabilseydim. Bu da iş görür.

Öpücükler – Willow

Ne oluyor lan? Notu dolabıma koyup, şu anki formamı çıkarıyorum. Fritz'in kestiği formayı. Etrafa bakıyorum, çoğu oyuncu sahaya çıkıyor ve kimse bana dikkat etmiyor. Yeni formayı ters çeviriyorum.

Aman Tanrım. Formamın yan tarafında küçük bir yama var, üzerinde küçük bir kalp bulunan bir "W" harfi. Yan tarafa dikilmiş, yani giydiğimde sol göğüs kafesime degecek. Sanki kalbime yakınmış gibi.

Willow bir şekilde bir forma bulmuş ve bunu koparmış.

El dikişli 'W' harfini parmaklarımla okşarken, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Gözlerimden bir damla yaş siliyorum, çünkü bu, şimdiye kadar benim için yapılmış en güzel şeylerden biri. Hem de hiç.

Bugün ilk kez dışarı çıkıp oynamak için heyecanlıyım. Kemiklerimi ezen yorgunluk birkaç dakika öncesine göre daha hafif geliyor.

Quarterback savunmayı okur ve ben oyundan vazgeçmiş gibi davranırım. Defans oyuncusu buna kanar ve bu da bana sprint atmam, boş alana çıkmam ve quarterback'ımın mükemmel bir pas atması için gereken saniyeyi kazandırır

pas atması için gereken zamanı kazanırım. Bu, tüm yıl boyunca yakaladığım en kolay toplardan biri olabilir.

Bir kameraman bana yaklaşır ve ben bunu çekim fırsatı olarak kullanırım.

Elimi, yamanın olduğu yere, kalbime dokunmadan önce koyuyorum ve kamera için ellerimle bir "W" harfi yapıyorum. Bunun için daha sonra eleştiri alacağımı biliyorum. İnsanlar benim ezik, odaklanamayan veya utanç verici olduğumu söyleyecekler. Ve yanılıyor olacaklar.

Aşık oluyorum.

Bölüm 46

Willow

ENDİŞE BAŞLIYOR. Yeni albüm ve turne için önemli bir planlama toplantısındaayım. Yeni müzikler artık çok yakın ve diğer insanların onları dinleyeceği gerçeği yavaş yavaş yerleşiyor. Bu turne önemli ölçüde farklı olacağından, ayrıntılara girmek için sabırsızlanıyorum.

"Will, saklıyordun!" diyor Erik, Dexter'ın kullandığı takma adı kullanarak.

"On iki parçaya ulaştığımda daha fazla müzik getireceğimi söylemiştim."

"Hayır, müzik değil. Tripp! Sen küçük Cosmo hanımsın!" "Tanrım," diye mırıldanıyor Claire.

"Anlamadım?" *Küçük Cosmo hanım mı?* Kusacak gibiyim.

"Sütteki videolarını gördüm!" Gözlerimi devirmeden duramıyorum.

"Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum. Tabii bir sonraki ev maçına bilet bulabilirsen." Bana göz kırpmıyor.

"Willow'un aşk hayatından çok işinden bahsedelim." Claire parmaklarını şıklatır.

Bu toplantının benim istediğim gibi gitmesini çok istiyorum. Plak şirketi için birkaç bilet almak sorun olmaz.

"Bilet bulabilirim. Ama evet, işimize bakalım."

Biri klasörleri dağıtır ve odanın önündeki ekrana tarihlerin listesi yansıtılır.

"Düşündüğümüz şey, gelecek yılın Ağustos ayında başlayacak bir turne. Altmış tarih. Mekanın büyüklüğünü belirtmek için renklerle kodlanmışlar. Anahtarı okudum: Mavi - ~5000. Pembe - ~2500. Kırmızı - ~1000

Çoğunlukla mavi tarihler görmem beni şaşırtmadı. Mor da var, ama anahtarı yok.

"Mor tarihler ne anlama geliyor?"

"Onlar stadyum konserleri. Küçük çaplı tutmak istediğini biliyorum ama potansiyel geliri düşündüğümüzde, turneyi sürdürmek için bunlara ihtiyacımız var."

"Bu, stadyum turu türünde bir albüm değil."

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştik ve yeni bitirdiğin turnenin tarihlerini uzatmanın sürpriz olacağını düşünüyoruz. Hayranlar buna bayılacak. Ayrıca, yeni müziğe de biraz heyecan katacaktır," diyor Erik'in ekibinden biri.

Az önce söylediklerinde çok fazla yanlış var.

"Buna sonra döneceğiz. Bilet fiyatları nerede?" diye soruyorum ve Claire ile göz teması kuruyorum. O zaten beni arıyor, bunun çöküşün eşiğinde olduğunu biliyor.

Bilet fiyatlarını ekrana yansıtıyorlar. Önceki turneye göre daha ucuzlar ama çok da ucuz sayılmazlar. Kesin olan bir şey var ki, bu yeterli değil.

"İlk olarak, neden bu kadar geç başlıyoruz? Bu albümü birkaç hafta içinde bitirmeyi planlıyorum. Bunu duyurup önümüzdeki yılın Mart ayında turneye başlayabiliriz. Ağustos ayına kadar beklememize gerek yok."

"Son turun bilet programına bakarsak, o kadar da uzak değil."

"Bu turne çok daha küçük ölçekli olacak. Neredeyse hiç hazırlık süresine ihtiyacımız olmayacak. Çoğunlukla mekanlarla tarihleri teyit etmekten ibaret. Turneyi öne almak istiyorum."

Beklemeye gerçekten gerek olmadığı için öne almak istiyorum. Ayrıca, Tripp ve onun sezon dışı dönemi hakkında da aklımın bir köşesinde küçük bir düşünce var.

"Neden Mart?" Erik, cevabı biliyormuş gibi ama söylemek istemiyormuş gibi soruyor.

"Neden olmasın? İkincisi, o mor tarihleri alıp çizebilirsin. Onları yapmak istemiyorum. O tur bitti. Bitti. Aylardır bitti."

"Hiçbirini yapmayı düşünmüyor musun?"

"Hayır. Size 1.000 kişi kapasiteli veya daha azını istediğimi söylemişim ve renk uyumunu çok iyi yaptığınız için, burada neredeyse hiçbiri olmadığını fark edeceksiniz." Sayfalar arasında gidip gelirken, benim isteklerimi ne kadar az dikkate aldıklarını düşününce yüzüme tokat yemiş gibi hissediyorum. Bu sefer, yaptıkları iş o kadar kötü olduğu için istediğimi elde etmek daha kolay olacak.

"Ayrıca, bilet fiyatları çok saçma. Daha düşük olmalı."

"Willow, para kazanamayacaksın. Özellikle de daha küçük mekanlar bulmaya çalışırsak."

"Mekan bulmak sorunsa, bunu Emilie'ye bırak." Asistanıma bakıyorum, o da garip bir şekilde elini sallıyor. "Şehirleri ve durakları bulmakta hiçbir sorun yaşamayacağına söz veriyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Sadede gelelim. Senden hayal kırıklığına uğradım Ricky," diyor Claire, Erik'i işaret ederek. "Willow ne istediğini sana çok net bir şekilde söyledi. Sen ona istediğinin %10'unu vermeye çalışıyorsun ve bu kabul edilemez. Saçmalamayı kes."

"Sana söyledim. Bu tur para için değil. Bunu saygı göstermeni istiyorum, yoksa bu albümü başka bir plak şirketine vereceğim. Acelem yok," diye Claire'in konuşmasına müdahale ediyorum.

"Neden turneye çıkıyorsun ki?" diye sordu Erik.

"Yeni müziğimi kutlamak için. Beni seven hayranlarımdan önünde sevdiğim şarkıları çalmak için."

"Hepimiz bazen bir değişiklik isteriz ama sen kanıtlanmış bir formülü tamamen değiştirmek istiyorsun. Turneyi aceleye getirmek için başka bir nedenin var mı? Saçma sapan küçük şehirlerde mi çalacaksın?" Bana kendi kararlarımı verecek kadar akıllı olmayan bir çocukmuşum gibi bakıyor.

"Çünkü istiyorum," diyorum, her kelimeyi kasıtlı olarak yavaşça. "Burada işimiz bitti. Buradaki her şey hayır, kırmızı ile işaretlenmiş tarihler hariç. Emilie'nin başka yerler aramaya başlamasını istiyorsanız, bize haber verin."

"Yarın devam edelim mi? Öğle yemeği yiyebiliriz," diye önerir Erik.

"Hayır. Meşgulüm. Şehir dışına çıkacağım. Ayrıca konuşacak pek bir şey kalmadı." Erik'in ekibinin bana verdiği dosyayı bile almıyorum. Emilie'nin dosyası onda ve zaten çoğu çöp. Nane çayımı alıp kapıya doğru yürüyorum, sonra geri dönüp bakıyorum.

"Ah, Erik? Cosmos'un ev sahibi olduğu maçın biletlerini sana ulaştıracam. Söz verdim ve sözümü tutmanın önemini biliyorum."

Claire şaşkınlıkla ısıık ıalar. Emilie güler ve ağızını kapatır. Bu yorum yüzünden eve kadar yol boyunca endişelenmeyecekmişim gibi davranırım.

ANTALARIMI TOPLADIM ve Tripp'in beni almaya gelmesini bekliyorum. Etiket toplantısı ne kadar korkunç geçerse geçsin, hiçbir şey iyi ruh halimi bozamayacak.

Tripp ikimizi götürecek ve güvenlik ekibim kendi arabalarıyla arkamızdan gelecek. O, güvenliğin gerekli olmayacağı konusunda ısrarcı ama Seth inatçı. Güvenlik ekibim, gerekmedikçe yolumuza ıkmayacaklarına söz verdi.

Kapı alındı ve ben neredeyse zıplayarak Tripp'i içeri aldım. Beni görünce, beni kucaklayıp döndürdü ve öptü. Tripp'le geçirdiğim bazı anlar, sanki bir filmde yaşıyormuşum gibi geliyor, tekrar tekrar izlemek için para ödeyeceğim bir film.

"Hadi bu yolculuğa başlayalım. Atıştırmalıkları ben hallettim. Ayrıca güvenlik görevlilerimiz için küçük bir hediye çantası hazırladım, içinde bulmacalar da var, çünkü bu hafta sonu çok sıkılacaklar."

Hafta sonu. Bütün bir hafta sonu. Ben ve Tripp. antalarımı alır ve arabaya doğru yürürüz.

"Nereye gidiyoruz?" Tripp, memleketinin nerede olduğu konusunda gizemli davranıyor.

"Maine'de küçük bir yer," diye cevap veriyor, yine de bu noktaya kadar verdiği bilgilerden daha fazla bilgi veriyor.

Maine. Hiç tahmin edemezdim.

"Yol ne kadar sürer?" Daha fazla ayrıntı öğrenmek için onu sıkıştırıyorum. "Muhtemelen yedi saat." Kapımı açıyor.

Tesla'ya biniyoruz ve Tripp, navigasyonu başlatmak için ekranda bir şeye basıyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor, gözlerini parlatacak bir gülümsemeyle.

"Doğduğumdan beri hazırım." Ben de sırtarak cevap veriyorum.

Ağzını ağızıma yaklaştırır ve hızlı bir öpücükle beni şaşırtır. Bir elini enseme koyar ve beni kendine çeker.

"Bunu daha önce kimseye göstermedim. Sanki en yakın arkadaşına yıllardır sakladığın bir sırrı anlatmak gibi."

Bu duygu göğsümü ısıtır. Bu adam gülünç derecede heyecanlı. Tripp'in ilişkilerinin olmamasını düşündüğümde şaşıyorum. Tripp gerçekten romantik bir adam.

Başka türlü olmasını istemezdim.

Bölüm 47

Tripp

GOLDEN COVE, MAİNE: HER GÜNÜN PARLAMASINA FIRSAT VEREN YER. Karşılama tabelası geçen seferkiyle aynı. Nostalji dalgası, sıcak bir yaz gününde yüzüme çarpan serin bir su gibi beni sarar — yıllardır buraya gelmemiştim.

"Golden Cove mu? Bu gerçek bir yer gibi bile gelmiyor," diyor Willow, telefonuyla hoş geldiniz tabelasının fotoğrafını çekmeye çalışırken.

"Evim güzel evim." Elimi göğsüme koyarak içtenlikle söylüyorum. "Burada kaç kişi yaşıyor?"

"En son baktığımda 5.000 civarındaydı."

Kasabadan geçiyoruz ve bu beni geçmişe götürüyor. Annemle her pazar kahvaltı yaptığımız lokanta, benim bildiğim tek din. İlk işimi bulduğum ve hafta sonları çalıştığım dondurma dükkanı.

Hiç değişmemiş gibi geliyor. Tam da sevdiğim gibi. Böyle tanıdık yerlerde her zaman rahatlık vardır.

The Cove'a varıyoruz. Burası sahildeki tek oda ve kahvaltı tesisi ve benim tercih ettiğim konaklama yeri.

"Planımız şu: Otele giriş yapıp, çantalarımızı bırakıp karnavala gideceğiz."

Willow bana başparmağını kaldırıyor.

İçeri giriyoruz, zil çalıyor ve Sally resepsiyonun arkasından çıkıyor.

"Tripp Owens! Gelmişsin. Uzun zaman oldu." Resepsiyonun arkasından çıkar, yanaklarımı sıkar ve sonra bana sıkıca sarılır. Ana salon hala biblolar ve deniz kabuklarıyla doludur.

"Bye haftasına denk geldiği için karnavalı kaçıramazdım." "Kimi getirdin?" diye sorar, gözlerinde meraklı bir ışıltı vardır.

"Bu Willow. Golden Cove'un sunduğu her şeyle onu etkilemeye çalışıyorum." Sally'ye göz kırptım ve o da güldü. Willow elini uzattı ama Sally sanki birbirlerini ömür boyu tanıyormuş gibi ona sarıldı. "Plaj nasıl?"

"Mevsim normallerinin üzerinde sıcak. Bu gece rüzgar çok fazla esmeyecek. Ayrıca, sert görünümlü bir beyefendi olan Seth ile sohbet ettim, hepsi yolun aşağısında kalıyorlar."

"Bekle, Seth'i başka bir yerde mi kalmaya ikna ettin?" Willow sorar.

"Evet, ama burası bir blok bile uzak değil. O kadar."

Sally bana odanın anahtarını uzatır.

"Her şey hatırladığın gibi. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Sabahları hala kahvaltı yapıyoruz."

"Kahvaltıyı kaçırmayacağımı biliyorsun," diye alaycı bir şekilde ona cevap veriyorum, çantalarımızı alıp odamıza doğru yol alıyorum.

The Cove 90'lı yıllardan beri var, ama 90'lı yılların havası yok. Ana bölüm biraz eklektik olabilir, ama odalar bence 5 yıldızlı otellerle rekabet edebilir. İçeri girer girmez, neredeyse duvardan duvara uzanan devasa pencereler sizi şaşırtıyor. Doğal ışık berrak ve odayı aydınlatıyor.

"Vay canına. Beklediğim gibi değil," diyor Willow, köşedeki koyu yeşil kadife koltuğa otururken.

Sadece bir dakika oturur ve sonra kral boy yatakta yerini alır. Kanopi ve her şeyiyle. Fazla gibi ya da sığmayacak gibi gelir, ama sığar. En azından bana göre.

"Bu harika," diyor, sesi hayranlıkla doludur. "Bak, bir sepet dolusu battaniye!" diye bağılıyor.

"Burada yastıklar ve battaniyeler asla bitmez. Sana söz veriyorum."

"Bir dakika uzanabilir miyiz? Karnavala gitmeden önce biraz uzanabilir miyiz?" Willow rahatça otururken sorar.

Evde benim tarafım olan yatağa uzanıyorum. Ben sırt üstü yatarken Willow yanına uzanıyor ve kolunu göğsüme atıyor. Rahat bir sessizlik içinde kalıyoruz. Hiçbir şey söylemiyoruz. Parmaklarımla yumuşak kahverengi saçlarını okşuyorum.

Willow ile burada olmak gerçeküstü bir his. Geri döndüğümde neredeyse her seferinde bu odada kaldım, ama bu yatak her zaman sadece bana aitti. Biriyle paylaşmak daha da hoşuma gidiyor.

Kim düşünürdü ki?

Ekim ayından daha iyi bir şey var mı? Futbol sezonu tam da güzelleşmeye başladığında gelir. Havada kemiklerimi rahatlatan bir serinlik vardır. En güzel mevsim. En güzel ay.

Willow, sonbahar karnavalına girerken elimi tutuyor. Vücudum ona dokunmak için yeni yollar bulmuş gibi, başparmağımla avucunu okşuyorum. Normal günlük kıyafetleri giymiş güvenlik ekibi de içeri giriyor. Onların bizimle olduğunu asla tahmin edemezsiniz. Seth'e onlara ihtiyacımız olmadığını söylemeye çalıştım, ama uzlaşma sonucu, onlar gelip ikimizden uzakta etrafı kolaçan edeceklerdi.

Güneş gökyüzünde alçalmış, günün sonuna doğru soğukluğu getiriyor. Rüzgâr elma şarabı, balkabağı ve kızarmış şeker kokusunu getiriyor. Sally haklıydı, düşündüğümde daha sıcak.

"Ağzım sulanıyor," diyor Willow, derin bir nefes alıp başını omzuma yaslayarak.

"İlk durağımız karamelli elmalar. Mutlaka denemelisin." Tezgâhı işaret ediyorum. "Buna itirazım yok."

Willow etrafına bakınıyor ve biraz tedirgin görünüyor. "Ne arıyorsun?"

"Seth'i. Ayrıca kameraları."

"Seth tam şurada." Yaklaşık on metre uzaklıktaki erkek grubunu işaret ediyorum. Yakından bakarsanız, onların buraya ait olmadıklarını düşünürsünüz. "Ve sana söyledim, burada basınla karşılaşmayacaksın. Biri fotoğraf çekmek isteyebilir

fotoğraf çekilmesini isteyebilir, ama burası sırları saklamakta en iyi yer." Omzuyla omzuma hafifçe vuruyorum.

"Sana güveniyorum. Sadece... tuhaf geliyor."

"Oh, kesinlikle öyle. Sanırım dünyada hala iyi insanlar var. Şu anda burada olanlar da dahil."

"Dönme dolap mı?! En sevdiğim şey!" Heyecanı her yerinden akıyor. Gözleri heyecandan parlıyor.

Yüzümün rengi bir anda soluyor. Willow bunu hemen fark ediyor.

"Olamaz. Büyük, kötü Tripp Owens, Super Bowl MVP'si, yükseklikten korkmuyor mu?" Yanaklarımın kızardığını engelleyemiyorum.

"Yükseklik benim pek sevdiğim bir şey değil ama bunu itiraf etmekten çekinmiyorum. Dönme dolap seni bu kadar mutlu ediyorsa, kesinlikle yapacağız."

"Sen iyi bir adamsın, Tripp Owens."

Şu anda bir şey çok açık: Onun böyle gülümsemesini görmek için yapmayacağım hiçbir şey yok. Willow'un ve onun dönme dolaplara olan sevgisinin ve kim bilir başka nelerin merhametine kaldım.

Ne kadar şanslıyım?

Bölüm 48

Willow

TRİPP gondola biniyor ve gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Adam, sıramızı beklerken elimi tuttuğu gibi, sanki can simidiymiş gibi barı sıkıca tutuyor. İçeri giriyor, tamamen içeri kayıyor ve gondola kapısından olabildiğince uzağa yerleşiyor. Neyse ki, bu normal iki kişilik bir dönme dolap değil. Bunun yerine, kabinler daha geniş, banklar daha uzun ve muhtemelen dört yetişkin alabilecek kadar büyük.

Ben de binip onun karşısına oturuyorum, dizlerimiz birbirine değiyor. Benim hareketim gondola sallanıp hareket ettirince o gözlerini kapatıyor.

"Nasıl gidiyoruz? Bizden önce sekiz yaşındaki bir grup çocuğun bunlardan birine bindiğini gördün, değil mi?"

"Ha! Alayların beni rahatsız etmez. Harekete geçince iyi olacağım ve dışarı çıkmayı düşünemiyorum." O gülüyor ve kalbim ısınıyor. Birinin beni mutlu etmek için istemediği bir şeyi yapması fikri yeni bir şey. Her zaman bunu yapanın ben olduğumu hissediyordum ve bu hiçbir zaman karşılıklı olmadı.

Tripp'in açıkladığı gibi, henüz kimse bizim zamanımızı bölmemişti. İnsanlar bunu yaptığında rahatsız olduğumdan değil, sonrasında ortaya çıkan kaotik kalabalıktan rahatsız oluyorum. Bu gece, biz sadece bir çiftiz ve dışarıda geçirdiğimiz akşamın tadını çıkarıyoruz. Seth'i veya Tripp'in güvenlik ekibinden kimseyi, gecemizin arka planında birkaç saniye görmedim.

Bu, bu geceyi gerçek hissettiriyor. Açıklaması zor, ama tüm ekstra şeylerin yokluğu, daha otantik hissettiriyor. Biz sadece Tripp ve

Willow'uz, aklımızın bir köşesinde dikkatimizi dağıtan şeyler, meraklar, lojistik konular yok.

Araba hareket etmeye başlıyor ve ellerinin koltuğun kenarını kavradığını, parmak eklemlerinin beyazlaştığını görüyorum.

"Elini ver" diyorum. O bana sadece bir elini uzatıyor, ama ben onu iki elimle sıkıca ve güvenle tutuyorum.

"Bana bir sırrını söylemek ister misin?" Gergin bir şekilde gülümsüyor, dikkatini bana yoğunlaştırıyor. Tripp, her zaman sırlarımı bilmek isteyen biri, kalbimi dolduruyor. Gergin ve rahatsız olsa bile, yine de beni anlamaya çalışıyor.

"Plak şirketimden ayrılmayı düşünüyorum." Ona iyi bir haber veriyorum. "Gerçekten mi? Bu büyük bir karar gibi görünüyor."

"Öyle. Ben sadece... eskisi gibi hissetmiyorum. Yıllardır kendimi kanıtlamış olmama rağmen, beni dinlemiyorlar."

"Dürüst olmak gerekirse, bu ayrılmak için geçerli bir neden gibi görünüyor. Yeni bir plak şirketi bulmak zor olmayacaktır." Gözleri üzerimde, denizdeki dalgalar gibi gri ve mavi - içinde yüzebileceğim bir bakış.

"Bilmiyorum, hiç yapmadım. Ben zorluklara göğüs geren, değişimi bekleyen biriyim, ama bunu yapmaya devam edebilecek miyim bilmiyorum." Bu sözler göğsümdeki ağır yükü kaldırıyor.

"Dayanmak zorunda değilsin," diyor, beni anladığını düşündüren bir şekilde.

"Genişleme draftında seçildiğin için mutlu musun?" diye soruyorum. Onu hareket eden dönme dolaptan başka bir şeye odaklayabilir miyim acaba?

"Bu zor bir durum. İlk başta hayır. Yüzüme bir tokat atılmış gibi hissettim. Bir organizasyona katılmak, özellikle de o yıl benim yaptığım gibi, ve sonra onlar bir sonraki adıma geçiyorlar. Ama Cosmos'ta daha mutluyum. Bu şehri seviyorum. Ve bir de sen varsın." Başparmakları avuç içlerimi ovuşturuyor.

"Ben, akşam yemeğine davetsiz gelen eski erkek arkadaşlarım ve sinir bozucu basın..."

"Bunların hiçbirisi sen değilsin. Seni elde edebilmek için her gün bunları göze alırdım. Hiç şüphesiz," diye sözümü keser.

Bunu biliyormuşum ya da onun böyle hissettiğini ummuşum gibi hissediyorum ama bunu ondan duymak farklı. Böyle şeyler söylediği anlarda

sanki kendini bana bağılıyormuş gibi hissediyorum. O, içimde, kemiklerime kadar hissettiğim bir rahatlık getiriyor.

O vagondaki küçük masaya eğildiğinde, ben de ona doğru eğildim ve dudaklarım onun dudaklarına değdi. Tripp endişeyle ellerimi tuttu ama dudakları, söylediklerinin ne kadar samimi olduğunu bana gösterdi.

Ağzıma güvenmediğim için nefesimi tutuyorum. Her an bu adamı ne kadar sevdiğimi ağzımdan kaçırabileceğimi biliyorum. Bunun hakkında düşündüm, ama içimden bir ses bunun doğru olduğunu söylüyor.

Bu anda, burada bir şarkı olduğunu biliyorum. İfade etmek, söz vermek ve yemin etmek istediğim şeyleri söyleyecek bir şarkı. Beynim yarım kalmış sözlerle dolu ve kulaklarım, önemli bir şey ya da biri için sakladığım bir melodi ile dolu. Sanki hayatımın neredeyse tamamını Tripp'in şarkısını yazarak geçirmişim gibi hissediyorum.

Nasıl hissedersenem hissedeyim, ilk önce bunu söyleyecek cesaretim yok. Çocukça olduğunu biliyorum ama bu bir tür kendini koruma mekanizması. Ya o da aynı şeyi söylemezse? Ya hazır değilse?

Dönme dolabın tepesine ulaştığımızda, nefesimizi kesen bir manzara ile karşılaşırız. Kıyı şeridi, Atlantik'ten gelen dalgaların kıyıya vurduğu ve güneşin batışını izliyoruz. Tripp daha iyi görebilmek için kenara biraz daha yaklaşıyor. Güneş batmaya başlamış ve gökyüzünü bulanık pembe, mor ve sarı renklerle süsleyerek gösterişli bir manzara sunuyor. Zirveye ulaşmak için daha iyi bir zaman seçemezdik.

Dönme dolap yavaşça durur. Gondol hafifçe sallanır ve ben hemen Tripp'e bakarım. Bir eliyle bankın kenarını sıkıca tutar, parmak eklemleri gerilir, diğer eliyle ise benim elimi daha sıkı tutar. Gün batımına bakarken çenesindeki kaslar gerilir ve seğirir.

Ayağa kalkarım ve Tripp'in yanına otururken gondol ileri geri sallanır. Hareketlerden rahatsız olduğu belli olan Tripp yüzünü bana doğru çevirir.

"Bunu yapmak zorunda mısın?" diyor gergin bir kahkaha atarak.

"Ne yapayım?" Ağırılığımı geriye ve sonra öne vererek sallanmamıza neden oluyorum. Tripp gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor.

Muhtemelen onun için çok daha uzun süren birkaç saniye sonra, elimi kullanarak yüzünü bana çeviriyorum. Parmaklarım Ekim alacakaranlığından soğumuş

ve Tripp'in cildi altında sıcak hissediyorum. Burnumun ucu onun burnuna değdiği anda gözlerini açıyor ve ben gülümsedikten sonra onu öpüyorum.

Bu öpücük. Bu öpücükte bir şey var.

Hafif pamuk şeker bulutları gibi. Kuraklıktan sonra gelen yaz yağmuru gibi. Isınmak istediğinizde uzandığınız en rahat battaniye gibi. Rahat ama yine de zengin. Camları açık arabada çalan en sevdiğiniz şarkı gibi.

Bu, umduğum her şey.

Tripp'in bugün griye göre daha mavi olan gözlerine bakabilmek için öpüşmemizi kesiyorum. O alnımı öpüyor, kolunu belime doluyor ve güneşin batışını izliyor. Kafamı omzuna yaslayıp bu anı içime çekiyorum. Bu anı. Bu hafta sonunu. Bu adamı.

Bu kısmı seviyorum. Ait olduğun dünyayı, ama çok farklı bir perspektiften görme fikrini. Hayaller daha yakın, zorluklar aşılabılır ve sorular cevaplanıyor.

Ama bu soru, cevaplamak için yardıma ihtiyacım olan bir soru değildi. Şüphesiz, Tripp'e aşığım.

Şimdiye kadar yediğim en iyi chili ve taze elma şarabı donutlarından sonra, The Cove'a geri dönüyoruz. Yumuşak ışıklar, gecenin karanlığında tabelayı aydınlatıyor. Bir fincan sıcak elma şarabı ellerimi ısıtıyor. Artık yıldızlar çıkmış ve ben onları özlemişim. Bazen, hava gerçekten karanlık ve bulutsuz olduğunda, onları terasımdan görebiliyorum, ama çoğu gece şehir manzarayı bozuyor.

"Maceraya hazır mısın?" diye soruyor Tripp. "Karar senin." Arabayı park ederken bana bakıyor.

"Her zaman."

Ve bunu içtenlikle söylüyorum.

İçeriye geri dönmek yerine, Tripp beni yatak ve kahvaltı tesisinin dışındaki bir yola götürüyor. Ona güveniyorum ve şu anda onunla her yere giderim, bu yüzden soru sormuyorum. Bizi

farklı sandalyeler, birkaç aşk koltuğu ve bir açık hava şöminesi ile donatılmış bir açık oturma alanına götürüyor. Battaniye ve yastıklarla dolu sepetler her an ulaşılabilir gibi görünüyor.

"Sana bir battaniye getireyim mi? Ya da on iki tane?" Tripp, sepetten birkaç battaniye alırken gülüyor.

Şöminenin hemen önündeki aşk koltuğuna oturuyorum. Tripp omuzlarıma bir battaniye sarıyor, yanıma oturuyor ve sonra bir battaniyeyi kucağıma koyuyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, battaniyeye sokuluyorum. Burada sadece ikimiz varız ve ortam çok huzurlu.

Alevlerin çatırtısı dalgaların çarpışmasıyla karışıyor. İçimi bir memnuniyet ve sevinç duygusu kaplıyor. Bu ses, uzun süredir üzerinde düşündüğüm bir köprünün doğru notalarını bulduğumda hissettiğim yatıştırıcı etkiye sahip — sanki bir yapbozun parçası nihayet yerine oturmuş gibi.

Elma şarabını dudaklarıma götürüyorum, bardağımın üzerinden baktığımda buhar neredeyse duman gibi görünüyor.

Biri bana bu yıl Hallmark filmlerinden çıkmış bir şehre gidip bir NFL oyuncusuna sarılacağımı söyleseydi, ona asla inanmazdım.

Bu yılın, düşündüğümünden tamamen farklı bir şekilde geçmesi, gülümsememi zorlaştırıyor. Çok büyük zirveler ve yıkıcı düşüşler oldu, ama ben hala buradayım. Super Bowl'un devre arası gösterisinin en önemli olay olacağını düşünmüştüm. Taraftarlar. Ortam. Kariyerimde bir başka başarı damgası. Bunun yerine, Tripp ile geçirdiğim bu anlar, yavaş ve dolu dolu anlar.

Bana çok değerli bir şey gibi davranıyor. Tripp'in örneğini takip ederek kendime daha iyi davranmayı öğrendim. Onunla birlikteyken istediğim şeyleri savunmakta daha başarılı olduğumu hissediyorum, çünkü o benim kendimi seçmemi kolaylaştırıyor.

"Bundan daha iyisi olabilir mi bilmiyorum." Tripp ilk konuşan kişi. Sesi karamel gibi yumuşaktır.

"Burası çok güzel. Bu sırrın olması çok hoşuma gitti." *"Biz.* Bu sırrımız var."

Biz. Bayılıyorum. Onun yanına yaslanıyorum ve o da başımın üstünü öpüyor.

"Şampanya eğlencesinden buna. Kim düşünürdü ki?" Şaka yapıyorum ve tepkisini görmek için ona bakıyorum.

"Bunun harika bir eğlence olduğunu *biliyorsun*," diyor, bana bakarken, ateşin alevleri gözlerinde yansıyor.

"Gerçekten öyleydi," diye onaylayarak elma şarabımı içip bardağı yanımdaki sehpaye koydum.

"Bu maceraya hazır mısınız?" diye sordu, ellerini ovuşturarak. "Bu macera değil miydi?" Ayağa kalkıp elini uzattığında ona baktım. elini uzattı.

"Lo, burası bir veranda. Hayır." Başını salladı ve beni ayağa kaldırdı. "Macerada."

Ve sahili işaret ediyor.

Bölüm 49

Tripp

SONUNDA DOĞRU YOLU BULDUĞUMU HİSSEDİYORUM. Bu yeri, benim bir parçamı Willow ile paylaşmak. Elini elimde tutmak ve deniz suyunun kokusu beni evimde hissettiriyor.

Sahile koşuyoruz, mesafeyi hızla kat ediyoruz, saçları yüzünün etrafında uçuşuyor. Kuma, suya yakın bir yere vardığımızda gülüyor.

Nereye gittiğimizi bilmesen bile, seninle koşacak bir kız bul kendine.

"Ne yapıyoruz?" Ağır ağır nefes alıp, kıkırdayarak saçlarını yüzünden uzak tutmaya çalışıyor.

"Ayakkabılarını çıkar. Çoraplarını da." Ayakkabılarımı çıkarıp bağcıklarını çözmeye başlıyorum. Çoraplarımı ayakkabılarımın içine sokup kumların üzerine atıyorum.

"Ciddi misin?" Ellerini beline koyarak beni izliyor.

"Evet! Hadi. Çıkar şunu," diye şakacı bir şekilde yalvarıyorum ve dudaklarında geniş bir gülümseme belirdiğinde kazandığımı anlıyorum.

İkimiz de kumda çıplak ayakla dururken, elini tutuyorum ve suya doğru koşmaya başlıyorum. Mevsim normallerinin üzerinde sıcak olsa da olmasa da, Ekim ayında plaj özel bir soğukluktur; nefesinizi kesen ve sizi anında uyandıran türden bir soğukluk.

Bu gece, tamamen uyanığım.

"Aman Tanrım! Çok soğuk." Ayaklarıyla suyu tekmeliyor ve sonra bana su sıçratıyor — su, minik buz sarkıtları gibi.

"Bunu mu yapıyoruz, ha?" Ve son kelimeyi söylemeden önce, o çoktan kumda koşmaya başlamış, tam da suyun kumsalla buluştuğu yerde.

O zikzaklar çizip beni atlatmaya çalışsa da onu kovalıyorum.

"Bebeğim, unutuyorsun, bu benim işim." Bana doğru dönüyor ve beni geçmeye çalışıyor. Dürüst olmak gerekirse, ben profesyonel bir atlet olmasaydım, beni geçebilirdi.

Onu yakaladığımda çığlık atıyor. Onu kaldırıp omzuma atıyorum ve suya doğru yürümeye başlıyorum. Hava çok soğuk ama onun kıkırdaması, nefesi kesilmesi ve adımı söylemesi her şeye değer.

"Tripp! Ne yapıyorsun?!" Kahkahası bulaşıcı ve şimdi ben de gülmekten titriyorum. Su baldırlarımın ortasına kadar geliyor, gitmeyi planladığım en uzak nokta, ama onun bunu bilmesine gerek yok. Onu önüme indiriyorum, su bacaklarına kadar yükseliyor.

Soğuk olduğu için çığlık atıyor ama eliyle bana su sıçratıyor. Okyanus suyu yüzüme çarpıyor ve kumlara doğru koşarken sıçrayan sesini duyabiliyorum.

"Yakalayabilirsen yakala," diye bağılıyor omzunun üzerinden. Saçları ay ışığında parıldayarak sallanıyor.

Koşuyorum ve o, suyun sahile çarptığı yerin hemen dışında duruyor. Willow yakalamama izin veriyor. Kollarımı ona doluyorum ve birkaç kez dönüp duruyorum. Kahkahasının sesi beni vuruyor. Sertçe. Onu yere indiriyorum ve o parmak uçlarına basarak kollarını boynuma doluyor.

Dudaklarımız, sanki her zaman olması gerektiği gibi birleşir ve o an elektriklenir. Farklıdır. Bütün gece bir şeyin eşiğindeymişim gibi hissettim.

Ve o an geldiğinde, nefesimi tutar ve göğsümde kalp atışlarımı hissederim. Kulaklarımda duyuyorum. Sahilde, okyanus ayaklarımın dibinde, soğuk bir Ekim gecesinde, Willow'u sevdiğimi biliyorum.

İki elimi de yüzünün yanlarına koyup, hak ettiği gibi onu öpüyorum. Bana doğru iniyor, elleri gömleğimi kavırıyor.

"Lo..." diyorum, öpüşmemizden uzaklaşırken. Gözleri nazik ve parlak. Neden bu kadar korkutucu? Ne hissettiğimi biliyorum. Sadece söylemem gerekiyor. Ya da bekleyebilir miyim?

"Ne oldu?" Yüzündeki endişe benim yerime karar veriyor. Benim tatlı kızım, her zaman en kötüsünü bekliyor. Bu gece değil.

"Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey. Her şey... olması gerektiği gibi hissediyorum. Sen gelene kadar nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum." Saçının bir tutamını kulağının arkasına koyuyorum ve o da dokunuşuma doğru eğiliyor. "Seni seviyorum. Her şeyini." O tek kelime bile etmeden onu öpüyorum.

"Gerçekten mi?" diye sorar, sesi çok kısık; ay, altın rengi gözlerinde ateş gibi yansıyor.

"Tabii ki seviyorum."

"Tripp," hareketsiz durur, sözcükler dilinin ucunda. Onlardan korktuğunu biliyorum ve sorun değil. Sabırlı olabilirim. Neden biliyor musun?

Çünkü o sözleri çoktan söyledi.

Willow'un uyumasını izlemek en sevdiğim şeylerden biri haline geldi — bu, meşgul beynimi sakinleştiriyor. Koyu renkli saçları yastık kılıfımın üzerine yayılmış, ama aslında onun saçları. Yatağın bir tarafının ona ait olması doğru geliyor. Onun benim evime, hayatıma nasıl yerleştiğini fark etmek nefesimi kesiyor. Nefesimi tutuyorum ve gülmemek için ağzımı elimle kapatıyorum.

Bu hiç de komik değil. Beynim, rüyalarımın kızını uyurken gözlerini kırıp dudaklarını oynatmasını izlediğim bu durumu kavrayamıyor sanki.

Hiç aşık oldum mu?

Siktir. Bu mu yani? Ter, ensemın arkasını karıncalandırıyor.

Willow kıpırdanmaya başlar, yüzündeki birkaç saç telini çekip, daha önce öpüştüğümüz için pembe ve şişmiş dudaklarını büzüştürür. Onu uyandırmak istemediğim için mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya çalışırım.

Dudakları zar zor açılmış halde, anlaşılmaz kelimeler mırıldanıyor. Arada sırada uykusunda konuşuyor ve ilk başta bu beni çok korkutuyordu ama artık alıştım.

Willow derin bir nefes alır ve içini çekerek nefes verir. Göğsü buna uygun olarak inip kalkar.

Ama sonra söylediği şey çok net.

"Seni seviyorum," diyor Willow, uykusunda sırtarak. Huzurlu ve mutlu görünüyor.

Bu arada, ben lanet olası bir ortaokul öğrencisi gibi ayaklarımla tekmelememeye çalışıyorum.

Bana karşılık verdiği öpücük, bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Hazır olduğunda nasıl hissettiğini söylemesi için ona alan tanımak istiyorum.

"Odama geri dönelim," diyor, sesi yumuşak ve şakacı. Bana birden fazla söylemesine gerek yok.

"Ayakkabılarını al ve atla" diyorum, sırtımı işaret ederek. O atlıyor ve ben onu sırtımda taşıyarak yatak ve kahvaltı yerine geri dönüyoruz.

Odaya varırız ve onu kapının önüne indiririm. Boynunu öperken ve aynı anda kapıyı açmaya çalışırken o gülüyor.

Ona dokunmaktan kendimi alamıyorum.

Kapı eşiğinden başlayarak, odanın içine kadar, bacakları yatağa değene kadar öpüşüyoruz. O paltosunu çıkarıyor, ben de aynısını yapıyorum. Elleri gömleğinin eteğine uzanırken, kolları önünde çaprazlanmış, ateşten gözlerle bana bakıyor.

Sahilde koştuktan kızarmış yanaklarıyla çok güzel. Willow, zaten şişmiş alt dudağını ısırtıyor ve gömleğini başının üzerinden çıkarıyor.

Ona yaklaşıyorum. Buz gibi elleriyle gömleğimin alt kısmına uzanıyor. Önemli değil. Onları her yerde istiyorum.

"Bir fikrim var," derim, ona gömleğimi çıkarmaya yardım ederken.

Ilık su kemiklerimdeki soğuğu yok ediyor ve dağlarca köpük oluşuyor. Willow bacaklarımın arasına oturuyor, sırtını göğsüme yaslıyor ve kollarım onu önümden sarıyor.

"Bu köpükler fazla olabilir." Willow yüzündeki köpükleri temizlemeye çalışırken gülüyor.

"Kabarcıklar söz konusu olduğunda gerçekten bir sınır var mı?" diye soruyorum. Dürüst olmak gerekirse, haklı. Ne kadar koymam gerektiğini bilmiyordum. Birkaç kez çok agresif köpük banyosu yapmak için yeterli gibi görünüyor.

"Mmm. Bu mükemmel."

"Sana söyledim, köpük sınırı yok..."

"Sadece baloncuklar değil. Araba yolculuğu. Dönme dolap. Plaj." Kafasını bana çeviriyor ve ben bir öpücük yapıyorum. Çok tatlı... Daha önce söylemediğim her şeyin dolu olduğu bir öpücük.

Sen, birlikte yerleşmeyi düşündüğüm ilk kişisin. Her yol gezisini ve tatili seninle yapmak istiyorum.

*Sen yanımda olduğun sürece, ne kadar soğuk olursa olsun,
dalmayacağım okyanus yok.*

Sen benim ailem olabilirsin.

"Bu şansı bana verdiğin için teşekkürler. Bana," diyerek başımı onun
başına dokunduruyorum.

"Daha nice şanslara." Daha nice.

Bölüm 50

Willow

GÜNEŞ PENCERELERDEN PARLAK bir şekilde içeri giriyor. Dün geceyi zihnimde tekrar tekrar canlandırıyorum. Dönme dolaptan plaja, "seni seviyorum" sözüne, saçma sapan köpük banyosuna kadar her şeyi. Her ayrıntıyı zihnimde kataloglamak istiyorum.

Tripp beni çıplak gördü. Tenimin her santimini okşadı ve öptü. Ama profesyonel bir sporcuyla, sırtını ona dönerek köpük banyosunda ıslanmak, bambaşka bir deneyim. Birkaç saniye boyunca, vücudumun hassas bölgelerini merak ettim. Tripp gibi bir vücuda dokunurken bunu yapmamak zor, ama o anda, sanki benim güvene ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi başını bana doğru eğdi.

Hiç bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim. Kabul edildiğimi. Kendimi.

Tripp'in bana beni sevdiğini söylediğini düşününce nefesim kesiliyor. Garip olan şey, onun bunu söyleyeceğini bilmemdi. Bunu hissedebiliyordum.

Geçmişte, bunu kendine saklamasını sağlayacak bir yol bulurdum. O sözler söylendiğinde her şey çok belirsiz hale gelirdi. Daha ağır. Daha fazla şey tehlikede olurdu. Sorun sözlerin kendisi değil, sonrasında olanlardı: daha büyük konuşmalar, beklentiler... Ve bu konuda hiç başarılı olamadım.

Bu sefer, onun söylemesini istedim. Şüphe hala zihnimin bir köşesinde duruyor, ama daha önce hiç kimseyle yaşadığımdan çok daha hafif.

Şu anda kolum göğsüne dolanmış halde uyuyor. Yüzü benimkinden biraz uzak. Kafamı, silüetini görebilecek kadar kaldırıyorum, uzun kirpikleri uykuda titiyor, sonra tekrar uzanıp göğsüne gülümsüyorum.

Telefonum çalıyor ve tembel anımı mahvediyor. Tripp gözlerini kısarak bana bakıyor ve sırtıttığında, yerdeki bir su birikintisine dönüşebilirim.

Telefonuma uzanıyorum. Erik. Genelde Claire veya Emilie'yi arar. Beni doğrudan araması nadirdir. Çağrıyı sesli mesaja yönlendirip telefonumu sessize alıyorum. Her neyse, eminim bekleyebilir.

"Bu kadar erken saatte kim arıyor ve benim çok ihtiyacım olan güzel uykumu bozuyor?" Tripp gözleri kapalı bir şekilde diyor ve beni kendine çekerek boynum ve çenemi öpüyor.

"Bekleyebilecek biri."

Saatlerce yatakta kalırız, uykuya dalıp uyanırız, çünkü gidecek hiçbir yerimiz yoktur. Bu tatmin edici ve sık sık yapamadığımız bir şeydir. Çok geç olmadan, Tripp kahvaltı almak için aşağı iner.

Kahvaltılık sandviçler, meyveler ve muzlu krep gibi görünen şeylerle dolu bir tepsi ile içeri girer. Odamızda bir espresso makinesi vardır ve onu sanki binlerce kez yapmış gibi açar. Belki de yapmıştır.

Bana bir espresso uzattığında ve benim krepleri yemeye hazırlandığımı görünce durur.

"Bir dakika bekle." Telefonunu çıkarır ve benim fotoğrafımı çeker. Çarşafı sarılmışım, saçlarım dağınık, gözlerim uykudan ağırlaşmış ve ağızımda neredeyse bir lokma krep var. "Bu, hatırlamak istediğim bir sabah."

Direnış göstermeden fotoğrafı çekmesine izin verdim. Neden biliyor musunuz?

Çünkü bana bakışları beni tam hissettiriyor.

O sabahın ilerleyen saatlerinde, o fotoğrafı telefonunun duvar kağıdı olarak kullandığını görüyorum.

RÜZGARLI OLABİLİR, ama sahil boyunca yürürken güneş parlak. Hava beklenenden biraz daha sıcak olan sonbahar günlerinden biri. Tripp elimi tutarken, dalgaların kumsala çarparak çıkardığı sesler mükemmel bir fon müziği oluşturuyor

. New York'a dönmeden önce sahilde biraz zaman geçirmek istedik.

Tripp'e bakıyorum ve gülümsemeden edemiyorum. Bu an bana zaten bildiğim bir şeyi söylüyor: Onu seviyorum. Henüz bunu söyleyebilir miyim, bilmiyorum. Gözlerimi kapatıyorum, güneş yüzüme vuruyor, tüm bunları içime çekiyorum.

Risk çok büyük olurdu. Kaybedecek çok şeyim var. Bir yanıma ona atlamak, bacaklarımı beline dolamak ve bu kumsalda ona onu sevdiğimi haykırmak istiyor. Diğer yanıma ise bu duygularla daha sonra ilgilenmemi istiyor.

İkincisi kazanır.

"Şurayı görüyor musun?" diye soruyor Tripp, ileriye işaret ederek.

İlk başta, tek gördüğüm donuk beyaz bir yapı. Sonra fark ediyorum: bu bir deniz feneri.

"Eskiden tüm arkadaşlarımı buraya getirirdim, benim gizli yerim gibiydi. Yıllardır boş duruyor ama kasaba onu iyi durumda tutuyor. Hepimiz için var."

Bütün kasabanın bu deniz fenerinin arkasında birleşmesi fikri kalbimi ısıtıyor.

Deniz fenerine doğru yürüyoruz, artık bir hedefimiz olduğu için adımlarımız biraz daha hızlı.

Tripp, sanki evine dönüyormuş gibi, hava şartlarından yıpranmış ön kapıyı açıyor. Güneş ışığıyla aydınlanan iç mekana giriyoruz. Terk edilmiş bir yer için oldukça iyi durumda.

Dar merdivenleri çıkarken, basamaklar ağırlığımız altında gıcırıyor ve iniyor. Merdivenler siyah boyalı ve toz ve kumla kaplı. Tripp önden gidip en üstteki açıklığa adım atıyor. Burası çoğunlukla pencerelerden oluşuyor, bu yüzden yüzü güneş ışığıyla aydınlanıyor. Hayranlık duyuyor.

O, muhtemelen daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi, odayı inceleyerek dönüyor.

"Şanslıyız. Bulut yok. Güneş var. Burası en sevdiğim yerlerden biri." Bana, sonra pencerelere bakıyor.

Manzara inanılmaz. Kilometrelerce uzanan kayalık sahil şeridi ve sonsuz mavi su, gökyüzünde yüksekte duran güneşle birlikte, sanki okyanusun bazı kısımları parlıyor gibi.

"Şimdi bunu en sevdiğim insanlardan biriyle yaşayacağım," diye fısıldar gibi söyler ve beni kendine doğru çeker.

Elleri bana uzanıyor, yüzümün yanlarından boynuma doğru iniyor. Tripp burnunu burnuma yaklaştırıyor, başparmakları çenemi okşuyor. Etrafımızdaki hava çtırdamaya ve kıvılcımlar çıkarmaya başladığında, hiçbir şeyi bozmak istemiyormuşçasına nefesimi tuttuğumu fark ediyorum.

Bu, hayalperest gözlerle ve dolu bir kalple hatırlayacağın anlardan biri. Burada, bu anın içinde, bu yerde olmak beni tamamlanmış hissettiriyor. Sanki Tripp'le birlikteyken başka hiçbir insanla bu kadar kendim olamadım gibi. Bu şaşırtıcı. Midem düğümleniyor.

"Tripp..."

Ama sonra beni öper. Dudakları arzunun sırlarını fısıldar. İstek. Aciliyet.

Elleri saçlarıma uzanır ve sanki nefes almak için ihtiyaç duyduğu hava benimmişim gibi beni öper. Dudaklarımı aralar, dilinin benimkine dokunmasına izin veririm. Kendimi ona doğru iterim, mümkün olduğunca çok dokunmak isterim.

O anda, ereksiyonunun maksi elbisemin kumaşına dokunduğunu hissediyorum. Ağzımdan çıkan kötü iniltiyi tutamıyorum.

Başımı geriye doğru eğerek Tripp'e daha fazla erişim sağlıyorum ve kalçalarımı ona doğru itiyorum.

Boynumu yukarıdan aşağıya doğru ısırp öper. Elleri aşağıya uzanıp kalçamı kavrar, bu da beni dik durmaya zorlar.

"Siktir, Lo. Bana ne yaptığını gör." Kot pantolonunun içinde sertleşmiş penisine bakar. Elleri, düşünmemi zorlaştıracak şekilde kalçamı yoğurur ve kavrar.

"Bu hissi bilirim," diyorum, nefes nefese ve hızlıca. Alt karnımdaki ağrı, onu arzulayarak, arzuyla zonkluyor.

Ellerim onun karnını bulur, kasları güçlü ve sıkıdır. Parmaklarım düşük ve kasıtlı bir şekilde kot pantolonunun üst kısmına doğru ilerlerken, Tripp başını geriye atar. Kendini bana teslim edişi ve ona verebileceğimi bildiğim zevk, benim de arzuladığım başka bir şeydir.

Yavaşça düğmeyi açıyorum, fermuarı aşağı çekiyorum ve parmaklarımı aşağı doğru kaydırarak onun penisini kavriyorum. Yavaşça yukarı aşağı okşuyorum, başımı eğip rüzgarda uçuşan saçlarımı bir tarafa atıyorum. Uçta nemli bir damla hissediyorum ve dudaklarımı ısırmaktan kendimi alamıyorum.

Kalçaları, istediği basıncı ve pozisyonu elde etmek için benimle birlikte ve bana karşı hareket ediyor. Daha hızlı hareket ediyor, bir eliyle omzumu tutup destek alıyor.

"Dur. Durmalısın. Yoksa boşalacağım," diyor ve geriye yaslanıyor. Penisini ellerimden çekiyor.

"Amaç bu değil mi?" diye sırıttım.

"Hayır, çünkü seni sikmek istiyorum Lo. Bu şekilde boşalmak istiyorum." Elbisesini, pembe dantel külotum görünene kadar yukarı çekiyor. Parmaklarını külotuma geçirip çıkarıyor.

"Bunlar sırılsıklam olmuş," diyor, külotumu bir onur nişanıymış gibi tutarak.

Külotum çıktıktan sonra durur, gözleri beni süzer. Kaçmam ya da kendimi örtmem, onun beni görmesine izin veririm. Her şeyimi.

"Oh, Lo. O sırılsıklam amcığına bakayım." Parmağını uzatıp ıslaklığımı kontrol eder. "Hepsi benim için mi?" diye sorar, acı verici derecede yavaşça.

"Evet," diye yardım istercesine söylüyorum.

Kot pantolonunu daha da aşağı indirir, penisi külotundan dışarı fırlar. Kumlu zemine uzanmamdan iki saniye önce beni kaldırır, bacaklarımın ona dolanmasına izin verir. Sırtımı nazikçe kırışlardan birine doğru iter.

Penisi girişime o kadar yakın ki sinir bozucu. Gücünü kullanarak beni kırışe dayayıp, içine girebilmek için beni tutuyor. Bu, ihtiyacım olduğunu bilmediğim açı. İlk başta nazik davranıyor, sonra hızını artırıyor, kırış acımasız ama önemli değil. İnemelerimle ve adını söyleyerek onu teşvik ediyorum.

Ellerim gömleğinin yakasına uzanıp omuzlarının arkasını bulur. Zevk arttıkça tırnaklarımı geçirip kazırım. Beklemek beni öldürüyor. Sanki o ilk öpücükten beri uçurumun kenarında duruyormuşum gibi hissediyorum.

Tripp'in gözleri benimkilere takıldığında, bir saniye yavaşlar. Öne eğilip onu öperim. Ellerim saçlarını çeker ve boynuna dolanır, kalçalarımı onun penisi üzerinde hareket ettirirken klitorisim sürtünme bulur.

"Hayallerimin kızına bak, işte yapıyor." Neredeyse kükrüyor.

Hızımı artırıyorum, her itişte kiriş içime giriyor, ama bu mutluluk ve hafif bir rahatsızlığın mükemmel bir karışımı.

Tam olarak istediğim şeyi elde etmek için kalçalarımı yeterince eğiyorum.

"Ben..." Sözleri zamanında söylemeye çalışıyorum, ama başaramıyorum. Orgazmım içimi parçalıyor. Bir elim omzunda kalırken, diğer elim acımasız ışığa uzanıyor. Amım Tripp'in uzunluğunu sıkıca kavıyor ve bu neredeyse dayanılmaz bir his, görüşüm bulanıklaşıyor.

"Benim için çöz, Lo," Tripp'in sesi çakıl gibi çıkıyor, ben titriyor ve sallanıyorum. Beni güçlü ve kontrol altında tutarken, önderliği ele alıyor ve hala beni sikiyor. Hala kendi sınıırımın eşiğindeyim, onun tam boy penisi beni uzunluğundan daha fazlasıyla doldurduğunu hissediyorum. Orgazmı uzun ve güçlü, nefesi hızlı ve düzensiz. Tripp içimdeyken her bir kasılmayı ve şoku sonuna kadar yaşıyorum.

İkimiz de yorgun düştüğümüzde, Tripp beni yavaşça yere indirir. O bana temizlenmeme yardım eder ve sanki bırakamıyormuş gibi beni öper. Bu anda bedenim ve ruhum doyuma ulaşmıştır ve keşke hep ikimiz olsaydık diyorum.

Etrafa bakıyorum, sahilde kimse olmadığından emin oluyorum. Sonra kıkırdamaya başlıyorum.

"Ne komik?" diye soruyor Tripp, kendi yarı gülümsemesini takınarak.

"Daha önce böyle bir şey yapmamıştım. Halka açık bir yerde seks. Tahta bir kirişe yaslanarak seks. Senin gibi kaslı, tam da istediğim gibi biriyle seks," diyorum.

Söylemediğim şey, onunla güneşin altında her şeyi yapmak istediğim. El ele tutuşarak her sahili yürümek istiyorum. Kimse beni onun gibi tanımıyor.

Bunu anlamaya çalışıyorum. Tripp ile aramızdaki bu şeyin nasıl bu hale geldiğini. Kendimi hiç kimseye böyle göstermedim. Samimi. Açık.

"Bunu duymak çok hoşuma gitti. Seninle her şeyi yapmak istiyorum," diyor Tripp, sanki bu sözleri benden çalmış gibi.

Daha mutlu olamazdım.

Bölüm 51

Tripp

ŞÜKRAN GÜNÜ, en sevdiğim bayramlardan biridir. Bütün gün futbol ve yemek üzerine odaklandığı için bu pek de şaşırtıcı değil.

Bugünkü takım görevlerimi tamamladım ve eve, dolu dolu daireme gitmek için sabırsızlanıyorum.

Kapıyı açtığımda, içerisi enerjiyle doludur. Koşuşturma, telaş ve yemek tabakları ve tepsileri vardır. Willow'un ailesi, Emilie ve annem de buradadır.

"Pasta yaparken sabırlı olmak gerekir," diyor annem mutfaktan. Karamelize muzlu cevizli pastası için hamuru açtığını biliyorum. Başka bir tatlı yaptığını hatırlamıyorum.

"Hiç turta hamuru yapmadım," diyor Willow. Şükran Günü sabahı mutfaktan gelen sesler çok sağlıklı.

Kapıyı kapatıyorum.

"Tripp!" Lo kapıda beni karşılamak için neredeyse zıplıyor. Bu hiç eskimez. Ailesi de arkadan geliyor. "Bunlar ailem, Kathy ve Alan. Anne, baba, bu Tripp."

"Sonunda! Seninle tanışmak için can atıyorduk," diyor Kathy ve beni sıkıca kucaklıyor. "Bana Kath diyebilirsin. Toplantın nasıldı? Aç mısın? Neye ihtiyacın var?" Kath soru sormadan önce Willow ve babası başlarını sallıyor.

"Adama nefes alacak yer bırakın, aç olsa iyi olur. Burada yirmi kişiye yetecek kadar yemek var," diyor Alan. Kendimi kendine güvenen biri olarak görürüm ama babası elini uzattığında titriyorum. Elini sıkıyorum ve o da sırtıma vuruyor.

Babalık hakkında pek bir şey bilmiyorum. Özellikle de iyi bir baba olmak hakkında.

"Harika bir sezon geçiriyorsun. Bu tuhaf yeni NFL takımında bile," diyor Alan.

"Baba! Bu garip değil," Willow mutfaktan bağırır.

"Bir takımın birdenbire ortaya çıkması tuhaf. Bu Tripp'in suçu değil. O yapmadı." Babası ellerini havaya kaldırır ve bu şekilde tartışıklarını anlayabilirsiniz.

"Öyle bakınca haklısın, biraz tuhaf," diye ona katılıyorum ve Willow'un mutfakta annemle çalışırken bana sırtarak baktığını fark ediyorum. Boğazımda bir düğüm oluşuyor. "Hızlıca duş alıp üstümü değiştireceğim. Bir dakikaya dönerim."

Yatak odama girerim, gömleğimi çıkarırım, sonra ana yatak odasına geçerim. Yatak odasının kapısının hafifçe kapandığını duyarım.

"MVP. Her şey yolunda mı?" Willow elini göğsüme koyarak sorar.

"Evet, sorun yok," sesim çatlamadan çıkıyorum. Gerçekten ağlamak üzereyim.

"Bu laf bana işlemez. Üzgünüm." Elini üzerimde tutarken omuzlarını silkiyor.

"Bu aptalca. Hiçbir şey yanlış değil, her şey yolunda. Tatilleri birlikte geçirebileceğim bir ailem hiç olmadı. Babanı ve annemi burada, annemle ve seninle birlikte görmek... Bu sadece... uzun zamandır istediğim bir şey." Gözümden damlamadan önce gözyaşımı siliyorum.

Willow ellerini çıplak göğsüme koyar. "Bu, şimdiye kadar duyduğum en içten sözlerden biri."

"Sana minnettarım. Bugün için. Her şey için." Kafasının üstüne bir öpücük konduruyorum. Onu kucaklıyorum ve birkaç saniye boyunca ileri geri sallanıyoruz.

"Bütün bunları hak ediyorsun. Umarım bunu biliyordur." Willow bana bakar ve altın rengi gözlerinde dökülmek üzere olan gözyaşları vardır. "Bence yeterince bekledin. Duşa gir ve Şükran Günü'nü kutlayalım." Göğsüme hafifçe vurur ve dışarı çıkar.

AKŞAM YEMEĞİ ÇOK LEZZETLİYDİ. ANNEM ve Willow ellerinden geleni yaptılar, bu da gelecek yıl ne yapacaklarını merak etmeme neden oldu.

Şimdi hepimiz oturma odasındayız, kucağımızda battaniyeler, elimizde akşam yemeği sonrası kokteyllerimiz. Futbol maçı var ve sanki bunu hep yapıyormuşuz gibi geliyor. Bu gerçekten hayatım boyunca istediğim Şükran Günü.

"O adamın çarpması ne kadar acıtıyor?" Alan, ligin en iyi köşe oyuncularından birinin kırılan bir touchdown'ı kutladığı televizyonu işaret ediyor.

"Düşündüğünden daha fazla." Gülererek old fashioned kokteylimden bir yudum alıyorum.

Alan büyük bir NFL hayranı ve bana en iyi soruları soruyor. Oyunların, savunmaların tüm ayrıntılarını ve açıkça sevmediği oyuncularla ilgili bildiğim tüm dedikoduları öğrenmek istiyor.

"Ondan sonra kalkıp tekrar aynı şeyi yapman gerektiğine inanamıyorum," diye Kath araya giriyor.

"Ben de," diye annem ve ben aynı anda araya giriyoruz.

"Onun bekar olup olmadığını biliyor musun?" diye soruyor Emilie ve oda kahkahalara boğuluyor. Lo'nun asistanıyla çok fazla zaman geçirmiyorum ama ne zaman etrafta olsa, iyi vakit geçiriyoruz.

"Birkaç hafta sonra geri dönüp maçı izleyeceğim için çok heyecanlıyım!" diyor Kath, ellerini ovuşturarak.

Kath ve Alan tüm hafta sonu kalamadılar, ama onlara istedikleri zaman bilet vereceğime söz verdim. Noel'den önceki hafta gelip Willow'un evinde bir süre kalmayı planlıyorlar gibi görünüyor. Detayları tam olarak planlamadık, ama sanırım bu yıl Noel'i Willow'un evinde geçireceğiz.

Biz ev sahipliği yapacağız. Bu beni aptal yaparsa da umurumda değil, çünkü bu kadınla ve onunla birlikte gelen herkesle her tatili geçirmek istiyorum.

Willow'un telefonu mutfaktan çalıyor. O, telefonu sesli mesaja yönlendiriyor.

Telefon ikinci kez çalmaya devam eder.

"Şükran Günü'nde kim arıyor seni?" Alan, futbol maçından gözlerini ayırmadan alaycı bir şekilde sorar.

Willow kalkar, telefonunu alır ve mutfakta durur, kaşları çatılmıştır. Emilie mutfığa gelmeden önce iç geçirir ve başını geriye atar.

"Tatilde seni arayacak kadar cesur bir adam." Emilie, şarap kadehine biraz daha Rose ekleyip, benim almak istemediğim bir göz devirmeyle geri gelir.

"Kimden bahsediyor tatlım?" Kath sorar.

"Erik." Kaşları, parçaları bir araya getirmeye çalışır gibi çatılmış.

Son görüşmelerinden bu yana, özellikle istemediği bir tur planlamaya çalıştıkları için onun aramalarını kaçırdığını biliyorum. Onu bir planlama toplantısına davet etmeye çalışıyorlar, ama o, onun yönelimine uyum sağladıklarını göstermek için ön fikirlerini göndermelerini söylüyor.

Kızımın güçlü duruşundan çok gurur duyuyorum. Belirsizlik içinde olmanın onu rahatsız ettiğini biliyorum, ama yine de bunu yapıyor.

Telefonu üçüncü kez çaldığında, bu sefer görüntülü arama olarak, Willow cevap veriyor ve yatak odasına gidiyor. Ben de biraz meraklı olduğum için onu takip ediyorum.

"Erik, şaka mı yapıyorsun? Ne istiyorsun?!" diyor telefon ekranına.

"Kızma. Söz veriyorum, iyi haber. Öyle olmasaydı seni rahatsız etmezdim."

Ne tür bir haber olduğu umurumda değil. Tatilde aramak mı? Şüpheli. Aralarının bozuk olduğunu biliyorum. Willow'un durumu olduğu gibi, hiç çekinmeden söylemesinden çok gurur duyuyorum.

Ona "biliyorsun ki yapardın" diyen bir bakış atıyor.

"Yani, geçmişte öyle yapmış olabilirim, ama iyi haberlerim var."

"Dinliyorum," diyor, yatağın kenarına oturarak. Gözleri bana, sonra da yanına bakıyor. Onun sözsüz talimatını yerine getirip yanına oturuyorum.

"Şehir dışında mısın? Neredesin?" diye sorar, arka plandaki seslerden kafası karışmış bir şekilde. Meraklı herif.

"Tripps'teyim. *Ailelerimizle* akşam yemeğimizi yeni bitirdik." Diye açıkça ifade edip ona sırtıyor. "Tripp'e selam söyle." Telefonu çeviriyor, böylece Erik'i görüyorum. Onunla hiç tanışmadım ama hakkında yeterince şey duydum.

"Vay canına! Selam dostum. Büyük hayranınım. Yakında bir maça gitmeyi umuyorum. Başladığından beri hayranınım."

Ben cevap veremeden Willow telefonu tekrar kendine çevirir.

"Erik, yalan söyleme. Detroit Lions dövmen olduğunu biliyorum." Onu o kadar çabuk ele veriyor ki, gülmekten kendimi alamıyorum. Erik'e değil, ona gülüyorum. O farkı anlamaz.

"O bir meydan okumaydı, sen de biliyorsun!" Sesi biraz utanmış gibi alçaktı. Bayıldım.

"Hadi o iyi habere geçelim." Bu adamın Şükran Gününde kışımı öpmesine hiç niyetim yok.

"Anladım. Willow, tur başlangıç tarihini ve mekanları yeniden gözden geçirdik. Daha küçük, neredeyse sıfır dolar kazandıracak bir şey hedefliyoruz..."

"Erik." Sesi kesik kesik.

"Şaka yapıyorum." Şaka yapmadığını belli eden bir şekilde gülüyor. "Daha iyi bir pay dağılımı, 1000-2000 kişilik mekanlar ve Nisan ayında başlangıç tarihi elde ettik. Yeni tur tarihi listesini sana e-postayla gönderdim. Bazı mekanları kendin seçmek istersen diye, boş tarihler ve aralıklar bile var."

Vay canına. Gerçekten başarmış olabilir. Bunun onun istediğine çok daha yakın olduğunu biliyorum.

"Gerçekten mi? Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Beni ikna etmek biraz zaman aldı, ama pazarlama planının daha fazla satışa ve daha fazla birime yol açacağını düşünüyoruz ve turla ilgili yeni gelir kaynakları için bazı fikirlerimiz var. Tabii ki hepsi senin onayınla."

"Listeyi inceleyeceğim ve sana haber vereceğim." Heyecanını belli etmiyor. Ona bu zevki tattırmak istemiyor galiba.

"Müziğin Ocak ayının ilk haftasına kadar mikslenmesini hedefleyelim. Ne kadar erken olursa o kadar iyi, ama son rötuşları yapman için sana biraz zaman vermek istiyoruz."

Bu adam çok anlayışlı davranıyor. Eminim bunun nedeni, sözleşmesi sona erene kadar bu albümü bekletebilme imkânına sahip olmasıdır. Para konuşur.

"Bu mümkün. Teşekkürler, Erik." Telefonu kapatıp bana sarılıyor.

Erik gittiğine göre, bana doğru çığlık atarak, tekmeleyen ayaklarıyla bizi yatakta sallıyor.

"Seninle gurur duyuyorum. Dayanmak kolay değil."

"Teşekkürler. Sonunda tekrar nefes alabiliyorum gibi hissediyorum." "Tamam, oraya geri dönmeliyiz."

"Bir dakika daha. Seninle gurur duymak istiyorum. Sadece ikimiz," diyorum.

Willow göğsüme yaslanır. "Benimle gurur duyduğun için teşekkürler."

"Her zaman." Onu kendime sıkıca sararım.

"Seni seviyorum, Tripp." Sesi tatlı, yumuşak ve samimi.

Kalbim durur. Zaman yavaşlar. Uyanıkken bu üç kelimeyi ilk kez söylüyor. Bana bakışlarından, öpücüklerinden başka şekillerde söylediğini biliyordum, ama hiç ağzıyla, böyle söylememişti.

"Bunu söylememi beklediğini biliyorum ve ben de bir süredir bunu hissediyorum. Sadece, bilmiyorum, bundan sonra olacaklar? Hiçbir zaman doğru yapamadım." Gözleri endişeyle kısılmış.

"Bunu yapmana gerek yok, hazır olana kadar beklediğin için özür dilemene gerek yok," diyorum. "Ayrıca, ilk sen bana seni sevdiğini söyledin." Kafasını şaşkınlıkla eğiyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor, yavaş ve dikkatli bir şekilde.

"Uykunda konuştuğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Bir gece bana beni sevdiğini söyledin."

Willow'un yanakları pembeye döner ve gözlerini devirir, sonra gülmeye başlar. "Tabii ki yaptım. Sen hiçbir şey söylemedin..." Gözlerini benimkilere diker.

"Tabii ki söylemedim. Aceleye gerek yoktu ve hazır olduğunda söyleyeceğini biliyordum."

"Bana çok fazla gveniyorsun, MVP," der Willow, kaşlarını kaldırarak.

"Neden yapmayayım ki?"

O durur ve oda sessizleşir, sadece oturma odasından gelen sesler boğuk bir şekilde duyulur. Neredeyse kalbimin atışını kulaklarımda duyabiliyorum.

"İşte bu yüzden seni seviyorum," diyor Willow, elini yüzüme koyup dudaklarını benimkilere yaklaştırırken.

Onu yeterince sıkı tutamıyorum.

Bölüm 52

Willow

BUGÜN, kapalı stadyumlar için MİNNETTARIM. New York'ta karlı bir Kasım günü, rüzgar yüzünüze çarpıyor ve ben süit odasına girip Tripp'in galibiyetini izlemek için sabırsızlanıyorum. Ona, touchdown yaparsa yeni albümümden istediği herhangi bir şarkının canlı versiyonunu hediye edeceğime söz verdim.

Annem ve babam bu sabah erken saatlerde ayrıldılar. Onlarla havaalanına giderken, Şükran Günü'nün ne kadar mükemmel geçtiğini anlatıp durdular. Dürüst olmak gerekirse, annem ve babam Tripp'e ve Wendy'ye doyamıyorlar. Annelerimizin tatil planları yapıp bir dahaki sefere birlikte yapacağımız şeyleri planlamalarını izlemek çok tatlıydı.

Ailem Dexter ile hiçbir zaman güçlü bir bağ kurmadı. Onu sevmedikleri için değil, ama hiçbir zaman plan yapmak için özel bir çaba göstermediler. Bu kısa ziyaret sırasında, Tripp babamı Cosmos antrenman tesisine götürdü, sadece ikisi, çünkü babamın bunu seveceğini biliyordu. Dexter asla sevmezdi.

Ve biliyor musun? Sorun değil. Dexter ve ondan önceki diğer ilişkilerimden çok şey öğrendim. Belki de yapmamam gereken şeyler ya da kabullenemediğim şeylerdi, ama yine de öğrendim. Ayrıca, tüm bu yol beni Tripp'e getirdi.

Söylemeye gerek yok, ailemden kesin bir "evet" aldım, zaten şüphem de yoktu.

Wendy ile benim "bizim şeyimiz" haline getirdiğimiz bir şey, maç günü kıyafetlerini hazırlamak. O alışverişi geliyor, bazen Emilie

bazen de Emilie katılır ve Tripp'in takımının veya takım renklerinin benim giydiğim kıyafetlerle uyumlu olmasını sağlarız.

Maç günü detayları gibi önemsiz şeyler bile olsa, bir şey için heyecanlanmayı seviyorum. Başkaları da kıyafet seçmek gibi basit bir şeye katıldığında çok eğlenceli oluyor.

Bugün beyaz bir Cosmos forması giyiyorum, tabii ki 17 numara, siyah deri etek ve özel yapım diz üstü çizmeler. Cosmos mavisi, Swarovski kristalleri ve yanlarında Tripp'in numarası var. Dikkatli bakmazsanız numarasını fark etmeyebilirsiniz, ama ben orada olduğunu biliyorum, bu da onu mükemmel kılıyor.

Süitimiz Tripp'in takım arkadaşlarının arkadaşları ve aileleriyle doludur. Herkes, her zamanki gibi, çok nazik ve misafirperver davranıyor. Hatta, muhtemelen dokuz yaşlarında genç bir hayranım bile vardı ve beni koridorda gördüğünde benim şarkılarımdan birini söylemeye başladı. Geri dönüp onunla birkaç fotoğraf çektirdim. Ben böyle anlar için yaşıyorum.

"Bakın kim gelmiş!" Erik süite girerken diyor. Anlaşmamızın kendi kısmını yerine getirdi ve turumu istediğim şeye yaklaştırdı, bu yüzden ona bir bilet aldım. Bana sadece bir taneye ihtiyacı olduğunu söyledi.

"Geldiğine sevindim," diyerek ona dostça sarıldım.

"Yaşasın Cosmos!" diye bağırır ve herkes onu alkışlamaya başlar. Adam ilgiyi seviyor.

"İyi bir maç olacak, hissedebiliyorum," diyorum ve içkimi Erik'e doğru kaldırarak kadeh tokuşturuyorum. O da kendi içkisini almak için bara gidiyor. İnsanlar alkışlayarak ve içkilerini kaldırarak karşılık veriyorlar.

Ulusal marşın çalınmasından önceki birkaç dakikayı çok seviyorum. Stadyum enerjisiyle doluyor, taraftarlar nerede oturlarsa otursunlar bu atmosfere katkıda bulunuyorlar.

Tripp'i kenarda buluyorum ve onu bekliyorum. O süite dönüyor, beni buluyor ve ben ellerimi göğsüme koyuyorum. O da beni taklit ediyor. Hafta sonu onun memleketine yaptığımız geziden sonra bunu yapmaya başladık. İnsanların bizimle dalga geçtiğini biliyorum, ama umursamıyorum. Hiç umursamıyorum.

Bu, onun takımının ve tüm stadyumun önünde beni sevdiğini söylemesi demek.

Jumbotron'da bizim anımızı yakalamak için ellerinden geleni yapıyorlar. İnsanlar bunu gördüklerinde çılgına dönüyorlar. Sanki ilk kez buradaymışım gibi hissediyorum.

erkek arkadaş konusunda kamuoyunun sağ kanadında yer alıyorum. Aslında pek önemli değil, ama bu tatlı anlarda insanların bizi alkışlamasını duymayı çok seviyorum.

Maç başladığında kalbim hızla atıyor.

Cosmos durdurulamaz. Bugün onların günü. Hücum tamamen uyumlu ve savunma sahanın her yerinde hızlı, rakip takımın tek bir sayı bile almasına izin vermiyor.

Üçüncü çeyrekteyiz ve takım yirmi bir sayı önde. Tripp çok sayıda pas yakaladı, ama henüz touchdown yapamadı. Bunun onu rahatsız ettiğini biliyorum, çünkü yeni bir parçanın canlı versiyonunu ilk duyan kişi olmak istiyor.

Tripp, dizilişin dış tarafında sıralanmış ve en sevdiği rotalardan biri olan eğik rotayı koşuyor. Son zamanlarda futbol terimlerini ve oyun çağrılarını ayrıntılı olarak inceliyoruz. Henüz birkaç adım attı ama açılacağına dair bir his var içimde.

Ve öyle de oluyor. Quarterback onu hemen görüyor ve Tripp'in end zone'da koşarken yakaladığı bir pas atıyor. Sanki tüm tribün, hatta belki de tüm stadyum nefesini tutmuş gibi.

Touchdown!

Sevinç çığlıkları atamadan, bir savunma oyuncusu Tripp'e tackle yapıyor. Geç bir vuruş. Bu bir ceza ve 15 yard olacak.

Sevinç yerine, farklı bir hava hakim. Geç vuruşa öfkeyle toplu bir inilti duyuluyor. Vuruşu yapan oyuncu Tripp'in üzerinde duruyor. Boynumda ve kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Bir şeyler yolunda değil.

Garip bir şekilde karnının üstüne yatmış, bir kolu altında, diğer kolu yanında. Her an ayağa kalkacak ya da sırt üstü dönecek gibi. Tripp, bazen darbe aldığı anda nefesinin kesildiğini söyler.

O ikisini de yapmıyor.

Tıbbi ekip sahaya koşarken ve takım arkadaşları onu end zone'dan uzaklaştırırken, o anda anlıyorum.

Bir şeyler çok ters gidiyor.

Tripp hareket etmiyor.

Süit çok sessiz. Wendy yanımda duruyor ve elimi o kadar sıkıyor ki acıtıyor. Ne olduğunu daha iyi görebilmek için

bir Şey oluyor, ama biz hiçbir Şey göremiyoruz. Etrafındaki insanlar hızlı ve titiz davranıyor. Ben donakaldım. Beynim bunu anlamlandıramıyor. Tripp sürekli darbe alıyor; hemen ayağı kalkıyor.

Tüm oyuncular diz kmŖ durumda. Sadece Tripp'in takımı değil, her iki takım da. Jumbotron'da hiçbir Şey yok.

Sonra bir ambulansın sahaya girmeye baŖladığını görüyorum. Neden ambulans var?

"Gitmeliyiz." Seth arkamdan yaklaŖıyor ve elini hafifçe omzuma koyuyor. YumuŖak bir sesle ama ne yapmamız gerektiğini net bir Şekilde söylüyor.

"Nereye gideceğiz?" sesim titriyor ve çatlıyor.

"Willow, onu hastaneye götürüyorlar. Emilie, eŖyalarını topla." Beni ve Wendy'yi iŖaret ediyor.

Wendy bir ses çıkarır. Korkunç bir ses. DŖk bir inilti, diŖleri ve dudakları neredeyse birbirine yapıŖmıŖ, "hayır" diye bağırıyor. Tekrar tekrar. Kemiklerimi titreten bir ses. Neredeyse dengesini kaybediyor ve Erik onu ayakta tutmak için yanına geliyor.

"Hadi, gidelim," diyor Erik. Wendy ve beni hareket ettirmeye alıŖıyor. Anlıyorum.

Onu ambulansa bindiriyorlar. Hastaneye götürülecek. Tripp hareket etmiyor.

Bölüm 53

Willow

Hastane bekleme odasının tavanında BULUTLAR RESMEDİLMİŞ. Duvarlarda motivasyonel sözler asılı. Herhangi bir nedenle burada başa çıkmaya çalışan herkes için bu bir tokat gibi. O aptal bulutlardan nefret ediyorum.

Her şey üst üste geliyor: makineler bip bip ve vın vın sesleri çıkarıyor, insanlar koridorlarda konuşuyor, telefonlar çalıyor. Hangisi daha kötü bilmiyorum, hastanenin bunaltıcı sesleri mi, yoksa Tripp'in kazasından sonra oluşan kalabalık mı?

Tripp vuruldu. Bu bir şey mi şimdi? Bu an. Ne kadar sürecektir? Ne kadar kötü? Gözyaşları yanaklarımdan akıyor ve onları olabildiğince çabuk siliyorum.

Seth ve güvenlik ekibi bizi yarı kapalı bir alana sokmayı başardılar. Girişin yanında ve koridorda duruyorlar. Burası genel bekleme odasından daha küçük ama yine de aynı gerginlik ve endişeyi yaşıyor. Soruların dağları. Korkunun yığınları.

Basın, fotoğrafımızı çekmeden bizi buraya bile sokmadı. Wendy'nin yüzünden gözyaşları akıyor. Saygısızca. Sinir bozucu.

Bir sandalyeye oturuyorum ve tek düşünebildiğim, burada otururken kaç kişinin kötü haber aldığı. Kaç kişinin dünyası, kolçakları kavradıkları anda değişti?

"Willow, kolunu tırmalıyorsun," diyor Emilie sessizce. Elini hafifçe benimkinin üzerine koyuyor, böylece durmam için. Haklı. Kolumda çizikler ve tırnak izleri var. Emilie elimi tutuyor.

Her şey çok büyük geliyor ve ben hiçbir şey yapamıyorum. Sanki bir tekneydim ve dev dalgalar var, ne kadar çok dalgayı aşarsam aşayım, dalgalar gelmeye devam ediyor. Çabalarım boşuna.

Wendy'ye bakıyorum, bacağı sürekli yere vurarak titriyor. Dirseklerini dizlerine dayayıp tüm vücudunu hareket ettirirken tırnaklarını kemiriyor.

Erik de burada. Stadyumdan geçip arabamıza binmemize yardım etti. Bize buraya kadar eşlik etti ama bunun kasıtlı olup olmadığından emin değilim çünkü medya tarafından saldırıya uğramadan buraya araba ile gelmek imkansız. Tripp'in koçluk ekibinden bazıları yavaş yavaş gelmeye başladı. Bu iç karartıcı oda, tuhaf bir insan karışımıyla dolu.

Rahatlamak imkansız. Oturmak. Ayakta durmak. Kollarımı kendime dolayarak odada volta atıyorum. Botlarımın sesi vinil zeminde yankılanıyor. Kristaller floresan ışıkları yakalıyor ve bu günün ne kadar kötü geçtiğini bir kez daha hatırlatıyor.

Güncelleme bekliyoruz. Sanki sonsuza kadar sürmüş gibi geliyor. Telefonum sadece bir saat geçtiğini söylüyor. Bu nasıl mümkün olabilir?

Neler olduğunu bilmediğim her dakika dünyam parçalanıyor gibi hissediyorum. Beynim o darbeyi tekrar tekrar oynatıyor. Tekrar. Tekrar. Tekrar. Vücudunun gevşek hali. Hareketsiz.

Çok hareketsiz.

O güçlü. Bunun için yaratılmış. Değil mi?

Saniyeler dakikalarca sürer ve saatlerce uzar. İnsanlar ya hareketsizdir ya da hareket etmeyi bırakamazlar; ortası yoktur.

Göğsümü sıkıştıran endişe ve panik beni uyuşturdu. Her şey acıtıyor ama sanki hiçbir şey hissetmiyorum. Emilie hala elimi tutuyor, çok sıkı tuttuğumda üstünü okşuyor.

Yeni bir ses odadaki ağır sessizliği bozuyor: "Sanırım hepimiz Tripp Owens için buradayız?" Bir doktor elinde klipsli dosya ile bekleme odamıza giriyor.

elinde bir dosya ile içeri giriyor.

"Evet. Ben onun annesiyim. Neler oluyor?" Wendy koltuğundan fırlayıp doktorun önüne geçiyor.

"Burada açıkça konuşabilir miyiz?" Etrafındaki tuhaf insan grubuna bakıyor. Wendy bana güven verici bir bakış atıyor ve ben de evet anlamında başımı sallıyorum. Birkaç saat sonra bu olay haberlerde yer almayacak değil ya. Doktorun devam etmesi için başını sallıyor.

"Tripp ciddi bir beyin sarsıntısı geçirdi. Sahada bilincini kaybetti, tam süresi belli değil ama önemli bir süre olduğunu söyleyebilirim. Hala bazı testler yapıyoruz ama geldiğinden beri bilinci açık ve kapalı olduğu için zorlanıyoruz."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sorar Wendy, sesi hızlıdır.

"Yani, uzun süredir burada beklediğinizi biliyorum ama size verebileceğim bir haber yok." Doktor elindeki klipboardu ve kollarını yanına indirir.

Bütün oda sönükleşir. Ayaktayım ama sonra sanki tökezlemişim gibi olurum. Biri "teşekkür ederim" der ama ben sadece Emilie'yi duyarım. Bana tutunur ve bizi sandalyelere oturtur.

"Şşş, Willow. Sorun yok. Sen iyisin. Tripp de iyi olacak." Ben onun göğsüne yaslanıp ağlarken, o sırtımı küçük daireler çizerek okşuyor.

Bölüm 54

Willow

SAATE BAKIYORUM, o kadar yavaş ilerliyor ki sanki lanet bir hain gibi geliyor. Aç olmam gerektiğini biliyorum, ama aynı anda hem boş hem de tok hissediyorum. Beynim, Tripp'i gördüğümünden beri, hastaneye kaldırıldığından beri geçen süreyi hesaplıyor.

Sonunda doktor geri geliyor. Herkes ayağa kalkmış, haber bekliyor.

"Tripp uyanık ve durumu stabil," diyor ve bir ara veriyor. Oda iç çekmeler ve "tanrıya şükür" sesleriyle doluyor. Wendy adama sarılırken, tek bir kelimeyi bile kaçırmak istemediğim için doktora yaklaşıyorum.

Emilie yanıma gelir ve sırtımı okşar. Tripp'in iyi olduğunu anladığımda, dönüp başımı omzuna yaslarım.

Doktor, Wendy'nin izin vermeden önce omzuna garip bir şekilde hafifçe vurur.

"Omzunda da bir tür yaralanma var. Dinlendikten sonra ne olduğunu görmek için tam bir muayene yapacağız. Aceleye gerek yok," diyor doktor, kollarını kavuşturarak.

"Onu görebilir miyiz?" diye soruyor Wendy.

"Görüşebilirsiniz ama nazik davranmanız gerekiyor," diye cevaplar doktor, odadaki herkesle göz teması kurarak. "Tripp'in parlak ışıklardan ve yüksek seslerden uzak durması ve aşırı uyarılmaması gerekiyor. Her seferinde sadece bir kişi girebilir."

Wendy elimi tutar. Belli ki onu ilk gören o olacak. Bana sarılır ve kulağıma fısıldar, "Hemen dönerim." Doktorun peşinden çıkar. Sonunda nefes alabileceğimi hissederim. Berbat sandalyelerden birine çöküp omuzlarımı kulaklarımdan uzaklaştırırım.

Emilie bana bir şişe su uzattı — gerçekten her şeyi düşünüyor.
Şişeyi açıp yarısını içiyorum.

"Uyanık. İyileşecek. Onu görmeden önce biraz rahatlamaya çalış,"
diyor yanıma otururken.

Onun önerisi bana imkansız geliyor.

Dakikalar hayatımda hiç bu kadar yavaş geçmemiştir. Vücudum sanki ağır çekimde yaşıyormuş gibi hissediyorum. Wendy rahatlamış bir şekilde geri gelir, yanakları gözyaşlarıyla kızarmıştır. Bana gülümser ve başını sallar, sıra bende olduğunu belirtir.

Koridoru hızla geçiyorum ama kapının önünde duruyorum.
Zihinsel olarak kendimi hazırlamaya çalışıyorum. Ne bekleyeceğimi bilmiyorum.

Nefesimi düzenlemeye çalışırken yumruklarımı sıkıyorum, parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Ellerimi sallayıp boynumu iki yana esnetiyorum. Derin nefes alıp veriyorum. Alıp veriyorum. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor.

Yeterince oyalanıp durduktan sonra, kapıyı açıp içeri giriyorum. İşte orada.

Tripp hastane yatağında, kolu askıda, kablolar ve makinelere bağlı. Yatağı eğimli, bu yüzden yarı oturur pozisyonda, ama yüzü ifadesiz ve gözleri kapalı.

Benim botlarımın sesini duyduğunda, bu aptal botların sesini, gözlerini açıyor. Anlaması bir saniye sürüyor ama sonra bana alıştığım parlak gülümsemenin soluk bir versiyonunu gösteriyor.

Rahatlama dalgası beni o kadar sert vurur ki durmak zorunda kalırım. Tripp'in hastane odasının ortasında garip bir şekilde duruyorum.

"Lo. Geldin." Sesi zayıf ama yine de Tripp'in sesi. Şaşırtıcı bir şekilde, hala ağlayacak gözyaşlarım var.

Bölüm 55

Tripp

"BEBEK, BURAYA GEL," diyorum, iyi olan kolumla yatağın kenarını okşayarak. Ya da omzumla. Bu noktada kim bilir?

Willow zor bir dönem geçirmiş gibi görünüyor. Normalde parlak ve canlı olan cildi, ağlamaktan solgun ve lekeli.

Bana doğru yürüyor. Yavaşça. Tereddütle.

"Seni incitmek istemiyorum." Kenarda durur.

"İncitmezsin," derim, onu sakinleştirmeye çalışarak.

Yanımda oturmaya çalışmadan önce, durup botlarını çıkarır. Midemi altüst eden Cosmo mavisi botları. Onu takımla ilgili herhangi bir şey giyerken görmek beni çılgına çevirir.

"O botlar," diyorum.

"Biliyorum, biliyorum. Çok pratik değiller ve eğlenceli olur diye düşündüm ama sonra buraya geldik ve çok gürültülüydüler ve giyecek başka bir şeyim yoktu. Neden bir çift ayakkabı getireyim ki? Düşünemedim..."

"Lo. Nefes al." Kendini kaybediyor. Eminim harika görünmüyorum, ama o kadar da kötü görünmüyorum. Değil mi?

Nefes almaya çalışıyor ama sonunda ellerinin arasına gözyaşlarını saklıyor. Hala yatağın kenarında duruyorum, keşke yanına gidebilsem. Sonunda nefesini toplayınca, beni rahatsız etmemek için dikkatlice yanıma uzanıyor.

"Çok korktum. Hareket etmiyordun," diye göğsüme yaslanarak ağlıyor. En yakın koluyla bir elini tutuyorum. Sağlam olanı. Bundan sonra bir kolum sağlam, diğer kolum sakat mı olacak? Bu düşünce bir anlık geçiyor.

"Şşş." Onu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Ben iyiyim. Sen iyisin. İkimiz de iyiyiz."

"Bunu sen yapmamalısın. Sana bunları ben söylemeliyim," diye ağlıyor.

"Bebeğim, yaralanma protokolüyle ilgili bir kılavuz olduğunu sanmıyorum. Burada olman yeterli. Söz veriyorum. Bir süre böyle kalalım." Bunun üstesinden gelmek için zamana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Benim de öyle.

Hatırlamıyorum. Sanki bir yakalama yaptım, gözlerimi kırptım ve beş saniye içinde kendimi bir hastane yatağında buldum. Doktorlara göre, bayılmıştım ve sahadan hastaneye götürüldüğüm sırada bilincim gelip gidiyormuş.

Kendime geldiğimde ve hatırlayacak kadar uzun süre orada kaldığımda, olanları sindirmek çok zordu. Işıklar yanıp sönüyordu. Formam kesiliyordu. Ekipmanlar yere atılıyordu. Doktorlar dikkatimi çekmeye çalışıyordu.

*Tripp, bizi duyabiliyor
musun? Bizimle misin,
Tripp?*

Cevap veremedim. Cevap vermek istediğimi biliyordum ama sonra her şey karardı. Sonra başka bir yerdeydim, farklı insanlar vardı ve ortam çok parlaktı.

*Tripp, elimi sıkabilir misin? Bugün
tarih ne, Tripp?*

Onlara adımlı, doğum tarihim ve tüm yılın istatistiklerini söylediğimde herkes biraz rahatladı. Bayılmadan önce maçın skorunu da söyledim, hatta güldüler bile. Beyin sarsıntısı geçirdiğimi biliyordum, ama kendimdeydim. En azından o anda.

Herkes biraz rahatladı, ama ben henüz kurtulmamıştım. Testler çok kapsamlıydı. Doktorlar temkinli davranıyordu.

Bana, bilincimin bir açılıp bir kapandığını söylediler. Saate baktım ve çok şaşırdım. Nasıl oldu bu?

Yaptığım tek hata, çarpışmayı görmek istememdi. Sanki olanlara inanamıyormuşum gibi. Doktor, bunun anlamama yardımcı olabileceğini söyledi.

Bir kez izledim. Geç bir darbe, beni tamamen hareketsiz bıraktı ve tüm stadyumun gözü önünde sergilendi. Şimdi, bunu düşünmeden duramıyorum.

O sesi duyuyorum. Darbenin sesini. Yorumcuyu. Gerçek zamanlı olarak izleyen herkesin nefesini kesen sesini.

Saatler önce olmasına rağmen, sanki o darbe zihnimde tekrar tekrar oynatılıyor gibi. Korkarım ki bu durmayacak. Sadece ben değil, annem ve Willow da etkilendi. Yüzleri solmuştu. El ele tutuşmuşlardı. Süitten görebildiklerini görmeye çalışıyorlardı.

Bu, beklemediğim bir şekilde canımı yaktı.

O benim olduğuma inanamıyorum. Ölmüş gibi görünüyordum. Doktorlara göre, muhtemelen boşlukları asla dolduramayacağım. Yani, bu hayatımın bir parçası ve onu asla göremeyeceğim ya da geri alamayacağım. Bu mantıklı değil.

Willow elimi sıkıyor.

"Neren ağrıyor?" diye soruyor, sesi sakın.

"Garip hissediyorum. Başım ağırlaşmış gibi ama ağrıyor diyemem. Omzumun mahvolduğunu biliyorum ama henüz tam olarak hissedemiyorum."

"Garip hissetmen normal," diyor ve elini nazikçe göğsüme koyuyor. Sanırım kalp atışımı kontrol ediyor.

"Bu, ilk kez gerçekten yaralandığım an. En azından NFL'de."

"Öyle mi?"

"Tavsiye etmem."

Bu onu kısa bir süreliğine güldürdü, sonra yüzü ciddileşti.

"Bana karşı dürüst olabilirsin. Sadece sen ve ben varız. Tekrar soracağım. Nasıl hissediyorsun?"

Ben istemeden önce neye ihtiyacım olduğunu nasıl biliyor? O, benim yüzeyi aşmamı istiyor. Orada saklı olan şeyi söylemeye korkuyorum. Derin bir nefes alıp, tamamen nefesimi veriyorum, sonra bunu kelimelere dökmeye çalışıyorum.

"Ben... Ben... Her şeyin farklı olduğunu hissediyorum. Bu bir dönüm noktası." Sesim çatırdığında, saklanmanın bir anlamı olmadığını anlıyorum. "Bugün hayatımın en korkunç günüydü." Parmak uçlarıyla gözlerimdeki yaşları hafifçe siler. "Uyandığımda sürekli 'ayak parmaklarımı hareket ettirebiliyor muyum? Onları hissedebiliyor muyum? Peki ya parmaklarım?' diye düşündüm. Bunu yapmak zorunda kalmamdan nefret ediyorum." Nefes almak için duruyorum.

"Hayal bile edemiyorum. Gördüğüm halde, senin yerinde olmayı hayal edemiyorum."

"Futbol olmadan kim olduğumdan her zaman çok korkmuşumdur. Futbol bittiğinde ne yapacağım? Ve bu, beni bundan daha çok korkutan ilk şey." Bu sözleri söylemek zor ama gözlerimi açıyor.

"Sen yine de Tripp Owens olacaksın." Eli göğsüme dokundu.

"Sıradan bir Tripp Owens olsam bile beni sevecek misin?" Dudakları, iki ile ikiyi birleştirmeye çalışır gibi birbirine bastırılmış. "NFL'deki Tripp Owens olmasam?"

"Tabii ki. Bunu sormana bile gerek yok."

"Sormam gerekiyor. Çünkü bunu düşünüyorum."

Gözleri fal taşı gibi açılır, tıpkı benim NFL'deki günlerimi düşündüğümde gösterdiğim tipik tepki gibi.

"Şimdiye kadar düşündüğüm en korkutucu şeyi yapmayı düşünüyorum... çünkü bugün daha kötüydü. Annemi görmek. Seni görmek. O videoyu görmek."

"Böyle gelmek istemedim. Kendimi toparlamaya çalıştım ama..."

"Beni önemsedığın için özür dileme. Senin yaptığın şeyi ben de yapmazdım diyemem. Ne yapardım bilmiyorum." Aklım, Willow'un bir konserde yaralandığını görmeye benziyor. Çok olası değil ama bu varsayımsal düşünce midemi bulandırıyor. "Bana nasıl hissettiğimi sordun... ve ben artık futbol oynayabileceğimden emin değilim. Kim bilir, bu omuz zaten mahvolmuş olabilir."

Bana devam etmem için zaman tanıyor.

"Bunu sır olarak saklamamı istiyorum. Bu sözleri ilk kez yüksek sesle söylüyorum. Beni korkutuyorlar. Yüksek sesle duymak mı? Çok acımasız."

"Sormana bile gerek yok. Ben bir kasa gibiyim." Elini kalbinin üzerine koydu. "Benden kurtulamazsın. Seninle birlikte olmadıkça hiçbir yere gitmek istemiyorum. Ne karar verirsen ver, seni destekleyeceğim. İster bugün, ister yarın, ister gelecek sezon, ister yıllar sonra olsun."

"Yıllar mı?"

"Yıllar." Yanağıma öpücük kondurur. "Seni seviyorum, Tripp Owens. Hiçbir yere gitmiyorum."

Bölüm 56

Tripp

HİÇBİR ŞEYE YARAMAZ.

Kendi yatağıma geri döndüm. Yorganın üzerine uzandım ve günün ortasında olmama rağmen, farklı bir tür yorgunluk hissediyorum.

Hastanede iki gece kalmanın en kötü yanı yatak durumu. Gerçekten daha iyi hissediyorum mu, yoksa daireme, çarşaflarıma geri döndüğüm için mi böyle hissediyorum, bilmiyorum.

Görünüşe göre beyin sarsıntısı tehlikesi atlattım. Haftaya kontrol randevum var. Ama her şey yolunda giderse, uzun vadeli bir etkisi olmayacak. Tabii bir tane daha olmazsa, ama bu başka bir günün konusu.

Omzumda o kadar şanslı değildim. Testlere göre, doktorlar 2. derece yırtık olduğunu tahmin ediyorlar. Ameliyat gerekebilir ama şu anda kimse kesin bir şey söyleyemiyor. Bu hafta sakatlık raporundayım ve herhangi bir fiziksel aktivite yapmayacağım. On yıldır ilk kez hiçbir şey yapmama izin verilmiyor. Garip bir his.

"Tripp. Gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?" Kapının eşiğinde durarak soruyor.

Willow, albümü tamamlamak için plak şirketiyle bir toplantısı var. Son iki gündür benim yanımda. O ve annem sayesinde hiç yalnız kalmadım, bu da yavaş çalışan beynimi meşgul etti.

Oturuyorum. "Hayır, ben iyiyim. Bu gece geri gelecek misin yoksa kendi evinde mi kalacaksın?" Planlarını öğrenmeye çalışıyorum. Sanki çok fazla soru sormuşum gibi hissediyorum.

Son birkaç gündür onu çok özledim. Bundan nefret ediyorum. Ama buna ihtiyacım var. Onsuz bunu yapmayı hayal bile edemiyorum.

"Geri döneceğim," diyor bana doğru yürürken ve dudaklarımdan öpüyor. Elleri yüzümün yanlarına dokunuyor.

"Masada bir anahtar kartı var, onu da al. Ve biliyor musun, neden onu saklamıyorsun?" Ses tonumu doğal tutmak zor. Kusacak gibiyim.

"Saklayayım mı? Bina güvenliğinin beni yukarı çıkarmak için senden izin istemesinden bıktın mı, Tripp Owens?" Dudakları sinsî bir gülümsemeye bürünüyor. Gözlerinin benimkilere bakışından, doğru hamle yaptığımı anlıyorum.

"Hayır, senin almanı istiyorum." İçinde kendini aptal gibi hissettiğin için nefret ederken, kayıtsızmış gibi davranmak zor. "Sadece sen istiyorsan."

"Tabii ki istiyorum. Seninle ilgili her şeyi istiyorum." Beni tekrar öptü. "Birkaç saat sonra döneceğim. Bana ihtiyacın olursa telefonum açık olacak."

"Git, yılın albümünü bitir."

Willow kapıyı kilitler ve günlerdir ilk kez yalnız kalırım. Doktorlar, spor uzmanları, hemşireler, takım doktorları, takım arkadaşları, koçlar ve dikkatimi dağıtan diğer herkes gitmiştir. Yorgun beynim ve düşüncelerimden başka hiçbir şey kalmamıştır.

Yatağıma uzanıp tavandaki vantilatörü izliyorum. Vantilatör sallanıyor ve bir süre sonra garip bir şekilde rahatlatıcı geliyor. Sabit. Değişkenlik yok.

Ne yapacağım? Ekipmanlarımı tekrar giymeyi düşünüyorum. Pedler. Forma. Kask. Alnımda soğuk terler belirir ve ağzım kumla dolu gibi hissederim.

Willow'a gerçekten futboldan ayrılmayı düşündüğümü mü söyledim? Neden böyle bir şey yaptım? Bunu düşünmem gerekir mi?

Bunu yüksek sesle söylememeliydim. Bu, onu gerçek hale getirdi. Sanki elime alabileceğim bir şey gibi, tam önümde duruyor.

Panik atak geçireceğim. Bundan kaçmak istemiyorum. Bir parçam bunu hissetmem gerektiğini düşünüyor. Döngü. Çekim. Daha başlamadan bile, bunun kendime saklayacağım bir şey olduğunu biliyorum.

Göğsüm çok hızlı inip kalkıyor. Nefes almak zor ve nefesimi tutmak daha da zor. Genelde bu durumda başımı dizlerimin arasına koyarım

dizlerimin arasına koyarım, ama bu sefer koymuyorum. Vantilatöre bakıyorum. Kanatları, benim çekmeye çalıştığım havayı kesiyor.

Beynime burada olduğumu, bunun gerçek olduğunu kanıtlamak için kolumdaki deriyi çimdikliyorum. Kalbimin attığını hissetmek için göğsüme dokunuyorum. Sağlam elim yüzüme dokunuyor, çok hızlı nefes aldığımı hissediyor.

Oyuna geri dönebilir miyim? Sahaya geri çıkabilir miyim? Ya cevap hayırsa?

Bunu düşünmek için hiç bu kadar hazırlıksız olmamıştım. Beynim iyileşiyor ve ben hayatımın önemli kararlarını düşünüyorum. Sanki kalın çamurda yürür gibi hissediyorum.

Panik ve imkansız bir şeyin ağırlığını memnuniyetle karşılıyorum. Burada kazanan yok. Ve odadaki hava bulanıktan berraklaşıyor gibi hissediyorum. İşte orada.

Bu anda, kazanmamın imkânsız olduğunu biliyorum.

"BEBEK, SENİ battaniyenin altına alalım," diyor Willow. Saate bakıyorum. Uykuya dalmış olmalıyım.

"Hayır. İstemiyorum." Neden tartıştığımı bilmiyorum.

"Battaniyenin altında daha iyi hissedeceğini biliyorsun." Battaniyeyi altımdan çekip göğsüme kadar çekiyor.

Onun toplantısı hakkında soru sormam gerektiğini biliyorum. Ama içimden gelmiyor.

"Lo. Beni burada bırakma," diyorum, panik atak hala beni etkisi altında tutuyor. Omzuna uzanıyorum.

"Gitmiyorum. Pijamalarımı giyip geri geleceğim," diyor, uzattığım elime dokunarak.

Kalbim ona inanmıyormuş gibi hızla atıyor. Ama ben inanıyorum. Söylediğini yapacağını biliyorum çünkü bu kadın beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı.

I zorlamak gözlerimi gözlerimi zorluyorum açık açık
sabah sürünceye kaydıraklara yatanayatana
Hemen, onun burada olduğunu bilince kendimi daha iyi hissediyorum.
Benimle birlikte.

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Akşam yemeği falan yememişsin gibi görünüyor."

"Hayır. Hiçbir şey." Başımı çevirip yan yatarken ona bakıyorum. Omzum sakatlandığından beri sadece sırt üstü yatarak uyuyabiliyorum.

Willow yatağın kendi tarafındaki ışığı kapatıyor, yorganın altına giriyor ve elimi tutuyor. Ben uykuya dalana kadar elime yumuşak küçük daireler çiziyor.

Bölüm 57

Willow

GÜNLERİM Tripp ve bu albümden ibaret. Tripp kafa yaralanmasından iyileşiyor olmasaydı, bu oldukça şaşırtıcı olurdu.

Neredeyse tamamlanmış olan şarkıların miksajına ara veriyoruz.

Şimdi, kayda alınacak son yeni şarkıları kaydediyoruz.

"Yani, onun moralinin bozuk olması gayet normal. Bu çok korkutucuydu," diyor Emilie, önümüzdeki saatlerdeki çalışmaya başlamadan önce toplanmak için boş bir salon bulduğumuzda. "Basın çok acımasız davrandı. Bu klibi tekrar tekrar gösterme ihtiyacını asla anlayamayacağım." Buzlu kahveyle dolu bardağını sallayarak karıştırıyor.

"Üzgün olmak doğru kelime mi bilmiyorum. Bir kez gördüm ve bir daha görmek istemiyorum."

"Doğru şeyi yapıyorsun. Orada ol, ona göz kulak ol." Kırmızı buklesini kulağının arkasına sıkıştırıyor.

"Biliyorum. Sadece onun daha iyi hissetmesini istiyorum. Koçluk ekibinden biri aradığında veya bir şey için uğramaya çalıştığında, sanki panik moduna geçecekmiş gibi oluyor. Sinirli. Kolayca heyecanlanıyor."

"Bu oldukça normal olmalı, değil mi? Bu ciddi bir sakatlıktı."

"Araştırmalarım da öyle diyor. Beyin sarsıntıları gariptir. İnsanlar sonrasında çok çeşitli fiziksel ve zihinsel semptomlar gösterir."

Emilie anlayışla başını sallar. "Takım arkadaşları veya arkadaşları uğradı mı? Belki de daha az resmi bir şeye ihtiyacı vardır?"

"Sanmıyorum. Onların onun evine hiç gittiklerini bilmiyorum. Tripp hafta içi ve maçlardan sonra onlarla bir şeyler yapıyor, ama insanların onun evine çok sık uğradığını sanmıyorum."

"Erkekler bu konuda tuhaftır. Zack'in numarası bende var. Onu arayıp meşgul olup olmadığını sorabiliriz."

"Zack, ha?" Hiç şaşırmadım. Emilie ve Zack, ne zaman aynı ortamda olsak birbirlerine çekiliyorlar.

"Biz arkadaşız." Yanakları kızardı.

"Uh huh." Kayıt yaparken her zaman içtiğim ılık limonlu suyu yudumladım. "Bu asistanlık pozisyonunu kabul ettiğin için teşekkür ederim. Bu yılın çoğu çılgın geçti ve sen bunu daha kolay hale getirdin."

"Birisi pop yıldızının tasarımcı kıyafetlerini almalı," diye şaka yaparken buzlu kahvesinden bir yudum alır.

Omzuna hafifçe dokunuyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Anlıyorum. Ve umarım uzun süre benim gibi bir asistana ihtiyacın olur." Ellerin arasında parayı ovuşturuyormuş gibi yapıyor. Onunla çalışmayı sevmemin nedenlerinden biri de bu. Kararlı, düşünceli ve sınırda şüpheli durumlarda şakalarıyla beni şaşırtıyor.

A bridge'de beni bir şeyim varmış gibi hissettiren bir şey var. Hayranlar için bir şey, ama özellikle benim için bir şey. Özellikle bu şarkı, çünkü önce bridge'i yazdım. Tripp ve ben Golden Cove'dan dönerken aklıma geldi, ama plajda olduktan sonra parçaları beynimi doldurdu.

Bu şarkıyı sona sakladık çünkü gün boyu onu dinlemek için heyecanlanacağımı biliyordum. Bir albümde en sevdiği bir veya iki şarkısı olmayan bir müzisyen bulursanız, size onun yalancı olduğunu gösteririm.

Klik sesi kulaklıklarımı dolduruyor. Bu albüm için yazdığım en sevdiğim parçalardan biri olan köprünün ilk kaydını yapıyoruz.

*Sen benim haritalandırdığım
sahilsin Her uçurum, kumsal ve
koy Bana bakıyorsun sanki
Yolumuzu bulmaya
değermiş gibi Her kayayı,
kum tanesini işaretlemek
istiyorum*

*Gizli koyları keşfetmek
Senin sırlarının saklı
olduğu yerleri*

Birkaç kez yeniden kayıt yapıyoruz ama çok fazla değil. Başardığımı biliyorum ve muhtemelen yaptığım tüm kayıtlardan memnun kalacağım. Doğru hissettim. Kolaydı.

Şarkının tamamını iki kez daha kaydettikten sonra, günün işi bitti. Albümün tamamı için ihtiyaçları olan her şeye sahipler. Miksaj veya mastering sırasında sorunlar çıkabilir, ama işin büyük kısmı bitti. İyi hissettiriyor.

"Willow..."

"Biliyorum, biliyorum. Köprüyü çok seviyorsun!" Ellerimi çırpıp heyecanla zıplıyorum.

"Seviyorum, ama sorun o değil." Kaşları çatılmış ve tanıdığım sıcak tavırları ortada yok. "Bunu gördün mü?" Bana telefonunu uzatıyor.

Burada Tripping Yok – Tripp Owens Emekliliğini Açıklayacak

Makaleyi gözden geçiriyorum ve hemen bir şeylerin yolunda olmadığını anlıyorum. Makalenin tamamı "Owens'a yakın kaynaklar" ve "isimsiz bir takım arkadaşı" gibi alıntılardan oluşuyor. Tripp, takımı veya Cosmos'a atfedilen tek bir satır bile yok.

"Bu doğru değil. Gitmem gerek."

"Her şey yolunda mı?" Tam kapıya doğru koşmak üzereyken Erik yanıma geldi.

"Evet, bu akşamki akşam yemeğini unutmuşum. Gitmem gerek." Herkesin sosyal medya akışında yer alacak ya da zaten yer almış olan makaleye hiç dikkat çekmek istemediğim için beyaz bir yalan söylüyorum.

"O zaman git hadi. Bugün iyi iş çıkardın. Parçaları tamamlamaya yaklaştığımızda seninle iletişime geçeceğiz," Erik, ben kapının yarısına kadar çıkmışken diyor.

Bölüm 58

Tripp

BAŞ KOÇUM beni arıyor. Muhtemelen durumumu kontrol etmek için.

"Paylaşmak istediğin bir şey var mı?" diye soruyor, sesi net ve öz.

"Hayır, özellikle yok. Paylaşmak istediğin bir şey mi var?"

"Bu şaka değil, Tripp. Emekli olmayı düşünüyorsan, bunu başkalarından önce bizimle konuşman iyi olur."

Emekli olmak mı? Bu düşüncemi sadece Willow'a açtım.

"Tam olarak anlamadım..."

"Emekliliğinle ilgili yorum yapmamızı isteyen telefonlar alıyoruz."

"Bunu ilk kez duyuyorum," diyorum.

"Emekliliğin senin için ciddi bir seçenek olduğunu kimseye söylemedin mi?"

Cevap vermiyorum. Cevap veremiyorum. Telefonu çok sıkı tuttuğum için parmaklarım karıncalanıyor.

"Dinle. O vuruşun seni çok korkuttuğunu biliyorum. Korkman da normal. Sana tavsiyem, biraz zaman geçmeden herhangi bir karar vermemen. Böyle bir şey ortaya çıktığında, takım kazanmak için en iyi pozisyona geçmezse aptallık etmiş olur."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, yönetim kurulunun bunu görmezden gelemeyeceği anlamına geliyor. Bu, onların kafasında şüphe yaratır. Sadece bir çatlak olsa bile, kadro konusunda açık fikirli olacaklar.

gelecek sezon için. Bunun doğru olduğunu ya da aktif olarak aradıklarını söylemiyorum ama sana karşı dürüst olmak istiyorum."

Hay sıçayım. Bu olamaz.

"Hayır, teşekkür ederim." Ve gerçekten teşekkür ediyorum. Benimki gibi çalışan çok fazla koç olduğunu sanmıyorum. Gerek yokken bile doğrudan konuya giriyor.

"Sızıntının kaynağını bulmaya çalışırdım." Hayır. Hayır. Hayır.

Bulacak bir şey yok. Tek söylediğim kişi Willow'du. Değil mi? Kahretsin. Beynim bulanık. Sanki bir sis, anılarımın bir kısmını kaplıyor.

Odada başka kim vardı? Kimse yoktu. Olamazdı. Bu sözleri yüksek sesle söylemeye korkuyordum. Orada biri olsaydı bunu asla yapmazdım.

"Kesinlikle. Aradığınız için teşekkürler, Koç. Henüz bir karar vermedim ve hazır olana kadar da vermeyeceğim. Size söz veriyorum, ilk konuştuğum kişi siz olacaksınız."

"Senin için en iyisi olanı yapmalısın. Umarım gelecek yıl ve sonraki birkaç yıl bu takımın ilk onbirinde yer alırsın. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı?"

Hat kesildi. Elimdeki telefona bakıyorum. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. Çoğunlukla hayal kırıklığından dolayı ama bunun canımı yakmadığını söylersem kendime yalan söylemiş olurum. Willow sırrımı saklamadı. Koçum bunun takımdaki geleceğimi tehlikeye atabileceğini söyledi.

Hiçbir şey. Hiçbir şey. Hiçbir şey. Hiçbir şeyin yok. Kendi beynim bana zorbalık yapıyor. Nefes almaya çalışıyorum, ama nefes almak bile acı veriyor.

Futbol büyük bir soru işareti, Willow kesinlikle hayır ve omzum çok acıyor. Yürüyüş yapıyorum. Mutfağımdan oturma odasına kadar aynı kısa mesafeyi gidip geliyorum.

Bu olamaz. Kesinlikle olamaz. Korku dalgası beni sarıyor. Alarmlar çalışıyor ve hiperventilasyona girmeye başlıyorum. Başka birine güvenerek bu riski hiç almamış olmamın bir nedeni vardı, çünkü çoğu bana güvenilirmez olduklarını kanıtladı. Willow'un farklı olacağını neden düşündüm ki?

Gerçekten birine anlattı mı? En derin, en karanlık sırlarımdan biri. En savunmasız anımı başkalarıyla paylaştı mı?

Willow.

"Tripp, sen..."

"Kime söyledin?" Ona çok hızlı bir şekilde dönüyorum. "Kimseye," diye tereddüt etmeden cevap veriyor.

"Buna inanamıyorum. Tek söylediğim kişi sensin." Sehpada duran telefonuma bakıyorum. Mesajlar geliyor. Annem arıyor.

"Tripp. Bana inanmalısın. Kimseye söylemedim. Beni tanırsın." Elini göğsüne, tam kalbinin üzerine koyar.

Öyle olduğunu sanıyordum. Ama bunun başka bir açıklaması yok. Beynim bu karmaşayı çözmeye çalışıyor. Her şey bulanık.

"Bunun dışarı sızmasının başka bir yolu yok. O odada sadece sen ve ben vardık." Öfkeli bir gözyaşı yanağımdan süzülüyor. "Tüm sırlarını sakladım ve kurallarına uydum. Yapmam gerekeni yaptım, ama sen benim için bu lanet şeyi yapamadın mı?!" Bağırдыğımı biliyorum, ama umurumda değil.

"Lütfen, nefes al. Oturalım." Willow kanepeye işaret eder. Hareket etmediğim ve yürümeye devam ettiğim için, yakıcı soruyu sorar. "Tripp, emekli mi olacaksın?"

"Artık bunun benim seçimim olup olmadığını bilmiyorum. Cosmos alarında. En iyi oyuncularından birinin çuvalladığını ve onları terk ettiğini düşünüyorlar."

"Eğer doğru değilse, bir açıklama yap. Bu tür şeyler her zaman unutulur."

Anlamıyor. Neden beni dinlemiyor?

"Açıklama yapamam! Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Ayrıca koçum aradı. Temel olarak, bunun takımın kafasına gelecek yıl başka bir geniş alıcıya ihtiyaç duyabilecekleri düşüncesini soktuğunu söyledi." Hiç bağırmaı seven biri olmadım ama onun anladığını sanmıyorum. İleri geri yürüyorum. Küçük adımlarla.

"Bunu yapmazlar..." diyor.

"Öyle düşünüyorsan hiçbir şey bilmiyorsun. Ben bu dairedeyim, çünkü hiç beklemediğim bir karar aldım. Bu kadar saf olma."

"Bana böyle konuşma."

"Willow. Sen her şeyi mahvettin! Bu önemli hayat kararını düşünmek için zamanım olacağını sanıyordum, ama şimdi herkes yaptığım, söylediğim ve soluduğum her şeyi analiz ederken bu kararı vermek zorundayım."

"Kimseye söylemedim. Zor bir karar vermek zorunda olduğun için bana kızma. Bu karar her zaman vardı. Benden önce."

"Sen gelmeden önce, tüm bunlar, kimse benim yaptıklarımı umursamazdı." Kaçırdığım tüm antrenmanlar, sürdürdüğüm saatler ve geç saatlere kadar çalıştığım geceler bana geri dönüyor. Willow'u rahatça görebilmek için, bu ilişkinin başlarında vazgeçtiğim tüm şeyler. "Vazgeçtiğim her şeyden sonra. Değiştikten sonra. Senin için bunun yürümesi için yaptığım tüm şeylerden sonra. Sen benim için bu tek şeyi yapamadın."

"Tabii, basın beni takip etti ve hemen seni buldu. Şampanya püskürten, Super Bowl'u kazanan, paparazzilerle ve sarhoş hayranlarla etkileşime giren sen değildin. Hepsi bendim."

"Belki de buna ihtiyacın vardır. Sürekli ilgiye. Basının her hareketini takip etmesine." Sözlerim keskin bir bıçak gibidir ve yüzündeki ifade bana bilmem gereken her şeyi anlatır.

Her şey acıtıyor. Düşünmek acıtıyor. Hissetmek acıtıyor. Güvenebileceğimi sandığım biriyle şu anda bu odada olmak acıtıyor.

Bu bitti.

"Dikkatine ihtiyacın var gibi görünüyor. Sana veremeyeceğim bir dikkat." Ona bakmak istemiyorum, ama bakıyorum. Cildim yanıyor ve nabzım kulaklarımda atıyor.

"Söyle hadi, Tripp."

"Gitmeni istiyorum."

"Buna inanamıyorum. Sevdiğini iddia ettiğin birine davranmak için ne güzel bir yol."

"Sen mi söylüyorsun bunu. Gitmeden önce anahtarı tezgahın üzerine bırak."

Artık ona ihtiyacın olmayacak."

Sözler onu vurdu ve yemin ederim ki, sözlerin gücüyle geriye doğru sendelediğini gördüm. Ağız açık kaldı, sonra sıkıca kapattı. Başını ileri geri salladı ve kollarını kavuşturdu.

"Çıkarken memleketim hakkında bağırmamaya çalış. Eğer yapabilirsen." Ona bakamıyorum bile.

"Bunu pişman olacaksın." Anahtarı tezgaha vurur ve birkaç saniye sonra kapı kapanır.

Willow gitmişti.

Bölüm 59

Willow

PATİO Aralık ayı için uygun değil, ama umurumda değil. Mobilyaların üzerindeki karları temizliyorum, şömineyi yakıyorum ve tüm battaniyeleri alıyorum.

Sanki dışarıda oynayacakmışım gibi soğuk hava kıyafetleri giydim, tıpkı çocukken yaptığınız gibi. Aslında, somurtmaya hazırlanıyorum; kırılan parçaları katalogluyorum.

Eve kadar yol boyunca sessizce ağladım. Seth bana tek bir soru bile sormadı ve ben de hiçbir şey söylemedim. Emilie'ye mesaj atıp bu gece yalnız kalmak istediğimi söyledim; SoHo'daki dairenin anahtarı onda, o da orada kalacak.

Verandada otururken, kar taneleri yoğun ve ıslak bir şekilde yağıyor. Soğuk, giysilerimin içinden sızıyor ama sanki buna ihtiyacım varmış gibi. İçimdeki kargaşaya dışardaki bir karşılık. Dizlerimi göğsüme çekip oturuyorum. Alevlere bakıyorum.

Ateşin çıtırtıları düşüncelerime rahatlatıcı bir fon sağlıyor, ama zihnimde dönen soruları susturmaya yetmiyor. Tripp neden güvenini boşa çıkaracağını düşünüyor? Neden bu kadar kişisel ve hassas bir şeyi ifşa edeceğime inanıyor?

Şüphe içime yerleşiyor. Belki farkında olmadan bir şey söylemişimdir? Belki sözlerim yanlış anlaşılmıştır? Hayır, öyle olamaz. Hiçbir şey söylemediğimi *biliyorum*. Tripp'e, hatta başka kimseye bile o konuşmada tek kelime bile etmedim. O sözleri korkudan söylediğini biliyorum ve bunu asla kimseyle paylaşmazdım. O benim paylaştığımı düşündüğü için kalbim parçalanıyor. Beni böyle korkunç bir şey yapabilecek biri olarak görüyor.

Nasıl bakarsam bakayım, anlayamıyorum. Belki Tripp başkasına söylemiştir? Ugh. Buna inanmıyorum. Her şeyde yanında olan annesine bile söylemedi.

Bana bunu yapacağımı nasıl düşünebilir? Beni en çok inciten şey bu. En keskin bıçak gibi. Bunca zaman Tripp'e güvenmek konusunda endişeleniyordum ama onun bana güvenip güvenmediğini hiç düşünmemiştim.

Bana bakışı. Konuşma şekli. Tatlı Tripp gitmiş, onun yerine benim korkunç bir şey yaptığımı düşünen biri gelmişti.

Her şey acıtıyor.

Ona sahip olduğum her şeyi verdim. Yine de yetmedi. Ne zaman yeterli olacak?

Telefonuma bakıyorum. Ekran bildirimlerle dolu. Bildirimler gelmeye devam ediyor. Aileme mesaj atıp yarın arayacağımı ve her şeyin yolunda olduğunu söylüyorum. Bunun yalan olduğunu biliyor olabilirler, ama bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var.

Telefonumu kapatıyorum.

Sonra Wendy'yi düşünüyorum. Wendy'ye ne yapacağım? Boşluk hissediyorum. Durumun ciddiyeti kemiklerime işliyor ve her yerim ağrıyor.

Alevler önümde dans ediyor, karla kaplı zemine titreyen gölgeler düşürüyor. Keşke terası aydınlattıkları kadar kolayca gerçeği de gösterebilselerdi.

Ve sonra birden anlıyorum: Tripp'e güvenmek konusunda o kadar endişeliydim ki, onun bana güvenip güvenmediğini düşünmedim.

Gece ilerledikçe, kendimi bir "ya eğer" labirentinde kaybolmuş, çıkış yolu bulamayan bir halde buluyorum. Battaniyeleri sıkıca sarınıyorum, hem rüzgardan hem de son olaylardan gelen soğuğu engellemeye çalışıyorum.

Bölüm 60

Tripp

Willow'un ayrılmasının üzerinden üç gün geçti. İlk gün, almam gereken kararın ağırlığıyla donakalmış bir şekilde tavana bakmaktan başka hiçbir şey yapmadım. Anneme, doğru olmasa da iyi olduğumu söyledim, ama biraz yalnız kalmak istedim. Buraya gelmemesine şaşırdım; bazen isteklerimi dinlemekte zorlanır.

İkinci gün, sıradan bir panik atakla başladı. Sanki bilinçaltım bile panik tepkisi vermek için çok yorgunmuş gibi hissettim.

Omzum için randevuya gittim. "Okuduğun veya duyduğun hiçbir şeyi bana sorma" diyen bir ifade takındım ve işe yaradı. Sınırdaki tahammül edilemez ve sinirli olduğumu biliyordum, ama elimden başka bir şey gelmiyordu.

Omuzum ilk başta düşündüğüm kadar kötü değilmiş. Doktorlara göre, ameliyat olmadan rehabilitasyon yapabilirim ya da sezon dışında ameliyat olabilirim. Playofflara kalırsak, bu sezonun sonunda bile oynayabileceğim gibi görünüyor.

Yine lanet olası bir karar vermem gerekiyor. Biri bana ne yapmam gerektiğini söylesin istiyorum.

Bugün annem geliyor. Bana elinden geldiğince zaman ayırdı ama artık bu da bitti. Öğle yemeği sipariş ettim ve her şeyi hazırlamaya çalışıyorum. Tek kolla iş yapmak sandığımdan daha zor.

Manşetlerin bitmediğini biliyorum. Ne yapmak istediğimi bilmeden açıklama yapmayı reddettiğim için durum daha da kötüleşti.

Ne istiyorum?

Her şeyin maç öncesindeki gibi olmasını istiyorum. Willow ile eskisi gibi olmamızı istiyorum.

O bana ulaşmaya çalışmadı. Ben de ona ulaşmadım.

Şu anda söyleyecek bir şeyim yok.

İlişkiler böyle mi biter? Ruhunuzu parçalayan bir kavga edersiniz ve sonra en son ne zaman öpüştüğünüzü hatırlamaya çalışırsınız. Ya da en son ne zaman yatakta onun kahkahasını duyduğunuzu? Bütün bunlar nasıl "son kez" listesine dönüşebilir?

Annem içeri girmeden önce kapıyı çalıyor. Bana bir bakış atıyor, sonra gülümsemesi kayboluyor ve yerini endişe alıyor.

"Tripp, ne oldu?"

"Çok." Ona dürüst bir cevap

veriyorum. "Uyuyabiliyor musun?

Yemek yiyebiliyor musun?" "Biraz."

Karşımda durur ve kışın soğuğuyla donmuş ellerini yüzümün iki yanına koyar.

"Bana her şeyi anlat," diyor ve beni kanepeye götürüyor.

Anlatıyorum. Sanki göğsüme uzanıp içimden parçalarımı çıkarıp herkesin görmesi için sergiliyorum. Ona Willow'dan, koçla yaptığım görüşmeden, bu kararı verirken duyduğum korkudan ve daha fazlasından bahsediyorum.

"Öncelikle, bunu yapamazsın. Tüm bu şeyleri kendine saklama. Bana her şeyi anlatmana gerek yok, ama birine anlatman gerekiyor." O çok iyi bir dinleyici, kim bilir ne kadar zamandır beni hiç kesmeden dinliyor. "Futbol sonsuza kadar bir seçenek değil. Hiçbir zaman olmadı."

"Sadece birinin bana ne yapmam gerektiğini söylemesini istiyorum. Bir koç, bir doktor, bir medyum. Bu noktada kim olursa olsun kabul ederim."

"Bu kararı senden başka kimse veremez. Duymak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum ama sonuçlarıyla yaşamak zorunda olan sensin."

"Biliyorum. Sanki hayatımda sadece bu tek şey varmış gibi hissediyorum. Yıllardır, bu olmadan kim olduğumu bulmaya çalışıyorum. Cevap yok. Ben bir kabuğum." Sonunda, kelimeleri bulmaya çalışırken sesim kesiliyor.

"Sen taşınıp üniversiteye gittiğinde ben de aynı şeyi yaptım. Yıkayacağım antrenman kıyafetleri ya da formalarım yoktu. Hazırlayacağım akşam yemekleri yoktu. Sen her zaman sahadaki halinden çok daha fazlasıydın. Bunu görmemene üzülüyorum."

"Neredeyse görüyordum..." Sesim giderek azalıyor çünkü kendimi bu kadar acınası bir duruma düşüremeyeceğim. Futbolu Willow ile bir hayat karşılığında takas etmeyi düşündüğümü ona söyleyemem. Utanç verici olduğu ve aynı zamanda mümkün olmadığı için söylemiyorum.

"Willow'a bu kadar kişisel bir şeyi anlattığını ve onun da bunu başkasına söylediğini inanmak zor geliyor. Özellikle de onunla yüzleştiğin halde."

"Biliyorum, ama o değilse, kim? Mantıklı gelmiyor."

"Sanki düzenli olarak basınla mücadele eden profesyonel bir sporcu değilmişsin gibi davranıyorsun. Kim bilir?" Annem ellerini havaya kaldırıp kucağına koydu.

"Eğer o yaptıysa bile, bu senin istediğin bir şey değil mi? Baskı? Hala bir karar vermen gerekiyor ama bu sefer bunu kimse sana destek olmadan yapacaksın."

Siktir. Bir şey mi sezdi acaba?

"Her şey çok hızlı oldu. Koç aradı ve hemen ardından içeri girdi. Hiçbir şey yapmadığım için vücudum ağrıyor. Tüm hayal kırıklığı ve korku üst üste yığıldı." Sözlerimi söylemeye çalışıyorum ama sesim titriyor.

"Sen her zaman dürtüsel birisi oldun." Annem koltuğuna yaslanıp kollarını kavuşturdu ve gülümsedi. "Her şey sana bağlı ve biliyorsun ki seni her zaman destekleyeceğim. Dürüst olmak gerekirse, Willow için üzülüyorum. İkinizi birlikte izlemek..." Sesi titrediği için sözünü kesiyor. "Gerçekten çok özel bir şeydi." Gözyaşlarını saklayamıyor.

O ağlıyor. Ben ağlıyorum. Öğle yemeği olduğunu hatırlayıp mutfağa geçiyoruz. Willow'dan ya da benim oynamamdan ya da oynamamamdan bahsetmiyoruz. Neredeyse hiç önemi olmayan şeylerden konuşuyoruz.

Annemin bana daha fazla yön göstereceğini düşünmüştüm. Bu kadın her şeye bir cevabı var gibi görünüyor.

Ama benim tek sahip olduğum şey, cevaplardan çok sorular.

Bölüm 61

Willow

İKİ HAFTA GEÇTİ – ON DÖRT GÜN – ve Tripp'ten tek bir haber yok. Emeklilik söylentilerine değinmedi ama bu sezon ameliyat olmama kararı aldı. Bu sezon hala oynayabileceğini umarak omzunun rehabilitasyonunu yapıyor (en azından makalede öyle yazıyordu).

Onun durumunu takip ederek kendime işkence ediyorum. Bu çok acı verici. Durdurabilirim ama durmayacağım.

Magazin dergileri ayrıldığıımızı iddia etmeye başladı. Bu, kamuoyunda görünmeden geçirdiğimiz en uzun süre. Dürüst olmak gerekirse, Emilie ile birlikte evimden başka hiçbir yere gitmedim.

Tripp ile olan kavgayı, onun sırrını ona söylemeden elimden geldiğince en iyi şekilde hallettik. Şimdi bile, bunu saklamak istiyorum. Kinci bir davranış olabilir, ama benim için önemliydi. Emilie, ona her şeyi anlatmadığımı biliyordu, ama bana baskı yapmadı.

Teknik olarak albümü çoktan bitirdiğim için, kendimi adayabileceğim yaratıcı bir projem yoktu. Bu da geçen hafta boyunca müstehcen sayıda şarkı yazmama neden oldu.

İşler kötü gittiğinde kendimi yazmaya adadığım bilinir. Bunların iyi olup olmadığını ya da sadece geçici bir rahatlama olup olmadığını bilmiyorum. Bunu öğrenmenin tek yolu devam etmek.

Evimdeki stüdyomda, yeni şarkıların ana hatlarını belirlerken piyano kaydı yapmaya hazırlanıyorum. Yeni bir projeye başlamadan önce, hiçbir şeyin kaybolmaması için her zaman gereksiz dosyaları temizlerim.

Bazen geri dönüp çok küçük bir şeyi bulmam gerekir ve en azından onları doğru yerde saklayabilirim.

Sadece birkaç dosya var ve hepsi kısa, bu yüzden onları dinliyorum. Kullanmadığım birkaç nakarat melodisi, yarısı yazılmış ve sonra attığım bir şarkı. Sonuncusu en ilginç olanı. Tripp ve ben konuşuyoruz; burada takılırken yanlışlıkla kaydetmiş olmalıyım.

O gece aklıma geliyor. Golden Cove'a gitmeden önceki Ekim ayının ilk soğuk gecesi. Gökyüzü bulutsuzdu, yıldızları görebiliyorduk, bu da mükemmel bir jakuzi gecesi olacağı anlamına geliyordu. Hatırlıyorum çünkü ona iki kez onu sevdiğimi söylemek üzereydim. Hazır olmadan sözler ağzımdan dökülmeden önce kendimi tutmak zorunda kaldım.

Dosya neredeyse bitmek üzere ve sadece birkaç saniye kaldı. Bu noktada, fırından brownileri almak için yukarı kata çıktım. Tripp, uzun zamandır brownileri yemediğini söyledi, ben de en sevdiğim tariflerden birini çıkarıp sıfırdan yaptım.

Kayıtta Tripp derin bir nefes alıyor ve iç çekiyor. Sonra stüdyoda tek başına kaldığında, "Willow, evlenmeyi düşündüğüm tek kız" diyor. Gülüyor ve sonra merdivenlerden yukarı koşarak çıktığını duyuyorum.

Elimi ağzımla kapatıyorum. Bu, birinin benim hakkımda söylediği en tatlı, en şefkatli söz. Sadece söylediği sözler değil, onları söyleme şekli de. Ona bakışlarından dolayı, bu sözlerden sonra ona içimi dökmek üzereydim. Artık onun ne düşündüğünü biliyorum.

Bu çok acı verici. Onu arayıp bulduğumu söylemek istiyorum. Duyduğumu. Ve eğer eskisi gibi olabiliyorsa, bunu yapacağımı. Telefon elimde ama onu aramaya cesaret edemiyorum. Bunun benimle ilgili olmadığını biliyorum. Kısmen olabilir, ama Tripp'in çözmesi gereken sorunları var.

Her şeyi hissediyorum ve şimdi yazdığım kelimelere ses vermek için mükemmel bir zaman. Günlüğümü çıkarıyorum, piyanonun başına oturuyorum ve riffleri bir araya getirmeye başlıyorum. Birkaç damla gözyaşı düşüyor ve tuşlara çarpıyor, sesimin korkunç olduğunu biliyorum, ama kendimi daha iyi hissetmek için yapabileceğim tek şey bu.

ERİK ve plak şirketiyle yaptığım görüşme beni müzik mağaramdan çıkarır. Görünüşe göre, tartışmamız gereken bir konu var.

"Senin için biçilmiş kaftan bir fırsat çıktı. Eşsiz bir turne duyurulmak üzere ve büyük bir isim arıyorlar. Ana sanatçı iki başrol istiyor. Her sanatçı kendi diskografisinden kısa bir set çalacak, ama asıl etkinlik bir işbirliği seti olacak. Birbirlerinin müziklerinden düetler yapacaklar."

Vay canına. Bu farklı bir şey gibi görünüyor.

"O bundan nefret etmiyor. Devam et." Claire bana ve Erik'e bakıyor.

"Claire. Sakin ol." Beni güldürüyor. Biliyorum, bunu gülmeye ihtiyacım olduğu için yaptığını biliyorum. "O haklı. Meraklandım. Sanatçı kim?"

Erik ellerini masanın üzerine koyar ve sahte bir davul ritmi yapmaya başlar. Masadaki herkesin katılmasını bekler. Claire hariç herkes ona eşlik eder. Hiç şaşırtıcı değil.

"Asher Wilde."

"Yalan söylüyorsun." Bu, filtrelenmemiş bir tepki. Asher Wilde, benim dönemimin en büyük müzisyenlerinden biri. Benden yaşça büyük ve en az beş yıldır yeni bir albüm çıkarmadı ya da turneye çıkmadı. Ortadan kayboldu.

"Yalan söylemiyorum."

"Peki, Ricky, bunun karşılığında ne istiyorsunuz?" diye sorar Claire.

"Kırmızılığın, Willow'un en son turne albümünden müzikler çalmasını istiyorlar. Yeni şarkıları çalabilir. Aslında, yaratıcı kontrol Asher ve Willow'da olacak. Diğer konu ise zamanlama. Hazırlık için planladığımız mevcut turneyi kısaltmamız gerekecek."

"Ne kadar büyük bir turne düşünüyorlar?" diye soruyorum.

"Çok büyük. Stadyum turları. Tüm dünyada. Neredeyse iki yıl sürecek. Bunun şimdiye kadarki en unutulmaz tur olma şansı olduğunu düşünüyoruz. Her şeyi istiyorlar: tam sahne tasarımı, yüksek fiyatlı biletler ve deneyimler ve saçma sapan kostüm bütçesi. Bu, şu anda planladığımız turun çok daha küçük bir versiyonu anlamına gelir."

İkisini birden yapamam. Yeni albümle umduğum şeyin bir kısmını yapabilirim, ama ikisini birden yapamam.

"Bu nasıl ortaya çıktı?" diye soruyor Claire.

"Asher birini belirlemişti ama o kişi vazgeçti." "Neden ve kimdi o kişi?"

"Bilmiyorum ama onların kaybı bizim kazancımız oldu."

"Ne zaman cevap vermen gerekiyor?" diye odadaki herkese soruyorum.

"Üç gün sürem var. Hızlı hareket edip işleri yoluna koymak istiyorlar. Önerilen tüm tarihler ve yerler burada." Bir dosya tutuyor. "Ve eğer kabul ederseniz, sözleşme uzatmamız gerekecek. İkisini de aynı gün imzalayacaksınız."

Üç gün. Bu çok kısa bir süre. Sözleşmeyi bu kadar aceleye getirmelerine şaşırmadım. Gelirlerinden mahrum kalmak istemiyorlar. Bu iş, kim yaparsa yapsın, efsanevi olacak.

"Tamam." Dosyayı alıyorum. "Üç gün içinde size cevap verebilirim. Peki, yeni albüm nasıl gidiyor?"

Beklendiği gibi, her şey yolunda gidiyor. Şarkılar mastering aşamasında ve son hallerine kavuşuyorlar. Hâlâ albümün ismiyle uğraşıyorum, bu da plak şirketini çılgına çeviriyor. Eğer biliyorsam, son dakikaya kadar sır olarak saklamayı seviyorum. Ya da kendime mükemmel olanı bulmak için zaman ve özgürlük tanımak istiyorum. Henüz mükemmel isim aklıma gelmedi, ama geleceğini biliyorum. Her zaman gelir.

"Asher Wilde. Hiç beklemiyordum," diyor Claire, Seth'in sürdüğü arabada kemerlerimizi bağladığımızda.

"O senin idollerinden biri, değil mi?" diye soruyor Emilie.

"Dürüst olmak gerekirse, o neredeyse herkesin idolü. O bir ikon," diye cevap veriyorum.

Sadece ekibim varken klasörü açmak için bekledim. Tarih ve yerlere bakıyorum. Şaka yapmıyorlarmış. Üç ABD ayağı ve önemli uluslararası tarihler var. Haftalarca evimi göremeyeceğim turne bölümleri var. Claire omzumun üzerinden bakıyor.

"Bu çok acımasız. Ama muhtemelen hayatımın fırsatı," diyor Claire, tarihlerin listesini inceleyerek.

"Bakabilir miyim?" diye soruyor Emilie. Ona klasörü uzatıyorum. Konuştuğumuz şeyi görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum ona.

"Gerçekten mi? Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" "Tabii ki."

"Bir yandan, senin yapmak istediğinin tam tersi gibi görünüyor, ama diğer yandan, hayatında bir kez karşına çıkacak bir fırsat gibi." Sayfaların geri kalanını çevirir. "Dürüst olmak gerekirse, Tripp'in dikkatini dağıtmak için iyi bir fırsat olabilir."

Bu iki şey de benim aklıma gelmişti.

"Bu programla biriyle çıkman imkansız." Onun dürüst tepkisini takdir ediyorum. Haklı. Tripp'i görebilmem imkansız ama bunu düşünmeme bile gerek yok.

"Tripp benimle ilgilenmiyor, bu yüzden sorun olmaz," diyorum, kendime biraz acıyarak.

"Aramadı mı?" diye soruyor Claire. Nadiren benim özel hayatımın ayrıntılarına girmek ister.

"Hayır. Aramadı. Ben de aramadım. Bitti gibi hissediyorum." Elime bir şey tutmak için klasörü alıyorum.

Eve kadar kimse başka bir şey söylemez.

Bölüm 62

Tripp

Antrenman tesisine geri döndüm ve kendimi çok iyi hissediyorum. Bağımsız bir doktor ve takım doktorumuz tarafından beyin sarsıntısı geçirdiğim için normal aktivitelere devam etmem için tıbbi olarak uygun görüldüm. Takımın beyin sarsıntısı protokolünü hafife almadığı için minnettarım.

Kendimi oldukça iyi hissediyorum. Omzum bile oldukça iyileşmeye başladı. Dinlenmenin vücuda yaptığı etki gerçekten şaşırtıcı. Bu hafta oynayamayacağım ama durumum gözle görülür şekilde daha iyi.

Arkadaşlarımla yanında olmak ruh halimi hemen düzeltir, yani, neredeyse tüm arkadaşlarımla.

"Berbat görünüyorsun," diyor Zack, gözleriyle beni baştan aşağı süzerken.

"Seni de görmek güzel," diyorum, iyi olan elimle omzunu sallayarak. Koyu sarı saçları ileri geri sallanıyor.

"Cildin, sanki rengi normal değil gibi. Ateşin mi var?" Zack elinin tersiyle alnıma dokunuyor ve ben geri çekilmiyorum. Bunun yerine gözlerimi deviriyorum.

"Hayır. Sadece zor bir dönem geçirdim... ne kadar sürdü bilmiyorum." Küçük bir gülümsemeyle onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Willow'un sana daha iyi bakacağını düşünmüştüm." Onun adını duyunca donup kaldım. Sanki unutmuş olduğun bir yaranın üzerine limon suyu dökülmüş gibi.

"Ah, lanet olsun. Ne oldu?!" Zack yüzümdeki ifadeyi görünce omuzları düşer.

Bir şey söylemeden, ya da hiçbir şey söylemeden, bir koordinatör baş antrenörümün beni görmek istediğini söyler. Zack'e

daha sonra konuşuruz der gibi bir bakış attım, ama içimden öyle gelmiyordu.

"Koç, beni görmek istediniz mi?" Koçun ofisine kafamı sokuyorum. Film izliyor. Yemin ederim, bu adam hep film izliyor.

"Tripp Owens. Seni tesisimizde görmek her zaman harika. Kapıyı kapat. Otur."

Neden başım belada gibi hissediyorum?

"Tıbbi olarak beyin sarsıntısı geçirdiğim için izin aldım, ama omzum henüz hazır değil," diyorum.

"Hayır. Nasıl hissediyorsun?" O öne doğru eğildi.

Yavaşça nefes alıyorum. "Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Buraya dönmek yardımcı oluyor." O hiçbir şey söylemeyince, devam etmemi istediğini hissediyorum. "Bu sezon oynamayı umuyorum. Playoff pozisyonunu koruyabilirsek, kesinlikle. Emeklilik söylentilerini merak ettiğini biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, henüz karar vermedim. Şu anda odaklandığım şey, bu sezon geri dönmek ve nasıl gideceğini görmek."

"Bu karar konusunda bana hiçbir şey borçlu değilsin. Konuşmak istersen, ben buradayım, sadece sen ve ben. Ben de bir zamanlar aynı kararı vermek zorunda kalan bir oyuncuyum ve bu en zor kararlardan biridir."

"Nasıl anladın?"

"Senin aksine, benim kariyerim sakatlıklarla doluydu. Başarılıydım ama vücudum sanki en başından beri hırpalanmıştı. Bir gün, tesise gitmek gittikçe zorlaşmaya başladı. Vücudumun iyileşmesi daha uzun sürüyordu. Ne olduğunu bilmesem de başka bir şey yapmak için can atıyordum. Ve sonunda, kendi başıma bir şeyler yapmak istedim. Bundan sonraki kısım tamamen saçmalık gibi gelebilir, ama değil. Anlayacaksın."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Bilmekle uygulamak arasında fark vardır. Birçok kişi, futbolu bırakması gerektiğini bilir ama yapabildikleri için oynamaya devam eder. Ben de oynamaya devam edebilirdim ama risk çok büyüktü."

"Bu çok yardımcı oldu. Beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim. Bu açıkça bir aksilik, ama şu anda bu yıl geri dönmeye çalışmak iyi geliyor."

Hala spor psikoloğumla görüşüyorum ve konuşacak çok şeyimiz var."

"Sen akıllı bir adamsın, Tripp. Bir çözüm bulacaksın. Futbolu bıraktıktan sonra da pek çok güzel şey var. Aile. Diğer aktiviteler için zaman. Emin ol, her şey kötü değil."

"Teşekkürler, Koç."

"Maç gününden önce omuz muayenesini izlemek istiyorum.

Oynamayacağını biliyorum ama durumunu görmek istiyorum." Kabul ederek başımı sallayıp kalkıyorum.

Aileler.

Benim bir ailem yok. Yani, annem var, ama birçok kişi emekli olduktan sonra eşleri ve çocuklarıyla daha fazla zaman geçirmek için emekli oluyor. Benim ikisi de yok. Çocuk sahibi olmayı hiç ciddi olarak düşünmedim. Hiçbir zaman bir ilişkim olmaması, bunu benim için olasılıktan çok bir varsayım olarak hissettirdi.

Omzuma odaklanmak ve takıma geri dönmek zihnimi meşgul ediyor. Her anımı Willow'u düşünerek geçirmemeye çalışıyorum. Hâlâ üzgünüm, kızgın olmaktan çok hayal kırıklığına uğramış durumdayım, ama çözmem gereken çok şey var. Gün boyunca ruh halim inişli çıkışlı ve itiraf etmekten çekindiğim kadar çok zamanımı telefonuma bakarak geçiriyorum.

Onu aramayı düşünüyorum. Aramıyorum. Beni aramadığını düşünüyorum. Acaba o da aynı şekilde telefonuna bakıyor mu diye merak ediyorum.

Neredeyse pes edeceğim anlar oldu. Ama pes etmeyeceğimi biliyorum.

Bölüm 63

Willow

Turun süreceği iki yıl için kağıt bir takvimim var, masamın üzerinde açık duruyor. Tüm yerleri elle yazıyorum, böylece listeden görebiliyorum. Muhtemelen bunu yapmak için bir uygulama bulabilirim, ama elle yapmak insana huzur veriyor.

Bugün son gün; Erik cevabımı bekliyor. Tam olarak aradığımın tam tersi olmasına rağmen, bunu yapmaya meyilliyim. Ama bu Asher Wilde. Bundan sonra yeni bir albüm çıkaracak mı bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu hayatımda bir kez karşılaşabileceğim bir fırsat.

Orijinal turu planlarken, Tripp'in sezonunda da burada olabileceğimi açık bırakmak istedim. Kimseye açıkça söylemedim, ama maçlarda çok eğlendim ve neredeyse hepsini kaçırmayı hayal bile edemedim.

Durum kesinlikle değişti.

Biri kapıyı çalıyor. Bakıyorum ve Seth olduğunu görüyorum.

"Rahatsız etmek istemem. Bir dakikan var mı?" diye soruyor.

"Rahatsız etmiyorsun. İçeri gel." Onu içeri davet ediyorum ve takvimler ve kalemlerle kaplı masaya oturuyoruz. Seth'in sürpriz ziyaretleri oldukça nadirdir.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Buna cevap vermek zor. Bunlar da ne?" Masayı işaret ediyor.

"Plak şirketinin önerdiği tur. Çok büyük bir tur. Bugün karar vermem gereken tur."

"Vay canına. Çok kapsamlı görünüyor."

"Bu iyi bir tanım. Eminim buraya benim büyük takvimlere bir şeyler yazmamı izlemeye gelmedin. Neler oluyor?"

"Karışmayı sevmediğimi biliyorsun, değil mi? Yani, burada olmak yerine başka bir yerde olmayı tercih ederim."

"Evet, biliyorum," diyorum. Ciddi olduğunu biliyorum. Şu anda yapacağı şeye kıyasla, bir takipçiyle uğraşmayı tercih ederdi.

"Tripp'in evine gitmediğimizi fark ettim. Ayrıca onun emekli olabileceğine dair haberleri de gördüm. Bu haberler, etiket toplantısından sonra yaptığınız konuşmayla birleştğinde, bunu kendime saklayamayacağımı anladım."

"Neyi kendine saklayamazdın?" Neler oluyor böyle?

"Tripp yeni kızgın çünkü düşündüğünü düşündüğü sen söylediğini bir *hassas* bir şeyden bahsettiğini düşünüyor, doğru mu?"

Aman Tanrım. Seth kulak misafiri olup birine mi söyledi? Buna inanamıyorum. Bu aslında benim hatam olabilir.

"Evet," diyorum ihtiyatla. Seth bir şey söylemeyince, odanın ortasında duran sonuca varıyorum.

"Sen olmadın, söyle. Tripp'in söylediğini kimseye söylemedin, söyle. Çünkü..."

"Willow. Kesinlikle hayır. Hayır. Asla."

Bir rahatlama dalgası beni sarar. Sıkılmış çenem gevşer. Uyluklarıma batmış tırnaklarım gevşer.

"Ama ben kimin yaptığını biliyorum." Bir ömür gibi gelen bir nefes alır. "Erik. Erik yaptı," der Seth, ama beynim bu kelimelerin anlamını kavrayamıyor.

"Ne demek Erik yaptı?"

"Sen Tripp'in odasındaiken doktorlar geldi. Mahremiyetini sağlamak için onları odanın köşesine çektim. Seni hala görebiliyordum ve çok da uzakta değildim. Doktorlara, sen odadan çıktığında veya mola verdiğinde onları çağıracağımızı söyledim. Odaya geri döndüğümde Erik'in etrafta dolaştığını gördüm."

"Etrafta dolaşıyor muydu?"

"Kapının girişine olabildiğince yakın durmuş, kulağını kapıya dayamıştı. Kesinlikle dinliyordu. Sadece

Belki 30 saniye kadar, ama onun zamanlamasının kusursuz olduğunu düşünüyorum.

"Sızan bilgileri duyduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben ona gizlice yaklaşıp gömleğinin arkasından yakalamadan önce, aptal gibi *emeklilik* kelimesini mırıldandı. Ayrıca, hemen sonra ayrılmanın bir yolunu buldu. Onu otoparka kadar takip ettim ve biriyle tur zamanlaması hakkında konuştuğunu duydum, bir şeyler *onun istediği gibi gidecekti*."

Olamaz. İnanamıyorum. Erik.

"Bunu yaptığım için kendimden nefret ediyorum. Ama Tripp'i seviyorum. Çıktığın tüm erkekler arasında, bu adam senin güvenliğini önemseyen biri. Senin rahatını düşünüyor. Başlangıçta ona çok zorluk çıkardım..." Ben ona yan gözle baktığımda duraksıyor "...ama bu benim kaybedenleri elemek için kullandığım bir yöntem."

Gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Sen ve Tripp'in ilişkisi yürümezse, sorun değil. Ama o pislik Erik yüzünden bitmesi mi? Hayır, olmaz. Böyle olmamalı."

Sanki görüşümü bulanıklaştıran bu sis nihayet kalkıyor gibi. Beynim başından sonuna kadar olanları anlayabiliyor. Tripp'in benim bu tür bilgileri ifşa edeceğimi düşünmesi hala canımı yakıyor, ama başka türlü mantıklı gelmediğini anlayabiliyorum.

"Seth. Sen umutsuz bir romantik olabilirsin, bunu biliyor musun?"

"Hayır, değilim. Ve kimseye söyleme," diyor, beni işaret ederek. "Sen Kızgın mısın?"

"Kızgın. Ama sana değil. Bana söylediğin için minnettarım. Bunun nasıl ortaya çıktığını gerçekten bilmiyordum ve şimdi mantıklı gelmeye başladı."

Bu Asher Wilde turunda bir şeyler yolunda değil. Tek düşünebildiğim, Erik'in futbol sezonu başlangıcında turu yapmak istemesi ve bunun beni tüm sezon boyunca turdan uzak tutacağı. Ona bunun turu yapmak istemememin nedenlerinden biri olduğunu söylemedim, ama öyleydi.

"Erik'in bunu yaptığına inanamıyorum."

"Ben inanıyorum," diyor Emilie merdivenlerden inerken, telefonunu bana ve Seth'e doğru sallayarak. "Kulak misafiri olmak istemem, ama bunu görmelisiniz."

Willow, Asher Wilde ile Büyük Turne Duyurdu. Bu, telefonunda görünen başlık. Sahte makale ayrıca

büyük bir sözleşme uzatması imzaladığımı da anlatıyor.

"Bir kez daha müdahale edebilir miyim?" Seth, kaşlarını kaldırarak, açıkça bir plan yaparken soruyor. "Plak şirketine gidelim. Yolda Claire'i de alalım. O küçük piç bir şey yapma fırsatı bulamadan onu şaşırtın."

"Harika fikir. Öyle yapalım." Emilie, Seth'i heyecanla işaret ediyor.

Bence haklı. Eğer aramaya çalışırsam, saçma sapan, dolambaçlı açıklamalarla karşılaşacağım.

"Gidelim." Ceketimi alıyorum ve Emilie kapıyı açıyor, çıkarken ayakkabılarını giyiyor.

Erik'in asistanına küçük bir yalan söylediğim için KÖTÜ HİSSEDİYOR MUYUM? Evet. Ona Erik'in aradığını ve acil bir toplantı için gelmemi istediğini söyledim. Devam etmeliyim çünkü cesaretimi kaybetmemeliyim. Seth bile bizimle birlikte geliyor. Ona göre, "o sıçan piçine güvenmediğinden" yakınında kalmak istiyor.

Emilie lazer gibi odaklanmış görünürken, Claire ateş püskürecekmiş gibi görünüyor. Onu çağırmadıkça geride kalmasını istedim. Yolda avukatımı aradı ve %99 emin olduğum şeyi doğruladı. Bu albümü, turneyi, her şeyi durdurabilirim.

Oraya aitmişim gibi toplantıya giriyorum.

"Sizinle oturabilir miyiz?" diye soruyorum. Erik'in yüzündeki ifade paha biçilemez. Şaşırmış ve bu şaşkınlık iyi anlamda değil.

"Toplantı var mıydı?" Erik telefonuna bakıyor. Kimse cevap vermezse, durumu yumuşatmaya çalışıyor. "Tabii, oturun. Size her zaman zamanımız var."

Ne yılan ama.

"Öncelikle, Asher Wilde turuna katılmayacağıma karar verdim. Bu benim için hayır olacak. Duyuruyu yaptığınız için bunun zor olacağını biliyorum ama ne yapabilirsiniz ki?" Omuzlarımı en kayıtsız şekilde silkiyorum.

"Lo..."

"Bana öyle seslenmeye cüret etme ve sözümü kesme. İkincisi, sözleşme uzatmasını imzalamayacağım. Aslında, avukatım şu anda sözleşmemizi erken feshetmeyi araştırıyor. Ama ne olursa olsun, bu müziği yayınlamak için beklemem gerekirse, bekleyeceğim." Tırnaklarına bakıyormuş gibi yapıp, onun bunu sindirmesi için bir ara verdim. "Seninle bağlantılı başka hiçbir şey yapmayacağım. Üçüncüsü, kendinden utanmalısın. Ne yaptığını biliyorum. Bana çok yakın birinin bana güvenerek söylediği bir şeyi alıp sızdırdın. Benden istediğini elde etmek için. Sen iğrenç bir insansın."

"Neden bahsediyorsun?" Erik ayağa kalkar ve ne olup bittiğini hiç anlamamış gibi sorar.

"Şu anda beni manipüle etmeye çalışırsan, bu konunun tüm ayrıntılarını basına açıklayacağım. Her şeyi ortaya çıkaracağım ve adımı yazacağım. Ne yaptığını biliyorsun. Bana bunu söylemek zorunda bırakma."

"Belki de söylemeni istiyorum? Belki de yanılıyorsundur?" Hem beni kışkırtıyor hem de manipüle ediyor.

"Ricky, kendine bir iyilik yap ve çenenin kapa," diyor Claire dişlerini sıkarak.

"Sen yürüyen bir çöp yığınısın," diyor Emilie tiksintiyle.

Erik'in gözleri Claire'den Emilie'ye, sonra tekrar bana kayıyor. Yumuşatmaya çalışıyor ve bana tatlı bir gülümseme atıyor. Keşke burada Erik'i alt edecek bir kornere bek olsaydı. O kendini beğenmiş bakışını yüzünden silip süpürürdü.

"Gerçekten Asher Wilde turuna katılmayacak mısınız? Bu aptalca görünüyor."

"Hayır, Ricky. Aptalca olan şey, yapmayacağım halde yapmayı kabul ettiğimi söylemek. Ayrıca, eminim ki onun ekibini ararsak, bunun senin fikrin olduğunu ve onlara nasıl yaklaştığını öğreniriz, değil mi? Sen aşağılıksın. Acı çektiğimi biliyordun... senin neden olduğun bir acı ve bunu kendi çıkarın için kullanmaya çalıştın. Sanki bu plak şirketine milyonlarca dolar kazandırmamışım gibi."

"Ne dediğini bilmiyorsun," diyor Erik, neredeyse hırlayarak, ve ellerini cebine sokuyor. Masadaki diğer insanlar, burada olmaktansa yanmayı tercih edecekmiş gibi görünüyorlar.

"Biliyorum." Ve ben devam edemedim, Seth kapıdan başını uzatır.

"Beni hatırladın mı?" Erik'e el sallayıp gülümser. Bu, Seth'in hayatında muhtemelen yaşayacağı en iyi anlardan biridir ve ben buna tanık olduğum için minnettarım.

"Bu doğru mu, Erik?" Önemli şahsiyetlerden biri konferans odasına girer. Daha iyi bir zamanlama olamazdı. Nereden geldiğini bilmiyorum ama onu gördüğüme çok sevindim.

"Ne dediklerini bilmiyorlar," diyor ama bir faydası yok.

"Konuşmayı kes. Hemen ofisime gel." Kapıyı işaret eder.

"Toplantının ortasındayım," diye onu ikna etmeye çalışır.

"Artık değil," diyor, Claire'i hatırlatan bir şekilde.

"Willow, bu konuyu araştırmama izin ver. Seni şahsen arayacağım." Yönetici, özür diler gibi bakan gözlerle bana diyor.

Erik'in odadan hızla çıkarken, gözleriyle bıçak gibi bakışlar attığını izliyorum.

"Seth. Claire. Emilie. Eğer hazırsanız, sizden bir ricam var." Bir planım var ve bunu gerçekleştirmek için yardıma ihtiyacım var.

Bölüm 64

Tripp

WILLOW büyük bir dünya turuna çıkıyor. Bu haber beni mideye yumruk yemiş gibi etkiliyor. Antrenmanda birinin bu konuyu konuştuğunu, detayları bildiğimi düşündüğü için bana sorduğunu duymuş olmam. Ayrıldığımızla ilgili spekülasyonlar olsa da, kimse bunu doğrulamadı. Antrenmana döndüğümde kimse bana bu konuyu sormadı.

Çok fazla sorum var. Savaştığı diğer albüm ne olacak? Kararlılık gösterdiği küçük çaplı turne ne olacak? Bu kadar mı? Onu sadece boktan magazin dergileri ve dedikodulardan mı tanıyacağım?

Belki onu ararım? Siktir. Bilmiyorum.

Maç günü ve ben forma, eşofman giymişim ve hala kolumda askı var. Burada olmak ve forma giymemek tuhaf geliyor, çünkü sakatlık nedeniyle hiç maç kaçırmadım. Son maçta seyahat etmek yerine evde kaldım. Hoşuma gitmiyor, ama bir şeyin farkına vardım. Geri dönmek istiyorum.

Bu sezon oynamaya çalışmaktan ilk kez memnunum. Kendimi bunun doğru karar olduğuna inandırdığımı düşünüyorum, ama şu anda, kenarda dururken, bunu hissediyorum.

Süiti görmek için dönüp bakıyorum. Annem beni görüyor ve el sallıyor. Ona gelmesine gerek olmadığını söyledim, ama o, ben hiçbir şey yapmayacak olsam da beni desteklemede kararlıydı.

Maçtan önce süiti son kez gördüğüm anı hatırlayınca kalbim sıkışıyor. Lo ve benim bir ritüelimiz vardı. Bu anı canımı yakıyor.

24 saat çalışıyoruz ve ikinci çeyrek bitmek üzere. Koç yanıma gelip kolunu omzuma atıyor.

"Hey, devre arasında burada kalman gerekiyor. Bir PR işi yapıyorlar ve senin bunun için mükemmel olacağını düşündüm. Ne yapman gerektiğini sana söyleyecekler. Endişelenme."

"Anlaşıldı, koç." Ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok ama tartışacak durumda değilim. Özellikle de organizasyonun gözünde iyi kalmaya çalışırken.

Çeyrek sona erer ve takım soyunma odasına girer. Ben, istenildiği gibi, birkaç koç ve yardımcı koçla birlikte dışarıda kalırım.

Spikerin sesi stadyumu doldurur: "Bugünün devre arası etkinlikleri için özel bir konuşmamız var. Lütfen dikkatinizi elli yard çizgisine yöneltin."

Bizim son bölgemizin yakınındaki bir bankta oturuyorum. Elli yarda çizgisine bakıyorum ve birinin yürüdüğünü görüyorum. Birisi değil. Willow. Gitarıyla.

Kalabalık çılgına dönüyor. Çığlıkları kemiklerimde hissedebiliyorum.

Willow, mikrofonun bulunduğu yere gelene kadar herkese el sallıyor. Üzerinde sarı bir şakayık iğnelenmiş benim formamı giyiyor.

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Onu gördüğümde kızacağımı sanmıştım, ama hiç öfke duymuyorum. Neredeyse rahatlamış gibiyim.

"Size bir şarkı çalmamın sakıncası var mı? Yeni albümümden bir şarkı. Daha önce kimseye canlı olarak çalmadığım bir şarkı. Sakıncası var mı?"

Daha gürültülü bir yerde bulunmuş muyum, bilmiyorum. Bu maçın biletleri tükenmiş ve insanlar Willow'un devre arası performansını beklemiyorlardı. Gitar çalmaya başladığını görünce kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Bu şarkıyı hayatımın en güzel hafta sonlarından birinin ardından yazdım. Tekrar tekrar yaşamak isteyeceğiniz türden bir hafta sonu."

Alkışlar o kadar yüksek ki, Willow'un sesini duyabilmemize şaşıırıyorum. "Bu şarkının adı Our Secret Cove." Willow gitar çalmaya başlıyor.

İlk notadan itibaren büyüleniyorum. İlk kelimeden. Şarkı, hafta sonu kaçamağımızla ilgili. Her satırı, her mısrayı aklımda tutmaya çalışıyorum, ama zihnim karışıyor. Neden burada? Bunu nasıl yapıyor? Koçum nasıl bildi?

Gözlerimi kapatıp bunu içime sindirmeye çalışıyorum.

*Kumdaki silüetlerimiz Ayın
altında
Tavan penceresinin altında
Kalpler birbirine dolanmış
Ayakta dururken heyecanı
hissediyorsun Sadece gerçek,
sen ve ben Daha iyi bir hayat
yok
Bana öyle bakıyorsun Sana
daha çok aşık oluyorum Yeni bir
şey keşfediyorum
İhtiyacım olandan daha fazlasını
istemiyorum Bu yüzden hemen dalacağız
Kıyılara koşacağız, kendimizi kutsal
hissedeceğiz Sen her şeysin*

O nakaratı bitirip bir sonraki kıtaya geçerken, hayranlık içindeyim. Gözyaşları sessizce yanaklarımdan süzülüyor. Bunun görüntülerinin daha sonra yayınlanacağını biliyorum ama umurumda değil. Melodi beni o hafta sonuna geri götürüyor. Sahilde buz gibi suda koşarken. Ona onu sevdiğimi söylerken, ay ışığı gözlerinde parıldıyordu. Köpük dağları. Bu şeyi doğru yaptığım hissi.

Willow şarkıyı güçlü ve net sesiyle bitirir. Kalabalık kulakları sağır eden bir uğultuya boğulur ve ben de ayağa kalkıp onlara katılıyorum. Alkışlamaya çalışıyorum ama bir kolum askıda olduğu için bu çok zor oluyor. Jumbotron'da Willow'u gösteriyorlar, gözlerinden yaşları siliyor, en karanlık yerleri bile aydınlatabilecek bir gülümsemeyle.

Kendimi vazgeçirmeden önce, ona doğru yürüyorum. Beni görüyor ve benim yönüme doğru yürüyor. Kalabalık neler olduğunu anladığı anda

, tüm mekan çılgına dönüyor. Gerçekten kendi düşüncelerimi bile duyamıyorum.

Sonunda buluşuyoruz ve tek kolumla ona sarılıyorum. Elleriyle belimi kavıyor ve başını göğsüme yaslıyor. Sonra kulağıma fısıldamak için uzanıyor.

"Tripp. Çok üzgünüm. Anladım ki..."

Ve kendimi tutamayıp onu öpüyorum. Başka bir şey söylemesine izin vermiyorum.

"Bunu yaptığina inanamıyorum," diyorum.

"Özür dilemek için bir yol bulmam gerekiyordu. İşe yaramayabileceğini bilerek riski göze aldım. Ortaya çıkınca senin soyunma odasına geri döneceğinden çok korkuyordum."

Kalabalığın çığlıkları kemiklerimi titretir, kulaklarımı çınlatır.

Sağ elimle Willow'un elini tutuyorum.

"Konuşabileceğimiz bir yer bulalım," diyerek onu takım tüneline doğru götürdüm.

Fritz girişin hemen yanında duruyor ve beni durduruyor.

"Ekipman odası boş. İhtiyaçları olabilecek her şeyi alıp kapının önüne koydum. Orada oldukça sinirli bir güvenlik görevlisi kamp kurmuş gibi görünüyor."

Bu Seth olmalı. Fritz'e gülümseyerek teşekkür ettikten sonra ekipman odasına doğru yöneliyorum.

Kapıyı kapatıyorum ve Willow çoktan volta atmaya başlamış. Koyu renkli saçları gevşek bukleler halinde, takım logosu bulunan kozmos mavisi bir saç tokasıyla arkaya toplanmış.

"Tripp, çok üzgünüm. Erik'ti." Sözleri birbirine karışıyor.

Erik. Ha? Bu hiç tahmin edemeyeceğim biriydi. Sanki bir yapbozun son eksik parçası yerine oturmuş gibi.

"O pislik senin hastane odasının önünde takılıyordu ve Seth onu oradan uzaklaştırdı, ama çok geçti ve her şey berbat oldu ve..."

"Willow, nefes al." Onu kesip yanıma oturmasını işaret ediyorum. Nefes alıp yanıma oturuyor.

"Özür dilemesi gereken tek kişi sen değilsin. Ben de özür dilerim. Her şey için." Sesim sevinç ve rahatlamadan titriyor. Ona hislerimi anlatma fırsatı bulduğum için minnettarım.

"Sana inanmadığım için özür dilerim. Aramadığım için özür dilerim. Bunu defalarca düşündüm. Anahtarını bırakmanı istediğim için özür dilerim." Nefesimi tutuyorum ve elimi onun elinin üzerine koyuyorum. "Dairemde sana öyle konuştuğum için özür dilerim. Bu olay kafamda defalarca tekrar ediyor ve kendimi asla affetmeyeceğim." Şu anda ona bakamıyorum bile.

"Evet. Affedeceksin. Tripp." Çenemi yukarı kaldırıyor, gözlerime bakarak konuşuyor, gözleri şefkatle parlıyor.

"Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var,"
diyorum, sesim çok düşük. "Bir çözüm buluruz.
Çok zamanımız var."

"Peki ya Asher Wilde ile turne ne olacak?"

"Hayır. O Erik'in özel bir teklifiydi ve ben reddettim. Sevdiğin oyunu oynadığın bir sezonu kaçırmak istemiyorum."

"Ne?" Anladığımı bilmiyorum.

"Benim tarafımdaki biri sana, bize bunu yaptığı için üzgünüm. Bunu hak etmedin," diyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum, o da devam ediyor. "Sen ve ben. Sen varsan hayatım daha güzel. Beni senden aylarca uzak tutan bir turneye ihtiyacım yok. Kendi, ya da bizim zaman çizelgemize göre turneye çıkabilirim. Bunu hak ettim."

"Bizim zaman çizelgemize göre mi?" Ona sırtıyorum çünkü bunu söylemesini çok seviyorum.

"Karar senin, ama ben bunu tercih ederim." O çekingen ve huzursuz.

"Bizim zaman çizelgemiz. Bizim kararımız. Ben varım."

Ve ona, söyleme fırsatı bulamadığım her "*özür dilerim*", "*seni özledim*" ve "*seni seviyorum*" için bir öpücük veriyorum.

Bölüm 65

Willow

2 AYLAR SONRA

"Lanet Super Bowl'a geç kalamayız, Willow!" Emilie, Tripp'in çatı katı dairesindeki misafir odasından bana bağıırıyor. Pembe rujumu nazikçe sürerken gözlerimi deviriyorum.

"Geç kalmayacağız. Zaten şehirdeyiz!"

Super Bowl, New York'taki diğer stadyumlardan birinde oynanıyor. Cosmos için bir iç saha maçı olmasa da, bir nevi öyle sayılır.

"Maçın bahis oranlarını kontrol ettin mi? Hiç değişiklik oldu mu?" Emilie'ye bahis oranlarını soruyorum. Vegas'ın Seattle Serpents ile Upstate Cosmos arasındaki maç hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyorum. NFL, bu sezon için daha iyi bir hikaye sonu isteyemezdi.

Upstate Cosmos, sezonun sonlarında yaptığı mucizevi hamlelerle playoff'lara katılma hakkı kazandı ve bu da Tripp'e bu yıl tekrar oynama şansı verdi. Tripp sadece tüm playoff maçlarında oynamakla kalmadı, her maçta en az bir touchdown da kaydetti. Antrenmanlara olan takıntısı, rehabilitasyon sürecinde gerçekten karşılığını verdi. Aynı omzunu tekrar sakatlama riski hala yüksek, ama o oynamak istiyor ve ben de her adımında onu destekliyorum.

Her gün onunla gurur duyuyorum.

"Skor -1,5, Seattle!" diye bağıırıyor babam oturma odasından.

"Hala Tripp'in %100 formda olmadığına inanamıyorum. Bahislerini yemelerini sabırsızlıkla bekliyorum!" Emilie, yeterince yüksek sesle bağıırıyor.

Herkes dinliyor ve alkışlarla karşılık veriyorlar.

Ailem ve Wendy de maçtan önce Tripp'in evinde takılıyorlar. Tripp, pratikte bir ev maçı olmasına rağmen dün gece takımın kaldığı otelde kaldı ve herkesle vakit geçirmek harikaydı. Hiç böyle bir çekirdek grubum olmamıştı.

Dün, plak şirketiyle anlaşma toplantım vardı. Erik'i benim şikayetim dışında başka şikayetler nedeniyle kovmuş olsalar da, yine de yollarımızı ayırmanın en iyisi olduğuna karar verdik. Son on yılda birbirimiz için harika olduk, ama artık daha küçük, kadınların sahip olduğu bir plak şirketine geçmeye hazırım.

True Blue Records.

Kendi şirketim.

Emilie bana bunu soran kişiydi, sanki aptalca bir soruymuş gibi, hiç umursamadan. Bu sektör hakkında çok şey öğrendim ve duyulmaya ihtiyaç duyan diğer sanatçılar için küçük bir plak şirketi kurmaktan mutluluk duyuyorum. Şu anda henüz başlangıç aşamasında, ama yeni albümümü bu plak şirketi altında çıkaracağım. Ayrıca, Emilie'ye her zaman bir şekilde dahil olmasını sağlamak için büyük bir avans ödedim.

Tripp'in yatak odasındaki aynanın önünde duruyorum, ya da bizim yatak odamız diyebiliriz. Maçtaki büyük jestimden sonra, Tripp ve ben anahtarlarımızı değiştirdik. Nadiren ayrı geceler geçiriyoruz ve ikimizin de programları ve kariyerleri için en iyisini yapmaya çalışıyoruz. O benim en büyük hayranım ve ben de onun için aynısını yapmaya çalışıyorum.

Üçlü (annem, Wendy ve Emilie) sayesinde giydiğim kıyafet, özel yapım bir Tripp Owen forması, ama elbiseye dikilmiş. Belden daralıyor ve uyluk ortasına kadar uzanıyor. Elbiseyi parlak taytlarla kombinledim, çünkü ne sıklıkla uygun olur ki? Bu gece mükemmel bir fırsat. Forma beyaz, yani uyluk boyu çizmelerim Cosmos mavisi.

Jersey'nin altında giydiğim özel iç çamaşırı setini kimse bilmiyor. Emilie'nin şehirdeki butiği olan arkadaşını aradım ve o da bana en güzel siyah dantel seti yaptı, sütyenin ortasında Tripp'in numarası var.

Tripp'in formasıyla dururken, oturma odasından gelen anne babamın seslerini duyarken kalbim dolup taşıyor. Emilie'nin kahkahası duyuluyor ve Wendy ile maç öncesi el sıkıştığını biliyorum.

SAATTE SEKİZ SANİYE KALDI, dördüncü ve 9, Cosmos beş sayı geride. Dördüncü olduğu önemli değil çünkü bu son şans, sadece tek bir oyun için zaman var. Cosmos, dokuz saniye bitmeden bir oyun yapmalı, ama teknik olarak dokuz saniyeden daha uzun sürebilir. Maç boyunca yedi kez liderlik değiştiği için süit gergin.

Son oyun için sahaya çıkan oyuncularını görüyorum ve bir şey fark ediyorum. Zack. Nedense, uzun snapper hücum oyunu için sahada.

Emilie, Zack'i sahada görünce elimi sıkıyor, geniş gözleri benimkilerle buluşuyor.

Bunun tek bir anlama geldiğini biliyoruz. Bir hile oyunu.

Nefes alacak hava yok. Ciğerlerim artık çalışmıyor. Emilie'nin ellerini sıkıyorum, muhtemelen çok sıkı, o da beni kendine doğru çekiyor.

Hücum dizilişi tamamlandı, hakem düdüğünü çaldı ve oyun saati işlemeye başladı.

Dokuz.

Top, oyun kurucuya atılır.

Sekiz.

O, sahadaki savunmayı taramaya çalışıyor ve sağ köşeye odaklanıyor.

Yedi.

Savunma, oyun kurucunun gözlerini okuyarak sağa doğru hareket eder.

Altı.

Quarterback'in sağında bir oyuncu boş kalır.

Beş.

Quarterback topu atıyor. Zack'e.

Dört.

Zack, topu pas verecekmiş gibi geriye atlar. Topu atması imkansız, değil mi?

Üç

Quarterback Zack'i korur ve ona ihtiyacı olan saniyeyi kazandırır.

İki

Zack topu paslar. ZACK NEDEN TOPU PASLAR?

Bir

Top, son bölgenin sol köşesine doğru uçar.

Sıfır.

Tripp touchdown'ı yakalar! Oyun biter.

Cosmos kazandı!

Cosmos mavisi konfeti, kalın ve parlak bir şekilde sahaya düşüyor. Seth ve ekibi, Wendy ve ben Tripp'i ararken bize yakından takip ediyor.

Upstate Cosmos, Super Bowl'u kazanan ilk NFL genişleme takımıdır — bu inanılmaz bir şey. Bağırmaktan sesim kısılmış, kalbim çok hızlı atıyor ve yüzümde bir gülümseme var.

Wendy Tripp'i görür ve koşmaya başlar. Tripp onu kucaklar. Biraz dönerler ve Wendy'nin yüzünde oyuna ve oğluna hayranlık dolu bir ifade görürüm. Wendy'nin yüzündeki ifade, çoğumuzun hissettiği duyguyu yansıtıyor.

Onlara bir dakika veriyorum çünkü bunu hak ediyorlar. Onları böyle kucaklaşırken görmek beni çok mutlu ediyor, özellikle de bu hiç kolay olmadığından.

Elim göğsümün üzerinde, bu anın tadını çıkarıyorum ve tek ben değilim. Kameralar tıklıyor ve muhabirler Tripp ve Wendy ile konuşmaya çalışıyor.

Sonra Tripp beni görüyor. Şu anda kozmos mavisi olduğuna yemin edebileceğim gözleri kalbimi durduruyor. Tripp bana doğru adım attıkça ağzımın sevinçli bir gülümsemeye dönüştüğünü hissedebiliyorum.

Beni belimden tutup kaldırıyor. Gülüyorum ve onu öpmeden önce ellerimi omuzlarına koyuyorum. Bu öpücük umut, gurur, sevgi ve kesinlikle dolu. Beni yere indiriyor ve kollarını belime doluyor.

"Buna inanamıyorum! Hala titriyorum!" diyorum ona ve tekrar öpüyorum, dudaklarında pembe bir iz bırakarak.

"Ben de, çünkü koçun o oyunu oynamamıza izin verdiğine inanamıyorum." Tripp, gözlerine ve kemiklerine kadar ulaşan bir kahkaha atıyor. Başını boynumun kıvrımına koyuyor ve yukarıdan aşağıya öpüyor.

"Seni çok seviyorum. Seni bu sahada, saçında konfeti ile görmek, benim hiç bilmediğim bir rüya gibi." Sözlerinin arasında beni öper.

"Seni çok seviyorum," diyorum göz kırparak. "Sence ikinci yıl üst üste MVP seçilecek misin?"

"Önemli değil. Benim ihtiyacım olan tek ödül sensin," diyor Tripp ve beni dramatik bir öpücük için eğiyor.

Kameralar flaşlar patlatıyor ve arka planda insanların "awwwww" sesleri duyuluyor.

İşte bu an. Kazansak da, kaybetsek de, berabere kalsak da, kendi başımıza, birlikte her zaman kazananlar olduğumuzu bildiğim an.

Epilog

Tripp

3 AYLAR SONRA

Cep telefonlarının denizi, kaç kez görsem de beni her zaman hazırlıksız yakalar. Güvenlik kontrolünden geçtikten sonra, her yönden gelen lenslerden başka bir şey yok — paparazziler değil, Willow'un hayranları.

Maksimum 800 kişi kapasiteli bu geceki mekan çok özel. Yanlarından geçerken herkesin heyecanı ve saf sevinci yüzlerinden okunuyor. *Hepsi Willow için. Hayallerimin kızı. İnanın bana, sizi çok iyi anlıyorum.*

Sahnenin yanındaki yerime doğru ilerlerken, insanlar selfie çekilmek için beni durduruyor. O kadar nazik ve orada olmaktan o kadar minnettarlar ki, evet demek çok kolay. Upstate Cosmos hayranları inanılmaz ama Willow'un sadık hayran kitlesi bir başka seviyede.

"Dur, Tripp!" Zack bağıırıyor. Geri dönüyorum, o da hayran gruplarıyla fotoğraf çektiriyor. Beni konsere götürmem için yalvarıyordu ve bu, programlarımızı uydurabildiğimiz ilk konser.

Zack, Super Bowl'u kazanmak için hünerli bir oyunla gol attığından beri herkesin tanıdığı bir isim oldu. İnsanlar onu önceden tanımıyor değildi ama şimdi sanki bir anahtar çevrilmiş gibi, "bazıları" "hemen hemen herkes" oldu. Söylentilere göre, geleneksel oyun kurucu veya geniş alıcı yerine onun pozisyonunu, yani uzun pasör pozisyonunu oynamak isteyen çocukların sayısında artış var. Bu gerçekten çok havalı.

O iyi oyunculardan biri. Hak ettiği ilgiyi ve takdiri görmesini çok seviyorum. Şu an bizi yavaşlattığı

ve birinin kulağına fısıldamasına izin veriyor.

Gözlerimi kısarak, doğru gördüğümden emin oluyorum. Zack her zaman bu tür ilginin odağı olmuştur. Upstate Cosmos tişörtü giyen kısa boylu sarışın, Zack ona bir şey söylerken gülüyor. "Zack, geliyor musun?" diye soruyorum.

Sarışın kız, Zack'e telefonunu uzatır ve Zack bir şeyler yazar, muhtemelen numarasını. Zack el sallarken kız dudaklarını büzerek bana döner.

"Onu tanıyor musun?" Zack'in dışarıdayken biriyle buluşmak için randevu ayarlaması ilk kez olmuyor.

"Henüz değil," diye kaşlarını kaldırıyor. "Ama ileride olmasını umuyorum." Elini omzuma koyup sallıyor ve ben gözlerimi devirmeden edemiyorum. Hiç kimseyle öylesine takılmayı seven biri olmadım, belki de bu yüzden anlamıyorum, ama Zack Super Bowl'u kazandığımızdan beri epey bir liste oluşturmuş.

Ona göre, her zaman yanında birden fazla prezervatif taşıyor. En azından güvenli davranıyor.

Sahne ışıkları yanıp sönüyor, gösterinin başlamasına sadece birkaç dakika kaldığını gösteriyor, sonra Willow'un piyanosuna ve yanındaki iki gitarına odaklanıyor. Midem bulanıyor, gösteriden önce her zamanki heyecanım başlıyor.

Bu gece Willow'un onuncu turne günü ve lojistik olarak ne bekleyeceğimi biliyorum, ama beynim bazı detayları kavrayamıyor sanki.

Her konserde ayrılmış bir yerim olduğu için konser bileti almama gerek kalmayacak. Turne biletleri bir günde tükendi. İnsanlar Cosmos kıyafetleri giyerek geliyorlar ve ben de herkes gibi bir hayran olmama rağmen beni görmekten heyecan duyuyorlar.

O benim.

Onunla çok gurur duyuyorum. Yeni albümü "A Love Letter to The Coast" altı haftadır listelerin zirvesinde. Bu başarı, kendi plak şirketi True Blue Records altında olduğu için daha da tatlı.

Turne takvimini aynı tutmak istedi, bu da orijinal plak şirketiyle ilişkisini kesip, muhtemelen tavsiye edilenden çok daha erken bu işin içine dalmak anlamına geliyordu.

"Vay canına, çok güzel görünüyor," diyor Zack, sesi giderek azalıyor.

Onun gözlerini takip ediyorum ve coşkulu bir şekilde el sallayan Emilie'yi görüyorum. Sahnenin yan tarafında, bizim koltuklarımızın olduğu yerde. "Sakin yapma," diyorum, parmağımla onu işaret ederek.

"Asla yapmam..." diyor, sırtarak, az önce söylediği hiçbir şeye inanmamam gerektiğini ima eden bir sırtışla.

"Zaman daralıyor," diye bağılıyor Emilie, bileğindeki sahte saati işaret ederek.

Zack, fotoğrafını çekmeye çalışan kalabalıktan sıyrılır ve geceyi geçireceğimiz yerin önündeki bariyerin hemen yanına gelir. "Biz buradayız! Hiçbir şeyi kaçırmayacağız."

Emilie elini kalçasına koyup ağırlığını değiştirirken, ben gülümseyerek başımı sallıyorum. Ela gözleri Zack'e dostça bakışlar atıyor. Çoğu zaman dördümüz birlikteyiz ve ara sıra Zack ile Emilie sanki birbirlerini ömür boyu tanıyormuş gibi tartışıyorlar.

Emilie şu anda Willow'un uzuvlarından biri gibi hissediyor. Willow, Emilie'den yeni plak şirketine el atmasını istedi; Emilie tek başına tüm mekanları buldu ve Willow'un hayallerini gerçekleştiren küçük turneyi sıkı bir programla organize etti.

Harika bir iş çıkarıyor ama kimse buna şaşırmıyor.

Güvenlik görevlisi bizi içeri alıyor, gözleri boynumuzda asılı VIP kartlarımızı hızla kontrol ediyor.

"Willow'un beni bu gece sahneye davet etme ihtimali ne kadar?" diye soruyor Zack, koltuklarımızdan sahneyi ve kalabalığı gözetleyerek.

"Sıfır," Emilie ve ben aynı anda cevap verip yarı gülüyoruz. Zack başını çevirip Emilie ile bana bakıyor ve sonra eliyle bize veda ediyor.

Emilie beni kucaklayarak "İyi eğlenceler" diyor.

"Sen ise, çok fazla eğlenme." Zack'i işaret edip göz kırpar, sonra sahne arkasına doğru yönelir.

İlk birkaç gösteriyi sahne arkasında izledim. Açıkçası, ben seçici biri değilim ve yakınlarda herhangi bir yerde olmaktan mutlu olurum, ama Willow, onun erkek arkadaşı olmadan önce hayranı olduğumu asla unutmaz. Arkadaşlar ve aile için bu yan bölümü önerdi ve haklıydı. Onun gösterisini bu şekilde izlemek, Willow'u seyirci deneyimiyle birlikte tümüyle içime sindirmemi sağlıyor.

Bu çok heyecan verici.

Işıklar söner ve kalabalık alkışlamaya başlar. Sanki uzanıp bu enerjiyi yakalayabilirmişsin gibi. Ben de onlarla birlikte alkışlıyorum.

Willow sahneye bir adım attığında tüm salon çılgına dönüyor. Burası çok daha küçük bir mekan olmasına rağmen ses kulakları sağır ediyor ve yüzümde sanki yapışmış gibi bir gülümseme var.

"Vay canına!" Zack, duyabileceğim şekilde kulağıma yakın bir şekilde diyor. "Tüylerim diken diken oldu." Bana ön kolunu gösteriyor.

"Söylemiştim!" Kalabalığın gürültüsünün üstüne bağırıyorum.

Willow sahnenin önünde durmuş, kalabalığa el sallıyor ve öpücükler gönderiyor — her zaman böyle başlar. Bu gece, Cosmos'un renklerine çok benzeyen, dalgalı mavi bir elbise giyiyor. Üst kısmı daha dar, kolları şeffaf ve koyu renk saçları yüzünden geriye toplanmış. Samimi mekanların yanı sıra, konser kıyafetleri için sadece gelecek vaat eden tasarımcılarla çalışıyor. Onu hiçbir tasarımcının kıyafetiyle göremezsiniz, ancak gösterinin sonunda her tasarımcıyı selamlayarak diğer yaratıcıların daha fazla görünürlük kazanmasına yardımcı oluyor.

Piyanoya geri dönüyor ve beni buluyor, bu bizim konser öncesi geleneğimiz. Willow elini kalbinin üzerine koyuyor ve ben de aynısını yapıyorum. Bana baktığında, sanki her şeyi yapabilirmişim gibi hissediyorum.

"Sizi sevmeseydim, bunu izlemek imkansız olurdu. Bunu biliyorsunuz, değil mi?" Zack omzunu omzuma çarptıktan sonra Willow'a el salladı.

"Coastline Turuna hoş geldiniz!" Willow mikrofonun içine konuşurken piyanoda birkaç nota çalıyor. Kalabalığın gürültüsü, öncekinden daha da yüksek, kemiklerime kadar işliyor sanki.

"Bu gece sahilde olmayabiliriz ama umarım müzik sizi özel bir yere götürür." Gülümsüyor ve herkesin, nerede otururlarsa otursunlar, altın rengi gözlerinin parladığını görebildiğini hissediyorum.

"Özel demişken, benim için çok değerli olan birine seslenmek istiyorum." Kalabalıktan bana doğru dönerek, çok iyi bildiğim bir melodiyi çalmaya başlar. "Bugün, Tripp Owens Upstate

Cosmos ile üç yıllık sözleşme uzattı!" Ellerini tuşlardan çekip alkışlarken bana bakıyor.

Bir başka Super Bowl'u kazandıktan sonra, bu sefer MVP olmadan, hala oynamak istediğim açıktı. Ligdeki zamanım henüz bitmedi. Omuzumdaki sakatlık rüya gibi iyileşti ve şanslı olduğumu biliyorum. Aynı sezon içinde geri dönebilen çok fazla kişi yok. Ama ben başardım. Ve bunu, konserinin başlangıcını benim için övgüyle kesen kadın olmasaydı başaramazdım.

Zack sırtımı okşadıktan sonra diğer seyircilerle birlikte bağırıp çağırmaya başladı. Dışarı baktığımda hayranlarımın beni fark edip alkışlayarak zıpladıklarını gördüm. Willow'un hayranlarının konserlerde beni fark etmeleri ya da böyle tezahürat yapmaları hiç eskimeyecek. Onlara ne kadar minnettar olduğumu göstermek için el salladım.

"Sakıncası yoksa..." Willow'un parmakları piyanonun üzerinde dans ediyor. "Setlist'i her zamankinden biraz daha değiştirmek istiyorum. Hayatım boyunca yazmaya çalıştığım, ancak ancak yakın zamanda bitirebildiğim bir şarkıyla başlayacağım. Parçalar, soğuk bir Ekim gecesi, sahilde yerine oturdu."

Kalabalık, bir sonraki şarkının ne olacağını bilerek çığlık atıyor. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor.

"Umarım bunun gibi binlerce aşk şarkısı daha yazabilirim, ama şimdilik bunun adı Our Secret Cove." Willow birkaç saniye boyunca gözlerini gözlerime dikti ve ben kıpırdayamadım.

Bunun olacağını biliyordum, piyano melodisi DNA'ma kazınmıştı, ama yine de gözyaşlarımı silmek için başımı kaldırmam gerekiyor.

Willow, "Seni seviyorum" der ve elleri tuşların üzerinde dans etmeye başlar, binlerce kez dinlediğim bir şarkıyı çalar. Bundan asla bıkmayacağım.

Ondan. Bu hayattan. Ne kadar şanslıyım.

Çünkü bazen, hayallerindeki kıza aşık olursun. Ve o da seni sever.

Teşekkürler

Bu kitabı neredeyse yayınlamayacaktım. Şimdi burada oturmuş, teşekkür bölümüne bakarak ağlamamaya çalışıyorum. Bu kitap bana, doğru insanları yanımda bulundurmanın ne kadar önemli olduğunu öğretti. Bana zamanlarını, enerjilerini ve alanlarını ayıran herkese çok minnettarım.

Bu kitaptaki kurgusal Erik'ten çok daha havalı olan Erik, adını kullanmama izin verdiği için. Gerçek olanın şerefine! Sana bir içki borçluyum.

Anna, Our Secret Cove'da benimle işbirliği yaptığın için. Bu kitap için özel bir şarkı olması benim için çok önemli ve senin sesin bu kitaba çok yakışıyor. Teşekkürler!

Wendy, hayatım boyunca ikinci annem olduğun için. Beni her zaman desteklediğin için teşekkür ederim.

Adah, Grace, Rachel, Megan, Ambar ve Kendra, en iyi destek ekibi olduğunuz için. Bu kitabın başlangıcı zorlu geçti ve sahtekarlık sendromu şiddetli bir şekilde ortaya çıktı. Bu hikayeyi anlatmam ve Willow ile Tripp'e ses vermem için beni cesaretlendirdiğiniz için teşekkür ederim. Eminim ki bir noktada hepinizin önünde ağladım ve nezaketinizi asla unutmayacağım.

Stephanie ve Rose, isteyebileceğim en iyi beta okuyucular olduğunuz için. Geri bildirimleriniz, bu kitabın olabileceği en iyi hale gelmesine yardımcı olurken, Willow ve Tripp'in çok değerli olduklarını hissetmemi sağladı. Tüm bu deneyimi düşündüğümde, sizler en parlak kısımlarından birisiniz.

Keona, en iyi asistan/beta okuyucu/destekçisi olduğun için. *A Lodge Affair'i* "ruh kitabın" olarak nitelendirdiğin anı asla unutmayacağım.

Kaitlyn, Dani, Allison (Glam Fam Murderinos), spor romantizmi, bilinmeyen türler, booktok dramaları hakkında saçmalamama izin verdiğiniz ve en sonunda benimle gurur duyduğunuz için.

Chels, Ryan ve FJ, yazma projelerimi her zaman sorduğunuz için.
Ama en çok Fritz'e, beni olduğu gibi sevdiği için.

Carly, tüm yazma maratonları ve beni desteklediğin için. Senin gibi güzel bir kelebeği hak ettiğimi sanmıyorum, ama sana çok minnettarım.

Liz, bazen kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıdığın için. Dürüst geri bildirimlerin ve daha iyi bir yazar olmam için bana meydan okuduğun için teşekkürler. İnternette bulduğum en iyi arkadaşım, asla yapmayacağımı düşündüğüm şeyleri yapmaya.

Robby, sevgili kocam, Tripp gibi bir karakteri yazmam için bana ilham verdiğin için. Ben antrenörlük yaparken, sırf öyle olduğu için jimnastik salonuna çiçek getirdiğin günü asla unutmayacağım. Seni çok seviyorum.

LISTEN TO "OUR SECRET COVE"
OFFICIAL SONG FROM YOUR PLAY TO CALL

Our silhouettes on the sand
Under the moon
Beneath the twilight
Our hearts intertwined
Feel the rush as we stand
Only truth, Me and you
Me and you, There's no better life

When you look at me that way
I'm falling more in love with you
Uncovering something new

Nothing more that I want
That I need
So we'll dive right in
On shores we'll rush in
Pour ourselves holy
Cause you're everything

Güncellemeler ve bonus içeriklerden ilk haberdar olmak ister misiniz?

[Rachel'ın haber bültenine kaydolun](#)

[YOUR PLAY TO CALL çalma listesini dinleyin](#)

[Our Secret Cove'u dinleyin](#)

RACHEL LABERGE, YOUR PLAY TO CALL kitabının yazarıdır. Okumak veya yazmakla meşgul olmadığı zamanlarda muhtemelen donutlar, ekşi şekerlemeler hakkında düşünür veya bir sonraki takıntısını arar. Michigan'da eşi Roberto, iki Fransız buldogu Rafa ve Ruby ile kedisi Riley ile birlikte yaşıyor.

Instagram, TikTok ve Threads'te onunla bağlantı kurabilirsiniz **@rachellabergeauthor** (adında "R" harfi gerekmez).

Güncellemeler ve bonus içeriklerden ilk haberdar olmak ister misiniz? Rachel'ın haber bültenine rachellaberge.com adresinden kaydolun.

Rachel LaBerge'nin diğer kitapları
Bir Kulübe Olayı
Beni Geride Bırakanlara Bir Aşk Mektubu

İçindekiler

- [1. Bölüm 1](#)
- [2. Bölüm 2](#)
- [3. Bölüm 3](#)
- [4. Bölüm 4](#)
- [5. Bölüm 5](#)
- [6. Bölüm 6](#)
- [7. Bölüm 7](#)
- [8. Bölüm 8](#)
- [9. Bölüm 9](#)
- [10. Bölüm 10](#)
- [11. Bölüm 11](#)
- [12. Bölüm 12](#)
- [13. Bölüm 13](#)
- [14. Bölüm 14](#)
- [15. Bölüm 15](#)
- [16. Bölüm 16](#)
- [17. Bölüm 17](#)
- [18. Bölüm 18](#)
- [19. Bölüm 19](#)
- [20. Bölüm 20](#)
- [21. Bölüm 21](#)
- [22. Bölüm 22](#)
- [23. Bölüm 23](#)
- [24. Bölüm 24](#)
- [25. Bölüm 25](#)
- [26. Bölüm 26](#)
- [27. Bölüm 27](#)
- [28. Bölüm 28](#)
- [29. Bölüm 29](#)
- [30. Bölüm 30](#)
- [31. Bölüm 31](#)
- [32. Bölüm 32](#)
- [33. Bölüm 33](#)

[34. Bölüm 34](#)

[35. Bölüm 35](#)

[36. Bölüm 36](#)

[37. Bölüm 37](#)

[38. Bölüm 38](#)

[39. Bölüm 39](#)

[40. Bölüm 40](#)

[41. Bölüm 41](#)

[42. Bölüm 42](#)

[43. Bölüm 43](#)

[44. Bölüm 44](#)

[45. Bölüm 45](#)

[46. Bölüm 46](#)

[47. Bölüm 47](#)

[48. Bölüm 48](#)

[49. Bölüm 49](#)

[50. Bölüm 50](#)

[51. Bölüm 51](#)

[52. Bölüm 52](#)

[53. Bölüm 53](#)

[54. Bölüm 54](#)

[55. Bölüm 55](#)

[56. Bölüm 56](#)

[57. Bölüm 57](#)

[58. Bölüm 58](#)

[59. Bölüm 59](#)

[60. Bölüm 60](#)

[61. Bölüm 61](#)

[62. Bölüm 62](#)

[63. Bölüm 63](#)

[64. Bölüm 64](#)

[65. Bölüm 65](#)

[66. Epilog](#)

[Teşekkürler Gizli](#)

[Koyumuz](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

